

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Judith
McNaught

Seni Beklerken

Bn güzel aşk romanlarının yazarı Judith McNaught, *Seni Beklerken* isimli son kitabında etkileyici ve baştan çıkarıcı aşk hikâyesiyle adeta ayaklarınızı yerden kesecek ve sizi tutkunun doruklarına çıkaracak!

Tesadüfler zinciri hiç umulmadık bir yerde, masum kasaba kızı Alexandra Lawrence ile Hawthorne'un zengin ve güçlü dükü Jordan Townsende'i bir araya getirir. Londra sosyetesinin büyüleyici dünyasına sürüklenen özgür ruhlu Alexandra, kendini kıskançlık, intikam, gurur ve karşı konulmaz bir tutku tuzakının içinde bulur ve bir zaman sonra kocasına bile güvenemeyeceğini anlar. Fakat kocasının soğuk ve ukala maskesinin ardında şefkatli, hayat dolu, duygusal bir adam vardır ve bunu ortaya çıkarma görevi Alexandra'ya düşer. Genç kadının, bir yandan kocasının hayatı için mücadele ederken, bir yandan da aralarındaki coşkulu bağı sağlamlaştırmak için uğraşması gerekecektir; fakat bütün bunları yaparken çalkantılı evliliklerinin kaderini belirlemek için büyük bir sadakat sınavını vermekte olduğunu farkında değildir.

ISBN 978 9944 82 089 9

9 789944 820899

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

online alışveriş: yenisoyfa.com.tr

SENİ BEKLERKEN

Orijinal Adı: Something Wonderful
Yazarı: Judith McNaught
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmən
Çeviri: F. Cem Şimşek
Editör: Ayşe Tunca
Düzenleme: Gülen Işık
Düzeltili: Fahrettin Levent

Kapak Tasarım: Yaprak Günal
Film-Grafik: Figür Grafik

1. Baskı: Temmuz 2008
2. Baskı: Ağustos 2008

ISBN: 978 9944 82-089-9

© 1988 Eagle Syndication, Inc.

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. Şan. İrd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa
Çiftelievler Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0312) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. Şan. Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Nartaç Cad. İcabet Sk. No:3 Kağıthane/İstanbul
Tel: 0212.252 63 96 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Seni Beklerken

Judith McNaught

Çeviri
E. Cem Şimşek

@psilon

Birinci Bölüm

Zevk düşkünü sarışın kadın, dirseği üzerinde doğruldu ve yatak örtüsünü göğsüne kadar çekti. Kaşlarını hafifçe çatarak, omzunu yatak odası penceresinin pervazına dayamış, annesinin doğum günü şerefine verilecek partinin hazırlıklarının sürdüğü arka bahçeyi izleyen on sekizlik esmer yakışıklı delikanlıyı süzüyordu. Çarşafı vücuduna dolayarak pencereye doğru ilerledi ve, "Orada benden daha ilgi çekici ne görüyorsun acaba?" diye sordu Leydi Catherine Harrington.

Hawthorne'un müstakbel dükü Jordan Addison Matthew Townsende, bu soruyu duymazlıktan geldi ve babasının ölümüyle kendisinin olacak büyük ve görkemli arazinin topraklarını izlemeye devam etti. Aşağıdaki çalı labirentine gözlerini dikmiş bakarken, annesinin çalılıkların arasından çıktığını gördü. Annesi, etrafına attığı kısa ve kaçamak bir bakışın ardından elbisesinin üst kısmını düzeltti ve koyu saçlarına şöyle bir düzen verdi. Onun hemen ardından çözülmüş boyunbağını bağlayan Lord Harrington ortaya çıktı. Birbirlerine sarılırlarken attıkları kahkahalar, Jordan'ın açık penceresinden içeriye süzüldü.

Annesinin, en yeni sevgiliyle beraber çimlerin arasından kameryeye doğru ilerleyişini izlerken, Jordan'ın suratı asılmış, düzgün hatlarındaki yakışıklılık gölgelenmişti. Bi-

raz sonra, bu sefer habası yine aynı çalı labirentinin içinden kafasını uzatarak etrafına bakındı ve son metresi Bayan Milborne'u çalıların arasından çıkardı.

"Görünen o ki annem kendine yeni bir sevgili bulmuş," diye söylendi Jordan alayla.

Bayan Harrington pencereden dışarıya bakarak, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Kimmiş?"

"Kocan." Jordan, kadının yüzünde bir şaşkınlık görmeyi umarak ona doğru döndü. Fakat hiçbir şaşkınlık belirtisi görmeyince, kendi yüzü alaycı bir maskeye dönüştü. "Onların labirente birlikte olduklarını biliyordun, hatta bana gösterdiğin ani ve beklenmedik ilgiyi de buna borçluyuz, öyle değil mi?"

Soğukkanlı gri gözlerin amansız bakışları altında huzursuzlaşan Harrington, genç adamı başıyla onayladı. Elini yumuşak hareketlerle Jordan'ın sert göğsünde gezdirerek, "Biz... biz de birlikte olursak... eğlenceli olur diye düşündüm," dedi. "Ama sana olan ilgim aniden ortaya çıkan bir şey değildi Jordan. Seni uzun zamandan beri arzuluyordum. Ve annen kocamla eğleniyorken, istediğimi almamak için bir neden görmedim. Bunun kime zararı olabilir ki?"

Jordan konuşmadı, Harrington onun ser verip sır vermeden suratından bir anlam çıkartmaya çalışarak, "Çok şaşırdın mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz..." diye cevapladı. "Sekiz yaşımdan beri annemin tüm ilişkilerinden haberim var. Bu yüzden sanmıyorum ki herhangi bir kadının yaptıkları beni şaşırtsin. Olsa olsa, labirente ufak bir "aile toplantısı" için altımızı bir araya getirmeyi düşünmemen beni şaşırtır," diyerek kasıtlı bir küstahlıkla sözünü bitirdi.

Harrington, yarısı gülüş, yarısı dehşet dolu, boğuk bir ses çıkarttı. "İşte şimdi şaşırttın beni."

Uyuşuk bir biçimde uzanarak Harrington'un çenesini kaldırdı ve yaşına göre fazla deneyimli görünen gözleriyle kadının suratını inceledi. "Her nasılsa buna inanmakta zorlanıyorum."

Birden utanarak elini Jordan'ın göğsünden çeken Catherine, çıplaklığını kapayan örtüye daha sıkı bir şekilde sarındı. "Jordan, neden bana "daha fazla alçalamazsın" der gibi bakıyorsun," dedi, yüzünden yansıyan samimi bir hayret ifadesi ve hafif bir gücenmeyle. "Evli değilsin, o yüzden de hayatın bizler için ne kadar dayanılmaz olduğunu bilmiyorsun. İnsanın can sıkıntısını alan flört olmasaydı, hepimiz delirirdik herhalde."

Kadının sesindeki trajik tonu duymak Jordan'ın hoşuna gitti ve yüzü yumuşadı. Sert ve şevcetli dudakları alaycı bir şekilde gülümsüyordu. Elinin tersiyle kadının yanaklarını okşayarak, "Zavallı küçük Catherine," dedi duygusuzca. "Siz kadınların ne kadar da acıklı bir talihi var. Doğduğunuz günden itibaren arzuladığınız şeylere sahip olmak için sadece istemeniz yetiyor, yani çalışmak için bir sebebiniz yok – ki olsa bile zaten çalışmanıza izin verilmiyor. Eğitim görmenize ya da spor yapmanıza da izin vermiyoruz, dolayısıyla aklınızı ya da bedeninizi de çalıştıramıyorsunuz. Sahiplenebileceğiniz bir şerefınız bile yok. Bir erkek istediği sürece onuruna sahip çıkabilirken, sizinki iki bacağınızın arasında sıkışıp kalmış ve size sahip olan ilk erkek de onu alıp götürüyor. Hayat size hiç de adil davranmıyor! Neden bu kadar sıkkın, ahlaksız ve boş olduğunuza şaşırırmamak gerek."

Jordan'ın sözlerinden etkilenen, ancak kendisiyle alay edilip edilmediğinden emin olamayan Catherine önce duraksadı, sonra omuz silkti. "Yerden göğe kadar haklısın."

Jordan ona ilgiyle baktı, "Tüm bunları değiştirmek hiç aklına geldi mi acaba?"

Küt diye "Hayır," dedi Catherine hiç çekinmeden.

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Cinsinizde nadir görülen bir meziyet."

Henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen, Jordan Townsende'in kadınları esir alan güçlü cazibesi, heyecanlı kadın dedikodularının baş konusuydu ve Catherine onun sinik gri gözlerine baktığında çok kuvvetli bir mıknatıs gibi

ona doğru büyük bir güçle çekildiğini hissetti. Gözlerinde anlayışın yanı sıra mizahi bir yan ve yaşının çok ötesinde bir bilgi birikimi vardı. Ve kadınların bu derece ona yönelmesinin sebebi, esmer güzelliği ve aşıkâr erkekliğinden ziyade bu özellikleriydi. Jordan kadınları anlıyordu; onu anlıyordu ve ona hayranlık beslemediği ya da yaptıklarını tasvip etmediği çok açık olsa da, onu tüm zayıflıklarıyla olduğu gibi kabul ediyordu.

"Yatağa gelecek misiniz lordum?"

"Hayır," dedi kibarca.

"Neden?"

"Henüz annemin sevgilisinin karısıyla yatağa girecek kadar sıkılmadım."

"Siz – siz kadınlar hakkında çok da iyi şeyler düşünmüyorsunuz öyle değil mi?" diye sordu Catherine; kendini durduramamıştı.

"Böyle düşünmem için bir sebep var mı?"

"Ben – " Dudağını ısırды ve isteksizce kafasını salladı.

"Hayır, sanırım yok. Ama bir gün, çocuk yapmak için evlenmeniz gerekecek."

Jordan'ın gözleri neşeyle ışıldadı, kollarını göğsünde kavuşturarak pencerenin çerçevesine dayandı. "Evlenmek mi? Gerçekten mi? Çocuk öyle yapıyor demek? Ben de onca zamandır sanıyordum ki – "

Onun rahat ve muzip yanından daha da büyülenen Catherine gülerek, "Gerçekten!" dedi.

"Aileme bir varis vermek için evlenmek zorunda kaldığımda," diye cevap verdi katı bir mizahla, "okuldan, ne istersem yapmak için koşturacak, saf bir kız alacağım."

"Senden sıkılıp başka eğlenceler aradığında ne yapacaksın peki?"

"O mu sıkılacak?" diye sordu çelik gibi bir sesle.

Catherine, delikanlının geniş ve kaslı omuzlarını, sert göğsünü, ince belini inceliyordu ve ardından incelikle yontulmuş yüz hatlarına bakmaya başladı. Keten gömleği ve sıkı bi-

nici pantolonu içinde, Jordan Townsende'in uzun bedeninin her karışı, saf bir güç ve kontrol altında tutulması zor bir şehvetle sarsılıyordu. Catherine'in imayla bakan yeşil gözlerinin üstünde duran kaşları yukarı kalktı. "Belki de sıkılmaz."

Harrington giyinirken, Jordan pencereye geri döndü ve ilgisizce, annesinin doğum gününü kutlamak üzere Hawthorne'un bahçesinde toplanmış sık davetlilere göz gezdirdi. Dışardan birine, Hawthorne bugün hiç kuşkusuz içinde tasasız tropik kuşların göz kamaştırıcı süslerini sergilediği gösterişli ve büyüleyici bir cennet gibi gözüküyordu. On sekiz yaşındaki Jordan Townsende'e göreyse, aşağıdaki sahnede ilgi çekici pek az şey vardı ve güzellik adına hiçbir şey yoktu çünkü misafirler gittikten sonra duvarların ardında neler olup bittiğini bir tek o biliyordu.

On sekiz yaşında olmasına rağmen Jordan, kendisi dahil kimsenin doğasında iyilik olduğuna inanmıyordu. Terbiye, yakışıklılık ve zenginlik sahibiydi ama aynı zamanda hayat yorgunu, ölçülü ve ihtiyatlıydı.

Alexandra Lawrence, minik çenesini avuçlarının arasına tutarak, dedesinin kır evinde pencerenin eşiğine konan sarı kelebeği izledi, sonra dikkatini tekrar masanın karşısında oturan çok sevdiği beyaz saçlı adama verdi, "Efendim dede? Duyamadım."

"Neden o kelebeğin bugün sana Socrates'tan daha ilginç geldiğini sordum," dedi yaşlı adam şefkatle. Annesinin parlak kestane rengi saçlarını ve kendi mavi-yeşil gözlerini alan on üç yaşındaki minige her zamanki gibi tatlı ve bilgece gülümseyerek baktı ve neşeyle, ona öğretmek için uğraştığı Socrates kitaplarına hafifçe vurdu.

Alexandra ona özür dolu nazik bir gülümsemeyle baktı ama dikkatinin dağıldığını da inkâr etmedi. Tatlı, bilge dedesinin sık sık dediği gibi, "Yalan, söylenen kişinin zekasına

hakaret olduğu kadar, söyleyen kişinin ruhuna da hakaretti." Ve Alexandra, ona matematik, felsefe, tarih ve Latince öğretmenin yanı sıra kendisiyle hayat felsefesini de paylaşmış olan bu nazik adama hakaret etmeyi asla istemezdi.

"Merak ediyordum da," dedi düşünceli bir şekilde iç çekerek, "Acaba ben gelecekte çok güzel bir kelebeğe dönüşecek bir tırtıl olabilir miyim? Şu anda sadece tırtıl döneminde olup da sonrasında kelebeğe dönüşüp çok güzel olmak için en ufak bir şansım var mı acaba?"

"Bir tırtıl olmanın nesi kötü? Ne de olsa," diye ona takılarak bir şairden yaptığı alıntıyla devam etti, "Hiçbir şeyin her açıdan güzel olması mümkün değildir." Minik kızın alıntının kaynağını bulup bulamayacağını beklerken dedenin gözleri heyecanla ışıldıyordu.

Alexandra bekletmeden "Horatius*," dedi ve ona geri gülümsedi.

Dedesi memnun bir şekilde başıyla onu onayladı ve, "Görünüşünle ilgili endişelenmemelisin canım çünkü gerçek güzellik kalpten çıkar ve gözlerde yazar," dedi.

Alexandra başını bir yana yatırarak düşünmeye başladı ama böyle bir şeyi söylemiş eski ya da modern herhangi bir filozof hatırlayamıyordu. "Bunu kim söyledi?"

Dedesi kıkırdadı. "Ben söyledim."

Gülüşü bir çan gibi çınlayarak güneşli odayı müzikal bir neşeyle doldurduktan sonra Alexandra birden durgunlaştı. "Babam ben güzel olmadığım için hayal kırıklığına uğradı. Her ziyaretinde, gözlerinde bu hayal kırıklığını görebiliyorum. Daha güzel olmamı beklemekte çok da haklı, annem çok güzel, babamsa hem yakışıklı hem de evlilik yoluyla bir kontun dördüncü kuzeni."

Damadından ve meçhul bir kontla olan meçhul ilişkisine

*Horatius: Quintus Horatius Flaccus 8 Aralık M.Ö. 65-27 Kasım M.Ö. 8, Augustus döneminin en önemli Romalı şairiydi.

dair şüpheli iddiasından tiksınmesini gizlemeyi zorlukla başaran Bay Gimble manidar bir şekilde bir alıntı daha yaptı, "İnsanın hakiki asaleti erdemden gelir, doğuştan değil."

"Molière." Alexandra alıntının kaynağını hemen bulmuştu. "Ama," diye somurtarak ilk cndışcsine geri döndü, "yine de kabul etmelisin ki kaderin ona son derece sıradan görünüşlü bir kız bahşetmiş olması çok insafsızca. Neden uzun ve sarışın olmadım ki? Babamın dediği gibi, böylesi ufak bir çingeneye benzemekten çok daha hoş olurdu."

Bay Gimble, bakışlarını tekrar kelebeğe diken Alexandra'ya baktı ve gözleri sevgi ve hoşnutlukla parladı. Küçük kız, sıradan olmaktan çok uzaktı. Dört yaşına geldiğinde, tıpkı kendi himayesi altına verilen köy çocuklarına yaptığı gibi Alexandra'ya da okuma ve yazmanın temellerini öğretmeye başlamıştı ama Alexandra'nın aklı diğerlerine göre daha verimli ve hızlı çalışıyordu. Ayrıca kavramları algılamada çok daha becerikliydi. Köylülerin çocukları, ona bir iki yıllığına gelip, daha sonra çalışmak, evlenmek, çoğalmak ve alışagelmış hayat döngüsünü tekrarlamak üzere babalarının tarlasına geri dönecek ilgisiz öğrencilerdi. Ama Alex, aynı kendisi gibi büyük bir öğrenme merakıyla doğmuştu.

Yaşlı adam torununa bakarak gülümsedi. Belki de bu "döngü" o kadar da kötü bir şey değil, diye geçirdi içinden.

Eğer gençlik heveslerinden vazgeçmeyip, evlenmek yerine hayatını çalışmalarına adanarak bir bekâr olarak kalsaydı, Alexandra Lawrence hiçbir zaman dünyaya gelmeyecekti. Oysa Alex dünyaya bahşedilmiş bir armağandı; kendi armağanı. Bu düşünce önce ruhunu şenlendirse de daha sonra çok ukalaca bir fikir olduğunu anlayıp utandı. Yine de önünde oturan kıvrıcık saçlı çocuğa bakarken içini saran mutluluğa karşı koyamadı. O, onun olmasını umduğu her şey ve daha fazlasıydı. Nezaket ve kahlkaha, ince bir zekâ ve yılmaz bir ruh. Belki biraz fazla neçeli, biraz fazla duyarlıydı, o kadar – o sığ babasının, kırk yılda bir yaptığı ziyaretlerde onu

memnun etmek için kendini bu kadar harap etmese çok daha iyi olacaktı.

İlerde ne tür bir adamla evleneceğini merak etti – kızınırt evlendiği türden bir adam olmamasını yürekten umuyordu. Yetiştirirken şımarttığı kızı, Alexandra'nın derinliğine sahip değildi. Zayıf ve bencildi ayrıca tıpkı kendisi gibi bir adamla evlenmişti. Fakat Alex çok daha iyisini hak ediyordu.

Alexandra her zamanki duyarlılığıyla, dedesinin ani değişimini fark etti ve onu neşelendirmeye çalıştı. "Kendini iyi hissetmiyor musun dede? Yine mi başın ağrıyor? Boynuna masaj yapayım mı?"

"Başım biraz ağrıyor doğrusu," dedi Bay Gimble. Tüy kalemmini mürekkep hokkasına daldırdı ve bir gün "Voltaire'in Hayatı Üzerine Bütünlüklü Bir İnceleme" ismini taşıyacak kitabını yazmaya koyuldu. Alex, yaşlı adamın arkasına geçti ve çocuk elleriyle omuzlarındaki ve boynundaki gerginliği dindirmeye başladı.

Küçük kız çalışmayı bitirir bitirmez, Bay Gimble yanağına gıcıklayıcı bir şeyin değiştiğini hissetti. Tüm dikkatiyle işine dalmış olan koca adam, kendi bile farkına varmadan eliyle yanağını kaşıdı. Bir süre sonra bu sefer boynu gıcıklanınca, aynı şekilde boynunu ovuşturdu. Sonunda gıcıklama sağ kulağına dadanınca bu sefer geriye yaslanıp bu işin mesulünün, tüy kalemiiyle orasını burasını kurcalayan torunu olduğunu gördü. Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Alex, canım" dedi, "sanıyorum odaya beni işlerimden alıkoyan yaramaz bir kuş girmiş."

"Çok çalıştığın için," dedi Alex. Dedesinin parşömen kâğıdına benzeyen yanaklarını öptükten sonra Sokrates konusunu çalışmak için yerine döndü. Çok geçmeden, dağınık dikkati bu sefer de kır evinin sazdan yapılmış kapısından girmeye çalışan solucana takıldı. "Eğer evrendeki her şey Tanrı'ya hizmet etmek için varsa, sence neden yılanları yarattı? O kadar çirkinler ki. Resmen korkunçlar."

İşinin bir kez daha bölünmesini derin bir nefes alarak karşılayan Bay Gimble kalemini masaya koydu ama torununun seveceği gülümsemesinin karşısında ona kötü bir şey söyleyemedi ve, "Gördüğümde Tanrı'ya sorarım," demekle yetindi.

Dedesinin öleceği düşüncesi Alexandra'yı aniden hüzlendirdi ama evin önünden gelen at arabası sesini duyunca birden üzüntüsünü unuttu ve pencereye koştu. "Babam geldi!" diye bağırdı sevinçle. "Babam sonunda Londra'dan geldi."

"Nihayet," diye homurdandı Bay Gimble ama Alex onu duymamıştı. En sevdiği binici pantolonu ve köylü gömleği takımının içinde kapıya koşturarak babasının isteksizce uzattığı kollarına atıldı.

"Ne haber, minik çingene?" dedi ilgisizce.

Bay Gimble yerinden kalkıp pencereye gitti ve kaşlarını çatarak yakışıklı Londralının, kızını yeni, süslü at arabasına bindirmesini izledi. Süslü arabalar, süslü giysilerle dolaşıyor ama ahlakının süslü olduğu söylenemez, diye düşündü Bay Gimble. Bir akşamüzeri at arabasıyla çıkagelen adamın görünüşüne ve tatlı diline tutulan kızını anımsadı. Adamın arabası kır evlerinin civarında bozulunca ona geceyi evlerinde geçirmesini teklif etmişti. Akşamüzerinin ilerleyen saatlerinde, bu fikirden hoşlanmamasına rağmen, kızı Felicia'nın adamı gölün etrafında yürüyüşe çıkarma ısrarına boyun eğmiş ve "ona derenin yukarısındaki tepeden görünen güzel manzarayı göstermesine" izin vermişti.

Karanlık çökmesine rağmen geri dönmeyince Bay Gimble da arkalarından yola çıkmış ve onları dolunay ışığı altında, dağın yamacındaki dere kenarında birbirlerinin kolları arasında çıplak yatar bulmuştu. George Lawrance'ın, Felicia'yı baştan çıkartarak yılların ilkelerini çiğnetmesi dört saatten fazla sürmemişti.

O güne kadar hissetmediği bir öfkeyle köpüren Bay Gimble, hiç ses çıkarmadan olay yerini terk etmişti. İki saat sonra kır evine geri döndüğünde yanında eski arkadaşı olan

köy papazı vardı. Papazın yanında da az sonra okuyacağı evlilik törenini yürüteceği kitabı.

Kızını baştan çıkaran herifin törendeki yerini almasını sağlamak için Bay Gimble yanında bir tüfek getirmişti.

Hayatında ilk defa eline bir silah alıyordu.

Bu öfkenin sonucunda olanlar kızına ne kazandırmıştı? Bu soru, Bay Gimble'in yüz hatlarını sertleştirdi. George Lawrence, kızına yıllardır kullanılmayan boş ve köhne bir ev almış, içine hizmetçiler yerleştirmiş ve Felicia doğurana kadar dokuz ay boyunca gönülsüzce onunla birlikte bu küçük köyde yaşamıştı. Alexandra'nın hayata gelmesinin üzerinden çok geçmeden, George Lawrence Londra'ya geri dönmüş ve Morsham'a ancak yılda iki kez, iki-üç haftalığına gelir olmuştu.

Felicia, "Geçimini en iyi bildiği şekilde kazanıyor," diye açıklamıştı Bay Gimble'a, kocasından duyduğu gerekçeyi olduğu gibi tekrar ederek. "O bir beyefendi olduğu için sıradan insanlar gibi çalışması beklenemez. Londra'da, terbiyesi ve bağlantıları sayesinde doğru insanlarla temas kurarak, onlardan aldığı tüyolarla 'hangi atlar üzerinde bahis oynanması gerektiği' hakkında doğru yatırım kararları alıyor. Bizi geçindirebilmek için yapıyor bunu. Elbette ki bizi de Londra'ya götürmek ister ama Londra aşırı pahalı ve bizi orada kendi yaşadığı karanlık ve sıkışık konutlarda süründürmemek için hep birlikte Londra'da yaşamayı aklından bile geçirmiyor. Bu kadar sık gelebilmek için elinden geleni yapıyor."

Bay Gimble, George Lawrence'nin neden Londra'da kalmayı yeğlediği açıklaması hakkında kuşkuvarı olsa da neden yılda iki kere Morsham'a uğradığı konusunda hiç şüphesi yoktu. Geliyordu çünkü ihtiyar adam, eğer karısını ve kızını yılda en az iki kere görmezse ödünç tüfeğiyle Londra'ya gelip onu arayacağına ant içmişti. Yine de Felicia'ya gerçeği söyleyip onu incitmenin bir anlamı yoktu. Minik köydeki diğer kadınların aksine 'gerçek bir centilmen'le evli olduğu düşüncesinin sağladığı budalaca itibar, onu tatmin etmeye

yetiyordu. Böylece kendine bir statü sağlıyor ve komşularının arasında bir kraliçe edasıyla dolaşabiliyordu.

Felicia gibi Alexandra da George Lawrence'a tapıyordu. Lawrence'ın bütün bunlara verdiği tek karşılıksa, kısa ziyaretlerinde onlardan görmeye alışık olduğu sorgusuz hayranlığın tadını çıkarmaktı. Felicia, adamın bir dediğini iki etmiyor, Alexandra da kahramanca ona hem oğulluk hem de kızluk etmeye çalışıyordu – bir yandan kadınsı güzelliğinin yoksunluğundan yakınıırken diğer yandan da babası geldiğinde onunla eskrim yapabilmek için binici pantolonu giyip eskrim çalışıyordu.

Pencerenin yanında dikilen Bay Gimble, aşağıda, dört tane besili yerinde duramayan at tarafından çekilen arabaya öfkyle baktı. Karısı ve kızına para ayıramayan biri için George Lawrence fazlasıyla güzel bir arabaya ve atlara sahipti.

"Bu sefer ne kadar kalabileceksin babacığım?" diye sordu Alexandra, şimdiden babasının kaçınılmaz bir şekilde yanlarından ayrılacağı zamanın baskısını hissederek.

"Sadece bir hafta. Sonra Landsdowne'nin Kent'teki yerine gideceğim."

Alexandra, her ne kadar babasının da, annesinden ve ondan uzakta kalmaktan kendisi kadar nefret ettiğini biliyor olsa da, "Neden bu kadar uzun süre gitmen gerekiyor?" diye sordu hayal kırıklığını gizleyemeyerek.

"Çünkü zorundayım," dedi George Lawrence. Alex itiraz etmeye başladığındaysa başını sallayarak cebinden küçük bir kutu çıkardı. "Al bakalım, doğum günün için sana küçük bir hediye aldım Alex."

Alexandra babasından bir mektup dahi alamadığı doğum gününün üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen ona hayranlık ve mutlulukla baktı. Kutuyu açıp içinden kalp şeklinde gümüş bir madalyon çıkarırken zümrüt gözleri parlıyordu. Tenekeden yapılmış olmasına ve pek güzel gözükmemesine rağmen, onu, sonsuz derecede değerliymişçesine avucunun içinde tuttu. "Ömrümün her günü takacağım babacığım,"

diye fısıldadı ve kocaman bir kucak için babasına sarıldı. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Küçük ve sakın köylerinin içinden atlarıyla tozu dumana katarak geçerken, harikulade yakışıklı babasının geri döndüğünü herkese müjdelemek için can atan Alexandra kendini gören tüm insanlara el salladı.

Aslında kimsenin ilgisini çekmeye çalışmasına gerek yoktu. Daha akşam olmadan tüm köy sadece onun dönüşünü değil, ceketinin rengi de dahil bir dolu detayı tartışacaktı, zira Morsham Köyü asırlardır olduğu gibi ücra bir vadide unutulmuş, hareketsiz ve dokunulmamış bir yerdi. Hayal gücünden yoksun, çalışkan, basit halkı, varoluşlarının ebedi yekpareliğini dindirmek için en ufak olayı dahi tekrar tekrar anlatmaktan ölçüsüz derecede büyük bir zevk alıyordu. Hâlâ, tam sekiz pelerinli bir ceket giyen şehirli bir adamın arabasıyla geldiği üç ay öncesini konuşuyorlardı. Artık George Lawrence'ın inanılmaz arabasını ve takım atlarını gelecek altı ay boyunca konuşurlardı.

Dışarıdan biri için Morsham, dedikoducu köylülerle dolu sıkıcı bir yer olarak gözükebilirdi ama on üç yaşındaki Alexandra'ya göre köy de halkı da en az köy kadar güzeldi.

Daha on üçünde olmasına rağmen, Tanrı'nın çocuklarının her birinin içinde doğuştan gelen bir iyilik olduğuna inanıyor ve doğruluk, dürüstlük ve güler yüzlülüğün tüm insanlığın ortak paydası olduğundan hiç şüphe duymuyordu. Nazik, neşeli ve iflah olmaz biçimde iyimserdi.

İkinci Bölüm

Hawthorne dükü, dumanı hala tüten silahını indirdi ve yerde iki büklüm hareketsiz yatan Lord Grangerfield'a gözlerini dikti. Lanet olası baş belaları diye düşündü Jordan, kıskaç kocalar ve en az onlar kadar can sıkıcı kendini beğenmiş boş karıları. Sadece tamamiyle haksız sonuçlara varmakla kalmıyor aynı zamanda bu kuruntularını şafak vakti silahlarıyla tartışmaya yelteniyorlardı. Doktor ve yardımcıları tarafından tedavi edilen, yaşlı ve yaralı rakibine kayıtsız gözlerle bakarken, bir yandan da durmak bilmeyen takibiyle bu düelloya sebep olan güzel, entrikacı genç kadına lanet ediyordu.

Jordan yirmi yedi yaşındaydı ama diğer erkeklerin karılarıyla oynaşmanın verdiği zevkin çoğu kez bunun yarattığı karışıklıklarla uğraşmaya değmediğine çoktan kanaat getirmişti. Dolayısıyla gizli ilişkilerinde, kocaları tarafından ipotek altına alınmamış kadınların dışında kimseyle beraber olmamayı âdet edinmişti. Tanrı biliyordu ki, böyle kadınlardan oldukça fazla vardı ve bunlardan bir çoğu, onun yatağını şenlendirmeye dünden razıydı. Flört etmek, sosyete için hayatın doğal bir parçasıydı, ancak çocukluğundan beri tanıdığı Elizabeth Grangerfield'le son zamanlardaki ilişkisi bunun biraz ötesindeydi. Elizabeth bir yıldan uzun süren bir geziden sonra İngiltere'ye geri döndüğünde ortaya çıkan zararsız kurlaşma – cinsel imaları olduğunu reddetmemekle beraber – iki eski arkadaş arasında değiş tokuş edilen birkaç şakayla başlamıştı.

Aslında daha ileri gitmeyecek olan bu ilişki, geçen hafta bir gece, Elizabeth'in Jordan'ın kâhyasını atlatarak onu yatağında davetkar ve şehvetli bir halde çıplak karşılamasıyla yön değiştirmişti. Jordan, normal şartlar altında onu yatağından çekip evine yollayacak olmasına rağmen o gece arkadaşlarıyla içtiği konyaktan körelmiş aklı ne yapacağını karar verene kadar bedeni aklının bu uyuşukluğunu fırsat bilip üste çıkmış ve bu karşı konulmaz daveti kabul etmesi için ona baskı yapmıştı.

Yakındaki bir ağaca bağladığı atına doğru ilerlerken Jordan, gökyüzünde ince şeritler halinde parlayan zayıf güneş ışıklarına doğru göz attı. Yarınki uzun iş günü ve geceleyin Bildruplar'ın balosunda son bulacak sosyal yükümlülükler öncesinde uyumak için sadece birkaç saati vardı.

Yüz binlerce kristalin asıldığı avizelerden yayılan ışıkların dört bir yana saçıldığı, geniş aynalı balo salonunda, saten, ippek ve kadifelere sarınmış çiftler hareketli vals şarkıları eşliğinde fırl fırl dönüyorlardı. Balkonlara açılan serin esintinin içeriye girmesi ve ay ışığında bir anlık mahremiyet arayan çiftlerin dışarı çıkabilmesi için Fransız malı çift kanatlı kapılar ardına kadar açılmıştı.

En ilerideki kapıların ardında bir çift, yokluklarının misafirler arasında abartılı varsayımlara davetiye çıkarmasına aldırış etmeden malikânenin gölgesine saklanmış bir halde balkonda duruyordu.

Bayan Leticia Bildrup, beraberindeki genç erkek ve kadınlara, "Kepazelik bu!" dedi. Çiftin çıktığı kapıya doğru, buram buram kışkanglık kokan, acımasızca ayıplayıcı bir bakış attıktan sonra ekledi, "Kocası daha *bu sabah* Hawthorne'la yaptığı düelloda yaralı düşmüşken, o (Elizabeth Grangerfield) bir fahişe gibi Hawthorne'un peşini bırakmıyor."

Tüm sosyetenin iğneli şakalarıyla tanıdığı - ve bu yüzden de oldukça çekindiği- Sör Roderick Carstairs öfkeyle

köpüren Bayan Bildrup'u alaycı bir yüz ifadesiyle izliyordu. "Elbette haklısın güzelim. Elizabeth senden feyz almalı ve Hawthorne'u herkesin ortasında değil gizlice avlamaya çalışmalıydı."

Leticia onu kibirli bir sessizlikle izlemesine rağmen nar gibi kızaran pürüzsüz yanakları onu ele verdi. "Dikkatli ol Roddy. Eğlenceyle saldırganlığı ayırt etme becerini yitiriyorsun."

"Hiç sanmıyorum cicim, ben saldırgan olmak için özellikle *gayret ediyorum*."

"Beni Elizabeth Grangerfield'la karıştırma," diye çıkıştı Leticia sertçe. "Onunla ortak hiçbir yanımız yok."

"Hayır var. İkiniz de Hawthorne'u istiyorsunuz. Ki bu da, adlarını tek tek sayabileceğim en az beş düzine kadınla sizi ortak bir noktada buluşturuyor." Başıyla, sahnede bir Rus prensiyle vals yapan kızıl saçlı balerini işaret etti, "Elise Grandeaux. Sizden iyi olmasın ama Bayan Grandeaux Hawthorne'un yeni metresi."

"Sana inanmıyorum!" diye bağırды Letty. Mavi gözlerini, söylentilere göre İspanya kralıyla bir Rus prensini büyüleyen endamlı kızıla dikerek, "Hawthorne kimseyle birlikte değil," dedi.

Taliplerini bertaraf ederek Elizabeth'e dönen genç bir leydi, "Neyi tartışıyoruz Letty?" diye sordu.

"Onun Elizabeth Grangerfield'la balkona çıkmasını tartışıyoruz," diye kestirip attı Letty. "Onun" kelimesini açıklamaya gerek yoktu. Zira sosyete içinde herkes "o"nun, Landsdowne Markı, Leeds ve Reynolds Vikontu, Marlow Kontu, Stroleigh, Richfield ve Monmart Baronu ve Hawthorne'un 12. Dükü olan Jordan Addison Matthew Townsende olduğunu biliyordu.

"O" genç kadınların rüyalarının baş kahramanıydı: Uzun, esmer ve bir şeytanın ölümcül cazibesine sahip bir yakışıklıydı. Kapalı gri gözlerinin, bir rahibeyi bile baştan çıkartabileceği ya da bir düşmanı yarı yolda dondurabileceği konusunda

sosyetenin bütün genç kadınları hemfikirdi. Daha yaşlı kadınlar ilkinin kabul etmekle beraber ikincisine pek itibar etmiyorlardı zira Jordan Townsended'in, yüzlerce Fransız düşmanı gözlerinden ziyade silah ve kılıçtaki ölümcül yeteneğiyle bertaraf ettiği iyi biliniyordu. Ama yaşları ne olursa olsun sosyetenin tüm kadınları, ilk defa bir konuda tam bir fikir birliğine varmışlardı: Birinin, Hawthorne Dükü'nün terbiye, zarafet ve tarz sahibi olduğunu ve bir pırlanta kadar parlak –hatta en az o kadar sert – biri olduğunu anlaması için ona bir kez bakması yeterliydi.

"Roddy, Elise Grandaux'un onun metresi olduğunu söylüyor," dedi Letty, Hawthorne Dükü'nün Elizabeth Grangerfield'la gözden kayboluşuna kayıtsız kalan kızıl saçlı güzeli başıyla işaret ederek.

"Saçmalık," dedi görgü kuralları konusunda aşırı titizlenen on yedi yaşındaki acemi sosyete güzeli. "Eğer öyle olsaydı, onu buraya getirmezdi. Getiremezdi."

"Getirebilirdi ve getirdi," dedi bir başka genç leydi, efsanevi düke kısa bir bakış daha atabilmek için gözlerini düke ve Bayan Grangerfield'in çıktığı kapıdan ayırmayarak. "Annem, Hawthorne'un ne isterse onu yaptığını ve kimsenin ne dediğini umursamadığını söylüyor."

Tam o anda, bu ve buna benzer bir düzine konuşmanın öznesi olan kişi, balkonun taş tırabzanına doğru yaslanmış gizlemediği can sıkıntısıyla Elizabeth'in parlak mavi gözlerine bakıyordu. "İçeride tüm itibarın tuzla buz oluyor, Elizabeth. Eğer aklın varsa, yaralı kocanı da alıp hiç olmazsa düello dedikodusu dinene kadar ülkeden birkaç haftalığına ayrılırsın."

Neşesini bozmamaya çabalayan Elizabeth omuz silkti. "Dedikodudan korkmuyorum, Jordan. Ben artık bir kontesim." Sesine sirayet eden acılık onu adeta boğuyordu. "Kocamın benden otuz yıl büyük olmasının bir zararı yok. Önemli olan ailemin bir unvan daha kazanmış olması, tüm istedikleri buydu."

“Geçmişten pişman olmanın bir anlamı yok,” dedi Jordan sabırsızlığını zorla bastırarak. “Olan olmuş.”

“İspanya’daki o aptal savaşa gitmeden önce neden bana evlenme teklif etmedin?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Çünkü,” diye cevapladı Jordan acımasızca, “seninle evlenmek istemiyordum.”

Jordan bundan beş yıl kadar önce Elizabeth’e ileride evlenme teklif eder miyim diye öyle bir düşünmüştü, ama o gün de bugün olduğu gibi evlenmek istemiyordu ve zaten İspanya’ya gitmeden önce aralarında hiçbir şey kararlaştırmış da değillerdi. Ayrılışından bir yıl sonra aile unvanlarına bir isim daha eklemek isteyen Elizabeth’in babası onun Grangerfield’la evlenmesinde ısrar etmişti. Jordan, Elizabeth’ten Grangerfield’la evlendiğine dair bir mektup aldığı anda acılı bir kayıp hissiyatına tutulmamıştı. Diğer bir yandan Elizabeth’i çocukluğundan beri tanıyor ve ona karşı güçlü bir çekim hissediyordu. Belki buralarda olsaydı onu ailesine karşı çıkmaya ve Grangerfield’in evlenme teklifini reddetmeye teşvik ederdi. Belki de etmezdi. Kendi sosyal sınıfındaki diğer tüm kadınlar gibi Elizabeth’e de çocukluktan itibaren kız çocuk olarak görevinin ailesinin istekleri doğrultusunda bir evlilik yapmak olduğu öğretilmişti.

Öyle ya da böyle, Jordan burada değildi. Babasının ölümünden iki yıl sonra verasetin devamlılığını sağlayacak bir halef de yapmamış olmasına rağmen, Jordan orduda görev almış ve Napolyon’un askerlerine karşı savaşmak için İspanya’ya gitmişti. Başlangıçta düşmana karşı gösterdiği bu pervasız cesaret kendi hayatından tatmin olmamasının basit bir sonucu olarak görülebilirdi. Fakat sonrasında sayısız kanlı muharebede kazandığı ustalık ve tecrübe onun kurnaz bir strateji uzmanı ve yenilmez bir rakip olarak ününe ün katmasını sağladı.

İspanya’dan ayrıldıktan dört yıl sonra ordudan istifa etti ve düklük görevine devam etmek için İngiltere’ye geri döndü.

Geçen yıl İngiltere'ye dönen Jordan Townsende, İngiltere'den ayrılan genç adamdan çok farklıydı. Balo salonuna ilk girişinde kendindeki şaşırtıcı değişikliklerin pek çoğu gün gibi ortaya çıkmıştı. Sınıfındaki beyefendilerin solgun yüzleri ve sıkıntılı dermansızlıklarının tersine Jordan, bronz teni, sert ve kaslı fiziki ve çevik, otoriter hareketleriyle herkesten ayrışıyordu. Her ne kadar efsanevi Hawthorne cazibesi, hâlâ ara sıra görünen haylaz bir gülümsemeyle ortaya çıkıyorsa da üzerinde artık tehlikeyle yüzleşmiş ve bundan zevk almış bir erkeğin havası vardı. Kadınları ölçüsüz derecede heyecanlandıran ve cazibesini alabildiğince güçlendiren bir havaydı bu.

"Birbirimiz için neler ifade ettiğimizi unutabilir misin?" Elizabeth başını kaldırdı ve Jordan daha tepki veremeden parmak uçlarında yükseldi, istekli ve yumuşak bedenini onunkine arzuyla bastırarak, Jordan'ı öptü.

Jordan, kadının kollarını sert bir şekilde tutarak onu kendinden uzaklaştırdı. Uzun parmaklarıyla kollarını ezerek, "Saçmalama!" dedi kırıcı bir biçimde. "Arkadaştık, daha fazlası değil. Geçen hafta aramızda olan şey de bir hataydı. Bitti artık."

Elizabeth ona karşı koymaya çalıştı. "Beni sevmeni sağlayabilirim Jordan. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Birkaç yıl önce beni neredeyse sevmiştin. Ve geçen hafta da beni istedin--"

"Ben senin nefis vücudunu istedim, tatlım," dedi Jordan kasten, alaycı bir şekilde, "Başka bir şey değil. Senden tek istediğim buydu. Ve bir düelloda kocanı öldürmeyi de düşünüyorum, aklından geçen o planı unutabilirsin. Özgürlüğünü, senin için kurşun yemeyi göze alarak kazanacak başka bir ahmak bulmak zorundasın."

Elizabeth'in benzi attı, gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını durdurmaya çalıştı ama onun, kocasını öldürmesini ümit ettiğini de reddetmedi. "Ben özgürlüğümü değil seni istiyorum Jordan," dedi ağlamaklı bir sesle. "Sen beni bir arkadaştan

fazlası olarak görmemiş olabilirsin ama ben on beş yaşından beri sana aşığım.”

Bu itirafı o kadar aciz ve umutsuz bir ızdırapla yapmıştı fakat onun doğruyu söylediğini ancak Jordan Townsende gibi birisi anlamayabilirdi. Jordan'da uzun bir süredir, kadınlar hakkında katı bir şüphecilik duygusu hakimdi. Elizabeth'in acılı itirafına beyaz bir mendil uzatarak karşılık verdi. “Gözlerini kurula.”

Birkaç dakika sonra birlikte balo salonuna girdiklerinde, kendilerini gizlice gözleyen yüzlerce konuk Bayan Grangerfield'in biraz gergin gözüksüğünü ve aceleyle salonu terk ettiğini fark etti.

Bununla beraber uzun metres zincirinin son halkası olan güzel balerine doğru ilerleyen Hawthorne dükü her zamanki gibi rahat ve sakindi. Birkaç dakika sonra birlikte dans pistine adım attıklarında, güzel ve karizmatik çiftten yoğun bir enerji ve güçlü bir çekicilik yayıldı. Elise Grandeaux'un esnek ve narin zarafeti, Jordan'ın cüretkâr güzelliğini tamamlıyor, birinin canlı renkleri diğ erinin karanlığını açığa çıkartıyor, birlikte dans ettiklerinde birbirleri için yaratılmış iki varlık izlenimi veriyorlardı.

Bayan Bildrup, büyülenmiş bir hayranlıkla dans eden çifti izleyen arkadaşlarına, “Ama tabii Hawthorne'un, yanındaki kadını kendi için mükemmel bir eş gibi gösterme becerisini de dikkate almak gerek,” dedi.

“Yine de birlikte ne kadar mükemmel gözükürlerse gözüksünler, o asla sıradan bir sahne sanatçısıyla birlikte olmaz,” dedi Bayan Morrison. Ve zafer kazanmışçasına ekledi, “Ahim onu bu hafta bir sabah bize çağıracak.”

Neşesi Bayan Bildrup'un sözleriyle kaçtı: “Annem onun yarın Rosemeade'c doğru yola çıkacağını söyledi.”

“Rosemeade mi?” diye sordu diğ eri omuzlarını düşürerek.

“Büyükannesinin arazisi,” diye açıkladı Bayan Bildrup. “Kuzeydc, tanrının unuttuğu bir köy. Morsham.”

Üçüncü Bölüm

"Hakikaten, insanın aklı hayali almıyor Filbert!" diye seslendi Alexandra yatak odasına elinde odunlarla giren yaşlı uşağa.

Filbert, on yedi yaşındaki hanımına uzağı iyi göremeyen gözlerini kısarak baktı. Her zamanki dar kahverengi binici pantolonu ve soluk gömleği içindeki hanımı, çenesi avuçlarının içinde, yatağın üzerine yüzükoyun sere serpe uzanmıştı.

"İnsanı gerçekten de hayrete düşürüyor," diye tekrarladı Alexandra hoşnutsuzluk dolu bir sesle.

Uşak yatağa yaklaşarak, "Neden bahsediyorsunuz Bayan Alex?" diye sordu. Hanımının önünde, yatak örtüsünün üzerine serilmiş havlu ya da gazete olduğunu tahmin ettiği büyük ve beyaz bir şey gördü. Bu nesneye gözlerini daha da kısıp zorlayarak baktığında üzerinde bulanık siyah lekelerle benzeyen bir şeyler olduğunu fark etti, böylece baktığı şeyin gerçekten de bir gazete olduğuna kanaat getirdi.

2 Nisan 1813 tarihli gazeteye işaret parmağıyla hafifçe vurarak, "burada yazdığına göre," diye anlatmaya başladı Alex, "Bayan Weatherford-Heath sekiz yüz kişilik bir balo daveti vermiş ve ardından en az kırk beş çeşit yemek servis edilmiş! Kırk beş çeşit! Böylesine çığırından çıkmış bir israfı aklın alıyor mu? Üstelik dahası da var," diye devam etti Alex gözlerini kendini kızdıran gazeteden ayırmadan ensesine düşen

kıvrık saçlarını bir kenara çekerek, "Gazete, davete katılan insanlar ve giydikleri hakkında yazmış da yazmış. Şunu dinle Sarah," dedi odaya yeni yıkanmış keten çarşaflarla henüz giren Sarah Withers'a gülümseyerek.

Alexandra'nın babasının üç yıl önce vefat ettiği vakte kadar, evin kahyâlığını Sarah yürütüyordu, ancak babasının ölümünden dolayı ortaya çıkan sıkıntılı mali koşullardan ötürü - yeni iş bulmak için fazlasıyla yaşlı ve halsiz olan Filbert ve Penrose dışındaki - diğer hizmetçilerle birlikte işten çıkartılmıştı. Artık Sarah, yanında bir köylüyle birlikte çamaşıra ve temizliğe yardım etmek için ayda bir geliyordu.

Alexandra, Sarah'ın anlaması için gür ve tiz bir sesle okudu, "Bayan Emily Welford'a Earl Marcham eşlik etti. Bayan Welford'un fildişi rengi ipek elbisesi inciler ve pırlantalarla süslüydü." Alex kıkırdayarak gazeteyi kapadı ve Sarah'a baktı. "İnsanların böyle boş şeyleri okuduğuna inanabiliyor musun? Neden bir insan, birinin bir gece ne tür bir elbise giydiği, Delton kontunun İskoçya gezisinden yeni dönmüş olduğu ya da 'fısıltı gazetesine göre bu adamın güzel ve önemli bir kadına ilgi gösterdiği' ile ilgilensin ki?"

Sarah Withers kaşlarını kaldırarak Alex'in kıyafetine hoşnutsuzca baktı ve "bazı genç hanımlar görünüşlerini ellerinden geldiği kadar düzgün yapmayı önermiyorlar," diyerek iğneli bir cevap verdi.

Alexandra, Sarah'ın alaycı ama iyi niyetli yorumunu, nesheli ve felsefî bir kayıtsızlıkla karşıladı. "Beni gösterişli bir hanıma dönüştürmek için biraz pudra ve mor satenden fazlası gerek." Alex'in kozadan çıkıp olağanüstü bir sarışına dönüşme hayali bir türlü gerçekleşmemişti. Tam tersine, kısa kesilmiş kıvrık koyu kestane saçları, küçük ve inatçı çenesi, kalkık burnu ve bir delikanlınıninki kadar ince ve çelimsiz bedeniyle, sarışınılıktan bu kadar uzak olamazdı. Aslına bakılacak olursa dikkate değer tek özelliği, güneş altında ata binip çalışmaktan kararmış yüzüne egemen olan külrengi kirpikleri ve kocaman, deniz mavisi gözleriydi. Ne var ki görünüşü

Alex'i hiç mi hiç ilgilendirmiyordu, aklını meşgul eden daha ciddi meseleleri vardı.

Üç yıl önce, dedesinin ölümünün hemen ardından babasını da kaybedince, Alex bir anlamda teknik olarak "evin erkeği" olmuştu. İki yaşlı hizmetçiyle ilgilenme, yetersiz aile bütçesini yetiştirme, sofraya yemek koyma ve annesinin öfke nöbetlerini yatıştırma işleri onun küçük ellerine kalmıştı.

Sıradan bir şekilde yetiştirilen sıradan bir kızın bu işlerin altından kalkması mümkün değildi. Ama Alexandra'nın ne görünüşü ne de becerileri sıradandı. Küçük bir kızken, ziyaretlerinde babasına eşlik edebilmek için balık tutmayı ve avlanmayı öğrenmişti. Şimdi sakın bir kararlılıkla, aynı becerileri ailesine bakabilmek için kullanıyordu.

Odun kutusuna dökülen odunların takırtısı, zihnini meşgul eden pırlantalarla süslü balo elbisesi düşüncelerinden uzaklaşmasına sebep oldu. Evin kalın duvarlarının arasından sızan soğuktan üşüyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Uşak, getirdiği ufak odunlardan birini zayıf ateşin içine atmaya hazırlanırken, "Onu harcama Filbert," diye aceleyle seslendi. "Burası o kadar da soğuk değil. Sadece ufak bir esinti. Üstelik sağlıklı. Zaten birkaç dakika içinde Mary Ellen'in kardeşinin partisine gideceğim. Lüzumsuz yere odun harcamaya gerek yok."

Filbert, Alex'e bakarak başıyla onayladı fakat sonra kütük elinden kaydı ve aşınmış ahşap zeminde yuvarlandı. Filbert doğruldu ve yerdeki kütüğü ahşap zeminden kaldırmaya çalışarak etrafına baktı. Onun görme kusurunun farkında olan Alexandra nazikçe, "Masamın ayağının dibinde," dedi ve yere çömelerek yerdeki odunu elleriyle arayan yaşlı adamı şefkatle izledi. Son üç yıldır hissettiği garip beklenti duyusunun tekrar göğsünde toplandığını hissetti. "Sarah?" dedi aniden. "Hiç özel bir şey olacaktı mı duygusuna kapıldığın oldu mu?"

Sarah enerjik hareketlerle çekmeceleri kapattıktan sonra gardıroba doğru aceleyle yürüdü. "Aslına bakarsan oldu."

"Peki hissettiğin şey gerçekleşti mi?"

"Evet gerçekleşti."

"Gerçekten mi?" dedi Alexandra heyecanla gözleri parlayarak. "Ne oldu?"

"Tam babama, eğer onarmazsa bacanın çökceğini söylüyordum ki çöktü."

Alex, patlattığı müzikal kahkahanın ardından başını iki yana salladı. "Hayır, kastettiğim öyle bir şey değildi." Biraz utanarak ona açıldı, "Dedem öldüğünden beri içimde zaman zaman bir duygu oluşuyor ve özellikle son birkaç haftadır sanki derin bir uçurumun kıyısında bir şeylerin olmasını bekliyordum gibi hissediyorum."

Normalde gerçekçi ve kıpır kıpır olan Alexandra'nın hül-yalı sesi ve uzayan sükûneti karşısında şaşırان Sarah ona dik-katle baktı. "Ne olacağını düşünüyorsun ki?"

Alex inanılmaz derecede güzel bir hisle ürperdi. "Harika bir şey," Tam anlatmaya başlayacaktı ki düşünceleri Monty Amca'nın yatak odasından gelen yüksek sesli bir kadın fer-yadı ve hemen ardından gelen kapı çarpma ve koşan ayak sesleriyle dağıldı. Alexandra doğruldu ve daha önceki hülyalı durgunluğuna kıyasla kendine çok daha uygun düşen zarif ve enerjik bir hareketle yataktan atladı.

Sarah'ın, çamaşıra yardım etmesi için yanında getirdiği genç köylü kızı Mary hiddetle odaya girdi.

"Bana vurdu. Bana..." dedi geniş kalçalarını ovarak. Kolu-nu kaldırıp Monty amcanın odasını işaret ederek şikayete başladı. "Onun gibi birisinin her hareketini çekmek zorunda değilim. Ne onun ne de bir başkasının. Ben iyi bir kızım. Ben - "

"O zaman iyi bir kız gibi davran ve diline sahip ol," dedi Sarah şiddetle.

Evden sorumlu olmanın ağırlığını tekrar üzerinde hisse-den Alexandra, akşam yemeğinde ne yapsam düşüncelerini kafasından defetmeye çalışarak derin bir iç geçirdi. "Gidip Monty amcayla konuşurum," dedi Mary'ye. "Eminim bir

daha yapmaz.” Sonra içtenlikle gülümseyerek ekledi. “En azından onun yakınlarında bir yerde eğilmezsen yapmaz. Sör Montague bir nevi... Mmm... Kadın anatomisi uzmanı sayılır ve bir kadında fevkalade güzel bir kalçaya rast geldiğinde beğenisini ufak bir fiskeyle göstermeye meyillidir. Yani bir binicinin, çok iyi yetiştirilmiş bir atın boynuna hafifçe vurması gibi.”

Bu minik nutuk köylü kızın gururunu okşayarak onu yatırtmayı başardı. Ne de olsa Montague Marsh, nezaketsiz davranışlarına rağmen evin şövalyesi sayılırdı.

Herkes ayrıldıktan sonra Sarah kasvetli boş odaya öfkeyle baktı. Gazete yatağın üzerinde duruyordu. “Harika bir şeymiş,” diye homurdandı. Sağırлаştığını itiraf edemeyecek kadar gururlu, kamburu çıkmış yaşlı bir kâhya ve uzağı görme ümidi kalmayan bir uşaktan oluşan hizmetçilerle beraber bu garip evin yükünü hiç şikâyet etmeden, sırtlamaya çalışan on yedi yaşındaki kızın acı dolu kaderini düşündü. Alexandra’nın sırtına en az hizmetçiler kadar yük bindiren ailesinin de hizmetçilerden altta kalır bir yanı yoktu. Büyük amcası Montague Marsh, iyiydi iyi olmasına ama nadiren ayık olurdu. Gel gelelim, etekli bir kadına şehvet dolu ilgisini gösterme fırsatını kaçırarak kadar sarhoş olduğu hiç görülmemişti. Alexandra’nın annesi Bayan Lawrence ise kocası öldükten sonra idareyi ele alacağı yerde, evin tüm sorumluluğunu Alexandra’nın üzerine yıkmıştı.

Alexandra, iki yıl önce hiçbir yakın akrabası kabul etmediği için kendileriyle yaşamaya başlayan babasının amcasını hafif bitkin bir ses tonuyla, “Monty amca,” diye çağırırdı.

Cılız ateşin önünde oturan heybetli adam, içli bir ifadeyle gutlu bacaklarını önündeki tabureye uzatmıştı. Kıpırmızı içler acısı gözleriyle Alex’e bakarak, “Beni o kız için fırçalamaya geldin değil mi,” diye mırıldandı.

Alexandra, Monty amcanın azarlanmış koca bir çocuğuna benzeyen halini görünce yüzündeki kızgın ifadeyi sabit

tutmakta zorlandı. “Evet o,” dedi istemeden gülümseyerek “ve dün arkadaşın Bay Watterly’nin getirdiği kaçak Madeira şişesini nereye sakladığını öğrenmeye.”

Monty amca, Alex’e gücenmiş gibi yaparak karşı koymaya çalıştı. “Peki, bu odada böyle bir şişe bulunduğu kanısına nasıl vardığını sorabilir miyim?”

Monty amca, Alexandra’nın kendine aldırış etmeden odadaki en gözde saklama köşelerini metodik bir biçimde aramasını göz ucuyla izliyordu. Kanepenin yastıklarının arkası, döşeginin altı, bacanın içi de dahil olmak üzere bir düzine yeri kontrol eden Alex en sonunda amcasına dönerek elini iyi kalpli bir öğretmen edasıyla uzattı. “Ver hadi Monty amca.”

Amcası, “Neyi?” diye sordu boş bakan gözlerle. Madeira şişesi yayvan arka tarafına battığından ötürü sıkıntılıyla kıpırdıyordu. Amcasının güçlükle yerinde durabildiğini gören Alexandra güldü. “Neyi mi? Elbette üzerine oturduğun şişeyi.”

“İlacımı mı kastediyorsun?” diye düzeltti Monty amca. “Doktor Beetle, eski savaş yaralarım nüksettiğinde kullanmam gerektiğini söyledi.”

Alexandra amcasının kan çanağına dönmüş gözleri ve pembe yanaklarına bakarak sarhoşluk seviyesini tespit etmeye çalıştı. Son iki yıldır umursamaz, sorumsuz ama bir o kadar da cana yakın amcasıyla uğraşmanın getirdiği ustalıkla hareket ediyordu. Elini daha da ileri uzatarak ısrar etti, “Hadi ama, annem buranın ileri gelenlerinden birini ve eşini yemeğe çağırdı ve senin de gelmeni istiyor. Ve haliyle ayık olmanı da – ”

“O gösteriş budalası karı kocayı çekmem gerekiyor yani. Sana bir şey söyleyeyim mi Alex kızım, onları görünce içimi bir ürperme kaplıyor,” dedi. Alexandra içki şişesini almak isteyen elini çekmeyince uysalca iç çekerek yerinden hafifçe doğruldu ve arkasından yarısı boşalmış Madeira şişesini çıkardı.

Alexandra, “Aferin,” diyerek büyük amcasının gururunu

okşadı ve sırtına dostça vurdu. "Eğer geri döndüğümde uyumamış olursan kâğıt oynaya - "

"Döndüğünde mi?" dedi Sör Montague telaşla. "Beni burada annen ve dayanılmaz konuklarıyla bırakmayı planlıyorsun umarım."

"Aynen öyle," dedi Alex uzaklaşırken. Büyük amcasının "sıkıntıdan patlamak" ve "sonsuz kasvete gömülmek" üzerine mırıldanmalarına aldırmadan ona bir öpücük yolladı ve kapıdan çıktı.

Tam annesinin kapısının önünden geçiyordu ki annesinin kendini çağıran zayıf ama buyurgan sesini duydu. "Alexandra! Alexandra! Sen misin?"

Annesinin ağlamaklı sesindeki öfkeli ton Alexandra'nın durmasına ve Will Helmsley üzerinc çıkacak yeni tatsız bir tartışma için kendini manen hazırlamasına neden oldu. İnce omuzlarını dikleştirerek annesinin odasına girdi. Bayan Lawrence, eski ve yamalı bir sabahlıkla tuvalet masasına oturmuş, kaşlarını çatarak aynadaki suretini izliyordu. Babasının ölümünün ardından geçen üç yıl, annesinin bir zamanlar çok güzel olan yüzüne on yıllar eklemişti. Vaktiyle annesinin gözlerini parlatan, sesine hayat veren canlı ışıltı artık sönmüştü. Sağları şimdi grilerle bezenmiş donuk kahverengiydi. Alex biliyordu ki annesinin yüzünü harap eden sadece üzüntü değil, öfkeydi de.

George Lawrence'ın ölümünden üç hafta sonra şaşıaali bir fayton evlerinin önünde durmuştu. İçinde, Alex'in çok sevdiği bahasının on iki yıldır Londra'da beraber yaşadığı karısı ve kızından oluşan "diğer ailesi" vardı. Yasal ailesi Morsham'da sefalet içinde sürünürken kendisi gayrimeşru ailesiyle Londra'da zenginlik içinde yaşamayı tercih etmişti. Şimdi bile, ummadığı bir anda üvey kardeşiyle bu evde burun buruna geldiği korkunç günü hatırladığında acıyla irkiliyordu. Kızın adı Rose'du ve aşırı derecede güzeldi. Ama bu bile Alexandra'yı kızın ince beyaz boynuna taktığı güzel altın madalyon kadar incitememişti. Bunu ona George Lawrence

vermişti, kendisine verdiği tenekeden yapılmış kolyenin aynıydı.

Tenekte madalyon ve babasının tatlı küçük sarışın kızla yaşamayı tercih etmesi, babasının Alex ve annesi hakkındaki düşüncesini açıkça ortaya koyuyordu.

Her iki aileye sadece bir konuda eşit davranmıştı. O da mülk paylaşımıydı. Kendi adına bir şilini bile yoktu ve her iki aileyi de beş parasız bırakmıştı.

Alex, annesinin uğruna babasının ihanetinin acısını kalbine gömmüş ve normal davranmaya çalışmıştı ama annesinin kederi nefrete dönüşmüştü. Bayan Lawrence öfkesini beslemek için odasına çekilirken geri kalan her şeyi halletmesi için Alex'e bırakmıştı. Bayan Lawrence, iki buçuk yıl boyunca ne evine ne de yas tutan kızına ilgi göstermişti. Sadece talihsiz kaderine ve kocasının ihanetine sövüp saymak için ağzını açıyordu.

Ancak altı ay evvel Bayan Lawrence, durumunun sandığı kadar ümitsiz olmayabileceğine hükmetmişti. İçine düştüğü zor durumdan kurtulmak için aklına bir yol gelmişti ve o yol da Alexandra'ydı. Alexandra'nın, onları bu sefaletten kurtarabilecek bir koca avlaması gerekiyordu. Bayan Lawrence, bu amaçla civardaki aileleri aç gözlü bir ilgiyle incelemeye başlamıştı. Sadece bir tanesinin, Helmsleyler'in, zenginliğini kendine yaraşır buluyordu, bu yüzden de kalıbkı ve bön olmasına ve dini konularda çok tutucu olan baskıcı ailesinin sözünden çıkmamasına rağmen oğulları Will'de karar kıldı.

"Helmsleyler'i yeneğe davet ettim," dedi annesi aynadan Alex'e bakarak. "Ve Penrose mükemmel bir yemek hazırlayacağına söz verdi."

"Anne, Penrose sadece bir kâhya. Ondan misafirler için yemek yapmasını bekleyemezsin."

"Penrose'un bu eve ilk geldiğinde ne olarak çalışmaya başladığının farkındayım Alexandra. Ancak Filbert'tan da senden de daha iyi pişiriyor. Dolayısıyla bu akşam için onun becerilerine güvenmek durumundayız. Ve balığa tabii," dedi.

Annesinin ince omuzları hafif bir ürpermeyle sarsıldı. "Keşke bu kadar çok balık yemeseydik. Hiçbir zaman çok sevmemişim zaten."

Sofraya koymak için balık tutmaya giden ve ne bulursa avlayan Alexandra, bu tuhaf ev halkının başı olarak görevini yerine getirmeyi başaramadığını düşünerek kendisine kızdı. "Üzgünüm anne ama bu aralar av hayvanı pek nadir bulunuyor. Yarın daha iyi bir şeyler bulabilmek için uzak kirlara giderim. Ama şimdilik ayrılıyorum ve biraz geç geleceğim."

"Geç mi?" Annesi bir an için nefessiz kaldı. "Ama bu akşam burada olmak zorundasın ve mutlaka ve mutlaka en iyi davranışlarını sergilemelisin. O adamın kadınlar söz konusu olduğunda mütevazılık ve görgü kurallarına nasıl takıntılı olduğunu biliyorsun."

Alexandra'nın, annesine 'o adam' derken kimi kastettiğini sormasına gerek yoktu. Annesi, babasına ya 'o adam' ya da 'baban olacak adam' derdi. Sanki onu seçme suçunu Alexandra işlemiş de annesi bu seçimin sade bir kurbanıymış gibi davranırdı.

"O halde Hemsleyler'i beslemekten vazgeç," dedi Alexandra nazikçe ama kararlılıkla. "Zaten açlıktan ölsem de Will Hemsley ile evlenmem. Ki açlıktan öldüğümüz de yok."

Umutsuzluk ve dehşete kapılan annesi, "Bal gibi de evleneceksin," dedi sinirli bir sesle. "Ve iyi terbiye görmüş bir hanıma yakışır davranışlarda bulunacaksın. Artık kır yerinde gezip tozmak yok. Helmsleyler müstakbel gelinlerinde en ufak bir ayıba dahi müsamaha göstermezler."

Alexandra zor zapt altında tuttuğu kontrolünü elden bırakmamaya çalışarak, "Ben onların müstakbel hiçbir şeyi değilim!" dedi ve annesinin akıl sağlığına ne güçlükle tutunduğunu unutarak, "Ve haberin olsun, Mary Ellen'in dediğine göre Will Helmsley genç oğlanları kızlara yeğliyormuş," diyerek lafını bitirdi.

Annesi, bu korkunç beyanatın karşısında, "Elbette. Çoğu genç erkek kendine dost olarak başka delikanlılar seçer,"

dedi. Daha sonra, ayağa kalkarak uzun süredir yatalak olan birinin sakat yürüyüşüyle lafına devam etti ve, "Tabii bu Will Helmsley'in seninle evlenmek için neden bu kadar isteksiz olduğunu açıklıyor." Bakışlarını Alexandra'nın zayıf bedenine dikti. Üstüne geçirdiği eski püskü kahverengi pantolonu, yakası açılmış upuzun kollu beyaz gömleği ve parlatmak için uğraştığı belli olan botlarına baktı. Bir zamanlar çok zengin olan ancak ailesi zor günler geçirdiği için eski ve küçük gelen giysilerini giymek zorunda kalan bir delikanlıya benziyordu. "Her ne kadar Will'in pantolona itirazı olmasa da artık elbise giymeye başlaman gerek."

Alex sinirlerine hakim olmaya çalışarak sabırla, "Ama anne, etek boyu dizime gelen elbisem yok ki."

"Benim eski kıyafetlerimden birini kendine uydurmanı söylemiştim."

"İyi de dikişle aramın hiç iyi olmadığını biliyorsun."

Bayan Lawrence durdu ve Alex'e ters ters baktı. "Sen olası bir nişanın önüne koyabileceğin her türlü engeli koymaktan çekinmiyorsun ama ben artık yaşadığımız bu rezil hayatı bitirmek niyetindeyim. Bu durumda Helmsley'nin oğlu da tek şansımız, bilesin." Alex, kapının çşiğinde duran inatçı kadına kaşlarını çatarak baktı. Solgun yüzünden acı dolu bir pişmanlık geçti. "Alexandra, hiçbir zaman çok samimi olmadığımızın farkındayım ama eğer bugün vahşi bir biçimde, kirlarda gezip tozan, binici pantolonu giyen, tüfek atan ve yapmaman gereken bir sürü şey yapan kaba ve arsız bir kıza dönüştüyşen, bu baban olacak o adamın suçlu."

Sesindeki öfkeyle karışık utanç duygusunu saklamayı başaramayan Alex, "Eğer, o olmamı istediğin, uslu, cansız, beceriksiz mahluk olsaydım, bu ev halkı aklıktan nalları dikmiş olurdu."

Bayan Lawrence, az da olsa utanmış gözükrne nezaketinde bulundu. "Dediklerin doğru ama böyle devam edemeyiz. Tüm iyi niyetli çabalarına rağmen herkese borcumuz var. Son üç yıldır çok iyi annelik yapmadığımın farkındayım ama

artık aklımı başıma topladım. Ve senin sağ salım evlenmem için elimden geleni yapacağım.”

Alexandra, “Ama ben Will Helmsley’i sevmiyorum,” diye çaresizce haykırdı.

“Daha da iyi,” diye sertçe karşı koydu Bayan Lawrence. “O zaman seni, babanın beni kırdığı gibi kıramaz. Will düzgün ve sağlam bir aileden geliyor. O, ne Londra’da ekstra bir aile tutar ne de tüm parasını kumarda çarçur eder.” Alexandra, babasının sadakatsizliğinin bu kadar acımasız bir şekilde hatırlatılması üzerine ürperdi. “Aslında şanslıyız Helmsley bu işi sürdürme konusunda ısrarcı. O olmasaydı bu iş’zordu.”

“Bir gelin adayı olarak yarattığım bu cazibe tam olarak neden kaynaklanıyor acaba?”

Bayan Lawrence şaşırmış gözüküyordu. “Nasıl yani? Hem bir kontla hem de bölgenin şövalyesiyle akrabayız,” dedi sanki bunlar her şeyi açıklıyormuşçasına.

Bayan Lawrence düşünceli bir sessizliğe gömüldüğünde Alexandra omuz silkerek, “Ben Mary Ellenlar’a gidiyorum. Bugün kardeşinin doğum günü.”

Bayan Lawrence şuursuzca saç fırçasını alıp saçlarını rastgele taramaya başladı ve, “Belki de akşam yemeğine katılmaman daha iyi olur,” dedi. “Helmsleyler muhtemelen bu gece evlilik meselesini açacaklar. Senin bir köşede, isyankâr bir şekilde kaşlarını çatarak oturmanı görmeseler daha iyi olur.”

Alexandra acımayla karışık bir telaşla, “Anne, Will’le evleneceğime aklıktan ölürüm daha iyi,” dedi.

Bayan Lawrence’ın bakışları, en azından söz konusu olan kendi açlığıysa, kızının evlenmesini açlığa yeğleyeceğini açık bir şekilde ortaya koyuyordu. “Bu işleri büyüklere bırakmak gerekir. Tamam, Mary Ellenlar’a git ama bir elbise giy.”

“Yapamam. John O’Toole’un doğum günü şerefine eski günlerdeki gibi mızrak dövüşü yapacağız. – bilirsin işte O’Toolelar’ın her zaman doğum günlerinde yaptıkları turnuvalardan biri.”

“O pashâ zırhı giymek için fazlasıyla büyüksün Alexandra. Onu boş ver.”

“Bir şey olmayacak,” dedi Alex kendinden emin bir şekilde. “Sadece kalkanı, miğferi, mızrağı ve göğüslüğü alıyorum.”

“Pekâlâ,” dedi annesi bıkkın bir halde omuz silkerek.

Dördüncü Bölüm

Alexandra, bir zamanlar dedesine ait olan, sırtı çökmüş, iğdiş edilmiş, huysuz ve yaşlı at Thunder'ın üzerinde O'Toolelar'ın kır evlerine doğru giden bozuk yolda ağır ağır ilerliyordu. Tüfeği hemen yanındaki kılıfında tutuyor, küçük bir av hayvanı görmeyi umut ederek yol kenarlarına göz gezdiriyordu. Gerçi kol altına sıkıştırdığı uzun mızrak, göğüs-lüğüne ve kalkanına gürültüyle çarparak ses çıkardığından bu akşamüzeri herhangi bir hayvanı gafil avlama şansı pek yoktu.

Annesiyle arasında geçen münakaşaya rağmen, muhteşem bahar günü ve Sarah'a anlatmaya çalıştığı heyecanlı bekleyiş duygusu onu neşelendirdi.

Solunda kalan vadide ve sağındaki ormanlık alanda açan gökkuşağı rengindeki bahar çiçekleri, burnunu nefis kokularla doldurmuştu. Köyün eteklerinde küçük bir han vardı ve içinde yaşadığı on kilometre çapındaki dünyasında herkesi tanıyan Alexandra, miğferinin siperini kaldırarak hanın sahibi Bay Tilson'a neşçyle el salladı. "İyi günler, Bay Tilson," diye bağırdı.

"Sana da iyi günler Bayan Alex," diye cevap verdi Bay Tilson.

Mary Ellen O'Toole ve altı erkek kardeşi, çoktan derme çatma kır evlerinin dışına çıkmışlar ve eski zaman şövalyeleri oyunuyla keyifle eğleniyorlardı. "Hadi Alexandra," diye ses-

lendi on dört yaşındaki Tom babasının eski atının üzerinden.
"Turnuva zamanı!"

"Hayır, önce düello," diye bağırdı on üç yaşındaki kardeş elinde savurduğu eski bir süvari kılıcıyla. "Bu sefer ben yeneceğim Alex. Gece gündüz demeden antrenman yaptım."

Bu lafın üzerine gülümseyen Alexandra tuhaf bir şekilde attan inerek Mary Ellen'la kucaklaştı ve ardından iki kız kendilerini O'Toole'un yedi çocuğunun her doğum gününde tekrarlanan bir ritüel olan oyunların ortasına attılar.

Akşamüzeri ve akşam, coşkulu oyunlar, tatlı bir rekabet ve bir araya gelmiş büyük bir ailenin şen gülüşleriyle geçti. Bu tek çocuk olan Alexandra'nın, her zaman için özlemle parçası olmayı istediğı bir şeydi.

Eve dönme vakti geldiğinde, mutlulukla bitkin düşmüş ve nazik Bayan O'Toole'un ısrarı üzerine yediğı yemeklerden sızlanır hale gelmişti.

Yaşlı Thunder'ın toynaklarının tozlu yolda çıkardığı ninni gibi sesle uykusu gelen Alexandra, kendini atın yumuşak hareketlerinin ritmine bıraktı, göz kapakları yorgunluktan kapanmak üzereydi. Zırh takımını eve götürmenin başka bir yolunu bulamayınca Alexandra zırhı üzerine giymişti ama bu onu rahatsız bir sığa maruz bırakarak daha da uykulu olmasına sebep oluyordu..

Hanın yanından geçerken hanın avlusunda atların olduğunu ve penceredeki ışıkların hâlâ yandığını fark etti. İştahla şarkı söyleyen erkek sesleri ormanın derinliklerinde yankılanıyordu. Başının üstündeki meşe ağaçlarının ay ışığı altında sallanan yüksek dalları, Alexandra'nın geçtiğı yolları esrarengiz gölgelerle beziyordu.

Alexandra saatin bir hayli geç olduğunu farkındaydı ama atını mahmuzlayarak hızlandırmak için acele etmiyordu. Bunun sebeplerinden ilki Thunder'ın yirmisini geçmiş olması, ikincisi de Helmsleyler'in evden ayrıldığından emin olmak istemesiydi.

Miğferinin siperi yine aniden gözünün önüne inince

Alexandra ağır miğferi kafasından çıkarıp taşıma arzusuyla dolarak öfkeyle iç geçirdi. Yarışma pistinde geçirdiği yorucu günün ardından Thunder'ın kaçmaya ne gücü ne de eğilimi olduğuna kanaat getiren Alexandra, atı durdurdu, dizginlerini bıraktı ve taşıdığı ağır kalkanı sol eline aldı. Ancak tam miğferini çıkarıp sağ kolunun altına almak için bir hamle yaptığı sırada ormandan gelen anlaşılmas sesleri duyunca dikkat kesilerek dinlemeye başladı. Sesler yarım kilometre öteden geliyordu.

Kaşlarını hafifçe çatarak, vahşi bir domuz mu yoksa daha az korkutucu, bir ihtimal yenilebilir, bir av mı çıkacağını kestirmeye çalışarak tüfeğini zırhının izin verdiği ölçüde sessiz bir biçimde kılıfından çıkarttı.

Geccenin dinginliği ansızın ardı ardına gelen iki silah patlamasıyla bozuldu. Daha Alexandra ne olduğunu anlamadan Thunder çıldırması gibi bakan gözleriyle ileri fırladı. Sesin kaynağına doğru dörtmala koşuyordu. Boşta kalan dizginler toynaklarının teptiği yerleri kamçılıyor, Alexandra ise bacaklarıyla atın yelesine sıkıca tutunmuş kendini kurtarmaya çalışıyordu.

Haydutun ani bir hareketle başını yandaki ormanda metal şangırtılarının geldiği yöne doğru çevirmesiyle Jordan Townsende, ikinci haydudun göğsüne doğrulttuğu silahın namlusundan çekebildi. Birden başında siperi inmiş miğferi, bir elinde kalkanı ve diğerinde de tüfeğiyle zırhlı olan bir şövalye, genç adamı kurtarmak için ormanın içinden çıktı.

Alexandra en kötü kabuslarından bile daha berbat bir sahnenin içine girmişti. Arabacı, faytonun kenarında yaralı bir halde yatarken yüzleri kırmızı mendillerle kaplı iki haydut silahlarını uzun bir adama doğrultmuşlardı. Alexandra büyük bir gürültüyle üstlerine doğru gelirken, ikinci haydut silahını genç kıza doğru çevirdi.

Düşünecek zaman yoktu. Tüfeğine daha sıkı sarıldı ve şuursuzca, kalkan ve göğüsünün kaçınılmaz olan kurşuna karşı koyacağına inanarak kendini haydudun üstüne atıp

onu yere devirmeye çalıştı. Tam bu sırada haydutun silahı patladı.

Korkudan çıldıran Thunder dengesini kaybetti ve Alexandra'ya, paslanmış bir metal yığını halinde ikinci haydutun üzerine doğru fırlattı. Çarpışma, Alex'in miğferinin neredeyse başından çıkmasına, tüfeğinin yolun ortalarına doğru kayıp gitmesine ve bilinci yarı açık biçimde yere düşmesine neden oldu.

Ne yazık ki haydut daha Alexandra'nın baş dönmesi geçmeden ayağa kalktı. "Ne oluyor burada?" diye homurdanarak Alexandra'nın gevşek bedenini bütün kuvvetiyle bir kenara itti. Ardından karnının kenarına şiddetli bir tekme salladıktan sonra uzun boylu kurbanıyla silah için mücadele eden suç ortağının yardımına koştu.

Panik ve acıyla kıvranan Alexandra, her iki haydutun da uzun boylu adama giriştiklerini gördü ve içine düştüğü katıksız dehşetin verdiği güçle kendini ileriye doğru itirdi. Emekleyerek, sürünerek, tangırdarak bozuk yolda yatan tüfeğine doğru ilerledi. Tam eliyle tüfeğinin kabzasına ulaşmıştı ki uzun boylu adamın zayıf haydutun elinden tabancasını kapıp onu vurduğunu ve sonrasında da çömelip dönerek silahını diğerine doğrulttuğunu gördü.

Uzun adamın çevik hareketlerinin ölümcül zarafeti karşısında büyülenen Alexandra, onun silahını sakinlikle ve soğukkanlılıkla ikinci saldırganın göğsüne hedeflemesini izledi. İhlâ yüzükoyun uzanmakta olan Alexandra, başını yere eğerek kaçınılmaz patlamayı bekledi. Ancak tek duyduğu boş bir silahtan çıkan 'çıt' sesiydi.

"Seni zavallı, aptal piç kurusu," diye canavarca güldü haydut, hiç acele etmeksizin gömleğinin içinden kendi silahını çıkartırken. "Sence boş olduğunu bilmeseydim yerden o silahı almana izin verir miydin? Kardeşimi öldürdüğün için yavaş yavaş öleceksin. Midesinden vurulan bir adamın ölmesi gerçekten uzun sürer bunu biliyorsun değil mi?"

Aklı korkuyla dolan Alexandra, diğer yanına yuvarlandı

ve silahının emniyetini açtı. Haydut silahını kaldırdığı anda kendi silahını ateşledi. Güçlü geri tepme, Alexandra'nın sırt üstü düşmesine ve ciğerlerindeki havanın boşalmasına sebep oldu. Çamurun içinde başını geri çevirip gözlerini açtığı anda haydutu kafasında koca bir delikle yerde yatar gördü.

Onu sadece olmasını umduğu gibi yaralamakla kalmamış, öldürmüştü. Gırtlğından dehşet ve ızdırapla dolu bir inilti yükseldi, başı dönmeye başladı – önce yavaşça ama sonra hayatını kurtardığı uzun boylu adam öldürdüğü haydudu tekmeledikçe hızlanarak. Uzun adam çevik adımlarla ona doğru yürümeye başladı, tehditkâr gözüküyordu. Baş dönmesi gittikçe hızlanarak onu karanlık bir delikten içeri doğru çekiyordu... Alexandra hayatında ilk defa hayırmıştı.

Jordan, yere düşen şövalyenin yanına çömeldi. Şövalyenin başındaki miğferi aceleyle çıkarmak ve ne derece yaralı olduğunu öğrenmek istiyordu. Haydutlardan yediği darbeler sonucu baygın düşen, şimdi zar zor ayağa kalkmaya çalışan arabacısına seslendi. "Grimm, çabuk! Şu lanet zırhı çıkartmam için yardım et."

"Yaralı mı, eksiklerini?" diye sorarak efendisinin yanına giden Grimm onun yanına diz çöktü.

"Belli olmuyor mu?" dedi Jordan kaba bir biçimde. Alex'in küçük yüzündeki yaraya sıkıntıyla bakarak.

"Vurulmadı ama değil mi?"

"Sanmıyorum. Başını tut. Kahretsin, yavaşça! Şu lanet şeyi üstünden çıkaracağım." Miğferi bir yana atan Jordan göğsüğü çıkarttı. "Tanrım ne gülünç bir giysi," dedi. Önünde yatan cansız bedeni, ay ışığı altında kan ya da kurşun yarası var mı diye tetkik ederken sesi oldukça endişeli çıkıyordu. "Nerden yaralandığını görebilmek için çok karanlık. Faytonu getir, birkaç kilometre gerideki hana geri dönmeliyiz. Oradan bu çocuğun ailesinin kim olduğunu ve en yakın doktorun nerde olduğunu bilen birini buluruz." Jordan yere eğilerek genç kurtarıcısını koltuk altlarından tutup kaldırdı.

Zırhın içindeki delikanlının bedeninin bu kadar hafif olmasına şaşıtı. Kendisini kurtarmak için hücumla kalkan cesaretli gence verdiği zarar için kendini suçlu hissediyordu. "On üç on dört yaşlarında bir oğlan," dedi sertçe. Çocuğu kolaylıkla kolları arasına alarak faytona taşıdı.

Jordan'ın, kollarında bilincini yitirmiş Alexandra'yla birlikte hana girmesi, saatin geç olması itibarıyla kafayı çoktan bulmuş olan han sakinlerinin müstehcen yorumlarına ve bayağı imalarına davetiye çıkardı.

Gerçek bir soylunun, kendinden aşağı fanilere duyduğu kayıtsızlıkla Jordan yükselen sesleri duymazlıktan gelerek tezgâhtara doğru ağır ağır yürüdü. "Bana en iyi odanızı verin ve hancıyı derhal odama yollayın."

Tezgâhtar, bakışlarını Alexandra'nın kıvrıcık koyu saçlarından, kusursuz biçimde giyinmiş uzun boylu beyefendiye doğru çevirdi ve verdiği emirleri, en güzel yatak odasının ayarlanmasıyla başlayarak sırasıyla yapmak için aceleyle koş-turdu.

Jordan, delikanlıyı yavaşça yatağa yatırdı ve gömleğinin yakasındaki bağları açtı. Çocuk inleyerek gözlerini kırıştırdı ve Jordan kendini bir anda camgöbeği renginde bir çift çarpıcı ve iri gözle karşı karşıya buldu. Manasız dercede uzun kirpiklerinin siper olduğu bu kocaman gözler şimdi kendisine şaşkınlıkla bakıyordu. Jordan güven verici bir gülümsemeyle, "Dünyaya tekrar hoş geldin, cesur çocuk," dedi.

"Ben - " dedi Alexandra kendine de yabancı gelen bir hırıltıyla. Çatlamış dudaklarını ıslatıp, boğazını temizleyerek tekrar denedi. Bu sefer incecik boğuk bir fısıltı çıkarabilmeyi başardı. "Ben neredeyim?"

"Yaralandığın yere yakın bir handasın."

Yaşadığı olayın korkunç detayları bir sel gibi tekrar gözlerinin önünden geçti ve Alexandra sıcak gözyaşlarının göz-

lerinin dibini yaktuğunu hissetti. "Onu öldürdüm, öldürdüm onu," diyerek öksürdü.

"Ve bu sayede iki hayat kurtardın: Benimkini ve arabacı-minkini."

Alexandra sersemce dönmüş halde içini rahatlatan bu düşünceye sarılarak avındı. Henüz net görme kabiliyetine tam kavuşamadığı için bulanık bir halde bacaklarının üzerinde aşağı yukarı gidip gelen elleri izledi. Bugüne kadar ona, annesi dışında kimsenin eli değmemişti, hatta bunun üzerinden bile yıllar geçmişti. Adamın ellerinin üzerinde gezinmesi hem hoş, hem de tuhaf bir biçimde rahatsız ediciydi fakat eller alt göğüs kafesinin üzerine geldiği zaman soluğu kesildi ve adamın kalın bileklerine yapıştı. "Efendim," diye boğuk bir sesle haykırdı çaresizce. "Ne yapıyorsunuz?"

Jordan, bileklerini korkudan aldığı güçle tuttuğunu düşündüğü narin ve ince parmaklara gözünü dikti. "Kırık bir kemik var mı diye bakıyorum delikanlı. Doktor ve hancının gelmesi için adam yolladım. Ama artık uyandığına göre, kim olduğunu ve en yakın doktorun nerede olduğunu kendin de söyleyebilirsin."

Bir doktorun dudak uçurtan ücretinin aklına gelmesiyle etekleri tutuşan Alex haykırdı. "Bugünlerde bir doktorun kaç para istediği hakkında hiç fikrin var mı?"

Jordan, önünde kocaman gözleriyle uzanan solgun delikanlıya yabancı olduğu şefkat ve hayranlık duygularıyla baktı. "Bu sıkıntıya benim yüzümden maruz kaldın. Doğal olarak giderlerini de ben karşılayacağım."

Jordan gülümsedi ve böylece Alexandra'nın kafasındaki son bulanıklık zerreleri de ortadan yok oldu. Gülümseyen adam bugüne kadar gördüğü tartışmasız en yakışıklı erkekti. Çelik grisi gözleri, geniş omuzları, zengin ve zorlayıcı bariton bir sesi vardı. Bronz yüzüne kıyasla dişleri bembeyaz parılıyordu. Çenesinde, sert ve eril bir güç kendini gösterse de dokunuşu yumuşaktı ve gözlerinin kenarındaki minik kırışıklıklar mizah duygusu olduğunu gösteriyordu.

Yanında yükselen deve bakarken kendini çok küçük ve kırılgan, ama aynı zamanda garip bir şekilde güvende hissediyordu. Üç yıl boyunca hissettiğinden çok daha güvende. Elini adamın bileğinden çekti çenesindeki yaraya dokundu. Utangaç bir biçimde gülümseyerek, "Siz de yaralanmışsınız," dedi.

Delikanlının beklenmedik gülümseyişi o kadar cazibeliydi ki Jordan'ın nefesi bir an için kesildi ve adamın dokunuşunun içinde kabarttığı duygular karşısında hayretten dona kaldı. Bir erkeğin dokunuşu. Kaba bir hareketle çocuğun elini çenesinden çeken Jordan, hayatın sıradan eğlencelerine karşı duyduğu bıkkınlığın kendini bir sapığa dönüştürüp dönüştürmediğini düşündü. "İlaa adını söylemedin," dedi mahsustan soğukkanlı bir ses tonuyla. Oğlanın göğüs kafesini kırıklar için teftiş ederken bir yandan da acı işareti var mı diye anlayabilmek için onun küçük yüzüne bakıyordu.

Alexandra adını söylemek için ağzını açmak üzereyken adamın ellerini göğsüne götürmesiyle panik içinde haykırdı.

Jordan, sanki ateşe dokunmuş gibi ellerini birden çekti. "Ama sen kızsın."

Alexandra, adamın sesindeki suçlayıcı ton karşısında, "Kusura bakma. Elden bir şey gelmiyor," diyerek kendini savundu.

Konuşmalarının absürtlüğü ikisine de aynı anda dank etti. Jordan'ın somurtmasının yerini ani bir sırıtmaya bırakmasıyla Alexandra da gülmeye başladı. Tam bu esnada, hancının karısı Bayan Tilson içeri girdi. Gördüğü manzara karşısında ağzı açık kaldı. Yabancı bir adamın elleri, Bayan Alexandra Lawrence'ın göğüslerinin birkaç santim üzerindeydi ve yatağın üzerinde karşılıklı gülüyorlardı.

Bayan Tilson, "Alexandra Lawrence!" diye patladı. Hücumu geçmiş bir savaş gemisi gibi gözlerinden kıvılcımlar saçarak odaya girdi ve bakışlarını, Alexandra'nın açık gömleğinin hemen üzerinde duran ellere dikti. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Alexandra, Bayan Tilson'un gördüğü ve düşündüklerinin ne manaya geldiğini umursamıyor, içinde büyük bir huzur hissediyordu. Fakat Jordan, bu kadının şeytani aklının daha on üç yaşından büyük olmayan bu kızı, açıkça ahlaksızlıkla suçlayabilmesini mide bulandırıcı buldu. Yüz hatları gerildi. Gerilen Jordan buz kesmiş otoriter bir ses tonuyla, "Bayan Lawrence buranın güneyinde kalan yoldaki kazada yaralandı. Bir doktor çağırın," dedi.

"Hayır hayır, çağırmayın Bayan Tilson," dedi Alexandra. Doğrulup oturdu ve, "Ben son derece iyiyim ve eve gitmek istiyorum," dedi.

Jordan, şüpheli kadına emir verircesine, "O halde, onu eve ben götüreceğim. Sen de doktoru buranın birkaç kilometre güneyine yönlendirebilirsin. Orada doktorluk becerilerine pek ihtiyaç duymayacak iki serseri bulacak. Onlardan kurtulsun yeter." Jordan cebinden, altın rengi bir armanın altında adının yazdığı bir kart çıkardı. "Bayan Lawrence'ı ailesine götürdükten sonra doktorun sorabileceği soruları cevaplamak için buraya geri döneceğim."

Bayan Tilson, alçak sesle haydutlar ve zamparalık hakkında homurdandıktan sonra adamın elinden kartı çekip aldı ve Alexandra'nın düğmesi açık gömleğine çatık kaşlarıyla bir bakış daha atarak dışarıya çıktı.

"Şaşırmış gözüküyordunuz – yani bir kız olmama," dedi Alexandra.

Jordan, Bayan Tilson'ın söylediklerini aklından çıkartıp dikkatini yeniden Alexandra'ya vererek, "Aslına bakarsan sürprizlerle dolu bir geceydi," dedi. "O zırhın içinde ne yaptığını sorsam, çok ileri gitmiş olur muyum?"

Alexandra, yavaşça ayaklarını yatağın kenarına uzattı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Oda adeta başının etrafında dönüyordu. Jordan onu kollarına almak için hamle yaptığı sırada, "Yürüyebilirim," diyerek itiraz etti.

"Ama ben sizi taşımayı tercih ederim," dedi Jordan ve dediği gibi de yaptı. Jordan, kendine bakan yabancı gözlerle al-

dırmadan, binici pantolonu ve gömlek giymiş, üstü başı toz içinde kalmış, perişan haldeki kızı kollarında taşıyarak yemek odasından acele etmeden çıkarken Alexandra içten içe gülmüsyordu.

Ne var ki, Jordan onu faytonunun konforlu ve derin minderlerine nazikçe yerleştirdikten ve karşısına geçip oturduktan sonra işin eğlenceli tarafı sona ermişti. Az sonra, kısmen sebep olduğu o tüyler ürpertici sahnenin vuku bulduğu yerden tekrar geçeceklerdi. Fayton korkunç dönemece yaklaşıırken azap dolu bir fısıltıyla, "Bir adam öldürdüm," dedi. "Kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim."

"Eğer yapmasaydın bu sefer de ben seni hiç affetmezdim," dedi Jordan alaycı bir gülüşle. Yanan fayton lambalarının ışığı altında sessizce duran Alexandra, daha fazla teselli için yakaran, dolu dolu olmuş, kocaman deniz mavisi gözleriyle Jordan'a baktı. İleri uzanan Jordan, Alexandra'yı yerinden kaldırıp kucağına aldı ve kendinden geçmiş çocuğu beşik gibi sallamaya başladı. "Yaptığın çok cesurcaydı," dedi, yanağına hafifçe sürten koyu kıvrıcık saça doğru.

Alexandra ürpererek iç çekti ve yanağını Jordan'ın göğsüne sürttüğünün farkına varmadan başını iki yana salladı. "Cesur değildim, sadece aklı başında bir insanın yapması gerektiği gibi kaçmaya korktum."

Kendisine güven duyan çocuğu kollarında tutan Jordan, bir gün kendi çocuğu olmasını isteyebileceği düşüncesiyle irkildi. Bu küçük kızın kendine sokulmasında ve güvenmesinde dokunaklı bir şeyler vardı. Ancak, alıp götürülen küçük kızların kaçınılmaz olarak şımarık genç kadınlara dönüştüğünü hatırlayan Jordan, bu fikri derhal zihninin uzak bir köşesine attı. "Neden o eski zırh takımını giyiyordun?" diye sordu ikinci kez.

Alexandra, turnuvalardan ve O'Toole'un çocuklarının doğum gününde yapılan ritüellerden bahsetti. Günün yarışlarında kazandığı başarıları ve kaybetmesine yol açan beceriksizlikleri anlatarak onu defalarca güldürdü.

“Morsham dışındaki insanlar, turnuva ve benzeri şeyler yapmıyorlar mı? Ben hiç Morsham dışına çıkmadığımdan, bundan sonra çıkacağımı da sanmam ya, bilmesem de insanların benzer olduğunu ve bu tür şeyleri hep yaptıklarını farz ederdim.”

Jordan, o kadar çok şaşırmıştı ki bir an ne diyeceğini bilemedi. Çevresindeki herkes sık sık bir yerlere yolculuk ederdi. Parlak zekâlı bir çocuğun, Tanrı'nın unuttuğu bu ıssız minik köy dışında bir yer görmemiş olduğunu kabul etmek zordu. Çocuğun gölgeli yüzüne baktığında onun kendisine, alışık olduğu hürmetkâr bir saygıdan ziyade arkadaşça bir merakla baktığını gördü. Hiçbir şeyden sakınmadan birbirleriyle turnuvaya girişen köylü çocuklarını düşünerek içten içe güldü. Soyluların çocuklarına kıyasla çocukluklarını çok farklı geçiriyorlardı. Soylular, kendisi gibi mürebbiyeler tarafından büyütülmüş, hocalardan ders almış, her an temiz ve düzenli olmaları için uyarılmış ve diğerlerinden üstün olduklarının farkında olarak davranmaları gerektiğini öğrenmişlerdi. Belki de burası gibi uzak yerlerde yetişen çocuklar daha iyi ve farklıydılar – dürüst, yürekli ve yapmacıksız, tıpkı Alexandra gibi. Alexandra'nın anlattığı hayata bakılırsa şanslı olanlar belki de köylü çocuklarıydı. Köylü çocukları? Bu çocuğun görgülü konuşmasında hiç kaba bir köylü aksanı olmadığını fark etti.

“Neden arabacı size ‘ekselansları’ dedi?” diye sordu Alexandra. Yanağında bir garıze belirdi.

Jordan, gözlerini kızın yüzündeki dikkat çekici küçük çöküntüden ayırarak, “Genelde düklere bu şekilde hitap edilir,” diye cevap verdi.

“Dük mü?” diye tekrarladı Alexandra. Bu yakışıklı yabancının kendinden çok uzak bir dünyada yaşadığı ve bu yüzden hayatından çıkıp gideceği gerçeğini öğrenince hayalleri yıkılmıştı. “Gerçekten bir dük müsünüz?”

Kızın sesindeki üzgün tonun farkına varan Jordan, “Ne

yazık ki öyle,” diye cevap verdi. “Hayal kırıklığına mı uğradın?”

“Biraz.” Jordan, beklemediği bu cevap karşısında afalladı. “İnsanlar sizi ne diye çağırıyor? Yani dükten başka?”

Kızın bu içten ve patavatsız sorusuna şaşırıp ve bir o kadar da eğlenen Jordan, “En az bir düzine isim var,” dedi. “Çoğu insan Hawthorne der, ya da Hawk. Yakın arkadaşlarım kendi adımla çağırır, yani Jordan diye.”

Alex, “Hawk size yakışıyor,” diye düşüncesini açıkladı ama kıvrak zekası çoktan başka noktalara kaymıştı bile. “Sizce haydutlar bir dük olduğunuz için mi sizi soymaya karar verdiler? Çünkü hanın bu kadar yakınında saldırıya geçmek cesaret isteyen bir iş.”

“Açgözlülük risk almak için güçlü bir motivasyon kaynağı,” diye cevapladı Jordan.

“Tutku gibi ateş, nefret gibi köpekbalığı, aç gözlülük gibi sel yoktur.”

Jordan hayretle kızın suratına baktı. “Ne dedin sen?”

“Ben demedim, Buda dedi,” diye açıkladı Alexandra.

“Onun olduğunu biliyorum,” dedi Jordan sakinliğini elden bırakmamaya çalışarak. “Ben, senin bunu biliyor oluşuna şaşırdım.” Jordan tam karşıda gölgeli bir evden zayıf bir ışık sızdığını gördü ve evin Alexandra’nınki olduğunu varsaydı. Eve yaklaşırlarken aceleyle ve sertçe, “Alexandra,” dedi. “Bu akşam yaptıkların hakkında hiçbir zaman suçluluk hissetmemelisin. Ortada suçluluk duymanı gerektirecek hiçbir şey yok.”

Alexandra yumuşak bir gülüşle Jordan’a baktı fakat fayton harabeye dönmüş büyük evin bozuk yoluna girdiğinde aniden, “Yo, hayır,” diye çığlık attı.

Helmsleyler’in hâlâ kapıya bağlı duran parlak faytonunu ve süslü kısıraklarını görünce yüreği karardı. Çoktan gitmişlerdir, diye umuyordu.

Arabacı kapıyı açıp merdivenleri aşağıya sarkıttı, Alexandra tam önden giden dükü takip etmeye niyetlenmişti ki dük

içeriye uzanıp küçük kızı kollarının arasına aldı. Alexandra, "Yürüyebileceğime eminim," diyerek itiraz etti.

Dük gülümseyerek, "Benim cüssemdeki bir adamın, her ne kadar zırh giymiş olsa da, küçük bir kız tarafından kurtarılmış olması bir hayli utanç verici. Hiç olmazsa yaralanmış egom için biraz kibarlık etmeme izin vermelisin," dedi.

Alexandra uysal bir kıkırdamayla, "Pekâlâ," diyerek teklifi kabul etti. "Bir dükün egosunu mahvetmek benim ne had-dime?"

Jordan, fazlasıyla uzamış çimlere, pencerelerde eğreti duran kırık panjurlara ve evin ciddi bir tamire ihtiyacı olduğunu gösteren daha bir sürü detaya dalmış olduğu için Alexandra'nın sözlerini zar zor duydu. Karşısında duran ev, bulmayı beklediği mütevazı bir kır evi değildi. Daha çok sakinlerinin bakım masraflarını karşılayamadığı, yaşlı, garip ve bakımsız bir yerdi. Alexandra'nın ağırlığını sol tarafına vererek sağ eliyle boyası dökülen kapıyı çaldı.

Kimse cevap vermeyince Alexandra, "Sanırım daha sert vurmanız gerek. Penrose bir hayli sağırdır da. Ve bunu kabul etmeyecek kadar da gururlu."

Ağır kapıya daha şiddetle vurmaya başlayan Jordan, "Penrose da kim?" diye sordu.

"Kâhyamız. Babam öldüğünde tüm çalışanları yollamak zorunda kaldım ama Penrose ve Filbert yeni iş bulmak için fazlasıyla yaşlı ve hastaydılar. Gidecek başka bir yerleri de olmadığı için yemek ve yatacak yer karşılığında burada çalışmayı kabul ettiler. Penrose hem yemeği hazırlıyor hem de temizliğe yardım ediyor."

Jordan kapının açılmasını beklerken yüksek sesle mırıldandı. "Ne kadar garip."

Kapının üzerindeki lambanın ışığında küçük kızın etkileyici yüzü düke doğru çevrildi. "Neyi 'garip' buluyorsun?"

"Sağır bir kâhya fikrini."

"O halde Filbert'i daha da garip bulacaksın."

"Sanmam," dedi Jordan alaycılıkla, "Filbert de kim?"

“Uşagımız.”

“Onun hastalığını sorma cüretinde bulunabilir miyim?”

“Uzağı göremiyor. Hatta o kadar kötü bir durumda ki geçen hafta, kapı sanıp duvara tosladı.”

Olayın dehşetine rağmen Jordan içinde bir gülme isteğinin yükseldiğini hissetti. Kızın gururunu incitmemek için mümkün olduğunca ciddi durmaya çalışarak, “Sağır bir kâhya ve kör bir uşak... Ne kadar da alışılmadık,” dedi.

Alexandra, “Evet, öyle, değil mi?” diyerek gururla onu tasdik etti. “Hern zaten neden alışıldık şeyler yapmak isteyeyim ki?” Havalı bir gülüş atarak bir alıntı yaptı. “Nitekim, alışkanlıklar sönük bir zekânın tek sığınağıdır.”

Jordan yumruğuyla kapıyı öyle bir vurdu ki Alexandra kapıdan çıkan sesin tüm evde gök gürültüsü gibi yankılandığını duydu. Jordan, şaşkın bakışlarla Alexandra’nın gülen yüzüne bakıyordu. “Bu sözü kim söylemiş?” diye sordu

“Ben söyledim,” diye pişkinlikle itiraf etti Alexandra. “Şimdi uydurdum.”

“Çokbilmiş şey seni,” dedi Jordan sırtarak ve ne yaptığını çok da anlamadan kızın alnına sevgi dolu babacan bir öpücük kondurmak için başını eğdi. Ancak, ak saçlı Penrose kapıyı birdenbire şiddetlice açınca Jordan kendine engel oldu. Penrose öfkeyle Jordan’a baktı. “Kapıyı tekmelemenize ve tüm köyü ayağa kaldırmanıza gerek yok bayım! Bu evde kimse sağır değil!”

Eski püskü, soluk bir üniformayla karşısına çıkan basit bir kâhyadan yediği fırçanın şaşkınlığıyla bir anlık suskunluğa gömülen Jordan, tam ona hak ettiği fırçayı atacakken, yaşlı adam Jordan’ın kucagındaki çocuğun Alexandra olduğunu fark etti. Alex’in ağzındaki yarayı gören Penrose, “Bayan Alexandra’ya ne yaptın?” diyerek Jordan’a dikkendi ve onu Jordan’dan kurtarmak amacıyla zayıf kollarıyla ileri atıldı.

Kâhyanın hareketlerini görmezlikten gelen Jordan, “Beni Bayan Lawrence’a götür,” diye buyurdu kısaca. Hizmetçi duymamış gibi hareketsiz kalınca bu sefer daha yüksek bir

sesle, "Beni derhal Bayan Lawrence'a götür dedim," diye itinayla söylediklerini yineledi Jordan.

Penrose ters ters baktı. "İlk dediğinde duydum," dedi hiddetle içeri girmek için arkasını dönerek. Uzaklaşırken, "Tüm mahalle duydu, ben mi duymayacağım," diye homurdanmaya devam etti.

Oturma odasına girdiklerinde karşı karşıya kaldığı kendini süzen yüzler, Alexandra'nın şimdiye kadar gördüğü en kötü kâbuslarından bile daha kötüydü. Annesi korkudan çığlık atmış, tombul Helmsley ailesi dw sandalyelerinde merakla öne doğru eğilmişlerdi. Hepsi birden, Alexandra'nın neredeyse göğüslerine kadar açılmış olan gömleğinin yakasına bakıyorlardı.

"Ne oldu?" diye bağırdı Bayan Lawrence. "Alexandra, yüzün... Aman Tanrım neler oldu?"

"Kızınız hayatımı kurtardı, Bayan Lawrence. Ama bu esnada yüzüne bir darbe aldı. Sizi temin ederim gözüktüğü kadar ciddi bir şey değil."

Annesinin baygınlık geçirmek üzere olduğunu gören Alexandra, "Lütfen beni yere koyun," dedi aceleyle. Jordan istenileni yaptığında, Alexandra geç de olsa tanıştırma faslına geçmeyi ve böylece ortamı biraz olsun muâşeret adabına uygun hale getirmeyi başardı. "Anneciğim," dedi kısıp ve güven verici bir sesle, "Bu bay Hawthorne Dükü." Annesinin heyecandan nefesinin kesilmesine rağmen Alexandra nazik ve bilgilendirici bir ses tonuyla anlatmaya devam etti. "Arabacısıyla beraber haydutlar tarafından pusuya düşürüldüğü bir anda rastladım ona. Ve haydutların... Haydutların birini vurdum." Sonra Jordan'a döndü. "Ekselansları, annem Bayan Lawrence."

Çıt çıkmıyordu. Bayan Lawrence donakalmış, Helmsleyler, ağızları bir karış açık, şaşkınlıkla bakmaya devam ediyorlardı. Odanın sessizliğinden mahcup olan Alexandra, büyük amcasının odaya girmesiyle rahatlayarak gülümsedi. Monty amcası, kendine yasaklanmış olan Madiera'dan gece boyunca

ca nasiplendiğini teyit edercesine donuk gözlerle sallanarak yürüyordu. "Monty amca," dedi Alexandra çaresizlikle, "Eve bir konuk getirdim. Bu beyefendi Hawthorne Dükü."

Monty amca fildişi saplı bastonuna iyice abandı ve misafirin yüzüne odaklanmaya çalışarak gözlerini kırptırdı. "Aman Tanrım! Bu gerçekten de Hawthorne. Hakikaten de ol!" Sonra birden adabı muâşeret kurallarını hatırlayarak sakar bir selamın ardından konunun gözüne girmeye çalışır gibi içten bir sesle, "Ekselansları, Sör Montague Marsh hizmetinizdedir," dedi.

Döküntü evi, yılanmış hizmetçileri ya da garip davranışlar sergileyen akrabalarından ziyade uzayan sessizliklerden utanan Alexandra, Jordan'a doğru ıslıl ıslıl gülümsedi ve başını elinde çay tepsisiyle odaya girmekte olan Filbert'a doğru yöneltti. Soylu birini basit bir uşakla tanıştırmamanın uygun-suz bir davranış olduğu gerçeğince aldırış etmeden nazikçe Filbert'ı tanıttı, "Ve bu da Penrose'dan geriye kalan tüm işleri yapan Filbert. Filbert, Hawthorne Dükü."

Filbert çay tepsisini masaya koyarken başını kaldırdı. Gözlerini kısarak omzunun üzerinden Monty amcaya doğru baktı ve ona, "Nasılısınız?" dedi. Alexandra, dükün dudaklarının seğirdiğini gördü.

Alexandra, dükün gözlerindeki ışıltıyı görünce, gülmek isteyip de gülmediğini anlayarak, "Çaya kalmak ister misiniz?" diye sordu.

Jordan gülümsedi ama başını iki yana salladı. "Hayır, kalamam küçüğüm. Önümde uzun bir yol var ve devam etmeden önce hana geri dönüp yetkililerle görüşmem gerek. Bu geceki hadiselerin hesabını sormak isteyeceklerdir." Kendini izleyen seyircilere başıyla minik bir selam verdikten sonra Jordan kendine bakan tatlı yüze, "Bana kapıya kadar eşlik eder misin?" diye sordu.

Alexandra başıyla onayladı ve arkada çağlayan seslere aldırmadan ona ön kapıya doğru rehberlik etti. Bayan Helmsley cırtlak sesiyle ortalığı birbirine katmıştı. "Hana geri dönmek

diyerek ne kastetti? Bayan Lawrence, herhalde Alexandra'nın onunla beraber orada olduğunu - ”

Koridorda duran dük, gri gözleriyle Alexandra'ya öyle bir sıcaklıkla baktı ki Alexandra'nın tüm bedeni alev alev yandı. Elini kaldırıp nazikçe kızın yaralanmış çenesine koyduğunda Alexandra'nın nabızı adeta boğazında atmaya başladı. “Yolculuk - yolcuğunuz nereye?” diye sordu, ayrılığı mümkün olduğunca geciktirmeye çalışarak.

“Rosemade'e.”

“Orası neresi?”

“Büyükanmemin küçük kız arazisi. Evi rahat bulduğu için zamanının çoğunu orda geçirmeyi tercih ediyor.”

“Ha,” dedi Alexandra, Jordan'ın yanaklarında gezen parmakları nedeniyle konuşmakta ve nefes almakta güçlük çekerek. Jordan ona saygıyla bakıyordu.

“Seni hiçbir zaman unutmayacağım, miniğim,” dedi Jordan kısık bir sesle ve sonra eğilip sıcak dudaklarını küçük kızın alnına dayadı. “Kimsenin seni değiştirmesine izin verme. Olduğun gibi kal.”

Jordan gittiğinde, Alexandra, alnını dağladığını hissettiği öpücüğün etkisiyle kendinden geçerek olduğu yerde çakılı kaldı.

Sesi ve gülüşüyle insanları kolayca büyüleyen birinin etkisi altına girebileceğini hiç tahmin etmemişti. Usta kadın avcılarının deneyim alanının dışında kalıyordu.

Bununla beraber hilcâr zamparalar ve usta kadın avcıları, tam da Bayan Lawrence'ın deneyim alanına giren konu başlıklarıydı. Kendisi de sahtekâr bir avcının kurbanı olduğunda Alexandra'dan pek büyük değildi. Kocasını da, aynı Hawthorne dükü gibi insafsızca yakışıklı, hoş tavırlı, şık giyimli ve kelimenin tam anlamıyla vicdan fakiriydi.

Ki bu da, Alexandra'nın ertesi sabah uyandığında ilk gör-

düğü şeyin neden annesinin odaya dalması ve öfkeden titreyen bir sesle, "Alexandra, hemen kalk!" diye bağırması olduğunu açıklıyordu.

Alexandra kıvrınarak oturma pozisyonuna geçti ve gözlerine giren bukleleri kenara itti. "Ne oldu? Bir şey mi oldu?"

Alexandra, "Sana ne olduğunu söyleyeyim," diyen annesinden yayılan kin dolu öfkeyi dehşetle izliyordu. "Bu sabah dört ziyaretçi geldi. Biri hancının karısıydı. Senin o aşağılık, düzenbaz, masumları iğfal eden herifle aynı yatak odasını paylaştığını söyledi. Sonra gelen iki kişi meraktan damılaşmışlardı. Ve sonuncusu," dedi bastırmaya çalıştığı öfkesi ve gözyaşlarıyla, "Bay Helmsley'di. Dün geceki rezil davranışların, açık saçık halin ve genel olarak sergilediğin mantık ve iffet yoksunu tutumun sebebiyle senin ne kendi oğlu ne de saygınlığı olan başka bir adam için uygunsuz olduğunu söyledi."

Alexandra'nın, yüzünde belirgin bir rahatlama ifadesiyle annesine bakmasıyla Bayan Lawrence kontrolünü kaybetti. Alexandra'yı omuzlarından tuttu ve sarsmaya başladı. "Ne yaptığın hakkında herhangi bir fikrin var mı?" diye bağırdı. "Ha? O halde ben söyleyeyim. Kendini geri dönüşü olmayacak bir şekilde rezil ettin. Hakkındaki dedikodular aldı başını yürüdü ve artık her yerde bir fahişe olarak anılıyorsun. Hana, yarı çıplak bir halde bir adamın kucağında girmiş ve yatak odasında o adamla yalnız kalmışsın. Yarım saat sonra da, yine aynı adamın kollarında dışarı çıkmışsın. Herkesin ne düşündüğünü biliyor musun?"

"Yorgun olduğumu ve dinlenmem gerektiğini mi?" dedi Alexandra. Annesinin benzinin solukluğu, sözlerinden daha endişe vericiydi.

"Seni aptal. Sen benden de büyük bir aptalsın. Akıl başında hiç kimse seni artık almaz."

"Anne," dedi Alexandra sakın bir sessizlikle. Geçen üç yıl boyunca daima yaptığı gibi rolleri değiştirmeye çalışıyordu, "Lütfen biraz sakınleş."

“Sakın o aşağılayıcı tonu kullanmaya kalkma, Alexandra,” diye bağırdı annesi. Yüzü Alexandra’ninkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. “O adam sana dokundu mu söyle?”

Annesinin kapıldığı histeriden gittikçe daha fazla endişe duyan Alexandra sakince, “Dokunduğunu biliyorsun. Beni buraya taşıdığını gördün ve –”

“Onu sormuyorum,” diye bağırdı Bayan Lawrence öfke-den kudurarak. “Eleriyle sana dokundu mu? Seni öptü mü? Cevap ver.”

Alexandra dedesinin öğrettiği prensiplerini yok saymayı aklından geçirdi ama daha yalan atmak için ağzını açmadan, annesi yanaklarına yerleşen kızarıklığı çoktan fark etmişti.

“Yaptı, öyle değil mi?” diye bağırdı. “Cevabı yüzünde yazılı.” Bayan Lawrence yerinden kalkarak Alexandra’nın yatağının önünde ileri geri adımlamaya başladı. Alexandra, sinirleri aşırı derecede bozulmuş kadınların saçlarını gerçekten yolduklarını duymuştu ve annesi de bu raddeye gelmiş gibi görünüyordu.

Yatağından çabucak kalkan Alexandra, annesinin amaçsız voltasını durdurmak için elini uzattı. “Anneciğim, lütfen kendini böyle üzme. Ne olursun. Dükle ben yanlış hiçbir şey yapmadık.”

Annesi öfkeyle dişlerini bileyerek, “Sen yaptığının yanlış olduğunu bilemeye bilersin ama o aşağılık, düzenbaz, namussuz biliyordu. Biliyordu. O utanmaz, sana yaptıklarını anlayamayacak kadar naif olduğunu düşünerek nasıl da kasıla kasıla girdi içeri. Tanrım, erkeklerden nefret ediyorum.”

Birden Alexandra’yı kendine çekerek şiddetle kucakladı. “Ben artık eskisi gibi kör bir ahmak değilim. Babanın bizi kendi keyfi için kullanmasına ve işi bittiğinde başından atmasına izin verdim. Ama Hawthorne’un aynısını yapmasına izin vermeyeceğim. Seni mahvetti ve ona bunun bedelini ödeteceğim. Göreceksin. Doğru olanı yapması için onu zorlayacağım.”

Annesinin boğucu kucağından kendini kurtaran Alexand-

ra, "Anne, lütfen!" diye haykırdı. "Gerçekten de yanlış bir şey yapmadı. Sadece kırıgım var mı diye kollarımı yokladı ve vedalaşırken alnımdan öptü! Bunlar yanlış olamaz."

"Seni umumi bir hana götürerek itibarını yerle bir etti. Düzgün bir evlilik yapma şansını yok etti. Seni artık başka kimse almaz. Bugünden itibaren nereye gidersen git bu rezillik peşini bırakmayacak. Dün gece hana geri döndüğünde doktora adresini vermiş. Ardından gidip hakkımızı istemeliyiz."

"Hayır," diye bağırdı Alexandra ama annesi yıllardır içinde öç alması için haykıran iç sesinden başka bir şey duymuyordu.

"Dün geceki felaketin tüm detayları ortaya çıktığına göre," diye devam etti annesi Alexandra'nın itirazlarını duymazlıktan gelerek, "Bizim aramamızı beklediğinden hiç kuşku yok."

Beşinci Bölüm

Hawthorne'un dul düşesi, torununu dudaklarında sert bir gülümseme ve ela gözlerinde özenli ifadeyle karşıladı. Beyaz saçlarıyla yetmişinde güzel bir kadın olarak hâlâ ayrıcalıklı bir hayatın getirdiği sarsılmaz duruşunu ve kendine güvenini muhafaza ediyordu.

Her hareketinde kendini gösteren soğuk asalete rağmen kocası ve çocuklarından uzun yaşamış biri olarak büyük acılara yabancı değildi. Ancak öylesine katı bir iradesi vardı ki en yakınları bile yakın ailesini sevip sevmeyişinden ya da ölümlerinin farkında olup olmadığından emin olamıyordu. Ve sosyete içinde öylesine büyük bir ağırlığı vardı ki kimse bunu sormaya cesaret edemiyordu.

Misafir odasındaki kanepelerin birinde ayak ayak üzerine atmış, gelişigüzel biçimde dün gece iki eşkiyanın kendini öldürmeye çalışması yüzünden geciktiğini anlatan en büyük torununu tek bir heyecan belirtisi göstermeden sakin bir şekilde dinliyordu.

Oysa diğer torunu, kuzeninin anlattıkları hakkındaki duygularını gizlemek için herhangi bir çaba göstermiyordu. Konyak bardağını dudaklarına kadar kaldıran Anthony sırtarak mizah yollu, "Jordan hadi ama gerçeğin güzel halerininle, pardon yani büyükanneyle keyifli bir gece geçirmek oldu-

ğunu biliyoruz.” Dul düşes ona şaşırmış bir bakış attığında Anthony geç de olsa ekledi, “Gerçek şu ki, ne bir eşkıya vardı ne de yardımına koşan on iki yaşında bir kız çocuğu.”

“Yanılıyorsun,” dedi Jordan soğukkanlılıkla.

Düşes iki kuzenin auşmalarını izledi. Kardeş kadar yakın ama gece ve gündüz kadar farklılar diye düşündü. Jordan sessiz, soğukkanlı ve bağımsız tavırlarıyla kendine benzerken, Anthony’nin içi dışı birdi ve iflah olmaz biçimde iyi kalpliydi. Anthony’nin anne babası adeta üzerine titremişlerdi, oysa Jordan hiçbirinden ciddi bir yakınlık görmemişti. Düşes, Jordan’ın tavırlarını samiriyetle onaylarken Anthony’nin rahat tavırlarından hoşnut değildi. Hoşnutsuzluk, değişik derecelerde olsa da, dul düşesin kendine açığa vurma izni verdiği tek duyguydu.

“Bunu kabul etmek, her ne kadar gururumu incitse de, aynen dediğim gibi oldu,” diye devam etti Jordan kibirle içkisini tazelemek için büfeye giderken. “Ben üzerine doğrultulmuş silahın namlusuna bakarken, ansızın çıkageldi – sırtı çökmüş yaşlı bir atın üstünde, siperi inmiş miğferi, bir elinde mızrağı, diğer elinde tüfeğiyle hücum ediyordu.”

Jordan, bardağını çok sevdiği Portekiz şarabıyla doldurduktan sonra yerine oturdu. Eleştirel olmaktan ziyade bilgilendirircesine devam etti. “Zırhı paslıydı ve yaşadığı ev de kötü bir gotik romandan fırlamış gibiydi – örümcek ağlarıyla kaplanmış ışıkları, solmuş duvar halıları, gıcırdayan kapıları ve rutubetli duvarları... Ayrıca tüm bunlara ek olarak sağır kâhyası, duvarlara toslayan kör uşağı ve kendine “Sör Montague Marsh” diyen ayyaş amcası da cabası.”

“Enteresan bir aile,” dedi Anthony. “Kızın bu kadar... Hımm.. Alışılmadık olmasına şaşmamak gerek.”

“Alışkanlıklar,” diye alıntıladı Jordan veciz bir şekilde, “Sönük bir zekanın sığınağıdır.”

Tüm hayatını büyük bir titizlikle geleneksel alışkanlıklar doğrultusunda yaşayan dul kadın öfkeyle sordu. “Bu saçma şeyi kim söylemiş?”

"Alexandra Lawrence."

Anthony, "Hakikaten alışılmadık," diyerek kıkırdadı ve kuzeninin sert yüzünde oluşan neredeyse sevgi dolu denebilecek gülümsemeyi inceledi. Anthony biliyordu ki Jordan -cezbedici ve alaycı gülüşleri hariç - nadiren gülümserdi. Hatta neredeyse hiç gülmezdi. Duygusallığı "zayıflık" olarak gören bir baba tarafından yetiştirilmişti ve ona göre zayıf olan her şey iğrenç ve yasaktı. Tıpkı bir erkeği hassas yapan diğer tüm şeyler gibi. Mesela aşk. "Bu olağanüstü kız neye benziyor?" diye sordu Anthony, kuzeninin üzerinde bu beklenmedik etkiyi yapan kızı daha iyi tanıyabilmek için.

Alexandra'nın gülen yüzü aklından dans ederek geçen Jordan, "Küçük," dedi. "Ve çok zayıf. Ama bir kayayı eritebilecek bir gülümseyiş ve olağandışı bir çift göze sahip. Camgöbeği rengindeler ve suratına baktığında sadece onları görüyorsun. Konuşması da senin benim gibi kültürlü ve görgülü. Yaşadığı ürkütücü evine rağmen neşeli bir şey."

"Ve görünüşe bakılırsa cesaretli de," diye ekledi Anthony.

Kuzenini başıyla onaylayan Jordan, "Ona bir çok yollayacağım. Hayatımı kurtarması karşılığında bir ödül. Tanrı biliyor ya, o para çok işlerine yarayacak. Kızın söyledikleri ve özenle söylemekten kaçındıkları göz önüne alınırsa, tüm ailenin yükünü sırtında taşıyanın o olduğu belli. Hiç kuşku yok ki bu göndereceğim para Alexandra'nın ağına gidecek, dün de zaten bu yüzden önermedim ama içinde bulunduğu kötü duruma faydası olacağını düşünüyorum."

Bayan Lawrence'ın alışkanlıkla ilgili söylediği söze hâlâ canı sıkılan düşes mağrur bir ifadeyle burnunu çekti. "Alt sınıflar sebepleri ne olursa olsun, hep para için can atarlar. Asıl şaşırtıcı olan dün gece parasal bir ödül için sana yaltaklanmış olması."

"Sen iyice iflah olmaz bir şüpheli oldun," dedi Jordan alayla karışık. "Ama bu kız hakkında yanılıyorsun. O, yapmacıklıktan ve açgözlülüktен çok uzak."

Normalde kadın karakteri hakkında gencl olarak kötü şeyler düşünen Jordan'ın bu ifadesi karşısında şaşırان Anthony yardımcı olmak için "Neden birkaç yıl içinde bu kıza bir daha bakıp onu - "

"Anthony!" diyerek araya girdi düşes müthiş derecede rahatsız olarak. "Rica ederim, ben yokken konuşun."

"Onu olduğu yerden çıkarmayı düşünmem bile," dedi Jordan büyükannesinin şiddetli bakışlarını umursamadan. "Alexandra nadir bulunan bir mücevher ve Londra'da kalmaya bir gün bile dayanmaz. O ne yeterince sağlam, ne de hırslı. O - " Konuşmasını yarıda kesti ve izin istemek için nezaketten öksüren uşağına baktı. "Evet Ramsey, dinliyorum."

Ramsey kendini mum duruşuna getirdi, yüzü buruşmuş, kaşları öfkeyle havalanmıştı. Jordan'a dönerek, "Ekselansları, dışarıda sizi görmek için ısrar eden üç kişi var. At demeye bin şahit isteyen bir hayvan tarafından çekilen fayton kılıklı bir arabayla geldiler. Üstlerinde başlarında kendine insan diyecek birinin giymeyeceği giysilerle - "

"Kim?" diye sözünü kesti Jordan sabırsızca.

"Adam kendisinin Sör Montague Marsh olduğunu iddia ediyor, yanındaki iki bayansa gelini Bayan Lawrence ve yeğeni Bayan Alexandra Lawrence. Sizden alacaklarını tahsil etmek için geldiklerini söylüyorlar."

'Alacak' kelimesi Jordan'ın kaşlarının çatılmasına neden oldu. "İçeri al," dedi kısaca.

Her zamanki kibrinden beklenmedik bir sapma gösteren düşes, kendini Jordan'a doğru 'sana söylemiştim' bakışı armanın keyfinden mahrum bırakmadı. "Bayan Lawrence yalnızca ağgözlü değil, yüz­süz ve arsız da. Düşünsene, buraya kadar gelip senden bir alacağı olduğunu iddia edebiliyor."

Büyükannesinin duruma ilişkin reddedilemez değerdendirmesine cevap vermeyen Jordan, odanın diğer ucunda bulunan meşec masaya oturdu. "Sizin bu meseleye dahil olmanız için bir sebep yok. Ben hallederim."

"Tam tersine," dedi düşes buz gibi sesiyle, "Bu adamların

zorbalığa başvurma ihtimaline karşı ben ve Anthony burada duracağız.”

Gözünü uşağın sırtından ayırmadan annesi ve Monty amcasının peşinden giden Alexandra'nın tüm benliği aşağılanma duygusuyla çalkalanıyordu. Rosemeade'nin görkemi karşısında ızdırabı bine katlanmıştı.

Dükün büyükannesinin gösterişli bir evde yaşadığını tahmin etmişti ama bugüne kadar gördüğü ya da hayalini kurduğu hiçbir şey, dönümlerce bahçe ve çayır içinde kurulmuş bu devasa ve ürkütücü yere benzemiyordu. Buraya gelene kadar dükün önceki geceki 'arkadaşça ve ulaşılabilir' görüntüsüne tutunmuştu. Fakat Rosemeade bu saçma fikri aklından defetmişti. O başka bir dünyadandı. Düke göre Rosemeade, *ufak bir kır eviydi*. Oysa burası bir *saray*, diye düşündü Alexandra, ayakları kalın Aubusson marka halının içine gömülüp çıkarken. Onu hali hazırda hissettiğinden de önemsiz ve küçük hissettiren bir saray.

Uşak oymalı meşe kapıyı açtı ve kenara çekilerek onları gösterişli çerçeveli resimlerle süslenmiş bir odaya aldı. Mum gibi dikilen uşağa reverans yapmamak için kendini zor tutan Alexandra, yeni arkadaşıyla yüz yüze gelmek ve onun küçümseyici ifadesini görmek zorunda kalacağı anı korkuyla bekleyerek ileri doğru yürüdü.

Yanılmamıştı. Zengin oymalarla süslü masada oturan adam iki gün önce tanıştığı güleç yüzlü nazik adama pek benzemiyordu. Bugün karşısında duran, Alexandra'nın ailesine, güzelim halısında sürünen böceklermişçesine bakan ilgisiz ve buz gibi bir adamdı. Ayağa kalkmak ya da onları odadaki diğer iki kişiye tanıtmak gibi yapmacık bir nezaket gösterisinde dahi bulunmadı. Bunun yerine başıyla annesi ve Monty amcasına masasının önündeki sandalyelere oturmalarını işaret etti.

Ama bakışı nihayet Alexandra'ya döndüğünde sanki onun ne kadar aşağılanmış hissettiğini anlamış gibi mermerden yüz hatları yumuşadı ve gözleri samimiyetle doldu. Masanın önüne yürüyerek onun için bir sandalye çekti. Yanağındaki

morluğu inceleyerek, "Yaran çok acıyor mu küçüğüm?" diye sordu.

Jordan'ın gösterdiği kibarlık ve ilgisinden gururlanan Alexandra başını iki yana salladı. "Önemli bir şey değil, acımıyor bile," dedi. Jordan'ın, evini küstahça işgal ettiği için kendinden iğrenmediğini gören Alexandra, inanılmaz derecede rahatlamıştı. Annesinin tam oturmayan elbisesi içinde oldukça garip görünüyordu. Sandalyenin ucuna oturdu ve sonra ağırbaşlı bir şekilde geri çekilmeye çalıştığında sandalyenin kadife kumaşına takılan elbise yakası, Alexandra'nın boynunu sıkıştırana ve çenesini yukarı itene kadar gerildi. Bir tavşan gibi kapana sıkışan Alexandra, çaresizce dükün ser verip sır vermeyen gözlerine baktı. Jordan ifadesiz bir suratla, "Rahat mısın?" diye sordu.

"Oldukça rahatım, teşekkür ederim," diye yalan söyledi Alexandra. Jordan'ın durumunun farkında olduğundan ve gülmek için kendini zor tuttuğundan emindi.

"Belki ayağa kalkıp tekrar otursan?"

"Şu anda çok rahatım."

Jordan'ın gözlerinde görölüğüne inandığı neşe kırıntısı, masasının arkasına geçip yerine oturduğu anda kayboldu. Annesi ve Monty amcasına bakarak önsözc gerek duymadan, "Kendinizi bu gereksiz ziyaretin utancından kurtarabilirdiniz. Ben zaten Alexandra'ya olan minnettarlığımı Bin sterlinlik bir çek yazarak sunacaktım. Gelece hafta elinize geçecekti."

Meblağın büyüklüğü Alexandra'nın aklını başından aldı. Bin sterlin, göreceli bir rahatlıkta iki yıl yaşamalarına yeterdi. İstedığı kadar odunu dilediğince yakabilirdi, elbette yine de israf etmezdi ama...

"Bu yeterli değil," dedi Monty amca hırçın bir sesle. Alexandra başını salladı.

Dükün sesi buz gibiydi. "Ne kadar istiyorsun?" diye sordu, gözleriyle Monty amcaya yerine çivileyerek.

"Hakkımız olanı istiyoruz." Monty amca boğazını temizledikten sonra ekledi. "Alexandra senin canını kurtardı."

"Ki bunun için size fazlasıyla ödeme yapmaya hazırım. Ne kadar istiyorsun onu söyle."

Monty amca, Jordan'ın buz gibi bakışları altında ezilip büzülmesine rağmen direnmeyi başardı. "Alexandra senin canını kurtardı fakat sen buna karşılık onun hayatını mahvettin."

Dük patlamaya hazır bir bombadan farksızdı. "Ne yaptım, ne yaptım?" dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Terbiyeli genç bir hanımı umumi bir hana götürüp onunla aynı yatak odasını paylaştın."

"Ben hana bir çocuk götürdüm," Jordan kendini zor tutuyordu. "Doktora ihtiyacı olan, bilincini yitirmiş bir çocuk!"

"Hawthorne, şimdi bak," diye şaşırtıcı derecede yüksek bir çıkış yaptı Monty amca. "Sen hana *genç bir hanım* götürdün. Köylülerin yarısının gözünün önünde onu yatak odasına çıkardın ve aradan yarım saat geçtikten sonra, kızımızı bilinci açık ve giysileri dağılmış bir biçimde ve doktoru da çağırmadan geri çıkarttın. Tıpkı diğer herkes gibi köylülerin de bir ahlak anlayışı vardır ve sen herkesin gözü önünde bu kuralları çiğnedin. Şimdiyse bütün bu olanlar yüzünden köyde dünyanın karalaması dönüyor."

"Eğer küçük köyünüzün erdemli vatandaşları bir çocuğun hana taşınmasından rezalet çıkarabiliyorlarsa, onların akıllarını gözden geçirmelerini tavsiye ederim. Neyse, bu önemsiz detaylar hakkında bu kadar uğraştığımız yeter, söyle ne kadar ist - "

"Önemsiz detaylar, ha?" Bayan Lawrence gözü dönmüş biçimde haykırdı. Düke doğru eğildi. Masanın kenarını öylesine sıkı tutuyordu ki parmakları beyazlaştı. "Seni adi, seni alçak, ahlaksız zampara! Alexandra daha on yedisinde ve sen onu mahvettin. Onu eve getirdiğinde nişanlısının anne babası salondaydı ve nişanı bozdular. Senin asılman gerek! Hatta asılmak senin için fazla iyi - "

Dük kadının son söylediklerini duymamışa benziyordu. yüzünü aniden Alexandra'ya çevirdi ve sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi yüzünü inceledi. "Sen kaç yaşındasın?" diye sordu annesinin sözüne inanmamış gibi.

Göğsündeki boğucu utanç duygusu yüzünden Alexandra konuşmakta zorlanıyordu. Durum tahmin ettiğinden çok daha kötü bir hal almıştı. "On yedi, gelecek hafta on sekiz olacağım," dedi cılız ve özür dileyen bir sesle. Jordan'ın bakışları, giysilerinin içinde olgunluğa erişmiş bir kadın olduğuna inanamayarak onu başının tepesinden küçük göğüslerine kadar süzmesi, Alexandra'nın kıpkırmızı olmasına sebep oldu. Yanıltıcı erkeksi şeklinden daha da utanarak acınası bir şekilde ekledi, "Dedem bizim ailemizdeki tüm kadınların geç açıldığını söyledi ve ben - " Dediklerinin mazur görülemeyecek şekilde kaba ve bir o kadar da alakasız olduğunu fark eden Alexandra birdenbire durdu, sinirle kızardı ve anlayış ya da bağışlama bulma umuduyla odanın tanımadığı diğer iki sakinine doğru acı dolu bir bakış attı. Ancak karşılık bulamadı. Erkek olan sanki dehşetli bir eğlence izliyormuş gibi olanlara bakıyordu. Kadın ise sanki mermerden yontulmuş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Daha sonra Alexandra'nın bakışı yine yüzü gerçek anlamda vahşileşen düke geri döndü. "Diyelim ki öyle bir hata yaptım," dedi dük Alexandra'nın annesine. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Yaptıkların sonra hiçbir saygın kimse Alexandra'yla evlenmez. Bu yüzden *senin* onunla evlenmeni bekliyoruz. Doğumuna da itiraz edilemez zira biz hem bir kont hem de bir şövalyeyle akrabayız. Onun size layık biri olmadığına dair hiçbir itirazda bulunamazsın."

Dükün gözleri öfkeyle yanıyordu. "İtirazda bulunamam öyle mi?" diye kükredi ama kendini tutmayı becerdi, çenesini öylesine sert sıkı ki yanağında bir kas atmaya başladı. "Peki ya reddedersem?"

"O zaman seni Londra'da mahkemeye veririm. Yapmaya-
cağımı sanma," diye bağırdı Bayan Lawrence.

"Öyle bir şey yapamazsın," dedi Jordan iğneli bir biçimde.
"Beni dava etmek, Alexandra'nın itibarı için son derece za-
rarlı bulduğun bu ayıbın Londra'da daha da büyümesine yol
açmaktan başka bir işe yaramaz."

Dükün kibirli sakinliği ve kendi kocasının kendini hor
kullanma hatıralarıyla düşünme melekelerini yitiren Bayan
Lawrence, nefretle titreyerek sandalyesinden fırladı. "Şimdi
beni iyi dinle. Ben ne dediysem onu yapacağım. Alexandra
ya senin adının saygınlığına sahip olacak ya da bu saygınlığı
senin paranla kazanacak, hem de her sentiyle. Bizim kaybe-
decek bir şeyimiz yok. Anlıyor musun?" Artık bas bas bağı-
rıyordu. "Kocamın bana yaptığı gibi seninde kızımдан fay-
dalanıp sonra onu bir köşeye fırlatmana izin vermeyeceğim.
Sen de ondan farkı olmayan bir canavarsın. Tüm erkekler
gibi. Hepiniz bencil, tarifi olmayacak kadar fena canavarlar-
sınız..."

Jordan, delirmesine ramak kalmış kadını, hararetili göz-
leri ve kendini sıkmaktan derisinin altındaki mavi damar-
ları ortaya çıkmış yumruğuyla buz gibi izliyordu. Ne kadar
akıl almaz da olsa dediğini yapacağını anladı. Kocasına olan
nefreti o kadar fazlaydı ki sırf bunun hincını çıkarmak için
Alexandra'yı aleni bir rezaletin ortasına atmaya göze almıştı.

"Onu öpmüştün," diye suçlamalarına devam etti Bayan
Lawrence kulak tırmalayıcı sesiyle. "Elini onun üzerine koy-
muşsun. O da kabul etti."

"Anne, ne olur!" diye bağırdı Alexandra. Kollarıyla karnını
tutmuş, utanç ve acıdan iki büklüm olmuştu. "Lütfen dur
artık," diye fısıldadı tükenmiş bir halde. "Ne olur daha fazla
devam etme."

Jordan, minik bir acı topuna dönüşmüş çocuk-kadına ba-
kıyor, iki gün önce hayatını kurtaran güleç yüzlü, cesur kişi-
nin o olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Kim bilir başka neler yapmasına izin verdin!"

Jordan'ın masaya vurduğu yumruk meşe kaplı odayı baştan aşağı sarstı. "Yeter artık," diye gürledi. Bayan Lawrence'a, "Otur şuraya," diye emretti ve sonra yerinden kalktı. Masasının etrafında ağır ağır yürüyerek Alexandra'nın kolundan pek de nazik olmayan bir şekilde çekti, "Benimle geliyorsun," diye kestirip attı. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Tam Bayan Lawrence itiraz etmek için ağzını açıyordu ki, yaşlı düşes sonunda sessizliğini bozdu ve buz gibi sesiyle, "Sessiz ol. Seni yeterince dinledik," dedi.

Alexandra asker adımlarıyla yürüyen düke yetişmekte güçlük çekiyordu. Misafir odasından çıkıp antreden geçerek koridorun sonundaki, eflatun tonlarında dekore edilmiş ufak bir odaya vardılar. İçeri girdiklerinde düğ, Alexandra'nın kolunu bırakarak pencereye doğru ilerledi ve ellerini cebine soktu. Çayırılara bakıyordu. Alexandra düğün kendiyile evlenmekten kurtulmak için var gücüyle bir yol aradığını biliyordu ama diğer bir yandan da gergin görünümünün altında her an kendi kendine patlamaya hazır dehşet verici volkanik bir öfke vardı. Benliğinin en dipteki zerresine kadar utanca batan Alexandra, Jordan elleriyle gergin boynuna ovuşturup yüzünün ifadesi her geçen an daha da meşum bir hal alırken çaresizce onun bir şey demesini bekliyordu.

Jordan o kadar hızlı döndü ki, Alexandra istemsizce bir adım geriye çekildi. "Korkak bir tavşan gibi davranmayı bırak," diye tersledi kızı. "Kapana sıkışan benim, sen değil."

Alexandra'nın üstüne ölümcül bir sessizlik çöktü. Utanç dışında hiçbir şey hissetmiyordu artık. Jordan, küçük çenesini kaldıran, sırtını doğrultan Alexandra'nın kontrolü ele almak için cesur bir mücadele verdiğini görebiliyordu. Mücadeleden galip çıkan Alexandra yenilenmiş paçavralarıyla bağdaşmayan bir biçimde gururlu ve erkeksi bir kraliçe edası ve mücevher gibi parlayan gözleriyle ayağa kalktı. "Yan odada konuşmadım," dedi sesinde minik bir dalgalanmayla, "Çünkü annem izin vermezdi. Ama siz istemeseniz bile ben sizinle özel olarak konuşmak isteyecektim."

"De diyeceğini ve bitirelim şu işi."

Bu soğuk cümleye karşı Alexandra çenesini daha da kaldırdı. Nedense kendisine ailesine gösterdiği acımasız aşağılamayla davranmayacağını ümit etmişti.

"Bir kere seninle evlenme fikri çok saçma."

"Çok doğru," dedi Jordan kaba bir şekilde.

"İkimiz de çok farklı dünyalardanız."

"Yine doğru."

"Benimle evlenmek istemiyorsun."

"Yine tam isabet, Bayan Lawrence," dedi alaycı bir ifadeyle.

"Ben de seninle evlenmek istemiyorum zaten," diye karşılık verdi Alexandra. Dükün ağzından çıkan her kaba kelime içini acıtırıyordu.

"Çok akıllıca," dedi Jordan kinayeyle, "Zaten son derece kötü bir koca olurdum."

"Hem zaten ben kimsenin karısı olmak istemiyorum. Dedem gibi öğretmen olup kendimi geçindirmek istiyorum."

"Ne kadar da olağandışı," dedi Jordan yapmacık bir ifadeyle, "Ben de sanırdım ki tüm kızlar zengin koca peşinde koşarlar."

"Ben o bildiğin kızlardan değilim."

"Zaten seninle tanıştığım anda bunu fark etmiştim."

Alexandra onun söylediği bu cümlenin içinde saklı gizli hakareti duydu ve acıdan boğulur gibi oldu. "O zaman tamamdır. Evlenmiyoruz."

"Tam aksine, Bayan Lawrence, başka şansımız yok. Annen olacak o kadın dediğini yapacak. Beni dava edecek ve beni cezalandırmak uğruna seni mahvedecek."

"Yo, yoo," diye atıldı Alexandra. "Öyle bir şey yapmayacak. Siz benim annemi bilmiyorsunuz. O hasta. Babamın ölümünden sonra iyileşemedi." Farkında olmadan dükün kusursuz gri ceketinin kolunu tutan Alexandra, cevap arayan gözleri ve ısrarcı sesiyle, "Onun bizi evlenmeye zorlamasına izin vermemelisin. Bu yüzden hep benden nefret edeceksin."

Bunu biliyorum. Göreceksin ki, köylüler rezaleti unutacaklar. Beni affedecekler ve unutacaklar. Bir aptal gibi bayılıp senin beni hana götürmek zorunda kalman benim suçumdu. Normalde hiç bayılmam aslında ama işte bir adam öldürünce ve – ”

Sertçe, “Bu kadarı yeter,” diyerek Alexandra’yı durdurdu. Jordan, evlilik ilmiğinin boynunda insafsızca sıkıştığını hissetti. Jordan, Alexandra tekrar konuşmaya başlayana kadar, bu açmazdan bir çıkış yolu bulmak için çırpınıp duruyordu, hatta Aleksandra’nın annesinin blöf yaptığı konusunda verdiği güvenceyi havada kapmaya dahi hazırды. Hatta Alexandra’ya kendisiyle evlenmenin neden yanlış olduğunu gösteren sayısız sebeplerini dinlemek için hazırды. Aslında tek aklına gelmeyen Alexandra’nın ona, kendisiyle evlenerek kendi hayatını kurban etmemesi için yalvarma ihtimaliydi. Ayrıca geçici de olsa Alexandra’nın kendi hayatını kurtarmak için bir adamı öldürdüğünü unutmayı da becermişti.

Eski püskü giysisiyle karşısında gururla dikilen zavallı çocuğa baktı. Kendi canını riske atarak canını kurtarmış ve karşılığında koca bulma umudunu tümünden yitirmişti. Yükkünü hafifletecek bir koca olmadan, yaşadığı sürece tuhaf ailesinin yükünü incecik omuzlarıyla kendi başına çekmeye mahkûmdu. Kızın geleceğini istemeden de olsa fiilen mahvetmişti.

Kızın elini sabırsızca kolundan çekti. “İkimiz için de buradan bir çıkış yolu yok,” dedi kısaca. “Özel bir izin belgesi ayarlarım ve bir haftaya kalmadan burada evleniriz. Annen ve arcan da,” diye devam etti içinde kabaran aşağılama duygusuyla, “Handa kalabilirler. Hiçbirini kendimle aynı yerde barındırmam.”

Dükün son cümlesi Alexandra’yı şimdiye kadar duyduklarından çok daha büyük bir acı ve utanca boğmuştu.

Alexandra’nın yüzündeki ıstırap dolu ifadeyi yanlış yorumlayan dük, “Merak etme. Konaklama masraflarını karşılarım,” dedi.

"Sorun masraf değil."

"Ne öyleyse?" dedi sabırsızca.

"Hepsi - " Alexandra bakışlarını odanın boğucu resmiyetinden kurtarmak için çırpındı. "Her şey. Her şey yanlış. Evlilik hayalim böyle değildi." Alexandra endişe içindeydi ve saplanıp kaldığı bu durumdan büyük bir rahatsızlık duyuyordu. "Her zaman köyde bir kilisede, en yakın dostum Mary Ellen'la birlikte evleneceğimi düşünmüştüm ve - "

Jordan, "Tamam," diye kestirip attı. "Çağır arkadaşını. Düğüne kadar olan zamanı sakın bir şekilde geçirmene yardımcı olur belki. Adresini kâhyaya söyle, ben de bir hizmetçi yollayayım. Masanın çekmecesinde kalem kağıt var. Okuman yazman var herhalde?"

Alex sanki yüzüne bir tokat yemiş gibi başını ani bir hareketle oynattı ve Jordan bir an için onda gelecekte dönüşeceği mağrur cesur kadını gördü. Deniz mavisini gözleriyle alaycı bir biçimde cevapladı. "Evet lordum, nasıl yazılacağını biliyorum."

Jordan, kendine burnunun hizasından bakan küçük alaycı çocuğa gözlerini dikti ve içinde kızın gösterdiği cürete karşı bir saygı uyandı. "İyi."

"Üç dilde," diye ekledi Alex krallara özgü bir azametle.

Jordan neredeyse gülümseyecekti.

Dük odadan çıktığında, Alexandra, köşedeki minik masaya doğru dümdüz ilerledi ve sandalyeye oturdu. Çekmece-den kağıt, tüy kalem ve hokka çıkardı. İçine düştüğü durumu anlatmak için fazlasıyla yorgundu. Kısaca bir şeyler karaladı.

Çok Sevgili Mary Ellen,

Lütfen zaman kaybetmeden bu mektubu getiren kişiyle birlikte beni görmeye gel. Başıma bir felaket geldi ve çok perişanım. Annem ve Monty amcam da burada dolayısıyla güvende olup olmadığımı dair bir endişen olmasın. Çabuk ol lütfen. Yakında ayrılmak zorunda kalacağım, fazla zamanım kalmadı.

Alex'in gözleri doldu. Dökülen iki damla yaş ıslı kara kir-piklerinde bir an durduktan sonra yanaklarından aşağı sü-züldü. Yaşlar teker teker mektubun üzerine damladıkça Alex mücadele etmeyi bıraktı ve başını kollarının üzerine yaslayıp hıçkırıklarla boğuldu.

"Harika bir şey ha?" diyerek sitem etti Tanrıya kargınca. "Senin harika bir şeyden anladığın bu mu?"

Kırk beş dakika sonra Ramsey, tatmin olup seslerini kesen Bayan Lawrence ve Sör Montague'ye kapıyı gösterdi. Jordan, büyükannesi ve kuzeniyle birlikte odada kaldı. Yerinden ya-vaşça doğrulan Düşes, Jordan'a dönerek, "Ciddi olamazsın," dedi.

"Çok ciddiym."

Jordan'ın söyledikleri yüzünün bembeyaz kesilmesine se-bep olmuştu. "Ama neden?" diye sordu. "Bu taşra faresiyle evlenmek istediğine inanmamı bekleyemezsin."

"İstemiyorum zaten."

"O halde ne demeye evlenmeye girişiyorsun?"

"Acıdığımı için," dedi açık sözlülükle. "Ona acıyorum. Ve beğensék de beğenmesék de, onun başına gelenlerden ben sorumluyum. Bu, bu kadar basit."

"O zaman öde gitsin!"

Sandalyesine yaslanan Jordan, gözlerini kapayarak ellerini ceplerine tıktırdı. "O zaman ödeyeyim gitsin," diye tekrar-ladı acıyla. "Tanrım nasıl da isterdim ama yapamam. O be-nim hayatımı kurtardı ve ben bunun karşılığında onun düz-gün bir hayat kurma şansını elinden aldım. Annesinin dedi-ğini duydunuz. Nişanlısı 'bekâreti gitti' diye nişanı bozmuş. Köye döner dönmez tüm zamparaların hedef tahtası haline gelecek. Ne saygınlığı, ne kocası, ne de çocukları olacak. Bir-kaç yıl içinde benim onu götürdüğüm handa bedenini sat-maya başlamak zorunda kalacak."

"Boş laf bunlar!" dedi düşes kararlılıkla. "Eğer parasını verirsen başka bir yere taşınabilir. Londra gibi dedikodunun onu takip edemeyeceği bir yere."

"Londra'da başına gelebilecek en iyi şey bir adamın metresi olmak, ki bu da yaşlı aptal bir hunak ya da sersem genç bir züppenin ilgisini çekebilmesiyle mümkün. Siz de kızı gördünüz. Bir adamın arzularını ne kadar kışkırtabileceği de tartışılır."

"Kabalaşmaya gerek yok," dedi düşes.

Jordan gözlerini açtı ve alaycı bir ifadeyle, "Açık konuşmak gerekirse, bence 'kaba' olan hayatımı kurtaran küçük bir çocuğu, önerdiğin gibi, ömür boyu sürecektir kaliteli fahişeliğe sevk etmek."

Odamın iki ucundan birbiriyle sessizce çarpışan iki harareti yılmaz ruh birbirlerini süzdü. Düşes, kusursuz biçimde şekillendirilmiş başını belli belirsiz eğerek yenilgiyi kabul etti. "Peki Hawthorne, istediğin gibi olsun," dedi ailenin reisi haline gelen adamın otoritesine isteksizce baş eğerek. Sandalyesine çökerken aklına yüzünü ölümcül beyaza dönüştüren başka bir düşünce geldi. "Bu ailenin soyu, tam yedi yüz senedir lekesiz devam etti. Bizler, krallar ve imparatorların soyundan geliyoruz. Ve sen kendi varisini bir hiçin doğurmasını istiyorsun." Hissettiği çaresizlikle sınırını diğer torununa yöneltti. "Orada öyle oturma Anthony, bir şeyler söyle."

Lord Anthony Townsende, yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı. Jordan'ın kararını kadercisi bir sınıtışla kabul eden Anthony, "Pekâlâ, müstakbel kuzenimle ne zaman tanıştıracagım?" dedi. "Yoksa düğüne kadar onu misafir odasında mı tutmayı planlıyorsun?"

Düşes, Anthony'ye ölümcül bir bakış fırlattı ama tek kelime etmedi. Sırtı mum gibi düz, ak başı dik, sessizce oturuyordu. Ama son bir saatin acı hayal kırıklığı ömründen adeta bir on yıl daha götürmüştü.

Anthony, Jordan'a bakarak kadeh kaldırdı. "Gelecekteki mutlu evliliğine!" diyerek sırtıttı.

Jordan, ona müstehzi bir bakış atmaktan başka bir şey yapmadı ve istifini bozmadan durdu. Anthony, kuzeninde ki bu duygusuzluğa şaşırmadı. Büyükannesi gibi Jordan da duygularını hep sıkı bir kontrol altında tutardı ama düşesten farklı olarak bunu hiç zorlanmadan başarırdı. Öyle ki, bazen Tony ve diğerleri onun öfke dışında yoğun bir duygu hissedip hissetmediğinden şüphe ederlerdi.

Tony haklıydı. Jordan şu an evliliğine karşı öfkeyle karşıladığı korkunç teslimiyet duygusundan başka bir şey hissetmiyordu. Bardağını dudaklarına götürürken, acı bir tebessümlü aklından kaderin bu garip cilvesini geçiriyordu. Yıllar boyu sınır tanımadan İngiltere'nin en deneyimli, en kültürlü ve en hafifmeşrep kadınlarıyla hovardalık ederken kaderi onu inanılmaz saflıkta bir çocuk-gelinle geçirilecek bir ömre sürüklemişti. Jordan'ın tüm hisleri Alexandra'nın tanıdığı kadınlar gibi olmamasının sebebinin deneyimsizlikten ziyade ruhunun içten alçakgönüllülüğünden ve şefkatli yüreğinden kaynaklandığını söylüyordu.

Genç kız, fiziksel masumiyetini belki onun ellerinde kaybedecekti ama ne büyük gözlü naifliğini yitirecek ne de sosyete'de bir yer edinmek için en az doğru aile bağları kadar gerekli olan sıkıcı incelikler ve sönük zekâların parlak maskesini yüzüne geçirecekti.

Hiçbir zaman kendi hayatına tam uyum sağlayamayacak olması Jordan'ı biraz rahatsız ediyordu. Doğru, ediyordu, ama çok değil. Çünkü gelecek yıllarda ne onunla birlikte fazla zaman geçirmeye ne de hayat tarzını değiştirmeye niyeti vardı. Onu Devon'da bir eve yerleştirecek ve orada ziyaret edecekti.

İç çekerek sevgilisine daha önce planladıkları gibi gelecek hafta Devon'da buluşamayacaklarını haber vermesi gerektiğini fark etti. Neyse ki Elise güzel ve duyarlı olduğu kadar sofistike birisiydi ve ona bu zorunlu evliliği anlattığında olay çıkarmayacağına emindi.

"Hadi söyle, onu bize ne zaman doğru dürüst takdim edeceksin?" diye tekrarladı Anthony.

Jordan arkasına uzanarak çan ipine asıldı ve uşak kapıda belirince, "Ramsey," dedi, "Bayan Lawrence sarı misafir odasında, onu buraya getir."

Alexandra adamın yanına gelir gelmez heyecanla, "Annem ve Monty amca neredeler?" diye atıldı.

Jordan ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. "Onları, yaklaşan düğünü mutlulukla bekleyecekleri bir hana yerleştirdim," dedi kinayesini gizlemeden. "Ama sen burada kalıyorsun."

Alexandra daha bütün bu olanları içine sindiremeden kendini düşese tanıtılırken buldu. Elinde bir opera dürbünüyle onu dikkatlice inceleyen düşesin tahammül sınırlarını aşan küçümsemesine daha fazla dayanamayan Alexandra, çenesini kaldırarak doğrudan düşesin gözlerinin içine baktı.

"Bana öyle kaba ve saygısızca bakma," diye tersledi düşes.

"Ah, yoksa kabalık mı ettim?" diye sordu Alexandra aldatıcı alçakgönüllülüğüyle. Öyleyse özür dilerim. Anlıyorsunuz ya, birine doğrudan bakmanın kaba olduğunu biliyorum. Ama bakışa maruz kalan kişinin tabii olduğu görgü kurallarını ne yazık ki bilmiyorum."

Opera dürbünü elinden kayan düşesin gözleri kısıldı. "Sen nasıl olur da bana ders vermeye kalkarsın? Sen bir hiçsin, soyu, eğitimi ya da atası olmayan bir hiç."

"İyi bir soydan gelmek elbette arzu edilen bir şeydir," diye bir alıntı yaptı Alexandra sinirle, "Ama bunun şerefli ataları-mıza aittir, bize değil."

Anthony boğuk bir gülme sesi çıkardı ve aceleyle, birbirleriyle sözlü münakaşaya tutuşan öfkeli büyükannesi ve akılsız çocuğun arasına girdi. "Platon, öyle değil mi?" diye sorarak elini uzattı.

Alexandra, tanımadığı, ona düşman olan bu yabancılar arasında kendine bir müttefik bulduğu umuduyla ürkekçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Plutarkhos*."

*Plutarkhos: Orta Platonculuğun, M.Ö. 45-120 yılları arasında yaşamış olan önemli düşünürü, ahlakçı ve tarihçisi.

Anthony, "Bayağı yaklaşmışım," diyerek kıkırdadı. "Jordan'ın dili tutulduğuna göre kendimi tanıtmama izin ver. Ben onun kuzeni, Tony."

Alexandra, Tony'nin uzattığı eli tutarak tokalaştı. "Nasıl-sınız?"

"Reverans," diye emretti düşes buz gibi sesiyle.

"Pardon?"

"Genç bir kadın kendinden daha büyük ya da yüksek sınıftan biriyle tanıştırıldığında reverans yapar."

Aftıncı Bölüm

Bir sonraki gecenin alacakaranlığında Alexandra yatak odasının pencresinde durmuş yolu gözlüyordu ki, karanlıkta parıldayan titrek ışıklarıyla görkemli bir faytonun yaklaştığını gördü. "Mary Ellen!" diyerek odasından fırladı ve üçüncü kattaki uzun koridorda koşturmaya başladı.

Ramsey, kapıyı açarken faytondan atlayan Mary Ellen arkasında dalgalanan uzun kızıl saçları, elinde garip şekilli bohçası ve siperinden sıkıca tuttuğu bonesiyle kocaman evin ön merdivenlerinden çıkıyordu. Antreye geldiğinde kayarak durabilen Mary Ellen, onu şaşkınlıkla izleyen kâhyanın tepeden bakan tavırları nedeniyle Pek Önemli Bir Kişi olduğunda karar kılıp reverans yaptıktan sonra can çekişen bir sesle sordu. "Lütfen, efendim, Alexandra nerde? Yaşıyor mu?"

Kâhyanın donuk bakışları üzerine diğer yanına dönen Mary Ellen, bu sefer bir uşakla karşılaştı. hızlı bir reveransın ardından yalvararak, "Alexandra nerde efendim? Lütfen söyleyin."

Merdivenlerden düşercesine inen Alexandra antrede kol-larını açarak Mary Ellen'in üzerine atıldı ve kızın elinde tutmaya çalıştığı tıka basa eşyalara aldırmandan onu heyecanla kucakladı. "Mary Ellen," diye haykırdı neşçyle. "Geldiğine o kadar çok sevindim ki -"

Düşesin azametli evinin mezarlığı andıran sessizliğinde ancak arbede kategorisinde değerlendirilebilecek bu gürültülü karşılama, antreye sadece üç uşak daha çekmekle kalmadı, düşes ve büyük torununu da getirdi.

Mary Ellen, incelikli görgüyü, terbiyeli davranışları ya da kendinden yüksek statüdeki olanların görüşlerini, ki bu tarz durumlarla pek karşılaştıkları söylenemezdi, ne bilen ne de umursayan basit bir çiftçi ailesinden gelmişti. Dolayısıyla, Mary Ellen da kendini görür görmez yargılamaya başlayan ve kusurlu bulan uşak ve kâhya da dahil tüm Rosemeade sakinlerinden bihaber ve onlara karşı bir o kadar da kayıtsızdı.

Onların fikirlerini zerre umursamıyordu. Kalbindeki tek endişe Alexandra'nın başına bir iş gelmiş olmasıydı. "Oh, Alex!" diye bağırdı huzursuz bir telaşla. "Öldüğünü düşündüm. Şimdi seni karşımda sapasağlam gördüm ya... Yüzün biraz solgun ama herhalde bunun sebebi kasvetli insanlarla dolu bu kasvetli evde vakit geçirmekten oldu." Nefes almak için dahi duraksamadan devam etti. "Yolladığın mektup beni çok korkuttu. Annem de gelecekti ama babam yine hastalandı. Ve o lanet arabacı, bütün yalvarmalarına rağmen sana ne olduğuyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Tek yaptığı koca burnuyla bana bakıp, 'Eminim ki bilmem gerekmeyen bir şeydir,' demekti. Şimdi ne olursun bari sen söyle. Neden bu kadar 'perişan' bir haldesin, başına nasıl bir 'felaket' geldi ve bu insanlar da kim?"

Arkalarından gelen düşesin sesi bir kırbaç gibi şakladı, "Sanıyorum Bayan Lawrence bu 'kasvetli' evin sahibi olan torunumla evleneceği için çok perişan."

Ağzı şaşkınlıktan açık kalan Mary Ellen hızla Alexandra'ya döndü. "Olamaz," diye hafifçe inledi ve bakışlarını, üzerindeki siyah takımdan örürü evin sahibi olduğunu tahmin ettiği, Ramsey'c çevirdi. "Alex bu adamla evlenemezsin! Böyle bir şeye izin veremem! Alex, o çok şişman!"

Koridorun öte yakasındaki eşikten olan biteni sinirle karışık eğlenceyle izleyen Jordan, büyükannesinin gözlerinden

yayılmaya başlayan öfkeyi sezerek boğazını temizledi. "Alexandra, belki de arkadaşın önce elindeki yüklerden bir kurtulmak sonra da uygun bir şekilde tanıştırmak istiyordur."

Alexandra beklemediği bu tok ses karşısında yerinden zıpladı. "Tabii, evet elbette," dedi aceleyle. Bu esnada Ramsey ilerleyip Mary Ellen'in elinden bohçaları teker teker almaya başlamıştı bile. Ramsey arkasını dönüp giderken Alexandra, "Büyük olan bohçada ne var?" diye sordu.

"İç organlar ve küften yapılmış ilaçlar," diye yalan attı Mary Ellen yüksek bir sesle. "Annem senin için yaptı."

Ramsey'in kolunun bir anda havalanmasıyla kızlar gülmeye başladılar ama Alexandra'nın keyfi geldiği gibi tekrar kaçtı. Mary Ellen'i dirseğinden tutup uyarı amaçlı sıkarak Jordan ve düşesin olduğu yöne doğru gelmesini işaret etti. Düşesin mermerden daha katı görünen yüz hatlarını gören Mary Ellen birden irkildi. Alexandra hemen tanışırma faslına girişti.

Mary Ellen'in kekeleyerek verdiği selamı yok sayan düşes, "İrlandalı mısın?" diyerek kestirip attı.

Daha da korkan Mary Ellen sadece başını sallayabildi.

"Tahmin etmeliydim," dedi acıyla. "Ve Katolik olduğuna şüphe yok."

Mary Ellen tekrar başını salladı.

"Eh, ne olacaktı ki?" Düşes, Jordan'a yönelttiği uzun ve eziyet veren bakışın ardından antreyi terk etti. O, aşağı tabakadan bayağı ölümlülerin mide bulandırıcı varlıklarına dayanamayan bir kraliçeydi.

Düşesin gidişini suratında şaşkın bir ifadeyle izleyen Mary Ellen, Alex'in Hawthorne dükü olarak tanıttığı uzun boylu adama döndü.

Yıldırım çarpmışa dönen Mary Ellen bir şey diyemeden fal taşı gibi açılmış gözleriyle kalakalmıştı. Reverans bekleyen düke aldırmadan, "Bir dük mü?" diye fısıldadı.

Alexandra başıyla onayladı. Basit bir köy kızını buraya ge-

tirip bu insanların içine sokarak arkadaşına karşı büyük bir haksızlık ettiğinin farkına vardı.

“Gerçek, hakiki, halis muhlis bir düğ, ha?” diye üsteledi Mary Ellen. O kadar sinmişti ki başını kaldırıp adamın yüzüne bakamıyordu bile.

“Ta kendisi,” dedi Jordan alayla. “Gerçek, hakiki, halis muhlis bir düğ. Şimdi benim kim olduğuma karar verdiğimizize göre, senin kim olduğunu tahmin etmeye başlayalım mı?”

Kızıl saçlarının diplerine kadar kızaran Mary Ellen, reverans yaptı, boğazını temizledi ve “Mary Ellen O’Toole, Sör. Lordum. Ekselansları.” Tekrar reverans yaptı. “Hizmetiniz-deyim, Sör. Lord,”

“Ekselansları, kâfi” diye kesti Jordan.

“Ne?” diye sordu Mary Ellen daha da kızarak.

“Yukarıda açıklarım,” diye fısıldadı Alexandra. Aklını başına toplayarak tereddütle Jordan’a baktı. Kapı eşiğinde karanlık ve devasa bir tanrı gibi dikiliyordu. Gerçeküstüydü. Ürkütücüydü. Ama aynı zamanda garip bir şekilde çekiciydi de. “Müsaadenizle, ekselansları, Mary Ellen’ı yukarıya götürüyüm.”

“Hay hay,” dedi Jordan kısık bir sesle. Alexandra, Jordan’ın onları avluda oynayan iki küçük sakar köpek yavrusunu izler gibi eğlenerek izlediği düşüncesine kapıldı.

Misafir odasından geçerlerken düşesin sesi gök gürlemesi gibi patladı. “Reverans!”

Birden yalpalayan iki kız misafir odasının kapı aralığına doğru birlikte reverans yaptılar.

Mary Ellen, Alexandra’nın yatak odasında yalnız kaldıkları anda “Delirmiş mi bu kadın?” deyiverdi. Düşesin bir hortlak gibi her an yoktan varolabileceği endişesiyle gözleri korkuyla açılmıştı. “Hep böyle lafı insanların ağzına mı tıkmaya çalışır?”

“Burası bir akıl hastanesi,” diye gülererek onayladı Alexand-

ra. Ama içine düştüğü çıkmaz aklına gelince kahkahalara boğuldu. "Ve ben burada evleniyorum."

Yüzünde adeta ikaz lambaları yanan Mary Ellen, "Neden ama?" diye sordu. "Alex sana ne oldu? Daha dört gün önce birlikte gülüp oynuyorduk. Sonra kayboldun ve şimdi bütün köy seni konuşuyor. Annem seninle konuşana kadar senin hakkında duyduğum hiçbir şey kulak asmamam gerektiğini söyledi. Ama Helmsley'in karısı Honor'a söylemiş, o da bana söyledi. Seninle bir daha konuşmamam gerekiyor. Geldiğini gördüğümüz zaman yolun karşı tarafına geçmemiz gerekiyormuş çünkü sen artık kirliymişsin."

Alexandra şu anda olduğundan daha perişan ve yalnız hissedebileceğini düşünüyordu fakat bu son gelen haber kalbini daha da acıtmıştı. Demek herkes en kötüsüne inanmayı tercih ediyordu. Demek bebekliğinden beri tanıdığı insanlar, onu bir kez olsun dinlemeden dışlamaya razıydılar. Bir tek Mary Ellen ve ailesi bir açıklama için beklemişti.

Altın yaldızlı yatak örtüsünün üzerine çöken Alexandra, başını kaldırıp ağlamaklı gözlerle geride kalan tek arkadaşına baktı. "Sana ne olduğunu anlatayım..."

Alexandra anlatmayı bitirdikten sonra Mary Ellen'in tek yapabildiği birkaç uzun dakika boyunca şaşkın gözlerle bakmak olmuştu. Ancak ifadesiz suratu yerini yavaş yavaş önce düşünceli bir ifadeye ardından da herrak bir gülümsemeye bıraktı. Alexandra'nın evleneceği uzun boylu adamla ilgili düşüncelerini tekrar gözden geçiren Mary Ellen gülümseyerek, "Alex," diye başladı. "Nişanlandığın adam bir dük olmanın ötesinde düpedüz yakışıklı da. Kabul et, öyle. Onu aşağıda ilk gördüğüm an da böyle düşünmüştüm ama senin için endişelendiğinden üstünde durmamıştım."

Mary Ellen'in karşı cinse duyduğu ilginin fazlasıyla farkında olan Alexandra, "Yani, fena olduğu söylenemez."

"Fena olduğu söylenemez mi?" Mary Ellen inanamayarak güldü ve ellerini dan diye kalçalarına koydu. Sonra hülyalı gözlerle, "Ne diyorsun? O Henry Beechley'den bile daha ya-

kışıklı. Ki Henry şimdiye kadar tanıdığım en yakışıklı erkek. Onu ne zaman görsem nefesim kesilecek gibi oluyor.”

“Daha altı ay önce tanıdığın en yakışıklı çocuk George Larson’dı. Ve onu gördüğünde de nefesin kesiliyordu,” dedi Alexandra gülümseyerek.

“Çünkü henüz Henry’yi görmemiştim,” diye ciddiyetle savundu kendini Mary Ellen.

“Ve ondan altı ay önce de Jack Sandon’ın dünyadaki en yakışıklı çocuk olduğunu düşünüyordun. Ve onu gördüğünde yine nefesin kesiliyordu.”

“Çünkü daha ne George’u ne de Henry’yi görmüştüm,” diye cevap verdi Mary Ellen Alexandra’nın gülmesine gerçekten anlam veremeyerek.

“Bence,” dedi Alexandra, “Senin nefes alıp verme sıkıntın hiç durmadan aşk romanı okumandan kaynaklanıyor. Bu romanlar gözünün bozulmasına ve gördüğün her erkeği yakışıklı ve romantik bir kahraman sanmana sebep oluyor.”

Mary Ellen, Henry Beechley’e olan aşkını şiddetle savunmak için tam ağzını açıyordu ki karar değiştirip Alexandra’ya kurnazca gülümsedi. “Haklısın,” dedi ve yatağın öte tarafına gidip oturdu. Dediklerini üzüntüyle kabul etti, “Doğrusu senin düğün kadar da yakışıklı değil.”

“Yakışıklı değil mi?” diye bağırdı Alexandra kendini savunarak. “Soylu ve erkeksi hatlarını görmedin mi? Bunu nasıl söylersin?”

“Öyle mi?” diye sordu Mary Ellen, tırnaklarını inceleme numarasıyla kahkahasını bastırmaya çalışarak. “Yani saçını fazla koyu, tenini fazla bronz ya da gözlerinin rengini çok acayip bulmuyor musun?”

“Gri o gözler, tamam mı? Ve çok nadir görülen çok güzel bir gri.”

Doğrudan Alexandra’nın hiddetli gözlerine bakan Mary Ellen saf rolünü sürdürerek, “Ama herhalde hiçbirimiz onun bir Yunan Tanrısı olduğunu söyleyemeyiz değil mi?”

"Hiç de bile, tam bir Yunan Tanrısı," dedi Alexandra dudak bükerek.

"O zaman sen söyle. Nasıl tanımlardın onu?" diye sordu Mary Ellen arkadaşının gün gibi aşıkâr sevdasını açığa çıkarmaktan aldığı hazı daha fazla gizleyemeyerek.

Alexandra omuzlarını düşürerek gerçeği kabullendi.

"Aslına bakarsan Mary Ellen," dedi kendinden geçerek fısıltıyla, "Michelangelo'nun Davud'undan farksız."

Mary Ellen bilgece başını salladı. "Sen aşık olmuştun. Boshuna inkâr etme. Onun hakkında konuşurken gözlerin ışıldıyor. Şimdi söyle bana," diyerek Alexandra'ya doğru uzandı ve hevesle ekledi, "Bir adama aşık olmak nasıl bir duygu?"

"Ashnda..." Alexandra her ne kadar akılcıca cevaplar vermek istese de hararetle, "Çok acayip bir his ama çok da heyecan verici. Onu koridorda gördüğümde babamın faytonunu evimizin önünde görmüş gibi seviniyorum. Yani mutluyum ama endişe ve üzüntü de var çünkü eğer onu yeterince eğlendiremezsem, onu kaybedeceğimden korkuyorum."

Mary Ellen aşk hakkında daha fazla şey dinlemeye o kadar meraklıydı ki düşünmeden sordu, "Saçmalama. Eğer evlenirsen seni nasıl terk edebilir ki?"

"Aynen babamın annemi bıraktığı gibi."

Mary Ellen'in yeşil gözleri acımayla doldu fakat sonra hemen yeniden aydınlandı. "Aldırma. Hepsi geçmişte kaldı. Hem dört gün sonra on sekizine basıyorsun. Bir kadın olacaksın."

"Bir kadın gibi hissetmiyorum!" dedi dertli Alexandra. Karşılaştıktan bir saat sonra gönlünü kaptırdığı adamla tanıştığından bu yana zihninde cirit atan endişeleri sonunda kelimelere dökmüştü. "Mary Ellen ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Hiçbir zaman erkeklere karşı bu anlamda bir ilgi duymadım biliyorsun. Ve şimdi o yakınımdayken olduğunda ne yapacağımı bilemiyorum. Ya aklıma gelen ilk şeyi söyleyip kendimi maskaraya çevireceğim ya da sesimi kesip bir koyun gibi bekleyeceğim. Ne yapmalıyım?"

Mary Ellen'in gözleri gururla ışıldadı. Alexandra köyün tasdikli bilginiydi ama kimse onu güzel bulmuyordu. Mary Ellen ise köyün tasdikli güzeli olmasına rağmen kimse onun da kulaklarının arasında bir beyin taşıdığını düşünmüyordu. Babası bile onu, 'Benim sevgili küçük kuş beyinlim,' diye çağırıyordu.

"Seni görmeye gelen çocuklarla ne konuşuyorsunuz?" diye sordu Alexandra içtenlikle yalvararak.

Derin düşüncelere dalmış bir insan edasında alnını kaşıyan Mary Ellen, Alexandra'nın varlığına inandığını söylediği ince zekâsını kullanmaya çalıştı. "Aslında," diye başladı yavaşça, "Uzun süredir yapmakta olduğum gözlemlere göre oğlanlar, kendileri ve ilgilendikleri şeyler hakkında konuşmaktan hoşlanıyorlar. Tek yapman gereken ona doğru soruları sormak ve böylece onu konuşturmaya başlamak. İşte bu kadar basit."

Alexandra ellerini çaresizce iki yana sallayarak, "Ben onu neyin ilgilendirdiğini nasıl bilebilirim ki, kaldı ki o bir oğlan çocuğu değil, yirmi yedi yaşında bir adam."

"Doğru ama annem çoğu erkeğin, babam dahil, hâlâ içten içe çocuk olduklarını söyler. Dolayısıyla plan hâlâ geçerli. Onu sohbete katmak için sadece ilgisini çekecek bir soru sor."

"İyi de," dedi Alexandra iç çekerek, "Neyin onun ilgisini çektiğini bilmiyorum ki!"

Mary Ellen suskunluğa gömüldü. Bu sorun hakkında ne yapılabileceği üzerine kafa patlatıyordu. "Buldum. O da babam gibi her erkeğin az çok ilgilendiği konulara ilgi duyuyor olmalı. Ona mesela -"

"Mesela ne?" Alexandra heyecanla, düşüncelere dalan Mary Ellen'a doğru eğildi.

Mary Ellen birden parmaklarını şaklatarak ııııı.

"Mesela böcekler! Ona yetiştirdiği ürünlerin ne durumunda olduğunu ve başının böceklerle belada olup olmadığını sor! Böcekler," diyerek bilgilendirici bir tonda devam etti. "Ürün yetiştiren erkekler için vazgeçilmez bir ilgi alanı."

Alnında kırışıklar beliren Alexandra bunun iyi bir fikir olduğundan şüpheliydi. "Haşereler pek de iç açıcı bir konuya benzemiyor."

"İyi de, erkekler ilginç ve güzel konular hakkında konuşmaktan keyif almıyorlar ki. Mesela vitrinde gördüğün güzel bir boneyi anlatmaya kalksan, hiç şüphen olmasın boyunlarını hemenceccik büküverirler. Ya da bir gün, sahip olmak istediğin elbise konusunu açmaya kalksan, daha sen konuşmaya başlamadan uykulamaya başlarlar."

Alexandra tüm bu hayati bilgi kıvrıntılarını, böceklerle ilgili tavsiye de dahil olmak üzere aklının bir köşesinde depoladı.

"Ve ne olursa olsun," diye uyardı Mary Ellen, "Kokuşmuş Sokrates'ten ve sıkıcı Platon'dan bahsetmeye kalkma. Erkekler fazla akıllı kadınlardan hoşlanmazlar. Ve bir şey daha," diye devam etti Mary Ellen. "Flört etmeyi de öğrenmen gerek."

Alexandra ürktü ama tartışmadı. Her yaştan erkek Mary Ellen'in eteğini çekiştirir ve onunla vakit geçirebilme umu-duyla aile salonunun önünde birikirdi. Bu sebeple onun bu konudaki tavsiyesi kesinlikle dikkate değerdı. "Pekâlâ," dedi Alexandra isteksizce, "Anlat bakalım nasıl flört edeceğim."

"Evvvela gözlerini kullanmalısın. Gözlerin kusursuz."

"Ne için kullanacağım?"

"Dükün gözlerine sabit bir biçimde bakmak için. Ve kırpıklarının ne kadar uzun olduğunu göstermek için onları kelebek kanatları gibi kırpıştırarak..."

Alexandra denemek için gözlerini 'kelebek kanatları gibi kırpıstırdı' ve gülererek kendini yatağa attı. "Tam bir şapşal gibi gözükceğim."

"Erkekler böyle şeyleri şapşallık olarak görmezler. Onlar bu tür şeyleri seviyorlar."

Alexandra başını yastıktan kaldırarak düşünceyle Mary Ellen'a baktı. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle. Ve bir şey daha. Erkekler onlardan hoşlandığını bilmek isterler. Yani onlara ne kadar güçlü, kaslı ya da akıllı olduklarını falan söylersen, bundan hoşlanırlar. Kendi-

lerini özel hissetmelerini sağlar. Düke onu ne kadar sevdiğini
söyledin mi?"

Sessizlik.

"Söyledin mi?"

"Kesinlikle hayır!"

"Söylemelisin. Sonra o da seni sevdiğini söyleyecek."

"Emin misin?"

"Elbette."

Yedinci Bölüm

Yanakları öfkeyle kızaran Alexandra birden haykırdı. "Yapmayacağım. İşte bu kadar." Gece gündüz durmadan üç gündür renk renk kumaşları ölçüp biçerek, iğneleyerek, iç geçirerek, dikerek şu anda odanın etrafına dağılmış, gelecekte günlük giysi, özel binici takımı, sabahlık ve yürüyüş kıyafetine dönüşecek farklı aşamalarındaki kumaş yığınlarıyla uğraşan terzileri burnundan soluyarak izliyordu. Kendini, dinlenmesine ya da duygulanmasına izin verilmeyen, tek amacı iğnelenip dürtülürken kırıdamadan durmak olan cansız mankenler gibi hissediyordu. Gözünü üzerinden ayırmayan düşes ve her hareketine yakıştırdığı bitmek bilmeyen tenkitleri de cabasıydı.

Alexandra üç uzun gün boyunca tekrar ve tekrar müstakbel kocasıyla konuşmak istediğini belirtmişti ancak düğün, taş suratlı uşak Ramsey'in bıkmadan tekrarladığı gibi hep meşguldü. Zaman zaman, onu başka beyefendilerle birlikte geç saatlere kadar konuştuğu kütüphanede bir an için de olsa görebiliyordu. Yemeklerini Mary Ellen'la birlikte kendi odasında yerken, düğün, açık bir şekilde yeğ tuttuğu büyükannesine eşlik etmeyi tercih ediyordu. Meşgul ne demek şimdi anlıyordu, bu basitçe düğün onunla uğraşmak istemediği anlamına geliyordu.

Bu halde geçen üç günün sonunda, Alexandra gergin ve hırçın davranışlar sergilemeye ve biraz da korkmaya başlamıştı. Annesi ve Monty armcasının zaten ölüden farkları yoktu. Birkaç kilometre ötedeki handa kalıyor olmalarına rağmen Rosemeade'yi aramaları yasaktı. Ailesini, Mary Ellen'ı ve bebekliğinden beri beraber olduğu yaşlı hizmetçilerini dahi görme hakkının elinden alındığı boş ve yalnız bir hayat onu bekliyor gibi hissediyordu..

Alexandra ayağını hızla yere vurarak, "Bu gerçekten de saçmalık," dedi çaresiz bir kızgınlıkla. Üzerine giydiği limon sarısı muslin* elbiseyi iğnelemeyi yeni bitiren terziye düşmanca bakıyordu.

Odaya giren dul düşes, "Genç hanım kıpırdamayın ve tiyatroyu kesin," diye kestirip attı.

Düşes üç gün boyunca, eleştirmek, ders vermek, öğretmek ya da emir vermek dışında şahsi tek kelime etmemişti. "Tiyatro - " diye söylendi Alexandra sınırdan gözü dönmüş bir biçimde. "Eğer gördüğünü tiyatro sayıyorsan, bir de şimdi diyeceklerimi dinle!" Düşesin gidecekmış gibi arkasını dönmesi Alexandra için bardağı taşıran son damla oldu. "Size durmanızı ve lafımı bitirmemi beklemenizi tavsiye ederim, efendim."

Düşes döndü ve soylu kaşlarını kaldırarak bekledi.

Düşesin duruşundaki kibre o kadar sinirlendi ki, Alexandra'nın sesi titredi. "Lütfen o görünmez torununuza düğünün iptal olduğunu söyleyin, yok eğer ortaya çıkmaya karar verirse de bir zahmet buraya yollayın da ben söyleyeyim." Yaşlı kadının onunla alay edeceğini bildiği için gözyaşlarına boğulmaktan korkan Alexandra odadan kaçtı ve merdivenlerden aşağıya indi.

Ön kapıyı açan kâhya, "Ekselansları nercde olduğunuzu merak ederse ona ne demeliyim?" diye sordu.

Apar topar kaçışına bir an için ara veren Alexandra doğru-

* Muslin: Sık dokunmuş, parlak, ince, yumuşak bir tür kumaş.

dan Ramsey'in gözlerine bakarak onu taklit etti, "Ona *mesgul* olduğumu söyleyin."

Gül bahçesinde geçirdiği bir saat sonunda siniri yerini kararlılığa bıraktı. Haşın bir biçimde yerden pembe güzel bir gül kopardı, kokusunu içine çekti ve karmakarışık düşünceler içinde farkına varmaksızın gülün yapraklarını teker teker kopardı. Uçuşan pembe yapraklar eteğinin yanından süzülerek daha önceden yine fark etmeksizin yolduğu kırmızı, beyaz ve sarı gül yapraklarına karıştı.

"Ramsey'e bıraktığın mesajı bakılırsa," dedi arkasından gelen serinkanlı tok ses, "Canının bir şeye sıkılmış olduğu besbelli."

Alexandra şaşkınlıkla arkasına döndü, ancak günlerdir bastırmaya çalıştığı endişeler nihayet dükle konuşabilmenin verdiği rahatlıkla gölgede kalmıştı, "Hiçbir şeyden memnun değilim."

Dükün gülümseyen bakışı, kızın eteğinin etrafına saçılmış gül yapraklarına kaydı ve son birkaç gündür ona ilgi gösteremediği için bir parça suçluluk duyarak, "Buna güller de dahil anlaşılan," dedi.

Dükün bakışını takip eden Alexandra utançla kızardı, çaresizlik ve endişeyle, "Güller güzel, ama - " diyecekti ki dük sözünü kesti.

"Ama yapraklarından sıkıldın, öyle mi?"

Bütün hayatı alt üst olmuşken, çiçekler üzerine bir tartışmaya çekildiğini fark eden Alexandra toparlandı ve sessiz ama kesin bir kararlılıkla, "Ekselansları, sizinle evlenmeyeceğim."

Dük elini cebine sokarak, hafif bir mcrakla genç kıza baktı. "Gerçekten mi? Neden?"

Anlatmak için en doğru yolu arayan Alexandra titreyen elini saçlarının arasında gezdirdi ve Jordan ona ilk defa dikkatle bakarak onun bu hareketiyle ortaya çıkan bilinçsiz güzelliğini seyre daldı. Güneş ışığı saçlarını altın rengi bir pırıltıyla süs-

leyerek parıldamasını sağlıyor ve muhteşem gözlerini parlak bir turkuaz yeşili.e çeviriyordu. Elbisesinin sarısı pürüzsüz tenini ve yanaklarında beliren turuncu rengi okşuyordu.

“Lütfen bana şöyle değer biçercesine bakmayı keser misin?” dedi Alexandra acıklı bir sesle. “Kendimi köle pazarında tüm hataları ortaya çıkarılmak istenen insanlar gibi hissediyorum.”

Onun çıkık elmacık kemiklerini ve dudaklarının yumuşak dolgunluğunu ilk defa fark eden Jordan dalgın bir biçimde sordu, “Öyle mi yapıyordum?” Genç kızın keman kaşları ve uzun kül rengi kirpikleriyle incelikle işlenmiş dikkat çekici yüzüne baktıkça onu ilk gördüğünde bir delikanlı sandığına inanamadı.

“Benimle Pygmalion* gibi oynuyorsun ve bundan hoşlanmıyorum.”

İlgisi Alexandra’nın etkileyici yüzünden bir anda kayan Jordan şaşkınlıkla sordu. “Ne yapıyorum?”

“Mitolojide, Pygmalion – ”

“Efsaneyi biliyorum, sadece bir kadının bu klasiği biliyor olması beni şaşırttı.”

“Benim cinsimle bir hayli sınırlı bir deneyiminiz olmalı,” karşılığını verdi Alexandra, şaşırmıştı. “Dedem kadınların en az erkekler kadar zeki olduğunu söylerdi.”

Dükün yüzündeki bastırılmış kahkahayı gördü ve kadınlar konusundaki deneyimsizliğinden ziyade kadın zekâsına dair değerlendirmesinin onu güldürdüğünü düşündü, ancak yanıliyordu. “Bana aklım yokmuş gibi davranmayın lütfen! Evinizdeki herkes bunu yapıyor. Hizmetçileriniz bile o kadar kibirli ki!”

“Kâhyaya kulaklarına pamuk tıkayarak sağır taklidi yapmasını ve uşaklara da gözlerini bağlamalarını söyleyeceğim. Bu seni evinde hissettirir mi?”

“Beni ciddiye alacak mısınız?”

*Mitolojide, yaptığı kadın heykeline aşık olan Kıbrıslı heykeltıraş.

Jordan bu sert tavır karşısında birden kendine geldi ve kayıtsızca yanıt verdi, "Seninle evleneceğim. Bu yeterince ciddi."

Onunla evlenmeyeceğine karar vermiş ve bunu ona söylemiş biri olarak, artık ondan çekinmediğini ve yanında rahatsız olmadığını hissetmesi bu kararın acısını hafifletmişti. Başını yana eğerek şirince gülümsedi. "Daha 'evlenme' kelimesi ağzınızdan çıkarken suratınızın asıldığının farkında mısınız?" Dük cevap vermeyince, elini arkadaşça onun koluna dayayan Alexandra, derinliklerinde şüphecilğin pusuya yattığını bildiği dipsiz gri gözlerine baktı. "Burnumu sokmak istemem, ekselansları ama hayattan, yani hayatınızdan, memnun musunuz acaba?"

Dük bu sorudan rahatsız olmuştu ama yine de cevapladı, "Tam öyle denemez."

"İşte gördünüz mü? Biz birbirimize uymuyoruz. Siz hayata olan inancınızı yitirmişsiniz ama ben öyle değilim." İlk tanıştıkları gece Jordan'da sezdiği sessiz yaşama sevincini, yürekliliği ve inatçı ruhu; şimdi başını mavi göğe kaldırıırken tüm benliği iyimserlik, masumiyet ve umutla ışıyan Alexandra'nın sesinde tekrar hayat bulmuştu. "Başıma kötü şeyler gelse bile yaşamı seviyorum. Onu sevmeyi kesemiyorum."

Jordan donakalmış, parlak güller ve uzak yeşil tepelerin oluşturduğu arka fonun önünde bir pagan bakiresi misali yumuşak ve tatlı sesiyle göklere seslenen Alexandra'yı izliyordu. "Yılın her mevsimini bana başıma harika bir şeyin geleceği müjdesini getirir. Bu duyguyu dedem öldüğünden beri taşıyorum. Sanki bana onu bekle diyor. Kışın bu müjde karın kokusundadır... Yazın gökyüzünü çizen şimşeklerde ve gök gürültüsünün gümbürtüsünde... Bu duyguyu en çok da her şeyin yeşil ve siyaha büründüğü baharda hissediyorum."

Alexandra'nın sesinin azalmasıyla Jordan tekrarladı, "Siyah?"

"Evet, siyah. Hani ağaçların ıslak gövdeleri ya da yeni sürülmüş tarlalar gibi, hani şey gibi kokan tarlalar..." Doğru kokuyu hatırlamaya çalışan Alexandra havayı içine çekti.

Jordan bekletmeden, "Çamur gibi," diyerek lafı Alexandra'nın ağzına tıktı.

Alexandra bakışlarını gökyüzünden Jordan'ın suratına doğru indirdi ve iç çekerek, "Beni gülünç buluyorsun," dedi. Ardından sırtını dikleştirdi ve ona olan hislerinin verdiği acıyı unutmaya çalışarak scrinkanlı bir ağırbaşlılıkla konuştu. "Bizim evlenmemiz mümkün değil."

Jordan'ın koyu renkli kaşları kuşkulu gri gözlerinin üzerinde buruştu. "Yani sırf ben çamurun parfüm gibi koktuğunu düşünmüyorum diye benimle evlenmeyeceksin, öyle mi?"

"Söylediğim tek kelimeyi bile anlamamışsınız. Olayın özü şu ki, eğer sizinle evlenirsem beni de en az kendiniz kadar mutsuz yapacaksınız. Ki benim mutsuz olmam çok alarak sizi daha da mutsuz yapacağım anlamına gelir. Ve birkaç yıl içinde ikimiz de büyükanneniz kadar somurtkan olacağız." Dükün dudakları seğirmeye başlayınca onu, "Gülmeye yeltenmeyin," diyerek uyardı.

Jordan, Alexandra'yı kolundan tutarak onunla birlikte gül yataklarını ayıran döşeme taşlı yoldan bahar çiçekleriyle kuşanmış ağaçlarla dolu kameriyeye doğru yürüdü. "Yalnız hayatı önem taşıyan bir konuyu hesaba katmadın. Seni o hana taşıdığım andan itibaren hayatın geri döndürülemez şekilde değişti. Annen beni dava edeceği konusunda blöf yapıyor olsa bile tüm saygınlığını çoktan yitirdin." Kameriyenin girişinde durarak bir meşe ağacının gövdesine yaslandı ve soğuk bir sesle, "Korkarım ki beni karım olman şerefine eriştiğin dışında bir çaren yok."

Dükün şu anda Alexandra onunla evlenmeyi açık açık reddederken dahi sürdürdüğü kibar resmiyeti, Alexandra'yı güldürdü. "Morshamlı sıradan bir kızla evlenmek bir düke hiçbir zaman bir şeref getirmez," dedi Alexandra neşeyle ve

açık sözlülükle, “Ve bana geçen sefer ayrılırken üstünkörü de olsa söylediğinizin aksine *hizmetkârım* değilsiniz. Niçin bana böyle şeyler söylüyorsunuz?”

Jordan kızın bulaşıcı neşesine kapılarak sınıttı. “Alışkanlık.”

Alexandra başını etkileyici bir biçimde yana eğdi. Bir dükle ağız dalaşı yapabilmek için gerekli ince zekâya ve cesarete sahipti. “Ne kastettiğini hiç açıkça söyleyemez misin?”

“Nadiren.”

Alex bilgece başını salladı. “Anlaşılan o ki, aklından geçeni söylemek yalnızca büyükannenizin küçümseyerek “aşağı sınıflar” olarak nitelendirdiği insanlara ait bir özellik. Neden bana her an gülecekmişsiniz gibi bakıyorsunuz?”

“Anlaşılmaz bir sebepten ötürü, senden hoşlandığımı için.”

“Bu güzel bir şey ama üzerine evlilik inşa etmek için yeterli değil,” diyerek asıl endişesine geri döndü Alexandra. “Hayatta başka öncelikler vardır. Mesela – ” Sesi dehşet dolu bir sessizliğe gömüldü. *Mesela aşk*, diye aklından geçirdi. Tek bir öncelik vardı, o da aşktı.

“Mesela ne?”

Kelimayı bir türlü ağzından çıkaramayan Alexandra uzaklara bakarak ilgisizce omuz silkti.

Boşluğu *aşk* diye doldurdu Jordan ve kaderine boyun eğmiş bir halde iç geçirdi. Büyükannecsinin kâhyasıyla yarıda kalan toplantısına geri dönmek istedi. Alexandra aşk ve romantizm istiyordu. Onun yaşlarındaki masum kızların bile nişanlılarından hiç kuşkusuz biraz şevk ve sıcaklık bekleyebileceklerini unutmıştu. Ancak Jordan burada sersem bir budala gibi ayakta dikilip inanmadığı yumuşak sözlerle onu kendisiyle evlenmeye ikna etmeye isteksizdi. Onun yerine, Alexandra’yı vesveselerinden kurtarmanın ve kısa yoldan görevini yerine getirerek toplantısına devam edebilmenin en etkili ve elverişli yolunun bir öpücük olacağını düşündü.

Jordan birden ellerini kaldırıp Alexandra’nın yanaklarını

avuçlarının içine alınca genç kız tedirginlikle zıpladı. Dükün kalın kadife sesiyle, "Bana bak," demesi Alexandra'nın içinde ürkek heyecan dalgaları yayılmaya başlaması için yetti.

Alexandra gözlerini dükün yanık yüzüne dikti. Daha önce kimse tarafından öpülmeye yahut baştan çıkartılmaya çalışılmamış olmasına rağmen karşındaki süzgün ifadeyi görünce bir şeylerin döndüğünü anladı. Birden dikkat kesilerek lafı dolandırmadan sordu: "Aklınızdan ne geçiyor?"

Dük, genç kızın avurtlarını şehvetle tutarak genç kızın yüreğini ağzına getiren gülümsemesiyle ona baktı. "Seni öpmek geçiyor."

Alexandra'nın aklına okuduğu aşk romanları geldi. Gizlice sevdikleri adamlar tarafından öpülen bütün kadın kahramanlar, ya kendinden geçiyor ya değerlerini bir kenara bırakarak doğru bildiklerinden şaşıyor ya da cbedi aşk yemini ediyorlardı. Kendini benzer şekilde şaşal konumuna düşüreceğinden korkan Alexandra başını ısrarla iki yana salladı. "Hayır, gerçekten," dedi boğuk bir sesle. "Yapmamalısınız. Yani şimdi değil. Bunu teklif etmenize çok sevindim sadece şu an için hayır. Belki başka bir zaman ben - "

Jordan kızın itirazlarına aldırmaz etmeden ve gülümsememek için kendini zar zor tutarak parmak uçlarıyla Alexandra'nın çenesini tuttu ve yüzünü yukarıya doğru kaldırdı.

Jordan gözlerini kapadı ve başını eğdi. Alexandra'ysa gözlerini tamamen açtı ve şehvetle başa çıkmak için kendini tuttu. Genç adam, dudaklarını hafifçe onunkine değdirdi.

Jordan kızın tepkisini ölçmek için gözlerini açtı. Fakat karşında, görmeyi beklediği safça mest olmuş yüzü bulamadı. Alexandra'nın gözleri tam tersine şaşkınlık ve *hayal kırıklığıyla* açılmıştı.

Okuduğu romanlardaki kadın kahramanlar gibi kendini rezil etmediği için rahatlayan Alexandra küçük burnunu kırıştırdı ve ateşli öpücükleriyle bakireleri bekâretlerinden utandırdığı ve evli kadınlara yeminlerini unutturduğu söylenegelen soylu adama, "İlepsi bu mu?" diye sordu.

Jordan bir an kıpırdamadan durarak meraklı gri gözleriyle Alexandra'ya dikkatle baktı. Alexandra birden o gümüşü gözlerde heyecanlı ve telaşlı bir şeyler gördü. "Hayır," diye mırıldandı Jordan, "Dahası da var." Ardından ellerini Alexandra'nın kollarının çevresinden dolastırarak ona sarıldı, genç kızı kendine o kadar yaklaştırdı ki neredeyse göğsü onun göğüslerine değiyordu.

Çoktandır öldüğünü varsaydığı vicdanı yıllarca süren suskunluğun ardından ortaya çıkmak için tam bu zamanı seçmişti. Vicdanı, *Bir çocuğu ayartmaya çalışıyorsun Hawthorne!* diyerek dokunaklı bir iğrenmeyle onu uyarıyordu. Jordan bir an duraksadı, ancak bu yaptığıının onda yarattığı suçluluk duygusundan değil, daha çok çoktandır unuttuğu iç sesinin beklenmedik çıkışının yarattığı şüpheydi. *Saf bir çocuğu sırf onu ikna etmeyle uğraşarak vakit harcamak istemediğin için kasıtlı olarak ayartmaya çalışıyorsun.*

"Şimdi ne düşünüyorsunuz?" diye ihtiyatla sordu Alexandra.

Jordan'ın aklına birkaç kaçamak cevap geldi ama kızın kibar klişeleri sevmediğini hatırlayarak gerçeği söylemeye karar verdi. "Bir çocuğu ayartmaya çalışarak affedilmez bir suç işlediğimi düşünüyorum."

Alexandra içinde bir kahkahanın kabarmakta olduğunu hissetti. Kıkırdayarak, "Ayartmak mı?" dedi ve saçlarının dağılmasına aldırmadan başını iki yana salladı. "Yo, o bakımdan rahatlayabilirsiniz bence. Sanırım bir öpücükle kendinden geçip bütün değerlerini bir kenara bırakan kadınlardan daha dayanıklıyım," dedi açık yüreklilikle. "Öpüşmemizden hiç etkilenmedim. Tabii bu," diyerek merhametle ekledi, "Öpüşmemizi fena bulduğum anlamına gelmiyor çünkü öyle değildi, sizi temin ederim. Tersine gayet... güzeldi."

Jordan ifadesiz bir yüzle, "Teşekkür ederim. Çok naziksin," dedi. Genç kızın elini kendi kol aralığından geçirerek arkasını döndü ve onu kameriyenin içine doğru götürdü.

“Nereye gidiyoruz?”

Çiçeklerle kaplı bir elma ağacının dallarının altına varınca durdular. “Eviden görülmeyecek bir yere. Nişanlı çiftler basit öpücükler için gül bahçesini kullanabilirler, ama daha tutkulu öpüşmeler için daha dikkatli olunmalı ve kameriye tercih edilmeli.”

Dikkatini ilk anda dükün ciddi tonuna veren Alexandra, sözlerin ne anlama geldiğini hemen kavrayamadı. Gülerek, “İnanılmaz bir şey!” dedi. “Soylular arasında yapılacak her şeyin bir kuralı var. Bunlarla ilgili yazılı kitaplar da var mı?” Ama dük daha cevap veremeden, Alex’in soluğu kesildi. “Tutkuyla öpmek mi? Ama neden?”

Jordan yalnız olduklarından emin olmak için kameriyenin girişine doğru baktı, ardından gri gözlerinin ve uyuşuk gülüşünün baştan çıkartına gücünü karşısında duran kıza doğru yöneltti. “Gururum yüzünden,” dedi alaycı bir şekilde. “Son öpücüğümün ortasında neredeyse uykuya daldığın için gururum kırıldı. Bakalım şimdi seni uyandırabilecek miyim?”

Daha on dakika geçmeden Jordan’ın vicdanı tekrar öfkeyle ortaya çıktı. Adeta kükrüyordu: *Seni adi herif, ne yaptığını sanıyorsun?*

Ama Jordan bu sefer bir an bile duraksamadı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. “Bak şimdi,” diyerek Alex’in mavi gözlerinin içine baktı. Güven verici bir gülümsemeyle, “Bir öpücüğün paylaşılması gerekir. Ellerimi kollarının üzerine koyacağım ve böylece seni kendime yaklaştıracam,” diye izaha girişti.

Bir öpücük üzerinde bu kadar telaşe yaratılmasını anlamlandıramayan Alexandra mahcup bakışını, kollarını tutan uzun ve ince parmaklardan Jordan’ın yüzüne kaydırdı. “Ellerimi ne yapacağım?”

Jordan, kahkahasını ve aklına gelen manidar cevabı zor bastırdı. Onun yerine, “Nereye koymak istersin?” diye sordu.

“Ceplerim olur mu?” diye önerdi Alexandra umutla.

Baştan çıkarma çalışmalarını boş verip içten bir kahkaha

atmak isteyen Jordan kendini yine zorlukla tutarak kaldığı yerden devam etti. "Kastetmeye çalıştığım şey bana dokunmakta özgür olduğundu."

İstemiyorum ki, diye aklında geçirdi Alexandra.

Alexandra'nın yüzündeki isyankâr ifadeyi doğru yorumlayan Jordan içinden bir gülümsemeyle, *İsteyeceksin*, diye karşı koydu. Alexandra'nın yüzünü çenesinden tutarak hafifçe yukarı kaldırdı ve bir anda onun kocaman parlak gözlerinin içinde kayboldu. Bu yapmacıksız, içten çocuğu tanıyana kadar var olduğundan dahi habersiz olduğu vicdanı gibi şimdi de içi hiç tatmadığı başka bir his olan şefkat duygusuyla dolmuştu. Bir an için kendini sanki bir meleğin gözlerine bakıyormuş gibi hissetti ve onun pürüzsüz yanaklarına bilingsiz bir huşuyla dokundu. "Ne kadar büyüleyici ve olağanüstü olduğunun farkında mısın acaba?"

Jordan'ın sözleri, parmak uçlarının yanağındaki dokunuşu ve sesinin derin ve cezbedici tınısıyla birleşince, Alexandra'nın başından beri olmasından korktuğu baştan çıkarıcı tesiri yaptı. Eridiğini hissetti. Sanki ayakları yerden kesilmiş, uçuyordu. Gözlerini onun büyüleyici gözlerinden ayıramıyor, zaten bunu da denemek istemiyordu. Elini bilingsizce kaldırdı ve titrek parmaklarıyla onun sert çenesini tuttu. "Çok güzelsiniz," diye fısıldadı.

"Alexandra -"

Jordan'ın sesinde daha önce hiç duymadığı yakıcı bir şefkat hissetti ve tüm kalbini Jordan'a açmak istedi. Jordan'ın yüzünde gezdirdiği parmaklarının ve saf turkuaz gözlerinin Jordan üzerindeki etkisinden habersiz, "Michelangelo'nun Davud'u kadar güzelsin," dedi.

Jordan, Alexandra'nın dudaklarına yapışarak daha fazla konuşmasına müsaade etmedi. Ama bu seferki öpücüğün, ilkiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Alexandra'nın dudaklarına şiddetli bir duyarlılıkla tutunmuş, bir eliyle Alexandra'nın ensesinin hassas tenini okşuyor, diğer eliyle de belinden tutmuş kendine doğru çekiyordu. Alexandra kendini zevkten

kaybetmiş, ellerini onun sert göğsünden yukarı uzatarak boynundan tutmuş, Jordan'ın dudaklarına eşlik etmeye çalışıyordu. Bunu yaptığı anda, av ayrıca dönüşmüştü. Kollarındaki kızın cazibeli bir kadına dönüşmesiyle Jordan'ın bedeni arzuyla kabardı. Jordan, istemsiz bir biçimde daha büyük bir açlıkla öpmeye başladı, Alexandra da parmaklarını Jordan'ın saçlarından geçirerek boynuna daha da güçlü bir şekilde asıldı. Alexandra'nın tüm bedeni zevk darbeleriyle sarsılıyordu. Jordan genç kızı uzun uzun öptü sonra dilini Alexandra'nın titrek dudaklarına değdirerek onları açılmaya ikna etmeye çalıştı. Ve açıldıklarında dili dudaklarının arasından geçerek tüm ağzını kapladı. Ellerini Alexandra'nın sırtından önüne getirdi ve yavaşça göğüslerine doğru çıkartmaya başladı.

Alexandra'nın korku ya da zevkten inlemesi Jordan'ın şaha kalkmış duyularının arasından sızarak şehvetini söndürdü ve gönülsüzce de olsa onu gerçek dünyaya geri getirdi.

Jordan ellerini onun ince beline indirdi ve içinde böylelikle güçlü bir şehveti uyandırdığına inanamayarak karşısındaki sarhoş edici yüze baktı.

Aşk ve arzudan sersemleyen Alexandra elinin altında Jordan'ın kalbinin sert atışlarını hissediyordu. Kendini önce usulca sonra şiddetle öpen ihtiraslı dudaklara baktı, ardından da bakışını için için yanan gri gözlere çevirdi.

Ve anladı.

Harika bir şey olmuştu işte. Bu yakışıklı, kültürlü, sofistike, olağanüstü erkek, kaderin ona sözünü verdiği insandı. Onu istediği gibi sevebilirdi.

Aynı derecede yakışıklı, kültürlü ve sofistike olan babasının acı veren hatıralarını güçlükle aklından uzaklaştırdı ve kaderinin bahsettiği bu armağanı minnettarlıkla kabul etti. Jordan'ın coşkusunu yitirdiğinden ve yüzündeki ifadenin ihtarastan irkilmeye dönüştüğünden habersiz, Alexandra bakışlarını yukarı kaldırarak, "Seni seviyorum," dedi.

Jordan Alexandra'nın gözlerini kaldırmaya başladığı andan itibaren böyle bir şey geleceğini biliyordu. Onun bu sözlerini

bir itiraftan ziyade gelişigüzel bir iltifat olarak algılamak isteyen Jordan basitçe, "Teşekkür ederim," dedi. İçinden karşıındaki kızın akıl almaz derecede romantik ve naif olduğunu düşünüyordu. Hissettiği şeyin arzudan ibaret olduğunu biliyordu. Daha fazlası değil. Aşk diye bir şey yoktu. Arzunun farklı dereceleri vardı. Ve romantik kadınlarla ahlak erkekler buna "aşk" demeyi seçiyorlardı, o kadar.

Alexandra'nın sevda sandığı şeyi şimdi bitirmesi gerektiğini biliyordu. Ona lafı eğip bükmeden duygularının onunkilerle örtüşmediğini ve üstelik kendisine karşı öyle şeyler hissetmesini istemediğini söylemesi gerekiyordu. Ama yıllar boyu sürdürdüğü suskunluğun ardından apansız ortaya çıkan lanet vicdanı Alexandra'yı yaralamasına izin vermedi. Duygusuz ve katı yürekli biri olmasına ve bu saçmalığı çekmeye sabrı olmamasına rağmen, kendine bir köpek yavrusunun hayranlığıyla bakan bir çocuğu kasten kıracak kadar gaddar ve acımasız değildi.

Yavru bir köpeğe o kadar çok benziyordu ki elini uzatıp kıvrık saçlarını karıştırmaktan kendini alamadı. Ciddi bir gülümsemeyle, "Beni şımartacaksın," dedi. Sonra işinin başına dönmek için acele ederek, "Bugün büyükannemin hesaplarının üzerinden geçmem gerek," dedi. "Sabaha görüşürüz."

Alexandra başını salladı ve Jordan'ın kameriyeden çıkışını izledi. Sabahleyin karısı olacaktı. Vermesini beklediği tepkiyi vermemiştii, onu sevdiğini söylememiştii ama önemli değildi. Kalbinde yeşeren sevgi kendisine yeterdi.

Mary Ellen, "Alex," diyerek telaşla kameriyeye girdi. Yüzü merak doluydu. "Pencereden sizi izledim. Çok uzun kaldınız. Seni öptü mü?"

Alexandra erik ağacının altındaki beyaz demir banka oturdu ve arkadaşının hevesli yüzüne baktı. "Evet."

Mary Ellen, büyük bir hevesle onun yanına oturdu. "Ona onu sevdiğini söyledin mi?"

"Evet."

“O ne yaptı? Ne karşılık verdi?”

Alexandra hüzünlü bir gülümsemeye baktı. “Teşekkür ederim, dedi.”

Şöminede neşceyle dans eden ateş, bahar akşamının soğuşunu alıyor ve duvarların üzerinde güz şenliğindeki cinler gibi hoplayıp zıplayan gölgeler yaratıyordu. Alexandra kocaman yatağında arkasındaki yastık yığınının dayanmış, düşünceli bir biçimde önündeki eğlenceyi izliyordu. Yarın tören günüydü.

Dizlerini bükerek kollarını ayaklarının etrafına sardı. Doğrudan ateşe bakıyordu. Müstakbel kocasına aşık olduğunu keşfetmesinin heyecanına karşın ne onu anladığını sanacak kadar akılsız ne de onu nasıl mutlu edeceğini bildiğini düşünecek kadar saftı.

Yalnızca iki şeyden emindi: Onu mutlu etmek istiyordu ve bir gün ne yapıp edip bunu başarmanın yolunu bulacaktı. Bu evliliğin verdiği sorumluluk duygusu aklında gittikçe ağırlaşıyor ve bir soylunun karısı olmak hakkında daha fazla şey biliyor olmayı diliyordu.

Evlilik hakkındaki fikri sınırlıydı ve açıkçası pek de yararlı değildi. Kendi babası, kırk yılda bir Morsham'ı ziyaret etme lûtfunda bulunduğunda, kızı ve karısı tarafından hayranlıkla karşılanan alımlı ve kibar bir yabancıdan farksızdı.

Alexandra çenesini dizlerine dayayarak, babasının kaldığı süre boyunca annesiyle beraber onun üzerine nasıl titrediklerini, ağzının içine bakarak peşinden dolandıklarını, o sanki bir tanrıymışçasına gönüllü müminler gibi kendilerini onu memnun etmeye adadıklarını acıyla hatırladı. Kendisinin ve annesinin, babasının gözünde ne kadar sıkıcı, taşralı ve kolay aldanır gözüksüklerini gözünde canlandırdı. Kendini aşağılanmış hissetti. Kim bilir gayretli tapınmalarına ne kadar da gülümüştü.

Alexandra, cesur bir kararlılıkla, düşüncelerini kendi düğününe yöneltti. Dükün, annesinin babasına gösterdiği gibi aşırı bir itaatten hoşlanmayacağından oldukça emindi. Beklenmedik de olsa aklından geçeni açıkça söylemesi ekşelanslarının hoşuna gidiyordu. Bazen onu kaha-kahalara hoşabiliyordu. Ama gelecek kırk yılı nasıl beraber geçireceklerdi?

Birinci elden gözlemleyebildiği diğer evlilikler hep köylü evlilikleriydi. Bunlarda kadının görevi, kocası için yemek pişirmek, temizlik yapmak ve örmekten ibaretti. Bunun budalaca bir duygusallıktan ibaret olduğunu bilmesine rağmen kendisi de dük için böyle işler yapmak isterdi. Ama bu ev, sakinlerinin ihtiyaçlarını önceden sezen ve isteklerini daha onların akıllarına gelmeden yerine getiren hizmetçilerle kaynıyordu.

Alexandra sesli bir iç çekişle Hawthorne dükünün onun taşralı kadınların kocalarına baktıkları gibi kendine bakmasına ihtiyaç duymadığı gerçeğini kabullendi. Yine de yanan şöminenin yanında dükün karşısına geçip maharetli elleriyle dükün yeni kar beyazı gömleğine yeni ilmekler attığı harika hayali kurmadan edemiyordu. Hasretle, o dükün gömleğini dikerken, kendisini izleyen dükün sert yüzünde oluşan minnettarlık ve memnuniyetle dolu bakışını hayal etti. Ona ne kadar da minnettar kalırdı...

İğne işlerinde ne kadar yeteneksiz olduğu aklına geldiğinde birden gülüverdi. Parmağını delip gömleği kan içinde bırakmasa bile gömleğin kolunu sırtına dikmek gibi felaketlere rahatlıkla yol açabilirdi. Daha sonra, evliliğin sıcak huzuruyla dolu hayallerini bir kenara bıraktı ve daha gerçekçi şeyler üzerine yoğunlaşmaya çalıştı.

Dükün deneyimli biri olduğunu biliyordu ve bu yüzden de kendi tecrübesizliğinden nefret ediyordu. Ancak her ne kadar dük onu eğlenceli bir çocuk olarak görse de kafasız değildi. Gerektiğinde pratik ve sağduyulu davranarak çoğu şeyin üstesinden gelebiliyordu. Hem on dört yaşından beri evj geçindiren kendi değil miydi?

Şimdi önünde yeni bir mücadele alanı vardı: Kendisini Hawthorne düküne yaraşır bir eş haline getirmek. Dükün büyükannesi son birkaç gündür Alexandra'nın davranış ve tutumları üzerine yüzlerce tenkitte bulunmuştu, Alex her ne kadar bu görgü kurallarının yüzeyselliğinden hoşnut olmadığı belli etse de, öğrenmesi gereken her şeyi öğrenmeye gizlice niyet etmişti. Kocasının hiçbir zaman onun yüzünden utanç duymasını istemiyordu.

Kocam, diye düşündü Alexandra yastıkların içine gömülerek, O uzun boylu, yakışıklı ve kibar soylu bir kocası olacaktı...

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah büyük koltuğunda dinlenmekte olan Anthony hayranlık ve kuşkuyla kuzenini izliyordu. "I lawk," diyerek güldü, "Vallahi billahi senin için denilenler doğru, tüm vücudunda tek bir sinir hücresi bile yok. Bugün evleniyorsun ve ben senden daha heyecanlıyım."

Jordan fırfırlı beyaz gömleği, siyah pantolonu ve gümüş brokarlı yeleğinin içinde yarı giyinik bir vaziyette, büyükannesinin emlak yöneticisiyle son dakika toplantısı yapıyor ve elinde tuttuğu son yatırımlarından birinin iş raporlarına bakarak yatak odasında ileri geri volta atıyordu. Onun bir adım gerisinde dört dönen, şahsi uşağıysa, ustalıkla dikilmiş gömleğindeki minik kırıksıklıkları düzeltmek ve pantolonundaki mikroskobik tiftikleri süpürmekle meşguldü.

"Dur artık Jordan," dedi Anthony uşağın acısını paylaşılarak. "Zavallı Mathison peşinde dönüp durmaktan bayılacak şimdi."

"Hı?" Jordan'ın durup Tony'ye merakla bakmasını fırsat bilen gözü pek uşak gösterişli siyah ceket giymesi için ceketini yukarı kaldırma cesaretini gösterdi.

"Bir sakıncası yoksa kendi evliliğine nasıl bu kadar kayıtsız kaldığını anlatabilir misin? On beş dakika içinde evleneceğinin farkındasın değil mi?"

Jordan, emlak yöneticisini başının ufak bir hareketiyle yoldıktan sonra elindeki raporları bir kenara bıraktı ve nihayet Mathison'un tuttuğu ceketin içine kollarını uzattı. Sonra aynaya baktı ve tıraşını kontrol etmek için elini çenesinin üzerinden geçirdi. "Ben bunu evlenmek olarak değil," dedi iğneleyerek, "bir çocuğu evlat edinmek olarak görüyorum."

Anthony bu espriye gülümseyerek karşılık verdi. Jordan ciddileşerek devam etti. "Ne Alexandra benden bir talepte bulunacak ne de evliliğimiz benim değişmemi gerektirecek. Elise'yi görmek için Londra'da durduktan sonra, Portsmouth'a gidip oradan birlikte denize açılacağız ve yeni tasarladığımız yolcu gemilerini test etmek için sahil boyunca ilerleyeceğiz. Onu sonra Devon'daki evime bırakacağım. Devon'u sevecektir. Tabii oradaki ev onun tüm enerjisini alacak kadar büyük değil. Doğal olarak arada sırada onu görmeye gideceğim."

"Doğal olarak," diye tekrarladı Anthony alayla.

Jordan bu takılmayı görmezden gelerek raporu tekrar eline aldı ve kaldığı yerden okumaya devam etti.

Birkaç dakika sonra Tony, "Senin güzel balerin bundan pek hoşlanmayacak," diye ekledi.

"Anlayışla karşılayacaktır."

"Yani," diyerek gergin bir sesle içeri girdi düşes. Açık bej dantellerle süslenmiş kahverengi satenden şık bir elbise giyiyordu. "Gerçekten de bu evlilik maskaralığını sürdürme niyetindesin anlaşılan. Yani bilfiil bu sahte veledi terbiyeli ve kültürlü biri gibi sosyeteye sokacaksın."

"Tam aksine, onu Devon'a yerleştirmeyi ve işin o kısmını sana bırakmayı planlıyorum. Aceleye lüzum yok. Düşesim olarak yanımda yer alabilmesi için bilmesi gereken şeyleri bir iki yılda öğretirsin."

"O kadarını on yılda bile öğretemem."

Bu ana kadar Jordan, onun tüm itirazlarına fazla sinirlenmeden tahammül etmişti ama düşesin bu son cevabıyla çok ileri gittiğini düşündü. Jordan, hizmetçiler ve sosyeteyi aynı

şekilde korkutan bir ses tonuyla, "Akıllı bir kıza bön ve gösteriş budalası bir kuş beyinli gibi davranmayı öğretmek ne kadar zor olabilir ki?" diye sordu.

İnatçı yaşlı kadın taştan duruşunu bozmadı ama torunun yüz hatlarını hayrete benzeyen bir ifadeyle süzdü. "Kendi sınıfının kadınlarını bu şekilde görüyorsun demek? Bön ve gösteriş budalası?"

"Hayır," diye kısa ve sert bir cevap verdi Jordan. "Alexandra'nın yaşındayken öyleler. Sonra daha da zevksizleşiyorlar."

Annen gibi, diye düşündü düşes.

Annem gibi, diye düşündü düğ.

"Tüm kadınlar için geçerli değil."

"Evet," dedi Jordan ilgisizce, "İmkân dahilinde değil."

Düğün için giyinip kuşanma faslı Alexandra ve iki hizmetçi kızın üç saatini almıştı. Düğün on dakikadan kısa sürdü.

Bir saat sonra Alexandra elindeki kristal kadehte köpüren şampanyayla, mavi ve altın renkli salonun ortasında dikiliyor, Jordan da kendine şampanya koyuyordu.

Kafaya takmamak için özellikle uğraşmasına ve Alexandra'nın bütün her şeyi göz ardı etme kararlılığına rağmen düğünü gerçekdışı ve zorlama bir havada gerçekleştirmişti. Annesi ve Monty amca düğüne katılmıştı ama güçbela idare edilmişlerdi. Üstelik Monty amcası kendini tutmuş ve herhangi bir kadının arkasına bakmamak için özen göstermişti. Lord Anthony Townsende ve Mary Ellen da düğündeydiler ancak şimdi çoktan herkes evinin yolunu tutmuştu.

Jordan'ın annesinin incilerle süslü fildişi saten gelinliği içinde, altın yaldızlı salonun boğucu zarafetiyle kuşatılmış olan Alexandra, Rosemeade'e geldiğinden beri bir fazlalık teşkil ettiği duygusunu en yoğun şekilde yaşıyordu. En az yakınları kadar kendisinin de istenilmediği bir dünyaya izinsiz girdiği hissi onu neredeyse boğuyordu.

Hayalindekienden çok daha fevkalade bir elbiseyle ve hiç bir zamanı olamayacağını düşündüğü kadar güzel bir haldeyken, böylesine tedirgin ve huzursuz hissediyor oluşunu garip buldu. Düşesin kostümcüsü Craddock, Alexandra'nın tuvaletiyle bu sabah şahsen ilgilenmişti. Onun detaylı yönetimi altında asi bukleleri parıldayana kadar taranmış, tacının altında toplanmış ve kulağındaki inci küpelerle takım olan bir çift inci tarakla yerlerine tutturulmuştu.

Alexandra odasındaki boy aynasında kendi yansımasına bakmış ve mutluluktan uçmuştu. Craddock bile geriye çekilip baktığında onun "çok çok güzel gözüktüğünü" söylemişti. Ama Jordan bir yorumda bulunmamıştı. Monty amcasının ellerini tuttuğu bir sırada Jordan ona güven verici bir biçimde gülümsemiş ve bu bakış geçen bir saat boyunca Alexandra'ya yetmişti. Ancak şimdi, karı koca olarak ilk defa baş başa kalmışlardı. Duyulan tek ses hizmetçilerin aşağıya taşıyıp balayı için yolculuk faytonuna yüklediği ağır bavulların çıkardığı gürültüydü.

Elindeki şampanyayı ne yapması gerektiğinden emin olmayan Alexandra, en kolay yolu seçerek birazını içti ve kalanını özenle oyulmuş altın yaldızlı masanın üzerine koydu.

Arkasını döndüğünde Jordan'ın onu sanki ilk defa görüyormuşçasına incelediğini gördü. Tüm sabah boyunca görünüşü hakkında tek bir cümle etmeyen Jordan, ışıldayan saçlarından parıldayan saten giysisine kadar genç kıza dikkatle baktı. Nihayet bir şeyler söyleyeceğini sezen Alexandra nefesini tuttu.

"Düşündüğümde daha uzunmuşsun."

Bu beklenmedik gözlem Jordan'ın şaşkın suratıyla birleşince Alexandra bir kahkaha patlattı. "Son birkaç gündür on santimden fazla uzadığımı sanmıyorum."

Jordan Alex'in esprisine dalgınlıkla gülümsedi ve konuşmaya devam etti. "Başta seni bir oğlan sandım. Aslında bir oğlan için fazla küçüktün."

Bugünden itibaren ilişkilerine her fırsatta neşe katmaya

kararlı olan Alexandra alaycı bir ses tonuyla, "Ancak gördüğünüz gibi bir oğlan değilim," dedi.

Dünkü öpücükten sonra mümkün olduğunca gayrı şahsi davranmaya karar vermiş olan Jordan yine de Alex'in güneşli ve sıcak gülümseyişine karşı korunaklı değildi. Evlilik töreninin kasvetini yüreğinden söküp attı. "Sen bir oğlan değilsin, doğru," dedi gülerек. "Genç bir kız da sayılmazsın. Ama bir kadın da değilsin."

"Tuhaf bir yaştayım, öyle değil mi?"

Jordan, "Besbelli," diyerek kıkırdadı. "Daha on sekizine varmamış genç bir hanımı nasıl tanımlarsın?"

"Ben çoktan on sekizime bastım," dedi Alex ciddiyetle. "Bugün benim doğum günüm."

"Bugünün doğum günün olduğunu hiç bilmiyordum," dedi Jordan özür dilercesine. "Gezimiz sırasında sana bir hediye almalıyım. Senin yaşındaki kızlar ne sever?"

Alex hafifçe ama anlamlı bir bakışla, "Gençliğimizin devamlı yüzümüze vurulmasını sevmeyiz," dedi.

Jordan birden keskin bir kahkaha attı. "Tanrım, ne kadar da hazırcavapsın. Bu kadar genç ve güzel bir kızın böyle cevaplar vermesi gerçekten de çok şaşırtıcı. Yaşınla dalga geçtiğim ve hediye almayı unuttuğum için tekrar özür diliyorum."

"Beğenseniz de beğenmeseniz de, sizin benim doğum günü hediyem olmanızdan korkuyorum."

"Anlatım tarzına bayıldım," diyerek güldü Jordan.

Alexandra saate kaçamak bir bakış attı, Jordan'ın gemi için yola çıkmak istediğini belirtmesinin üzerinden yarım saatten fazla geçmişti. "En iyisi yukarı çıkıp üzerimi değiştireyim."

Tam çıkmaya hazırlanırken Jordan, "Büyükanнем nereye gitti?" diye sordu.

"Sanırım talihsiz evliliğiniz nedeniyle duyduğu perişanlıktan yatağa düştü. Sizce iyileşebilecek mi?"

"Onun arabacısını amonyak ruhu aldirmaya yollaması için bizim evliliğimizden fazlası gerek," diye cevapladı Jordan. Sesi, sevgi ve hayranlık doluydu. "Büyükanнем Napolyon'a

İlahi kafa tutabilir ve onu yenebilir. Hatta onunla işini bitirdiğinde, Napolyon'u kendi yastıklarını kabartmak ve bize savaş açma terbiyesizliğinde bulunduğu için özür dilemek zorunda bırakır. "Talihsiz evliliğimiz" gibi basit nedenler onu yatağa düşürmez, inan bana. Ve şimdi adımları taşıdığı için, sana leke sürmeye kalkan herkesin canına okuyacak."

Alexandra, yarım saat sonra terzilerinin tasarladığı vişne kırmızısı yolculuk giysisi içinde, kapısının üzerinde Jordan'ın gümüş düklük armasının bulunduğu parlak siyah faytona bindi ve inanılmaz derecede lüks gri kadife minderlere yaslandı. Arabacı merdivenleri çekerek kapıyı kapattı ve hareket etmeye başladıklarını neredeyse hiç hissettirmeden yolculuk faytonunu ileri doğru sürdü. Faytona üniformalı altı atlı eşlik ediyordu.

Alexandra hayranlıkla ağır gümüş kapı kollarına ve gümüş kristal lambalara baktı. Beklenmedik bu rahatlıkta lüksün tadını çıkaran Alexandra, gerçekten evlenmiş olduğuna ve balayı yolculuğuna çıktığına inanmaya çalıştı. Jordan karşısında ayaklarını gerdi ve bileklerinin hizasında birbirinin üzerine attı ve pencereden dışarı bakarak sessizliğe gömüldü.

Jordan yolculuk için üzerini değiştirmişti. Alex, Jordan'ın uzun ve kaslı bacaklarını ortaya çıkaran, üzerine sıkıca oturan açık kahverengi binici pantolonuna ve parlak kahverengi botlarına sessizce ve hayranlıkla bakıyordu. Bronz boynunu açığa çıkaran yakası açık bej bir gömlek ve güçlü omuzlarına tam oturan kahverengi bir ceket giyiyordu. Dükün bir gün kendini, onun dükü bulunduğu kadar hoş bulması için içinden dua ediyordu. Keyifli bir sohbet için uygun bir zaman olduğunu düşündü.

"Annenizin gelinliği çok güzeldi. Başına bir şey gelecek diye çok endişelendim ama neyse ki hiçbir şey olmadı."

Dük genç kıza doğru bir bakış attı. "Endişelenmene gerek

yoktu. Sen, o masurniyet simgesine annemin onu giydiği zamanda olduğundan daha çok layıksın."

Alexandra kendine iltifat edildiğinin farkında olmakla beraber 'teşekkür ederim' demenin yakışksız kaçacağını düşünerek sadece, "Oh," diyebilirdi.

Dük sohbeti devam ettirmek için teşebbüste bulunmayınca Alexandra onun derin bir sorunla uğraştığına kanaat getirdi ve pencereden akan yeşil manzarayı izlemekten hoşnut, sessizliğin sürmesine izin verdi.

Akşamüzeri üçte nihayet olgunlaşmış tuğla duvarlarını sarmaşıkların sardığı derme çatma bir handa yemek molası verdiler.

Atlı uşakların birinin önceden haber verdiği belliydi. Zira hancı ve karısı kendilerini kapıda karşılamış ve umumi yemek salonlarının arasından, içinde kapalı tepsilerde dizi dizi şatafatlı yemeklerin beklediği özel ve rahat bir yemek salonuna alınmışlardı.

Daha sonra Alexandra çatalını ve bıçağını masaya koyup rahatlayarak iç çektiğinde, "Acıkmıştın herhalde," dedi dük.

"Açlıktan ölmüştüm. Midem henüz Rosemeade'deki yemek saatlerine alışmadı. Siz onda akşam yemeğine otururken ben normalde yatmış oluyordum."

"Akşam yatmak için sekizde duracağız. Bu sefer o kadar beklemek zorunda kalmayacaksın."

Düktün biraz daha şarap içeceğini sezen Alexandra, "Sizi dışarıda beklememin bir sakıncası var mı? Faytona tekrar binmeden biraz yürümek istiyorum da," diye sordu.

"Yok. Ben de az sonra sana katılırım."

Alexandra dışarıda güneşin tadını çıkartarak gezerken Jordan'ın arabacısının gözleri üzerindeydi. Hanın avlusuna iki fayton daha geldi. Her ikisi de parlak ve güzeldiler ama hiçbir kocasının gümüş armalı ve gümüş koşum takımlı harikulade yolculuk faytonunun yanına yaklaşmazdı. Seyisler atları tutmak için ileri fırladılar ve Alexandra birkaç dakika boyunca olan biteni her sahnenin tadını çıkararak izledi.

Jordan'ın atları çekilirken Alexandra'nın gözü çitlerin yanında çönelmiş, yerle konuşuyormuş izlenimi veren ufak bir çocuğa ilişti. Alexandra merakla yaklaştı ve onun yerde zıplayıp duran uzun tüylü köpek yavrularıyla konuştuğunu görünce gülümsedi.

"Ne kadar da şekerler!" diye bağırdı. Yavruların başları ve ön ayakları beyaz, arka ayakları kahverengiydi.

Köpeklerin başındaki oğlan, "Bir tanesini almak ister misiniz?" dedi hevesle. "Eniklerden birini size iyi bir fiyata verebilirim. Safkan bunlar."

Alexandra, "Cinsleri ne?" diye sorarken, kahve ve beyaz tüy yumaklarının en küçüğü diğerlerinden ayrılıp Alexandra'nın eteğinin ucunu dişlemeye ve oyunbaz bir şekilde çekıştirmeye başladı.

"Saf İngiliz çoban köpekleri," dedi oğlan, Alexandra kendini etek ucunu bırakmayan yavrudan kurtarmaya çalışırken. "Çok da akıllılar," dedi.

Alexandra, ellerini köpeğin uzun, ipeksi tüylerinde gezdirir gezdirmez mest oldu. Uzun zaman önce bir İskoç çoban köpeği vardı ancak babasının ölümünden sonra yemek kıymete binmiş ve kendi mrafasını çıkaramayan tüm hayvanlara yol vermek zorunda kalınca köpeğini de Mary Ellen'in kardeşine vermişti. Belinden tutup yukarı kaldırdığı yavru köpek, minik ayaklarıyla havayı dövüyor ve pembe diliyle hevesle Alexandra'nın elini yalıyordu. Kocas gelip, "Gitme zamanı," dediğinde Alexandra köpeği hâlâ elinde tutuyor ve köpeğin sahibiyle onun yetenekleri hakkında coşkuyla söyleşiyordu.

Alexandra, kocasından köpeği almasını istemeyi aklından bile geçirmemesine rağmen bu bilinçsiz istek iri gözlerinde ve yumuşak gülüşünde kendini apaçık belli ediyordu. "Bir zamanlar benim de bir İskoç çoban köpeğim vardı."

"Öyle mi?" dedi Jordan.

Alexandra başını evet anlamında salladı. Yavruyu yere koyarak küçük çocuğa gülümsedi. "İyi şanslar. Umarım onlara güzel birer yuva bulabilirsin."

Daha iki adım atmamıştı ki bir şeyin eteğini çektiğini hissetti. Arkasını dönmesiyle az önce bıraktığı köpek, eteğini bıraktı ve pembe dilini uzatarak yalvarırcasına Alexandra'ya baktı.

"Beni sevdi," dedi Alexandra gülümseyerek. Yere eğildi ve sırtını okşayarak kardeşlerinin ve sahibinin yanına gitmesi için onu ileri doğru itti. Yavru inatla ayak diredi. Başka şansı kalmayan Alexandra köpeğe şefkatli ve özür dileyen bir bakış attıktan sonra ona sırtını dönerek Jordan'la beraber faytona yürüdü.

Jordan arabacısına bazı talimatlar verdikten sonra Alex'in ardından faytona girip yanına oturdu. Birkaç dakika sonra yola çıktılar.

Yola çıktıktan bir saat sonra, bir başka sert sarsıntının ardından Alexandra endişeyle, "Bu yol kuzeye giden yoldan daha pürüzlü galiba," dedi. Kaydığı yerden kendini zor doğrulttu.

Karşısında kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayak ayak üstüne atmış, ağırbaşlı bir şekilde oturan Jordan, "Değil," diye karşılık verdi.

Birkaç dakika sonra fayton tekrar sallandığında, "O zaman niye bu fayton böyle gemi gibi yalpalıyor?" diye sordu Alexandra. Fakat daha Jordan cevaplayamadan arabacının, "Çü-üşüş," diye bağırıldığını ve arabayı yolun kenarına çektiğini duydu.

Alexandra camdan yolun kenarındaki ormana doğru baktı. Bir saniye sonra faytonun kapısı açıldı ve özür dileyen arabacı gözüktü. "Ekselansları," dedi suçlulukla, "Hem atları hem de hiç durmadan oraya buraya seken şu şeyi aynı anda idare edebilmem mümkün değil. Az kalsın bizi hendeğe düşüyordu."

Adı geçen "daimi hareket makinesi" arabacının kolunun altında tuttuğu, yerinde duramayan kahverengi ve beyaz bir tüy yumağıydı.

Jordan iç geçirdi. "Pekâlâ, Grimm. Hayvanı buraya koy. Ama önce bir yürüyüşe çıkar."

"Ben çıkarırım," diye atıldı Alexandra. Jordan da onunla birlikte faytondan çıktı ve birlikte ormanın içine doğru yürümeye başladılar. Alexandra dönerek ıslıl ıslıl gözleriyle kocasının keyifli gözlerine baktı. "Çok nazıksınız," diye fısıldadı.

Jordan iç geçirdi. "Doğum günün kutlu olsun."

Alexandra, "Çok teşekkür ederim," dedi minnettarlıkla. Kocasının aldığı hediye hakkında pek iyi düşünceleri olmadığını çok iyi biliyordu. "Bu yavru hiç sorun çıkarmayacak, göreceksiniz."

Jordan, yerde bulduğu her deliğe burnunu sokan ve güdük kuyruğunu heyecanla sallayan köpeğe kuşkuyla baktı. Yavru köpek birden yerde bir dal parçası buldu ve onu parçalamaya başladı.

"Ordaki çocuk bana onun çok akıllı bir kız olduğunu söyledi."

"Melezler genelde akıllı olur."

"Ama o melez değil," dedi Alexandra ayağının dibindeki pembe çiçeklerden toplayarak, "O bir İngiliz çoban köpeği."

"Bir ne?" dedi hayretle bakan Jordan.

Kocasının şaşkınlığının, bahsettiği cins hakkındaki bilgisizliğinden kaynaklandığını düşünen Alexandra, "Bir İngiliz çoban köpeği," dedi. "Çok akıllı olurlar ve çok büyümeler." Jordan'ın kendine tüm akıl melekelerini yitirmiş gibi baktığını gören Alexandra ekledi, "O kibar çocuk bana bilmem gereken her şeyi anlattı."

"O kibar, *diirist* çocuk mu? Hani sana bunun saf bir İngiliz çoban köpeği olduğunu söyleyen çocuk?" dedi Jordan kinayeye.

Başını yana devirip Jordan'ın neden bu tonu kullandığını düşünen Alexandra, "Evet, evet, o," dedi.

"O zaman dua edelim de soyağacı hakkında da yalan söylemiş olsun."

"Bana yalan mı söyledi?"

"Düpedüz," dedi Jordan, "Eğer bu bir İngiliz çoban kö-

peğiyse, iri bir midilli kadar büyüyecek ve çay tabağı büyüklüğünde patileri olacak demektir. Babasının ufak bir terriyer olduğunu umalım.”

Jordan o kadar iğrenmiş bakıyordu ki Alexandra gülmemek için sırtını döndü ve yerden yavruyu aldı.

Alexandra kıpırdayan yavruyu kucağına almak için yere çömeldiğinde yol elbisesinin vişne rengi eteği yosun tutmuş yeşillikler üzerinde dairesel bir benek gibi parladı. Jordan, kollarında köpeği, ellerinde topladığı pembe yaban çiçekleriyle, esintinin havalandırdığı maun rengi saçları yanağında oynayan, evli olduğu çocuk-kadın’a baktı. Üstlerindeki ağaçların yapraklarından süzülen güneş ışınları onu bir ışık halesiyle kuşatmıştı. Jordan, “Bir Gainsborough portresine benziyorsun,” dedi usulca.

Jordan’ın boğuk sesinden ve tuhaf bakan gözlerindeki güçten büyülenen Alexandra yavaşça ayağa kalktı. “Ben pek güzel değilim.”

“Değil misin?” dedi gülerek.

“Keşke olsaydım. Ama korkarım ki çok sıradan bir kadın olacağım.”

Jordan’ın duygulu dudaklarında istemsiz bir gülümseme belirdi. Yavaşça başını sallayarak, “Senin hiçbir şeyin ‘sıradan’ değil,” dedi. Birkaç yıl geçinceye ve aşk oyunlarını kendi kurallarına göre oynayabilinceye kadar ondan uzak durma kararı almıştı. Ama birden genç kızın yumuşak dudaklarına dokunma ihtiyacıyla sarsıldı. Yalnızca bir kez daha.

Jordan ona doğru yavaşça ama emin adımlarla yaklaşıırken, Alexandra’nın kalbi geleceğini bildiği öpücüğün beklentisiyle güm güm atmaya başladı. Dükün tutkulu gözlerinin ve sesinin boğuklaşmasının ne anlama geldiğini yavaş yavaş öğrenmeye başlamıştı.

Jordan, genç kızın yüzünü avuçlarının içinde tutarak, parmaklarını koyu renk saçlarının arasından geçirdi. Saten yanaklarını ve ipek saçlarını hissederek Alex’in başını kaldırdı. Jordan sonsuz bir şefkatle genç kızın dudaklarını öpmeye

başlarken, kendine bunu yaptığı için dünyanın en deli adamı olduğunu söylüyordu. Ama genç kızın, dudaklarını gevşeterek öpüşüne karşılık vermesiyle bu uyarıyı kulak ardı etti. Öpüşmeyi daha da ileri götürmek niyetiyle kollarını Alex'e dolamak isteyen Jordan, Alex'in elinde duran köpek yavrusunun havlamasıyla birden geri çekildi.

Faytona binerlerken Alexandra hâlâ birden kesilen öpücüğün hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyordu.

Ne var ki, bu öpücüğün, romantik kızı yeni bir ilan-ı aşka sevk edecek kadar büyümemesi Jordan'ı bir hayli rahatlatmıştı. Onun ikinci kez gelecek bir "Teşekkür ederim"le yetineceğini düşünmüyordu, bununla beraber sessizlik ya da uzun bir nutukla kalbini kırmak da istemiyordu. Onunla yatmadan önce bir iki yıl beklemeye karar vermişti – o sosyeteyle haşır neşir olup evlilikleri hakkında gerçekçi beklentiler oluşturunca kadar harekete geçmeyecek, sabredecek ve bekleyecekti.

Ormanda yaşadıklarının sonunda aldığı kararla rahatlayan Jordan, fayton yavaş yavaş hareket etmeye başlarken neşçyle sordu, "Ona koyacağın ismi düşündün mü?" ve bir yandan da yeni çevresini mutlulukla keşfeden köpeği izlemeye devam etti.

Alexandra, sevgiyle yerde yuvarlanan beyaz kürk yığınınına baktı. "Düğünçişçesine ne dersin?"

Jordan erkeksi bir tiksiniyle baktı.

"Papaya?"

"Dalga geçiyor olmalısın."

"Petunya?"

Jordan'ın gözleri kahkahayla ışıldadı. "Diğer erkek köpeklerin arasına çıkmaya utanacak."

Alexandra, Jordan'a boş gözlerle baktı. "Satan çocuk bana bir kız olduğunu söylemişti."

"Kesinlikle bir erkek."

Bir çocuk tarafından büsbütün kandırıldığına inanmak istemeyen Alexandra, köpeği kaldırıp kendi gözleriyle gör-

mek istiyordu ama bunu yapmaya cesaret edemedi. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Hayır!" diye bağırdı Alexandra, minik köpek dişlerini eteğine geçirip çekiştirmeye başlayınca. Buna karşılık köpeğin buna cevabı eteğine daha da büyük bir şiddetle asılmak oldu.

Dük, kalın gürleyen sesiyle, "Kes şunu!" diye buyurdu. Bir anda 'Otoritenin Sesi'ni sezen köpek, derhal eteğin ucunu bıraktı, kuyruğunu salladı ve başını dükün cilalı kahverengi çizimlerine yaslayarak ayağının dibine kıvrıldı. Bu istenmeyen sevgi gösterisi Jordan'ın suratında öyle bir tikslenme yarattı ki Alexandra gülme krizine tutuldu. Yeni gelen kahkaha tufanını yutarak, "Hayvanları sevmeyi misiniz, lordum?" diye sordu.

"Sadece eğitimsiz ve disiplinsiz olanları," diye cevapladı dük. Ama bu cevap bile kızın müzikal gülüşünün bulaşıcı neşesinden nasibini almasına engel olamadı.

Alexandra birden, "O zaman Henry derim," diye atıldı.

"Neden?"

"Çünkü eğer tüylü bir hayvan olacaksa, VIII. Henry'ye benzeyecek demektir."

"Doğru," dedi Jordan. Alexandra'nın eşliğinde geçirdiği her an keyfi daha da yerine geliyordu.

Yolculuğun geri kalanını havadan sudan konuşarak geçirdiler. Alexandra yeni kocasının okumuş, akıllı ve geniş mülklerini yönetimiyle bizzat ilgilenen biri olduğunu memnuniyetle keşfetti. Ayrıca kendisinin bilmediği birçok iş alanında çalıştığını da öğrendi. Bunlardan onun sorumluluk alabilen ve bu sorumluluğu kolayca taşıyabilen biri olduğu sonucunu çıkardı. Aslına bakılırsa kahramanını bulmuştu ve ona tapınma yolunda ilerliyordu.

Jordan ise Alexandra hakkındaki tahminlerinde yanılmadığını görmüştü. Duyarlı, zeki ve espriliydi. Ayrıca aşk konusunda düşündüğünden çok daha deneyimsizdi. Bu konudaki

tecrübesizliği, geceyi geçirecekleri handa akşam yemeklerini bitirdiklerinde ortaya çıktı. Jordan içkisini yudumluyor, Alexandra gittikçe daha endişeli ve kaygılı bir hal alıyordu. Sonunda ayağa kalktı, elbisesindeki kırışıklıkları titizlikle düzeltmeye başladı ve ardından arkasına dönüp son derece sıradan meşe masayı büyük bir dikkatle incelemeye koyuldu. "Mükemmel bir işçilik, sizce de öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz."

Alexandra neredeyse çaresizce devam etti, "Ben bir mobilyaya baktığımda hep onu yapan kişiyi düşünürüm. Bilirsiniz işte, kısa mı yoksa uzun mu, suratsız mı yoksa neşeli mi... bu tarz şeyler."

"Öyle mi?"

"Elbette, siz yapmaz mısınız?"

"Hayır."

Arkası hala Jordan'a dönük bir biçimde, "Ben çıkıp Henry'yi gezdirsem iyi olacak," dedi.

"Alexandra." Jordan'ın soğukkanlı ve ciddi bir tonda söylediği kelime Alexandra'yı yarı yolda durdurdu. Genç kız arkasını döndü.

"Efendim?"

"Kendini ateşlere atmana ya da dehşete düşmenc gerek yok. Bu gece seninle yatmayı düşünmüyorum."

Tek derdi hanın tuvaletine gitmek olan Alexandra, Jordan'a kaygısız bir şaşkınlıkla baktı. "Zaten öyle bir şey yapacağınızı düşünmemiştim. Bu han bu kadar büyükken ve sizin de ikinci bir odayı karşılayacak yeterli paranız varken neden benimle yatasınız ki?"

Boş gözlerle bakma sırası bu sefer Jordan'daydı. Kulaklarına inanamayarak, "Efendim?" diyebildi.

Alexandra, "Odama gelmenizi hoş karşılamayacağımı kastetmiyorum," diyerek ekledi. "Ama neden böyle bir şey isteyesiniz ki? Eski hizmetçimiz Sarah, geceleyin yatakta balık gibi çırpındığını söylerdi. "Şimdi sakıncası yoksa üst kata çıkabilir miyim?"

Jordan bir an için, elinde ağzına götürmek için kaldırdığı kadehi ile Alexandra'nın yüzüne bakakaldı. Sonra kafasını hızla iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı. "Elbette yok," dedi tuhaf ve boğuk bir sesle. "Çıkabilirsin."

Dokuzuncu Bölüm

Jordan arabacıya bir sonraki açık alanda durmasını söyleyince Alexandra derin bir nefes aldı. Öğle yemeğinden beri yüksek tempoda yol alıyorlardı ve dışarı çıkıp yürüyüş yapmak tutulmuş hedenine çok iyi gelecekti. Kocasıyla, faytonun içinde gayet rahat ve huzurlu gözüküyordu. Muhtemelen kıyafeti benimkinden çok daha akla uygun olduğu için, diye düşündü Alexandra.

Devetüyü rengi binici pantolonu, parlak kahve botları ve yakası açık, geniş kollu, köylü tarzı gömleği içinde Jordan, uzun bir fayton yolculuğu için Alexandra'ya göre çok daha uygun giyinmişti. Öte yandan Alexandra parlak sarı yol giysisinin geniş eteğinin altına üç iç etek ve kendini sıkıca saran lacivert kurdelelerle süslü sarı kürklü mantosunun altına bir de beyaz ipek gömlek giymişti. Boynuna bağlı sarı, mavi ve beyaz çizgili eşarfbı, ellerini saran sarı eldivenleri ve maun rengi saçlarının üzerine taktığı sarı kurdeleler ve ipek güllerle süslü hasır şapka da cabasıydı. Kendini sıcak ve hapsedilmiş hissediyordu. Alexandra, şık beyefendiler kafalarına göre giyinebilirken, şık hanımların böyle ahmakça giyinmeye mecbur olmalarından ötürü kızgındı.

Fayton yolun kenarında durur durmaz Alexandra Henry'yi kaptığı gibi kapiya yöneldi ve kendini bir an önce dışarıya

atmak için acele ederken Jordan'a çarptı. Normalde ondan önce inen Jordan, Alex'e anlayışla baktı ve mindere geri oturdu. Alex'e acelesinin sebebi olan ihtiyaçlarını gidermesi için yeterince zaman tanıdığını düşünen Jordan arabadan indi ve çalılıkların yanından ilerideki açıklığa doğru yürümeye başladı.

"Sen de harika hissetmiyor musun Henry?" Alexandra açıklığın ortasında ellerini başının üstünde kavuşturmuş geçiriniyordu. Henry ayakucundaydı. Jordan ikinci kez bir ressamın Alexandra'yı tuvale yansıtmasını arzuladı. Görkemli sarı giysileri içinde, sarı ve beyaz yaban çiçekleriyle kaplı tepelerle kuşatılmış Alexandra, gençlik, zarafet ve bastırılmış enerjiyi simgeliyordu – son moda giysiler içinde mutlu bir orman perisi.

Düşüncelerinin aldığı şiirsel tona gülerek açıklık alana girdi.

Alexandra kollarını aceleyle iki yana indirdi, artık rahatlamış gözüküyordu. "Demek siz geldiniz!"

"Başka kimi bekliyordun ki?"

Faytona geri dönmek için vakit kazanmaya çalışan Alexandra eğilerek yerden uzun bir dal aldı. "Kimseyi, ama iki arabacı, iki posta arabacısı ve altı atlı uşakla birlikte seyahat ederken insan karşısına kimin çıkacağını kestiremiyor. Ordu gibiyiz!" Alexandra güldü ve bir anda elindeki dalla kılıç selamı vererek, sözde kılıcıyla Jordan'ın göğsüne doğru bir hamle yaptı. "Gardını al!" Ardından clindeki tahta kılıcın ucunu yere sapladı, avucunu üzerine koydu, gösterişli bir şekilde sol ayağının bileğini diğerinin önüne aldı. Bu haliyle olağanüstü derecede güzel ve dinç bir silahşora benziyordu.

Alexandra'nın tahta kılıcıyla yaptığı hamle o kadar kusursuzdu ki Jordan onun sadece gördüğü bir şeyi taklit ettiğine inanamadı. Diğer bir yandan bu konuda gerçekten bilgisi ya da becerisi olduğuna da inanamıyordu. "Eskrim yapar mısın?" diye sordu şüpheyle.

Alexandra başıyla yavaşça onayladı, "Beni denemek ister misiniz?"

Jordan bir an duraksadı, gün ışığının hızla kaybolduğunun farkındaydı. Ama heyecanı sağduyusunun önüne geçecek kadar büyüktü. Ayrıca faytonda oturmaktan o da sıkılmıştı. "Düşünürüm," dedi rakibini sözleriyle tahrik etmeye çalışarak. "Yeterince iyi misin?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Alex'in düello davetini keyifle kabul eden Jordan, arkasını döndü ve uygun bir dal parçası bulabilmek için etrafına baktı. O uygun en ve boyda bir dal bulana kadar, Alexandra şapkasını ve montunu çıkarmıştı bile. Jordan kendini kaptırmış bir şekilde Alexandra'nın boynunu saran eşarabı çözüp çıkarmasını ve ipek gömleğinin tepe düğmelerini açmasını izledi. Jordan'ın yaklaştığını duyan Alex birden sarı eteğini dalgalandırarak önünü döndü, camgöbeği rengi gözleri beklentiyle parlıyordu. "Keşke iç eteklerimi ve terliklerimi de çıkarabilseydim," dedi. Konuşurken bir yandan da eteklerini kaldırıyor, ince ve şaşırtıcı derecede şekilli baldırlarını Jordan'a sergiliyordu. Zarif ayağını salladı ve ufak ayaklarındaki terlikleri çıkarmayı aklından geçirdi. "Terlikleri çıkarırsam külotlu çoraplarımı mahvetmiş olurum, öyle değil mi?"

Tavsiye için Jordan'a baktı, ama Jordan'ın aklı Alexandra'nın bu halde dururken ne kadar güzel görüldüğüyle ve bu görüntüden beslenen istenmeyen arzuların baş göstermesiyle meşguldü. Ansızın içinde arzularının hayat bulduğunu hissetti - beklenmedik, istenmeyen ama inkâr edilemeyen arzuların.

"Lordum?"

Dük bakışlarını Alexandra'ya dikti.

"Neden bana böyle şiddetle bakıyorsunuz?"

Jordan güçlükle düşüncelerini Alexandra'nın içinde bulunduğuna çıkmaza doğru kaydırды ama zihninin derinliklerinde bu yolculuk bitmeden onu elde edeceğini biliyordu. "Eğer külotlu çorabın için endişeleniyorsan, çıkar onu." Alexandra

arkasını dönerek Jordan'a pürüzsüz ve çıplak baldırlarıyla bileklerinin manzarasını sunduğundan habersiz külötlü çorabını çıkardı. Jordan Alexandra'nın toyluğu karşısında derin bir iç geçirdi.

Nihayet kıyafetini yoluna koyan Alexandra, eğreti kılıcını eline aldı ve alnına götürerek gösterişli bir selam verdi. Jordan da selamına karşılık verdi fakat akli hâlâ Alexandra'nın büyüleyici mavi yeşil gözlerinde ve zarif gül rengi yanaklarındaydı.

Jordan kafasını toparlayabilene kadar Alexandra iki puan toplamıştı bile ve Jordan kendini oyuna verdiğinde onun dikkate değer bir rakip olduğunu gördü. Alexandra, eksik gücüne karşın, yıldırım hızıyla yaptığı hamleleri ve çarpıcı ayak hâkimiyetiyle göz kamaştırıyordu. Ama sonuçta ona oyunu kaybettiren de yine ayak hâkimiyeti oldu. Jordan'ı açık alanın ortasına kadar püskürttü ve o fiziksel gücüyle üstünlük kurmadığı sürece geri çekilmedi. Oyunun galibinin belli olmasına bir puan kala Alexandra birden bir fırsat yakalayıp ileri atıldı. Ama ne yazık ki ileri fırlarken etek ucuna bastı ve dengesini kaybederek doğrudan Jordan'ın kucagına düştü.

Onu kollarıyla tutan Jordan, "Kaybettin," diyerek kıkırdadı.

"Evet, ama maçı bana kaybettiren senin kılıç kullanma ustalığın değil, eteğim oldu," diye gülerek karşılık verdi Alexandra. Alexandra dengesini bulmak için kendini geriye attı, hızla nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. Yanaklarının parlak rengini ise sarf ettiği çabadan çok Jordan'ın dokunuşuna borçluydu. "Daha baştan birkaç puan almalıydınız. Neticede benden iki kat güçlüsünüz."

"Doğru," dedi Jordan kaygısızca gülerek, "Ama fiziksel gücümden faydalanmadım. Zaten yıl bazında düşünecek olursak da senden çok daha fazla deneyimliyim."

"Gerçekten çok antikasınız, ekselansları. Gelecek sene ya da bir sonrakinde, boynunuzda şalınız, koltuğunuza oturmuş son duanızı ediyor olacaksınız, Henry de ayaklarınızın dibinde pinekliyor olacak."

"Peki sen nerede olacaksın?" diye sordu Jordan yapmacık bir ciddiyetle. Onu kollarının arasına almamak için kendini zor tutuyordu.

Alexandra gülümseyerek geriye doğru bir adım attı. "Çocuk odasında bebeklerimle oynuyor olacağım. Körpe yaşına uygun şekilde."

Jordan kahkahayı bastı. On sekizlik köylü bir veledin kendisiyle böyle dalga geçmesine yüksek sosyete ne der acaba, diye merak etti.

"Çocuk odasından başka nerede olacağım kı?" diye devam etti Alexandra.

Kucağında, diye aklından geçirdi Jordan. Ya da yatağında.

Alexandra'nın yüzündeki gülümse kayboldu. Jordan'ın omzunun üzerinden bakarak ellerini yanaklarına götürdü. "Aman Tanrım."

Jordan Alex'in utancının nedenini öğrenmek için hızla arkasına döndü. Ve omuz omuza yan yana dizilmiş altı atlı uşak, iki arabacı ve iki posta arabacısının kendilerine doğru bakışlarını gördü. Yüzlerindeki mahcup ifadeden hem eskime hem de laf dalaşına şahit oldukları anlaşıyordu.

Jordan gergin çenesi ve buz gibi dehşetengiz bakışlarıyla, ağzından çıkabilecek herhangi bir sözden çok daha çabuk ve etkili bir biçimde grubu dağıttı.

"Çok etkileyici," dedi Alexandra yerdeki giysilerini alırken. "Gözlerinizle yaptığınız o şey," diye açıkladı. Bir yandan Sör Henry'yi arıyordu. "İnsanları gözlerinizle öldürebiliyorsunuz. Kılıca ihtiyacınız yok. Bu soylulara doğuştan gelen bir yetenek mi yoksa sizin statünüzdeki insanlara gerekli olduğu için sonradan edindiğiniz bir beceri mi?" Bu sırada, Henry'yi bir çalılığın arkasında yeri koklarken buldu ve onu kucakına aldı. "Büyükkanneniz de bu özelliğe sahip. Beni oldukça korkutuyor. Bunları benim için tutabilir misiniz?" Jordan ne olup bittiğini anlamadan, Alexandra şapkasını, montunu ve tüylü köpek yavrusunu genç adamın kollarına yığıştı bile. "Çorabımı giyerken arkanızı dönebilir misiniz?"

Jordan bu isteği uysalca yerine getirdi. Fakat kendini, tüm sosyetenin topluca şoka girmiş bir halde, Avrupa'daki en muhteşem arazilerin ve servetin sahibi 12. Hawthorne dükü Jordan Townsende'nin elinde kucak dolusu giysi ve yüzünü yalamaya azmetmiş bir köpekle ayakta dikilişini izlediğini hayal etmekten alamıyordu.

Faytona doğru yürürlerken Jordan, "Eskrim yapmayı sana kim öğretti?" diye sordu.

"Babam. O geldiği zaman saatlerce antrenman yapardık. O gittiğinde de Mary Ellen'in erkek kardeşleriyle – ve benimle eskrim yapmaya gönüllü herkesle – antrenman yapmaya devam ederdim ki babam geldiğinde ulaştığım seviyeyi görüp hayran kalsın. Sanıyorum, kadınsı bir güzellik umudu vaat etmediğim için beni oğlu olarak görmeyi tercih ediyordu. Belki de sadece eskrim yapmayı seviyordu ve vakit geçirmek için benimle maç yapıyordu." Alexandra babasına duyduğu kızgınlık ve bundan kaynaklanan acının sesine ne denli yansıdığının farkında değildi.

"Alexandra?"

Alexandra bakışını faytonun camından akıp giden kır manzarasından çekti ve genç adama döndü. Göstermelik düellodan beri dük, garip ve kuşkucu bir bakışla onu izliyordu. "Efendim?"

"Babanın eve sık gelmediğini söyledin. Peki, vaktini nerde geçiriyordu?"

Karanlık bir gölge Alexandra'nın gözlerindeki ışığı aldı ve ardından nezaketsiz bir gülümsemenin ardına gizlendi. "Yılda iki üç kez gelir ve her gelişinde iki hafta kadar kalırdı. Geri kalan vaktini Londra'da geçiriyordu. Misafir gibiydi."

"Özür dilerim," dedi Jordan, Alexandra'yı, hatırlaması acı veren birinden bahsetmek durumunda bıraktığı için.

"Gerek yok, ama anneme iyi niyetle yaklaşabilirsen sana

minnettar kalırım. Annem çok etkileyici ve canlı bir kadındı ama babam öldüğünden beri... Kendini bir daha toparlayamadı.”

“Ve tüm ailenin ve hizmetçilerin yükünü on dört yaşındaki bir çocuğa yıktı,” diye ekledi Jordan. “Yaşadığınız yeri gördüm, annen ve amcanla da tanıştım. Neler yaşadığını anlayabiliyorum.”

Alexandra Jordan’ın sesindeki öfke dolu şefkati hissedince ona olan sevgisi daha da arttı. Kendisi için kaygılandığını görebiliyordu ama kendine acımasına müsaade etmedi. “Sandığın kadar kötü değildi.”

Kendi için meraklanan birine sahip olmak o kadar güzel, o kadar güven vericiydi ki, Alexandra ona olan minnettarlığını ve şefkatini içinde zar zor zapt ediyordu. Hissettiklerini söyleyemeyince, Alexandra, kendini ifade edebilmek için başka bir yol buldu: Montu ve şapkasıyla uyumlu açık sarı el çantasından ağır, köstekli bir saat çıkarttı. Hayran olduğu adamın en değerli varlığı olan bu saat Alexandra için kutsaldı. Jordan’a uzattı ve o sorgulayıcı bir bakışla eline aldığı anda, açıkladı. “Dedemindi. Bunu ona, onun filozoflar hakkındaki bilgisine hayranlık duyan bir İskoç Kontu vermişti.” Saati Jordan’ın elinde görmek dahi gözlerinin dolmasına sebep olmuştu. Üzücü hatıraların etkisiyle titreyen sesiyle, “Eminim bu saate senin sahip olmanı isterdi. Tanısaydı seni severdi.”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Jordan kendinden emin bir şekilde.

“Evet, öyle. Bana soylu bir insanı seveceğimi söylemişti.”

“Sana bir soyluyu seveceğini mi söylemişti?” diye tekrarladı Jordan inanamayarak.

“Hayır, hayır. Bir soyluyu değil, *soylu* bir adamı. Senin gibi.”

Alexandra, Jordan’ın elinde tuttuğundan çok daha güzel birçok altın saati olduğunun farkında olmadan, “Uşaklarınızdan birini bizim eve yolladım ve Penrose saati ona verdi. Büyükanneniz bunun sorun olmayacağını söylemişti.”

Jordan saati tutan elini kapattı. "Teşekkür ederim," dedi.

Alexandra ona, sahip olduğu en değerli iki şeyi, aşkını ve altın saatini verdiğini fark etti. Ve her iki seferinde de aldığı tek cevap tatsız bir 'teşekkür ederim' olmuştu. Jordan'ın verdiği bu hediyelerden rahatsız olduğu belliydi.

Bir insanın kendini fazlaca açtığı zamanlarda ortaya çıkan sessizlik tüm faytonu sardı.

Bir süre sonra, faytonun yumuşak sallantısı ve biraz fazla kaçırdığı öğle yemeği Alexandra'nın uykusunu getirdi. Faytonun lüks iç mekânına rağmen Alexandra, uyumak için bir türlü rahat bir pozisyon bulamıyordu. Başını yana yaslamayı denedi ama bu at arabası her sallandığında başını çarparak uyanmasına sebep oluyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ve başını geriye yaslayarak dik oturdu. Ancak bu sefer de arabanın manevraları tüm vücudunu sağa sola kaydırıp duruyordu. Elleriyle minderi sıkıca tutarak kendini sabit tutmaya çalıştı.

Karşısında oturan Jordan gülümseyerek yanındaki mindere hafifçe vurdu. "Size omzumun yastık olarak sunmaktan büyük mutluluk duyarım, Leydim."

Alexandra uykulu bir minnettarlıkla bu teklifi kabul etti ve Jordan'ın yanına geçti. Ama Jordan omzunu uzatmak yerine kolunu kaldırıp Alexandra'nın başını, göğsü ve kolunun arasındaki kıvrıma yumuşakça yerleştirdi. *Leydim*, diye düşündü Alex uykuyla. O söyleyince ne kadar da tatlı oluyordu. Hemencecik uykuya daldı.

Alacakaranlık çökmüştü. Alexandra uyandığında büsbütün Jordan'ın üstüne yattığını fark etti. Uyurken Jordan pozisyon değiştirip sırtını koltuğun sırtlığına vererek yan yatmış ve ayaklarını koltuk boyunca uzatmıştı. Alexandra da, bir eli Jordan'ın belinde, ayakları birbirlerine dolanmış vaziyette, Jordan'ın yanında uzanmıştı.

Jordan'ın uyanıp kendini bu uygunsuz pozisyonda yatar görmesinden korkan Alexandra, yavaşça dikkatle onun sert göğsünden kaldırdı. Onu uyandırmadan kendini bu durum-

dan kurtarmanın yolunu ararken Jordan'ın bilingsiz yüzüyle karşı karşıya geldi. Uyku dükün bronz tenli yüzündeki sert yüzeyleri ve köşeli çenesinin hatlarını yumuşatmış, diye düşündü. Bu haliyle hiç korkutucu değildi, neredeyse bir oğlan çocuğuna benziyordu.

Gözleri hafifçe açılan Jordan birden uyandı. Bir an için sanki onu tanımamış gibi şaşkın bakışlarla etrafına baktı. Sonra sıcak ve uyusuk bir gülümsemeye ona bakarak, "İyi uyudun mu?" diye sordu.

Kıpırdıyamayan Alexandra, sadece başını salladı ve kendini kaldırmaya çalıştı. Jordan kollarıyla onu sıkıca sarımlayarak, "Gitme," diye fısıldadı. Bakışlarını Alexandra'nın yumuşak dudaklarına düşürdü, burada bir süre oyalandıktan sonra bakışını tekrar kocaman açılmış çamgöbeği gözlerine kaldırarak, "Burada kal," dedi.

Jordan onun kendisini öpmesini istiyordu. Davet, onun sıcak ve cazibeli gri gözlerinde saklıydı. Alexandra utangaç bir biçimde dudaklarını onunkinin üzerine yerleştirdi ve Jordan'ın, elini sırtına koyduğunu fark etti. Eliyle yavaşça sırtını sıvazlıyor ve devam etmesi için genç kıızı cesaretlendiriyordu. Jordan'ın dudakları Alex'inkilerde yavaşça geziniyor ve Alex'in de aynı şekilde hareket etmesini istiyordu. Genç kız onu takip edince, Jordan diğer eliyle Alex'in başını tuttu ve parmakları ensesine doğru inerken, diğer eliyle yumuşakça sırtını okşamaya devam etti.

Jordan, Alexandra'yı kendinden geçiren ve devamlı daha fazlasını istemesine sebep olan uzun ve uyuşturucu öpücüklerle sınırsızca öpüyordu. Dili Alexandra'nın dudakları arasındaki çizgide gidip geliyor, geçit vermeleri için onları ikna etmeye çalışıyordu. Açılan aralıktan içeri geçen dili nazikçe ağzının içini keşfediyor ve kibar hareketlerle ileri çıkıp geri çekiliyordu. Daha sonra Alexandra sıranın kendine geldiğini hissederek ona kendine hissettiklerinin aynısını hissettirme ihtiyacıyla dilini onun dudaklarına götürdü. Ve bunu yaptığı anda öpüşme adeta ateş olup yanmaya başladı. Jordan Alex'i

kendine çekti ve dilini ağzına alarak kendi diliyle onunkini okşamaya başladı. Diğer eliyle kalçasının kıvrımlarından tutarak onu sert vücuduna yapıştırdı. Bir yandan da delice bir ritimle diliyle Alexandra'nın ağzına girip çıkıyor, Alexandra'yı zevkten çıldırtıyordu.

Ne zaman ki Jordan'ın eli ipek gömleğinden içeri girerek göğsünü tuttu, işte o zaman Alexandra içinde boğulduğu zevk girdabından çıkmak için bir hamle yaptı. Ama kendini Jordan'dan uzaklaştıran, tiksirmeden çok şaşkınlık ve suçluluk duygusuydu.

Dirseklerini Jordan'ın göğsüne yaslayarak soluklanmaya çalıştı ve başını kaldırarak utanmış gözleriyle Jordan'ın için için yanan gri gözlerine baktı.

"Seni şaşırttım," dedi Jordan boğuk sesiyle.

Bu doğrudu, ama Alexandra Jordan'ın ihtiraslı gözlerindeki hazzı gördü ve inatla reddetti. Fakat sonra Jordan'ın sessiz meydan okumasını kabul etti ve dudaklarını tekrar onunkilere yapıştırdı. Jordan'ın dili dudaklarının arasından girdiğinde, bu sefer Alexandra vücudunu onunkine yaklaştırdı. Jordan'dan inilti ve gülme arası boğuk bir ses çıktı. Bunun üzerine Alexandra kendini çekmek istediğinde Jordan kollarını daha da sıkıştırdı ve daha ısrarcı bir şekilde kızın dudaklarına yapıştı. Alexandra onun ellerinin ve ağzının ateşli isteklerine boyun eğdi ve içinde uyanan arzuların tüm gücüyle Jordan'ı öpmeye başladı.

Jordan sonunda Alexandra'yı bıraktığında en az Alexandra kadar nefessiz kalmıştı. Elini kaldırarak avucunun tersiyle Alexandra'nın hararetleli yanaklarını okşadı. "O kadar yumuşak ki," diye fısıldadı. "O kadar masum ki."

Alexandra 'masum'u 'toy' olarak yorumladı ve sertçe Jordan'dan uzaklaştı. "Sizin gibi sofistike biri için çok can sıkıcı olmalıyım."

Jordan elleriyle onu kollarından yakaladı ve tekrar kendine doğru çekti. "İltifattı," dedi. Yüzü Alex'inkinin sadece birkaç santim ötesindeydi. Jordan'ın sesindeki gerginliği hisseden

Alexandra, Jordan'ın gerçekten kızmış halini düşünmeden edemedi. Jordan genç kızı hafifçe sarsarak, "Şımarmamış, lekelenmemiş, yapmacıklık ve kurnazlıktan uzak olmayı kasettim. Anladın mı?"

"Mükemmel bir şekilde!" dedi Alexandra ve geriye çekildi. Bu tepki dükün sözlerinden çok söyleyişine yönelikti. Sonra tüm bu olanların gülünçlüğü kafasına dank edince kahkahalarla, "Benim ne kadar iyi bir insan olduğum üzerine mi tartışıyoruz Allah aşkına?" dedi.

Alex'in karşı konulmaz gülümseyişi Jordan'ın anlık kızgınlığının üzerine su serpti ve gözlerinin içinin gülmesine sebep oldu. "Öyle gözüküyor," dedi yumuşakça. Ve artık ona karşı olan ısrarlı ve ateşli arzusunu görmezden gelemeyeceğinin farkına vardı. Alex yanağını onun göğsüne yaslarken Jordan da onun başının üzerinden bakışlarını tavana dikerek kendisine, neden bu akşam onunla beraber olmaması gerektiğinin mantıklı sebeplerini hatırlatıyordu.

O; genç, saf ve idealistti.
Kendisiyse bunlardan hiçbiri değildi.

O; aşkını sunmaya hazırды.
Kendisinin tek isteği ise onun bedeniydi.

O; sevilme istiyordu.
Kendisinin inandığı tek 'aşk' ise yatakta yapılan türdendi.

Genç kızın aklını başından almıştı.
Oysa ki o, kendisine bu denli tutulmuş bir çocuğun sorumluluğunu almak istemiyordu.

Diğer bir yandan da;

Alexandra onu arzuluyordu.
Jordan da onu.

Kararını vermişti. "Alexandra?" Alexandra başını merakla kaldırdığında, Jordan soğukkanlı ve duyusuz bir tonla sordu. "Bebeklerin nasıl dünyaya geldiğini biliyor musun?"

Alexandra bu beklenmedik soru karşısında afalladı ve yüzü kıpkırmızı kesildi. Daha sonra mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi, "Bunu tartışmak zorunda mıyız?"

Jordan, dudaklarını alaycılıkla büktü. "Dün olsa gerek yok derdim. Hatta bir saat öncesine kadar gerek yok derdim. Ama korkarım ki şimdi evet demek zorundayım."

"Fikrini ne değiştirdi?"

Jordan başını geri attı, gözlerini kapadı ve neşeyle iç geçirdi. "Her nasılsa bunu soracağını biliyordum."

Alexandra Jordan'ın yüzündeki garip ifadeyi inceledikten sonra doğruldu ve kıyafetini düzelitti. İki yıl önce Mary Ellen, onu bebeklerin köpek yavruları gibi yapıldığına ikna etmeye çalışmıştı ama Alexandra'nın zekâsı bu korkunç saçmalığı reddetmişti. İnsanların bu şekilde davranmayacaklarını ve bu kadar gülünç bir şeye ancak Mary Ellen gibi kuş beyinli birisinin inanacağını biliyordu. Mary Ellen, gökkuşağına sırtını dönmek için kötü şans getireceğine ve ormanda mantarların altında perilerin yaşadığına da inanıyordu. Ve sırf bu yüzden gökkuşağı gördüğü zaman geri geri yürümeye başlıyor ve asla mantar yemiyordu.

Alexandra kocasına kaçamak bir bakış attı ve kocasına, bilmeye hakları olmasına rağmen genç kızlara öğretilmeyen, basit bir soru sormaya karar verdi. Dedesi sıklıkla cehaletin ancak soru sorarak tedavi edilebilecek bir hastalık olduğunu söylerdi. Bu yüzden açık yüreklilikle sordu, "Bebekler nereden geliyor?" Şaşırdığı her halinden belli olan Jordan cevap vermek için ağzını açmasına rağmen bir kelime bile çıkmadı. İlk başta Alexandra bu istemsiz sessizlik karşısında şaşırdı ama hemen ardından olayı kavradı. Başını sallayarak ortak çaresizliklerine iç geçirdi. "Sen de bilmiyorsun, değil mi?"

Jordan'ın kahkahası arabada bir tabanca gibi patladı, kendini durduramayan Jordan gülme krizinden fırsat bulduğu

kısa bir anda ciğerlerine biraz nefes doldurarak, "Hayır Alexandra, biliyorum," diyebildi. Jordan onunla birlikte olduğu bu bir hafta boyunca, yıl boyunca güldüğünden çok daha fazla güldüğünü fark etti.

Jordan'ın verdiği tepkiye biraz bozulan Alexandra, "Söyle o halde, nasıl yapıyor?" dedi.

Jordan elini nazikçe Alex'in yanaklarından pürüzsüz saçına doğru kaydırırken, az önceki kahkaha tufanından gözlerinde arta kalan parıltı yerini boğuk bir sese bıraktı. "Bu gece gösteririm."

Daha sözlerini yeni bitirmişti ki faytonları yoldan saptı ve pencerelerinde ışıkların parıldadığı bir hanın avlusundan içeri girdi.

Onuncu Bölüm

Boş yemcek kaplarını almaya gelen hizmetçinin şömine rafına koyduğu mumların alevleri neşçyle oynayıyordu. Basma kaplı kanepede ayaklarını altına alarak kıvrılan ve Jordan'ın koltuk altına sokulan Alexandra, hiç bu kadar konforlu ve olağanüstü bir rahatlık duygusu tatmamıştı.

Genç kız şarap kadehini ağzına götürerek son bir saatir Jordan'ın içmesi için ısrar ettiği şaraptan bir yudum daha alırken, düşünün ne zaman odasına çekileceğini düşündü. Bu gece kendisi için bir oda tuttuğundan bile emin değildi. Akşam yemeğinden önce odasında yıkanırken, düşünün de bu odanın bitişiğindeki minik odada duş almıştı. Ancak orada sadece, muhtemelen şahsi uşak için ayrılmış, portatif bir karyola vardı. Alexandra'nın şahsi hizmetçisi yoktu ve kendi kendini idare edebiliyordu. Jordan da kısa bir yolculuk için kendi uşağını getirmeyi uygun görmediğini söylemişti. Alexandra, han ağzına kadar dolu olduğu için mi Jordan'ın yanındaki bu küçük odayı tuttuğunu merak ediyordu.

Odun alevi şöminede dans ediyor, bahar gecesinin hafif soğuğunu kırarken odanın atmosferini daha da yumuşatıyordu. Alexandra'nın bir an uyuma düşüncesinden uzaklaşıp bebekleri düşünmeye başladı. Jordan, bu gece ona nasıl bebek yapıldığını göstereceğine söz vermişti. Evli çiftlerin bu

yöntemi neden bu kadar gizli tuttıklarını anlayamıyordu. Herkes tarafından yapıldığı açıktı ve İngiliz çiftler nüfusu hiç durmadan artırdıklarına göre o kadar da fena bir şey olamazdı.

Belki de onun gibi, koca istemeden bebek isteyen kızların kendi başlarına gidip bebek edinmelerini engellemek için gizli tutuluyordu.

Evet bu olmalı, diye düşündü mantık yürüterek. Zamanın başlangıcından beri kuralları erkekler koyuyordu ve bir kadın, kendilerinden biriyle evlenmeden çocuk sahibi olduğunda onun "lekclendiğine" hükmeden yine kendileriydi. Bu düşünce aklına yatmıştı. Yine de bu teorinin bazı eksik noktaları olduğunu kabul etmek gerekiyordu...

Bir bebek diye düşündü özlemle. Bir bebek.

Ailesinin tek çocuğu olarak kucağına alıp sevebileceği, bakıp besleyebileceği, birlikte oynayabileceği koyu saçlı erkek bir bebek fikri ona büyük mutluluk veriyordu. Ayrıca erkek bir varisin unvanlara sahip, özellikle de Jordan gibi şanlı unvanları olan, bir erkek için ne kadar önemli olduğunu bilecek kadar tarih okumuştı. Birden Jordan'a bu varisi kendisinin vereceğini fark etti ve içi sonsuz bir mutluluk ve gururla doldu.

Kirpiklerinin arasından ona kaçamak bir bakış attı ve kalbi duracak gibi oldu. Jordan arkasındaki yastıklara yaslanmıştı. Beyaz gömleği kaslı göğsüne kadar açıktı ve bronz teni şömine ateşinde altın gibi parlıyordu. Koyu dalgalı saçları, incelikte oyulmuş taş gibi sert göğsü ve göz kamaştırıcı fizikiyle, Alexandra onun bir tanrıya benzediğini düşündü.

Alexandra ona böyle sokulmanın, öpücüklerini hoş karşılamamanın uygunsuz olup olmadığını düşündü. Onu dayanılmaz buluyordu. Ayrıca tanrının ve toplumun gözünde evliydi ve kocasının ilgisinden hoşlanmıyormuş gibi yapması için ortada bir sebep göremiyordu. Ailesinin genç kızın üzerinde bırakacağı evlilik fikrinden endişelenecek dedesi, nazıkçe ama sıklıkla doğru evlilik hakkında ona ders verirdi.

“İnsanlar evlilik söz konusu olduğunda iki temel hataya düşerler,” diye söylemişti defalarca. “Bu hatalardan ilki yanlış kişiyle evlenmektir. Ve eğer doğru kişiyle evlendiysen, onu sevginden ya da kendinden mahrum etmek ikinci hatadır. Kocana sevgini karşılık beklemeden verirsen, o da sevgisini sana geri verecektir.”

Jordan’ın düşünceleriyle bir hedefe yönelik ve çok daha pratikti. Şu anda tam olarak, Alex’in giysilerini onun ödünü patlatmadan çıkarmanın en kolay yolunu arıyordu.

Alexandra, Jordan’ın başını öptüğünü hissetti, içi mutlulukla doldu ama şaşırmadı, zira kocası bu gece onu sıklıkla öptüyordu. Ancak biraz sonra elinden kadehini alıp hızla kucığına çekerek uzun uzun ve tutkuyla öpmesine şaşırdı. Az sonra Jordan, dudaklarını çekip ona köşedeki bölmede geceliğini giyebileceğini söylediğinde ise hayrete düştü.

Fransız terzinin diktiği en az uygunsuz olan geceliği aklından tararken, ayağa kalkıp huzursuzlukla sordu. “Siz nerede yatacaksınız?”

“Seninle,” dedi Jordan yumuşakça.

Alexandra’nın gözleri kuşkuyla kısıldı. Alexandra her nâsılsa içgüdüsel olarak, bu beklenmedik birlikte yatma isteğinin bebek yapmanın gizliyle alakalı olduğunu ve bu sırrı şu anda öğrenmek isteyip istemediğinden o kadar da emin olmadığını düşündü. En azından şimdilik. “Kendi rahat yatağınızda yatmak istemez misiniz?” diye önerdi umutla.

Jordan soğukkanlı sabırla, “Bebek tek yatak kullanılarak yapılıyor,” diye cevap verdi.

Alexandra’nın gözleri beklentiyle kısıldı. “Neden?”

“Birkaç dakika içinde nedeni gösteririm.”

“Söyleseniz olmuyor mu?” diye ısrar etti Alexandra.

Tuhaf ve boğuk bir ses çıkaran Jordan, ciddiyetini bozmadan, “Korkarım ki hayır,” dedi.

Jordan, Alexandra’nın isteksizce paravana doğru gidişini izlerken, az önce sakladığı sırtışın suratında belirmesine izin verdi. Genç kızın düz omuzlarını ve hafifçe sallanan kalça-

larını hayranlıkla izliyordu. Henüz dokunmamasına karşın Alexandra'nın şimdiden paniklemeye başlamasını anlayışla karşıladı. Anlaşılan o ki kadınlar, hantal giysilerinin koruyucu bariyerliğinin yokluğunda erkeklerin tehlikeli ve güvenilmez varlıklara dönüştüğüne dair uyarıcı bir altıncı hisse sahiptiler. Dalgın bir biçimde paravana doğru bakarken, Alexandra'nın sürprizlerle dolu olduğunu düşündü. Bir hocanın aklına, masum bir kalbe ve bir bilgenin ince zekâsına sahipti. Bir an, eli silahlı adamlara karşı saldırı yapıp onları öldürebilecek kadar cesur ve cüretliyen, bir sonraki an bu yaptıklarından ötürü şoka girip bilincini yitirebiliyordu. Seks konusuna bir bilim adamının nesnelliğiyle yaklaşabiliyorken, işi pratiğe dökmeye zamanı geldiğinde endişeyle titriyor ve zaman kazanmaya çalışıyordu.

Genç kızın duyduğu endişe Jordan'a sıkıntı veriyordu ama bu sıkıntı, ona olan anlaşılmaz ve reddedilmez arzusu-na engel olacak kadar büyük değildi. Alexandra'nın, bugüne kadar yatağında ağırladığı tecrübeli kadınlara kıyasla çok genç olmasına rağmen yine de evlenecek ve çocuk sahibi olabilecek kadar olgun olduğu da bir gerçektir. Kaldı ki onun bedene sahip olabilme ayrıcalığının bedelini ona adını ve elini vererek misliyle ödemişti.

Ancak tüm bunların dışında bu gece onunla birlikte olma isteği her geçen saniye azalıyordu. Bunun iki sebebi vardı: Birincisi, Alexandra az sonra neler olacağından tamamıyla haberdar ve bunu anladığında korkmasının yanı sıra muhtemelen direnç de gösterecekti. İkincisi de eğer korkup direnç göstermeyecek olsa bile, sevişme sanatının inceliklerinden habersiz, toy biriyle yatağa girme fikri Jordan'ın kulağına çok da cazip gelmiyordu.

Gözlerini masum bakirelere diken diğer erkeklerin aksine Jordan birlikte olduğu kadınların sevişme konusunda bilgili olmalarını tercih ederdi – kendini hoşnut etmeyi bilen ve onlara vereceği hazzın tadını, çekingenlik ve mahcubiyet göstermeden çıkarabilecek şehvetli ve istekli kadınlar...

İlgisini çekmeye çalışan kadınların, genelde unvanı, ünü ya da popülaritesinden faydalanmak istiyor oluşları, Jordan'ı rahatsız etmezdi. Ne de olsa o da onlardan faydalanıyordu. Kendini tatmin etme güdüsü tüm dünyayı döndüren temel bir ihtiyaçtı. Ama kadınların kendini isteme sebebi ne olursa olsun, gecenin sonunda arzusunu doyurduğunda hep kendi yatağında yalnız uyumayı tercih ederdi.

Paravanın arkasından gelen sesler kesilmişti; Jordan Alexandra'nın üstünü değiştirmeyi bitirdiğini ve oradan kendini gecelikle göstermeye korktuğu için çıkmadığını da biliyordu.

Jordan, Alexandra'yı rahatlatmak adına yapabileceği en iyi şeyin kıyafet konusuna – ya da çıplaklığa – sakinlikle ve alelade bir biçimde yaklaşmak olduğuna karar verdi ve kendine biraz daha şarap koymak için kalkarak odanın karşı tarafına yürüdü. Kendinden emin bir tonda, "Alexandra, soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı?" dedi.

"Hayır!" dedi Alexandra dehşet içinde. "T-tam şimdi bitirdim."

"O halde çık paravanın arkasından."

"Çıkamam. Büyükannenizin Fransız terzisi delirmiş olmalı. Benim için diktığı her şeyde delikler var."

"Delikler mi?" Şarap şişesine uzanarak paravana doğru döndü. "Ne tür delikler?"

Alexandra paravanın arkasından çıktı. Jordan onun kızarmış yüzündeki kızgın ifadeye baktıktan sonra saten geceliğinin cüretkâr dekoltesine baktı. "Bu geceliğin göğüs kısmında kocaman bir delik var," dedi elini suçlayıcı biçimde bahsi geçen deliğe doğrultarak. "Mavi olanın arkasında da kare bir delik var. En kötüsü de sarı olan. Hem arkasında hem önünde delikleri var ve üstelik etek kısmı yanlarından diz boyuna kadar kesik! O Fransız kadının bir daha cline makas almasına izin verilmemeli."

Jordan kahkahayı patlattı. Onu kollarının arasına alarak başını kokulu saçlarının arasına gömdü.

"Ah Alex, senin gerçek olduğuna inanamıyorum," dedi gülerek.

Bu akılsız giysilerin tasarımından sorumlu olmadığı için Alexandra bu gülüşü üzerine alınamadı ve Jordan'ı dehşetle uyardıktan da kendini alamadı. "O kadına ödediğin paranın nereye gittiğini gördüğünde böyle gülemeyeceksin."

Jordan insanüstü bir çaba harcayarak kahkahasını bastırdı ve başını kaldırıp kızın içerlemiş yüzüne şefkatle bakarak, "Neden ki?" diyebildi.

"Çünkü," diye onu karamsar bir tonla uyardı Alex, "İçinde delik olmayan elbiselerin hepsi öylesine *ince* ki sanki *perce* gibi şeffaflar."

"Pence-?" Jordan ikinci kez tüm kontrolünü kaybetti. Omzu şiddetle sarsılıyordu. Onun bu doğallığına ve beklenmedik *ince* zekâsına kapılarak, Alex'i kollarına aldı.

Dük onu yatağa taşıdı. Ancak ellerini genç kızın dizlerinin altından çektiğinde ve Alex'in bacakları dükün uyluklarından ağrı, sert ereksiyonunu da hissederek, aşağı kaymaya başlayınca, genç kız birden gerginleşti. Kararsız ve korkmuş gözleriyle - sanki bir anda sert bedeninin anlamını çözmüş gibi - Jordan'ın yüzüne baktı. Titreyen sesiyle, "Bana ne yapacaksın?" diye sordu.

"Seninle sevişeceğim," diye cevap verdi Jordan kasıtlı bir belirsizlikle.

Alex'in tüm vücudu ürperdi. "Nasıl?"

Jordan, Alex'in korkusu kadar, iri gözlerindeki masumiyetten de etkilenerek güven veren bir gülümsemeyle, "İlerledikçe açıklayacağım," diyerek söz verdi. Ama bu cevabın Alex'i tatmin etmediğini gördüğünde, "En basit anlatımıyla, bebeğin tohumları benim içimde ve biraz sonra bunları senin içine koyacağım. Ama şu anda bu sefer yaptığımızdan bir bebek çıkıp çıkmayacağını bilmenin bir yolu yok." Anlatıklarının bir kısmının Alex'e günah olarak gözükebileceğini düşünen Jordan nazik bir kararlılıkla ekledi. "Sana söz veri-

yorum. Yapacağımız hiçbir şey 'yanlış' değil. İnsanlar bunu bebek isteseler de istemeseler de hep yapıyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Alexandra kalp burkan bir güvenle. "Neden ama?"

Gülümsememek için dudaklarını ısırarak Jordan, onun göğsündeki saten friyonu çözerken basitçe, "Çünkü keyifli bir şey," dedi. Jordan ellerini Alex'in omuzlarının üzerine koydu ve Alex daha ne olduğunu anlamadan, saten geceliği çıplak vücudundan aşağı kayarak ayaklarının önünde parıltıyan bir saten gölüne dönüştü. Alex'in vücudunun beklenmedik güzelliği karşısında Jordan'ın nefesi tutuldu. Zayıftı ama şaşırtıcı derecede dolgun göğüsleri, ince bir beli ve uzun ve şekilli bacakları vardı.

Kocasının bakışından ötürü Alexandra başını dehşet ve utançla eğmiş, gözlerini yerde yatan saten geceliğine dikmişti. Jordan onu yerinden kaldırıp yatağa taşıdığına inanılmaz derecede rahatladı. Yatak örtüsünün dayanıksız korumasından memnun, örtüyü çenesine kadar çekti ve gözlerini yatağın kenarında soyunmaya başlayan Jordan'a çevirdi.

Alex büyük bir ciddiyetle kendine, insanların zamanın başlangıcından beri bebek yaptıklarını, dolayısıyla da Jordan'ın kendisine yapacaklarının garip ya da çirkin bir şey olmadığını hatırlatmaya çalışıyordu. Ayrıca ona bir varis vermek göreviydi ve evliliklerine bu görevinden kaytararak başlamak istemiyordu. Ancak bütün mantıklı çıkarımlarına rağmen Jordan yatağa girip, üzerine doğrularak diğer yanındaki kolunu tuttuğunda kalbi deli gibi atmaya başladı. Gözlerini başının üzerinde gezinen kash bronz göğse dikerek korkuyla, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Jordan, genç kızın çenesini nazikçe yukarı kaldırarak ona baktı. Kadife gibi yumuşak ve şefkatli sesiyle, "Endişelenecek bir şey yok. Seni sadece öpeceğim ve yakınımda tutacağım. Sonra çok az canın yanacak – ama çok az," diye söz verdi. Ancak Alex'in acıyı daha şimdiden korkuyla beklemeinden

çekinerek, "Sana bu acının ne zaman geleceğini söyleyeceğim, tamam mı?" diye ekledi.

Acıdan söz açılmasıyla birlikte Alex'in gözleri dehşetle kocaman açıldı ama kendinden çok kocası için duyduğu endişeyle, "Senin de canın acıyacak mı?" diye sordu.

"Hayır."

Jordan'ın kendisiyle mücadele edeceğinden korktuğu kız, ürkekçe gülümseyerek ve utanarak parmaklarını yanağına koydu. "Mutlu oldum," dedi usulca. "Senin canının acımasını istemem."

Şefkat ve arzudan doğan kocaman bir düğüm Jordan'ın boğazına takıldı ve başını eğerek kızın dudaklarını, şehvetli ve ateşli bir öpüşmeyle kendi dudaklarının arasına aldı. Jordan kendini yavaşlamaya zorlayarak ağzıyla yaptığı baskıyı azalttı ve dudaklarını iştah kabartıcı bir şekilde kızınkilerin üzerinde gezdirmeye başladı. Elleriyle Alex'in ensesini sarmış şehvetle okşuyordu. Diliyle dudaklarının arasındaki titreyen çizgide gidip geliyor onları açılmaya ikna etmeye çalışıyor, kabul ettiğindeyse ağzına girip onun diliyle kaynaşıyor ve eliyle boynunu daha da kendine çekiyordu.

Damarlarından akan saf içgüdüler ve hazla hareket eden Alexandra, Jordan'a doğru döndü. Döndüğü anda Jordan onu güçlü kollarıyla sardı ve kalçalarını kendi sertleşmiş hatlarıyla eşleştirdi. Onun sert erkekliğinin yaptığı baskının dehşetiyle Alexandra kaskatı kesildi ve geri çekilmek istedi. Jordan, onu sakinleştirmek için bir eliyle sırtını sıvazlıyor, diğer eliyle de onu sıkıca tutuyordu.

Alexandra onun kollarının arasında rahatladı ama Jordan elini onun sırtından çekip göğsüne götürünce genç kız bu dokunuştan irkilerek birden telaşla geri çekildi, Jordan istemedi de olsa öpüşmeyi kesmek zorunda kaldı. Başını kaldırarak onun derin mavi gözlerine baktı, baş parmağıyla çenesinin yumuşak hattını okşadı. "Benden korkma, hayatım."

Alexandra tereddüt ediyor, muhteşem gözlerini kocasınıninkilere dikmiş Jordan'a karanlık ruhunun derinlikleri-

ne bakıyormuş hissini veriyordu. Ne var ki gördüğü şeyler Alexandra'nın usulca konuşmasını sağladı. "Bana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını biliyorum. Dışından sert gözüksün de aslında için güzel."

Bu sözler, Jordan'ın içinde derin duyguların kıpırdamasına neden oldu. Sessiz bir iniltiyle ağzını büyük bir açlıkla açarak, başını Alexandra'nın üzerine doğru eğdi. Bu sefer Alexandra onun tutkusuna tutkuyla karşılık verdi, dudaklarını Jordan'ın müdahalesine gerek bırakmadan açtı, onun dilinin ağzından girmesine izin verdi ve kendininkini de ona vererek, onu elleriyle sıkıca tuttu.

Jordan ağzını onunkinden ayırmadan, elini Alex'in kolumdan göğüs kafesine doğru okşayarak kaydırды, ardından göğüslerini kavradı ve baş parmaklarıyla göğüs uçlarının etrafında daireler çizerek onların gururla dikleşmesini sağladı. Alnını, gözlerini ve yanaklarını öptü, sonra burnunu sürterek boynunda dolaşıp diliyle duyarlı kulaklarına dokundu. Alex'in vücudunu kendininkine bastırıldığını hissetti. Dilini kulağının içine daldırdığında Alex arzusuyla inledi ve tırnaklarını Jordan'ın kollarına geçirdi.

Dudaklarını, genç kızın boynunun kavislerinden aşağıya doğru kaydıran Jordan, ağzını az önce ellerinin olduğu yere getirdi, göğüslerini öptü, sertleşen göğüs uçlarını yavaşça ağzına aldı, diliyle etrafını yaladı ve ağzıyla onu tahrik etti. Alex, elleriyle Jordan'ın ensesinden tutuyor, o göğsünü öptükçe başını daha da bastırıyor ve bu zevkle nefessiz kalıyordu. Jordan öpücükleriyle genç kızın karnının kenarlarını dolaşıyorken, bir yandan da durmadan elleriyle belini, kalçalarını ve göğüslerini çevreliyor, onu sarıp sarmalıyordu. Sonunda başını kaldırdı.

Zevkten ve şaşkınlıktan serseme dönen Alexandra, Jordan'ın ateşli gözlerine baktı ve onun kendisine özel ihtimam gösterdiğini düşündü. Jordan'ın elleri ve dudaklarıyla dokunduğu her yere ateş düşüren deneyimli ustalığının farkında değildi.

Tek bildiği aşkla yanıp tutuştuğuydu ve genç adamın ona hissettirdiği bu müthiş zevki onun da hissetmesini sağlamak istiyordu. Jordan'ın şehvetli dudaklarını onunkilerle yaklaştı-
rıp, "Öp beni," diye fısıldaması Alexandra'ya istediği davet-
ten fazlasını vermiş oldu.

Sırf içgüdüleri ve kendine haz verenin ona da haz vere-
ceğine dair inancıyla harekete geçen Alexandra bilmeden
Jordan'ın tüm tahrik gücünü ona geri doğrulttu. Ellerini en-
sesine dolayarak Jordan'ı sınırsız bir şevkle aynen onun ken-
dini öptüğü gibi öptü. Dilini Jordan'ın dudaklarının arasında
gezdirip onları açılmaya zorladı ve dilini onu nefessiz bıraka-
cak bir şekilde ağzında dolaştırdı.

Yumuşak, coşturucu öpücüklerle onu alından, gözle-
rinden ve yanaklarından öptü. Eli göğsündeki koyu kılların
arasından geçerek genç adamın bedenini okşuyordu. Parmaklarını
tam açarak parmak uçlarıyla göğüs uçlarını okşu-
yor, diğer bir yandan öpücüklerini yanaklarından kulaklarına
doğru yönlendiriyordu. Daha sonra, diliyle adamın kula-
ğının kıvrımlarında gezinme cesaretini gösterdi. Avucuyla
Jordan'ın kalp atışlarını hissedebiliyordu. Bundan cesaret
alarak dudaklarını elinin izlediği yoldan daha da aşağı kay-
dırdı ve güçlü göğüs kafesinin sert kaslarını öpmeye başladı.
Nihayet göğüs uçlarını ağzına aldığı anda Jordan'ın aniden içi-
ne çektiği nefesi duydu ve refleks olarak kaslarının atmaya
başladığını hissetti.

Teni sert bir saten gibiydi ve Alexandra, dilini onun üze-
rinde tadı ve dokusundan mest olmuş bir biçimde gezdiri-
yordu. Genç kız, öpmeye ve tahrik etmeye devam ederken,
Jordan da bu esnada elleriyle onun saçını okşuyordu. Ama
Alex'in dudakları göbeğindeki çukurdan daha da aşağıya
inmeye yeltendiğinde Jordan yarı gülüş yarı inilti dolu bir
ses çıkardı ve birden onu yukarı doğru çekti. Alex'i sırt üstü
döndürdü ve üzerine uzandı.

Vücudu zevkle sarsılan Jordan, baştan çıkaran kişiyken ne
zaman baştan çıkarılana dönüştüğünü bilmiyordu. Tek bil-

diği yatağına aldığı bu hüüleyici kızın birden görkemli bir şekilde saha kalktığı ve kendini zevkten çıldırttığıydı.

Jordan iştahla genç kızın ağzını açtı, bir yandan da eliyle kalçasından baldırlarına geçerek bacaklarının arasındaki kıvrıkcık üçgene uzandı. Alex bu dokunuş üzerine kaskatı kesildi ve başını sertçe iki yana sallayarak bacaklarını kenetledi.

Jordan neredeyse tüm gücünü tüketen bir çabayla elini durdurdu ve yavaşça başını kaldırarak Alex'e baktı. "Benden korkma, bir taneim," dedi Jordan fısıltıyla. Eliyle nazik bir şekilde ama ısrarla onun en duyarlı yerini okşuyor, parmaklarıyla nemli sıcaklığı araştırıyor, bir giriş arıyordu. "Bana güven."

Bir anlık tereddüdün ardından Alexandra'nın kaslarındaki katılık yumuşadı ve baldırlarının arası açıldı. Jordan, başladığı andan beri işlerin bu raddeye vardığında genç kızın mücadeleye başlayacağını ve onunla mücadele edeceğini bekliyor, biliyordu. Alexandra'ysa tam tersine kendi korkularıyla mücadele etmeyi seçmiş ve Jordan'ın ona zarar vermeyeceğine güvenerek koşulsuz bir şekilde bedenini ona teslim etmişti.

İçini eriten gözleriyle kendini baştan çıkartan masum kıza karşı Jordan'ın o anda duyduğu şefkat, içinde tutabileceğinden çok fazlaydı. Jordan, onun tatlı ve bencillikten uzak teslimiyeti karşısında minnet duyarak ona baktı. Jordan, onu hazırlamak için parmaklarını yavaşça Alex'in üzerinde gezdirirken, Alex gözlerini kapadı ve dükün kollarını sıkarak ateşli yüzünü genç adamın kohnuna yasladı.

Yanan arzuları ve onun canını acıtacağı gerçeğinin doğurduğu içten sıkıntıyla Jordan genç kızın üzerine çıktı. Ağırlığını dirseklerine vererek Alex'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Erkekliği Alex'in kadınlığının karşısında duruyordu. "Alex," diye fısıldadı kulağına.

Alex'in göz kapakları kırpışarak açıldı ve Jordan onun her şeyin farkında olduğunu anladı.

Alex hızlı ve kesik kesik nefes alıp veriyordu. Ama gözlerini, kapamak yerine sanki güvence ve rahatlama aramış gibi

az sonra canını yakacak adamın gözlerine dikmişti. Jordan belini yavaşça oynatarak her hareketinde biraz daha içine giriyordu. Uyguladığı yumuşak baskının kıramayacağı bariyere gelene kadar, genç kızın sıcaklığının derinliklerine inmeye devam etti.

Bunun acısız ve rahat olabileceğine dair son umudunu da yitirmişti. İçine girmek için Alexandra'nın belini kaldırdı, kendini neredeyse tümüyle geri çekti ve Alex'in titreyen dudaklarını kendininkilerle sardı. "Özür dilerim bir tanem," diye fısıldadı. Alex'i elleriyle kilitli tutarak hızla onun içine daldı. Alex'in bedeni yay gibi gerildi. Ağzından çıkan yumuşak acı çığlık, Jordan'ın kalbini yararak geçmesine rağmen Alex onu itmeye yeltenmedi. Onun yerine Jordan'ın onu kollarında tutmasına ve yatıştırıcı tatlı sözler fısıldamasına izin verdi.

Alexandra sarsılarak yutkundu, yaşla parıldayan gözlerini açtı ve kısa süren acısının dinmesiyle rahatladı. Kocasının yalızlığı yüzünde karanlık bir tutku ve pişman bir sertlik vardı. Alex ona sarıldı. "O kadar da kötü değildi," diye fısıldadı.

Tüm bunların üstüne, Alex'in, onu teselli etmeye çalışıyor oluşu Jordan'ın dayanabileceğinden fazlaydı. Yirmi yedi yıldır onu aşılmaz bir duvar gibi saran şüpheci tavırları ve soğuk duruşu, bedenindeki tüm deliklerden birden hücum eden şehvetli tutkunun kabaran dalgası altında kalarak tümüyle çözülmeye başladı. Jordan titiz bir yavaşlıkla genç kızın içinde hareket etmeye başladı. Genç kızın bedeniyle yavaşça birleşiyor, ardından tekrar birleşmek için geri çekiliyor ve bir yandan da, içgüdüsel olarak hareketlere uyum sağlayan Alex'in kızarmış güzel yüzünü izliyordu.

Alexandra, Jordan'ın ritmik darbeleriyle gerilen hevesli bedenini tırnaklarını kocasının sırtına geçirerek zapt etmeye çalışıyordu. Hızlı ve delici arzu darbeleri, içinde biriken heyecanın kontrolünü imkansız bir hale getiriyordu.

"Karşı koyma, bir tanem," diye fısıldadı Jordan boğuk bir sesle. Omuzları ve kolları kendini yukarıda tutmaktan ge-

rilmiş, göğsü aldığı her nefesle kabarıyordu. Sakince ritmik hamlelerinin temposunu artırdı. "Kendini rahat bırak."

Alexandra coşkuyla kendinden geçti, vücudu zevkten kasılıyordu ve en sonunda dayanamayarak çığlık attı. Tam çığlık attığı anda Jordan onu kollarıyla sıkıca tutarak sertçe içine girdi. Vücudu adeta bir volkan gibi patladı ve tüm tohumlarını vücudu genç kızın buyur edici sıcaklığının içine bıraktı. Jordan Alex'in üzerinden ağırlığını çekip ondan ayrılmadan sırtüstü yataarken zevk kasılmaları hâlâ devam ediyordu.

Alexandra, Jordan'ın koruyucu kucağının içinde, başını onun çenesinin altına yaslarken, bu kadar sevilmenin mümkün olduğuna inanamıyordu. Hala kocasının duyarlı okşayışlarının ve onu kendinden geçiren öpüşlerinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Birlikte yatağa girdikleri andan itibaren içgüdüsel olarak kocasının kendini arzuladığını ve ihtiyaç duyduğunu anlamış ama tam olarak ne istediğini kestirememişti. Şimdi biliyordu. Zevkin doruğuna ulaşmak ve aynısını genç kıza da yaşatmak istiyordu. Bunu düşününce Alexandra'nın dört bir yanını, ona bunu yaşatabilmiş olmanın gurur ve zevki sardı. Onun güçlü vücudunu kendininki gibi titretebilmiş, onun soluğunu zevkten kesebilmişti.

Kocasına en az onunki kadar büyük bir tutkuyla yaklaşmış olmaktan utanmayı aklından bile geçirmedi. Aşk, dedesinin dediğine göre hiçbir şeyi saklamadan, sahip olduğun her şeyi vermek demektir. Aşk, mutluluğunu bir başkasına emanet etmek ve bunun karşılığında onun mutluluğunun sorumluluğunu almak demektir. Bu gece her ikisini de başarmıştı.

Aklı bebeklere kaydı. Çiftlerin neden istemedikleri halde bebek sahibi olduklarına önceden hiç anlam verememişti. Demek ki, yatağa girip Jordan'ın "sevişmek" dediği bu olağanüstü şeyi yapmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı.

Jordan biraz kıpırdayarak şefkatli bakışlarını karısına yöneltti. Mum ışığı altındaki yüzünün saflığı gözünü alıyordu. Yüksek elmacık kemiklerinin üstünde yelpaze gibi duran akıl

almaz derecede uzun kirpikleriyle kırılgan, masum ve inanılmaz derecede tatlı görünüyordu. Niyeti ona tutkuyu öğretmekti fakat roller değişmiş ve Jordan'a cömertçe ve teklifsizce tutkuyu vermeyi öğreten Alex olmuştu. Güvenebiliyordu. Alexandra, onun için masumiyet ve şevkin vücut bulmuş haliydi. Kurnazlıktan uzak, açık yürekli ve tatlıydı. Öylesine doğaldı ki genç adamı nasıl baştan çıkarttığının farkına bile varmamıştı.

Sevişirken Alex'in kendi tekniğini maharetle kullandığını hatırlayan Jordan'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Ama kendinden bir şey katarak – tarifi zor ama son derece dokunaklı bir şey. Hem gururlu hem de tuhaf biçimde aciz, hem tahakküm eden hem de değersiz hissettiren bir şey.

Jordan, Alex'in uyuyup uyumadığını merak ederek dudaklarını onun altına götürdü ve ismini fısıldadı. Sonra alnındaki karışmış bukleleri yana itmek için elini uzattı.

Alex'in gözlerinin birden açılmasıyla, Jordan'ın onun mavi gözlerinin derinliklerinde gördüğü şey genç adamın clinin yanı yoldu durmasına ve titremesine sebep oldu. Bu gördüğü, Alex onu öptüğünde veya ona dokunduğunda Jordan'ın tüm vücudunun titremesine sebep olan şeyin aynıydı.

Evrendeki tüm sevgi adeta Alex'in gözlerinde parılıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Jordan boğuk sesiyle.

Saatler sonra ikinci kez seviştiklerinde, Jordan genç kızı kucağında tutarak şömine rafında tükenen mumlara bakıyordu. Kurtulmak istemesine rağmen içinde zorla hayat bulan kiskançlıkla, "Alexandra," dedi. Sesi istediğinden daha da sert çıkmıştı. "Asla 'güven bana' diyen bir erkeğe inanma – özellikle de o an üzerinde herhangi bir giysi yoksa."

Alexandra gözlerini açtı ve neşeyle gülümsedi. "Üzerim-

de giysilerim yokken kaç erkekle konuşmamı bekliyorsunuz lordum?"

"Hiç," dedi Jordan sertçe. "O kısmı şakaydı." Alexandra'ya ne kendine ne de bir başka erkeğe güvenme diyemeyen Jordan kaçamak bir şekilde, "İnsanlara fazla güvenmek akıllıca değil. Yoksa sonra çok acı çekersin."

Alexandra gülümsemeyi kesti. "Asıl insanlara güvenmezsem acı çekerim. Siz insanlara güvenmiyor musunuz?"

"Pek azına... O da tümüyle değil."

Alexandra elini kaldırdı ve parmak uçlarını Jordan'ın sıcak ve duyarlı dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Eğer güvenmezseniz," dedi Jordan'ı baştan çıkartan ve aynı zamanda yatıştırıcı bilgelik ve saflık karışımıyla, "Hiç kimse tarafından hayal kırıklığına uğratılmazsınız. Ama o zaman tümüyle mutlu olma şansını da kaçırsınız." Alexandra ona dokunmayı durduramayarak, Jordan'ın gözünde ve kendi gönlünde ateşlenen arzuları fark etmeden, elini genç adamın çenesinin sert hatlarında gezdirmeye devam etti. "Siz çok güzel, nazik, akıllı ve güçlüsünüz," diye fısıldadı. Elleri boynundan göğsüne doğru indi. "Ama insanlara güvenmeyi öğrenmeniz gerek, özellikle de bana. İnsanlar birbirlerine tamamiyle güvenmeden aşk sürmez ve ben sizi sev - "

Jordan Alexandra'nın dudaklarına yapışarak konuşmasına engel oldu ve onu delicesine sevmek dışında hiçbir şeyin var olmadığını sıcak ve tatlı bir dünyaya götürdü.

On Birinci Bölüm

Ertesi gün Londra'da kısa bir mola verdiler. Jordan işlerini hallederken, arabacısı da, Alexandra'nın dünyadaki en heyecanlı yer olduğuna kanaat getirdiği bu şehirde ona iki saat boyunca rehberlik yaptı.

Sonraki gün, güneş ufukta batmak üzereyken gemilerine vardılar. Alexandra limanın manzarasını ve seslerini iştahla içine çekti, sırtlarında kocaman küfelerle payandalarda gidip gelen istifçileri, iskeleden gemilere kargo taşıyan dev vinçleri izledi. Yüksek direkli muazzam savaş gemileri crzak yüklüyor, Amerikan kolonilerini kuşatan kardeş gemilere katılmak ya da Fransızlarla denizde sürdürülen savaşa destek olmak için hazır hale getiriliyordu. İriyarı denizcilerle kol kola gezin, kırmızı rujlu kadınlar o kadar havah görünüyorlardı ki Alexandra'nın sabahlığı onların kıyafetlerinin yanında oldukça mütevazı kalıyordu.

Fair Winds'in kaptanı onları güvertede bizzat karşıladı ve "basit bir akşam yemeğı" için kamarasına davet etti. "Basit" öğün her birisi farklı şarapla servis edilen on dört çeşit yemekten ve İngilizler'in, Fransızlar ve Amerikalılar'la yaptığı savaşlar üzerine gerçekleştirilen hararetli bir sohbetten oluşuyordu. Alexandra, Morsham'da yaşadığı zamanlar Napolyon'un güçleriyle yapılan kanlı savaşlar hakkında bir

şeyler okuduğunda, bütün bunların hepsi ona çok uzak ve gerçektışı gelmişti. Oysa şimdi etrafında demirlemiş savaş gemileriyle savaş çok daha hissedilir ve korkutucu bir şekilde kendini gösteriyordu.

Alexandra şarabı biraz fazla kaçırmıştı. Jordan onu odasına götürürken genç kızın başı dönüyor, gözünden uyku akıyordu. Jordan'ın valizlerinin kendi kaldığı kamaraya konduğunu gördü ve memnuniyetle gülümsedi, bu gece sevişip sevişmeyeceklerini düşündü. Dün gece Londra'daki toplantısından döndüğünde Jordan'ın biraz mesafeli davrandığını hissetmişti ve şehrin güncyinde kaldıkları handa sevişmemişlerdi. Gerçi Jordan yine de ona iyi geceler öpücüğü vermiş ve uyu-yana kadar kollarında tutmuştu.

"Leydim, bu gecelik hizmetçiliğinizi üstleneyim mi?" diye sordu Jordan ve Alexandra'nın cevap vermesini beklemeden onu döndürerek sırandaki sıralı düğmeleri açmaya başladı.

Alexandra, "Tekne mi sallanıyor?" diye sordu ve yanındaki küçük meşe masaya tutundu.

Jordan kıkır kıkır gülerck, "Bu bir gemi, tekne değil ve sallanan sensin tadım. Akşam yemeğinde şaraba bu kadar yüklenmemeliydin."

"Kaptan hepsini denemem için o kadar çok ısrar etti ki," diye itiraz etti Alexandra ve hemen ardından, "Çok nazik biri," diye ekledi.

"Sabah kalktuğında fikrini değiştireceksin," diye dalga geçti Jordan.

Alexandra üzerini değiştirirken Jordan nazikçe arkasını döndü. Sonra yatağa uzanan Alexandra'nın üstünü örttü.

"Yatağa gelmiyor musunuz lordum?" Kocasına sürekli "lordum" ya da "ekselansları" diye hitap etmek Alexandra'nın canını sıkıyordu ama dul düşes, kocası başka türlüüne izin vermediği sürece ona bu şekilde hitap etmesi gerektiği konusunda onu sıkıca tembihlemişti. Ve kocası da henüz böyle bir izin vermemişti.

"Ben hava almak için biraz güverteye çıkacağım," dedi Jordan. Asılı duran ceketinin cebinden tabancasını çıkararak pantolonunun beline soktu.

Jordan daha güverteye açılan merdivene varmadan Alexandra uykuya dalmıştı.

Dük, küpeşteye dayanarak elini cebine soktu ve yemekten sonra içmeyi sevdiği ince purolardan bir tane çıkardı. Bir eliyle rüzgârı perdelleyerek purosunu yaktı. Sonra bakışlarını kanala çevirerek kafasında iyice karmaşık bir hal alan Alexandra sorununu düşünmeye başladı. Yıllarca paragöz ve sığ kadınlarla birlikte olduktan – ve tüm kadın cinsini bu tip kadınlara bakarak değerlendirdikten – sonra içten, akıllı ve iyi kalpli bir kızla evlenmişti.

Ve onunla ne yapacağını bilmiyordu.

Alexandra, onun soylu, nazik ve "güzel" olduğuna gülünç bir şekilde inansa da Jordan kendini iyi tanıyordu. O, bıkın, hayal kırıklıklarının ardından insanlara karşı güvenini yitirmiş, ahlaksız biriydi. Kısa hayatı boyunca sayılamayacak kadar çok adam öldürmüştü ve hatırlayabileceğinden fazla kadınla yatmıştı.

Alexandra, içtenliğe, sadakâte ve aşka inanmıyordu ve Jordan'ı da kendi inanışlarına uydurmak gibi bir planı vardı. Oysa Jordan'ın içtenlik, güven ve aşkla işi yoktu.

Alexandra uçarı bir hayalperest, Jordan ise koyu bir realisti.

Alexandra o kadar hayalciydi ki başına "harika bir şey" geleceğine gerçekten de inanmıyordu ve aslına bakılacak olursa ilkbaharda çamurun parfüm gibi koktuğunu düşünen biri için bu kadar da şaşırtıcı bir durum değildi.

Alexandra, ona dünyanın kendi gördüğü gibi, taze, canlı ve bozulmamış olduğunu göstermek istiyordu ama Jordan için çok geçti. Kocasını olarak tek yapabileceği hiç olmazsa Alexandra için dünyanın mümkün olduğunca temiz kalmasını sağlamaktı. Ama onun hayal dünyasını paylaşmayacaktı. İstemiyordu, oraya ait değildi. Alexandra, Devon'da, sosyetenin

bozucu etkisinden, sefahatten ve ukalalıktan uzakta ve güvende olacaktı. Fakat bütün bunlar, içinde rahat ettiği kendi dünyasının parçalarıydı; aşk gibi duyguları hissetmek zorunda olmadığı, güvenmesinin beklenmediği, içinden geçen düşünce ve duyguları açıklamasının gerekmediği bir dünya...

Kendisinin Devon'da kalma gibi bir niyeti olmadığını anladığında Alexandra'nın yüzünde göreceği hayal kırıklığı ve acıyı düşündü. Ama onunla orada kalamazdı. Mümkünü yoktu.

Kap kara yüzeyi sarı ay ışığıyla istila edilmiş kanal, önünde göz alabildiğine uzanıyordu. Jordan sinirli bir şekilde elindeki puroyu tek fiskeyle yere attı. Sonra onun elinde kalan son puro olduğunu hatırladı. Altın tabakasını evvelki gece Londra'da, Elise'in evinde bırakmıştı.

Günlerdir bir faytonda kısıp kalmanın ve Alexandra problemine daha iyi bir çözüm bulamamanın huzursuzluğuyla arkasını döndü ve rıhtıma doğru baktı. Tavernalardan sızan ışıkların altında ayyaş denizciler, kollarını fahişelerin omuzlarına atmış yalpalaya yalpalaya geziniyorlardı.

Dört metre ilerde iki adam hızla geminin koyu gölgesine doğru atıldılar ve sarılmış iplerin orada yere çömeldiler.

Rıhtımın karşı yakasındaki tavernadan birkaç sigara almak isteyen Jordan güverte iskelesine doğru yürüdü. İplerin yanında ortaya çıkan iki gölge de onu takip etti.

Jordan, rıhtımların geceleri tehlikeli yerler olduğunu biliyordu. Özellikle de asker toplayan çeteler, rıhtımda başıboş dolaşanları gafil avlıyor ve kurbanlarını Majestelerinin savaş gemilerine yüklüyordu. Ve bu insanlar sabah uyandıklarında gemi tekrar limana dönene kadar geçecek yıllar boyunca denizci olacak olmanın 'onur'unu taşıyacaklarını öğreniyorlardı. Öte yandan Jordan silahlıydı ve rıhtımda birkaç sarhoş denizciden başka kimse gözükmiyordu. İspanya'da yıllarca nice kanlı savaşlar atlattıktan sonra gemiyle taverna arasındaki birkaç metreden korkmak için bir sebep göremedi.

Jordan'ın peşinden güverte iskelesine doğru ilerleyen göl-

gclerden biri diğcrine, "Aptal herif kıpırdama, iskeleyc çık-
masına izin ver," diye fısıldadı.

"Neyi bekliyoruz?" diye sordu ikinci gölge suç ortağına.
Avlarının girdiğı tavernanın saçakları altında bekliyorlardı.
"Kafasına vurup suya atacaktık. Gemideyken daha kolay ol-
maz mıydı?"

İlki alayla gülümsedi. "Daha iyi bi fikrim var. Hem daha
az uğraşacağız hem de bize daha fazla cigara çıkacak."

Jordan cebinde üç tane tatsız kalın puroyla tavernadan
çıktı. Puroları almıştı almasına ama pek içmek istediğı söy-
lenmezdi.

Arkasındaki gölgelerin birden yer değiştirmesiyle tahta
döşemeler gıcırdadı ve Jordan gerildi. Yürüyüş hızını değış-
tirmeden tabancasını almak için ceketinin iç cebine uzandı
ama eli daha silahına değmeden, kafatası çömlek acıyla ya-
rıldı ve bilingsizliğin karanlık tüneline doğru çekildi.

Alexandra, gün ağıırken, üst katta gemiyi denize inmeye
hazırlayan denizcilerin bağırışlarıyla uyandı. Başı hâlâ davul
gibi zonkluyordu ama halatların atılıp geminin denize açıl-
acağı anda güvertede olmak istiyordu. Temiz bir elbise ve
ona uygun eflatun bir pelerine sarınırken kocasının da kalkış
sırasında güvertede olmak istediğini anımsadı. Fakat sonra
Jordan'ın çoktan kalkmış ve kamaradan çıkmış olduğunu
gördü.

Alexandra güverteye çıktığında ufuk gri ve pembe çiz-
gilerle sarılıydı. Denizciler işlerini yetiştirmeye çalışıyor,
Alexandra'nın yanından geçerek halatları bağlıyor, çözüyor
ve selviçeyi* kurmaya çalışıyorlardı. Hemen önünde sırtını
geriye vermiş ikinci kaptan, ayaklarını açmış direklerdeki de-
nizcilere emirler yağdırıyordu. Alexandra'nın gözleri kocası-

*Selviçe: Gemi armasında bulunan oynak halat.

nı aradı ama güvertedeki tek yolcu kendisi gibi gözüktüyordu. Oysa Jordan, daha dün gece yemekte Kaptan Farraday'la konuşurken halatların atılıp geminin denize açıldığı anı güverteden izlemeyi sevdiğini söylemişti. Eteklerini tutarak güverteye gelen kaptanın yanına gitti. "Kaptan Farraday, kocamı gördünüz mü acaba?"

Kaptanın yüzündeki sabırsızlığı görünce onu meşgul etmesinin nedenini aceleyle açıkladı. "Kocam kamarada değil ve güvertede de yok. Gemide başka nerede olabilir?"

"Pek muhtemel değil, ekselanları," dedi kaptan soğuk bir sesle. Gözleriyle gökyüzüne bakıyor şafak tam sökene kadar ne kadar vakti olduğunu hesaplamaya çalışıyordu. "Müsaa-denizle - "

Alexandra şaşkınlık içinde, içten içe kabaran endişesini göz ardı etmeye çalışarak kamarasına geri döndü ve odanın ortasında durup kararsızlıkla etrafına baktı. Jordan'ın rıhtımda yürüyüşe çıkmış olabileceğini düşündü ve dün gece gemiye bindiklerinde Jordan'ın sandalyenin sırtına attığı bronz rengi ceketini eline aldı. Onu asmak için gardıroba doğru götürürken yanağını ceketin yumuşak kumaşına sürttü, Jordan'ın baharatlı kolonyasının zayıf kokusunu içine çekti ve ceketini dolaba kaldırdı. Jordan'ın, döküntülerinin şahsi uşağı tarafından peşi sıra toplanmasına alışık olduğunu fark etti. Gülümseyerek bronz rengi pantolonunu da alıp gardıroba yerleştirdi. Arkasını dönüp Jordan'ın dün gece geç saatte güverteye çıkarken giydiği lacivert cekete baktı. Ama ne ceketini ne de onu son gördüğünde üzerinde olan gysileri etrafta görebildi.

Kaptan Farraday, Alexandra'nın endişelerini anladığını ama gelgitin gemisini alıp götürmesine izin vermeye niyeti olmadığını ve bu yüzden de Jordan'ı bekleyemeyeceklerini nazik ama otoriter bir üslupla belirtti. Bir felaketin yaklaşmakta olduğunu sezen Alexandra, önünde duran adama yalvarmanın bir fayda getirmeyeceğini anladı. "Kaptan Farraday," dedi

sesini mümkün olduğunca Jordan'ın büyükannesine benzetmeye çalışarak, "Şunu bilin ki, eğer kocam buralarda bir yerde yaralı bir halde yatıyorsa, sadece yaralı olmasının değil onun bir doktora götürülmemesinin suçu da sizin hanenize yazılacak. Ayrıca," diye devam etti sesinin titrememesi için var gücüyle uğraşarak, "Eğer dün yanlış anlamadıysam, kocam bu geminin sahibi olan firmanın en büyük ortağı."

On İkinci Bölüm

Fair Winds'in ıssız güvertesinde resmi üniformaları içinde hazır olda bekleyen Kaptan Farraday ve ikinci kaptan siyah bir faytonun güverte iskelesine gelişini izliyorlardı. İkinci kaptan gözlerine inanamayarak, "Bu o mu?" diye sordu. Dal gibi bir kadın, deniz kuvvetleri komutanlığındaki en etkili isimlerden biri olan Sör George Bradburn'un koluna girmiş, onunla birlikte güverte iskelesinden yavaşça kendilerine doğru geliyordu. "Yani bana şu beyaz saçlı, yaşlı kadının, bakanla konuşup gemimize el koydurtacak ve ikimizi de burada hapsedirecek kadar güçlü olduğunu mu söylüyorsun?"

Alexandra kapısının çalınışıyla birden yerinden fırladı, son beş gündür ne zaman dışarıdan bir ses duysa yüreği korku ve umutla çarpmaya başlıyordu. Ama gelen dük değil, düğün gününden beri görmediği düşesti. Selam veremeyecek kadar perişandı, umutsuzca, "Hiç haber var mı?" diye sorabildi.

"Kaptan ve ikinci kaptan bir şey bilmiyor," dedi düşes kısaca. "Benimle gel."

Alexandra başını çılgıncasına iki yana salladı ve geri çekildi. "Hayır!" İki gün iki gecedir dört döndüğü odada histeriye tutulmanın eşiğine gelmişti. "Benim burada durmamı isterdi—"

Düşes doğruldu ve benzi atmış, acınacak haldeki kızı bur-

nunun ucuyla süzdü. Buz gibi bir sesle, "Torunum senin Hawthorne Düşesi'ne yaraşır bir ciddiyet ve ağırbaşlılıkla davranmanı beklerdi," dedi.

Düşesin sözleri Alexandra'nın yüzüne bir tokat gibi çarp-
tı ve aklını başına getirdi. Doğru söylüyordu, kocası ondan
bunu yapmasını beklerdi. Yaşadığı paniği kontrol altına alma-
ya çalışarak yerden yavru köpeğini aldı ve faytona doğru gi-
den düşes ve Sör George Bradburn'ün yanında tahta yutmuş
gibi yürümeye başladı.

Arabacı ona yardımcı olmak için koluna girdiğinde, sert
bir hamleyle kendini kurtarıp gözlerini son bir kez tavernalar
ve antrepolarla çevrili kalabalık rıhtımın üzerinde gezdirdi.
Kocası hasta ya da yaralı, burada bir yerlerde olmalıydı. Ol-
mak zorundaydı... Aklı, bunun ötesinde bir olasılığı değér-
lendirmeyi reddediyordu.

Saatler sonra, fayton yavaşlayarak Londra sokaklarında
ağırbaşlılıkla yol almaya başladı ve Alexandra hüznü dolu ba-
kışlarını karşısında oturan düşesin penceredeki yansımasına
kaydırdı. Sırtı öylesine dik, yüzü öylesine soğuk ve duygu-
suzdu ki Alexandra bu kadının herhangi bir duygu hissetme
kabiliyeti olup olmadığından şüphe duydu. Faytonu saran
mezar sessizliğinde Alexandra'nın fısıltısı bağır-
tı gibi duyul-
du. "Nereye gidiyoruz?"

Dul düşes, niyetini Alexandra'ya açıklamanın ağı-
rını taşıyan uzun ve kasıtlı bir suskunluktan sonra cevap
verdi. "Evime. Ramsey bazı hizmetçilerle gelecek ve perde-
leri kapalı tutup soranlara Rosmeade'de olduğumuzu söy-
leyecek. Tüm gazeteler torunumun kayboluşunu yazıyor.
Ziyaretçiler ve meraklılarla uğraşmaya niyetim yok."

Düşesin sert tonu bakanın içini sızlatmış olmalı ki ses-
sizliğini ilk kez bozdu ve düşese moral vermeye çalıştı.
"Hawthorne'a ne olduğunu anlamak için her yerin altını
üstüne getiriyoruz," dedi nazikçe. "Bow Street'in rıhtımla-
rını aramak ve resmi soruşturma yürütmek için yüz adam
görevlendirdi. Ayrıca Hawthorne'un aile avukatları da onun

hakkında herhangi bir bilgi bulabilmek için her yolu dene-
yecek yüz tane dedektif tuttu. Herhangi bir fidyeye talebi yok,
dolayısıyla bu sebeple kaçırıldığını düşünmüyoruz.”

Alexandra, yaşlı düşesin küçümseyeceğini bildiği gözyaş-
larını bastırmaya çalışarak cevabını duymak istemeyeceği bir
soru sordu. “Onu... Canlı bulma ihtimalimiz ne kadar?”
Tüm gücünü yitirmişti. Canlı derken adeta ölmekten beter
olmuştu.

“Bil-bilmiyorum.”

Bakanın ses tonu Jordan’ın şansının çok yüksek olmadığı-
na işaret etti. Alexandra yakıcı gözyaşlarını yanağını Henry’nin
yumuşak kürküne yaslayarak saklamaya çalıştı.

Düşes, aynı çatı altında geçirdikleri dört gün boyunca ne
bir kez olsun Alexandra’dan tarafa baktı ne de ona bir şey söy-
ledi; onu sadece yok saydı. Beşinci gün Alexandra, yatak oda-
sının penceresinden bakarken Sör George’un gittiğini gördü.
Düşesin onu yanına çağırmasını bekleyemeyecek kadar te-
laşlıydı. Hızla merdivenlerden inerek salona girdi ve düşese
doğru haykırdı. “Bakanı giderken gördüm. Ne dedi?”

Düşes, Alexandra’nın amirane girişinden hoşnut olma-
dığını belli eden bir bakış ve soğuk bir ses tonuyla, “Sör
George’un ziyaretleri seni ilgilendirmez,” dedi ve kabaca ba-
şını yana çevirerek Alexandra’nın huzurundan çekilebilece-
ğini ima etti.

Düşesin sözleri Alexandra’nın duyguları üzerindeki zayıf
kontrolünü kaybetmesine yetti. Ellerini sıkarak, öfke ve ça-
resizlikten titreyen bir sesle, “Düşündüğünüzün aksine ben
akılsız bir çocuk değilim, madam. Ve şu anda kocam benim
için dünyadaki en önemli insan. Benden onunla ilgili bir bil-
giyi saklayamazsınız – saklamamalısınız!” diye çıkıştı.

Düşesin kendisine sessizliğini bozmadan bakmaya devam
ettiğini görünce Alexandra yalvarmaya başladı. “Lütfen mer-
hametli olun ve gerçeği gizlemek yerine açıkça söyleyin. Bu
bilinmezliğe dayanamıyorum. Lütfen bana bunu yapmayın.
Sinir krizine girip sizi utandırmam... Babam öldüğünde ve

annem kendini toparlayamadığında, henüz on dört yaşında iken ailenin bakımını ben üstlenmiştim. Ve büyük babam öldüğünde – ”

“Bir haber yok!” diye kestirip attı düşes. “Bir haber gelirse sana yollarım.”

“Ama çok uzun zaman oldu.”

Düşes aşağılayan bir bakışla Alexandra’nın yüzüne baktı. “Tam bir oyuncusun. Fakat artık kendi rahatın için endişelenmeyi kesebilirsin. Annen olacak kadınla torunum arasında da bir evlilik akdi çoktan imzalandı. Artık annenin, ömrünün sonuna kadar lüks içinde yaşamasına yetecek kadar parası var. Eminim seninle de paylaşıır.”

Kocasını yerine kendi geleceğinden endişe duyduğuna inanan düşesin bu sözleri karşısında Alexandra’nın ağzı açık kaldı. Onlar böyle vakit geçirirken, kocası şu anda çoktan İngiliz Kanalı’nın dibini boylamış olabilirdi. Öfkeden nutku tutulan Alexandra, düşesi dinlemekle yetindi. “Gözümün önünden kaybol. Torunum için takındığın yapmacık endişelerine daha fazla katlanamayacağım. Onu tanımıyordun bile, senin için hiçbir önemi yoktu.”

“Orada sakince durup bana nasıl olur da böyle şeyler söylersiniz? Nasıl böyle bir şeye cüret edebilirsiniz?” diye haykırdı Alexandra. “Ne hissettiğimi anlayamazsınız çünkü sizde duygu denemeyen şeyden eser yok! Belki eskiden böyle bir duyguya sahiptiniz ama artık sevginin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak için fazlasıyla yaşlısınız.”

Düşes, Alexandra’nın üzerinde yükselen bir kule gibi yavaşça yerinden kalktı. Ama Alexandra’nın durması mümkün değildi. Resmen sinir krizine girmiş ve kendini kaybetmişti. “Siz onun bana gülümsemesinin ya da benimle beraber gülmesinin benim için ne anlam ifade ettiğini hayal bile edemezsiniz. Onun gözlerinin içine baktığımda neler hissettiğimi bilemezsiniz – ” Hıçkırıklara tutulan Alexandra’nın gözlerinden dökülen yaşlar solgun yanaklarından süzülerek üzerine damlıyordu. “Onun parasını falan istemiyorum. Sa-

dece gözlerine bakabilmek ve gülümseyişini tekrar görmek istiyorum." Alexandra'nın dizleri daha fazla tutmadı ve birden düşsin ayağının dibine çöktü. Ağlamaya devam ederek, "Sadece onun güzel gözlerini görebilmek istiyorum," dedi kırık bir sesle.

Düşes bir an duraksadı, sonra topukları üzerinde dönüp Alexandra'yı ıstırapıyla baş başa bırakarak odayı terk etti. On dakika sonra Ramsey elinde süslü çay tepsisiyle odaya girdi. "Ekselansları 'açlıktan zayıf düştüğünüzü' ve kendinize gelmek için içecek bir şeyler istediğinizi söyledi," dedi.

Başını yanındaki kanepeye gömmüş bir halde hâlâ yerde oturmakta olan Alexandra, yavaşça başını kaldırdı ve gözyaşlarını sildi. "Lütfen götürün. Yemek görmeye bile dayanamıyorum."

Ramsey Alexandra'nın ricasına aldırmadan düşsin emirlerini yerine getirerek tepsiyi masaya koydu. Sonra doğruldu ve tanıştıklarından beri ilk defa kararsızlık ve endişeyle Alexandra'ya baktı. "Niyetim dedikodu yapmak değil ama," diye başladı. "Ekselanslarının terzisi Craddock'un bana bildirdiğine göre, ekselansları son beş gündür doğru düzgün tek bir öğün bile yememiş. Ufak misafir odasına yemek tepsisi götürüldü. Onunla yemek yemeyi teklif ederseniz belki onu yemeye ikna edebilirsiniz."

"O kadının yemeğe ihtiyacı yok," dedi Alexandra. Yutkunarak bitkin bir şekilde ayağa kalktı. "O biz ölümlüler gibi değil."

Ramsey'in zaten soğuk olan tutumu, efendisine yapılan bu imalı tenkidin ardından iyice sertleşti. "Kırk yıldır Hawthorne düküyle beraberim. Onun için hissettiğim derin endişe, yanlışlıkla sizin de artık ailenin bir parçası olmanızdan ötürü aynı endişeyi paylaştığınızı farz etmeme yol açtı. Değerlendirmemdeki yanlışlıktan ötürü özür dilerim."

Ramsey arkasında kendini iyiden iyiye suçlu hisseden ve büsbütün afallamış bir Alexandra bırakarak sert bir selamla odadan çıktı. Görünüşe bakılırsa Ramsey düşese oldukça

bağlıydı, bununla beraber Alexandra düşesin hizmetçilere olan tutumunu da iyi biliyordu. Rosemeade'de onu iki kez "hizmetçilerle dedikodu yaptığı için" sertçe azarlamıştı. Oysa tek yaptığı Ramsey'e evli olup olmadığını, salon hizmetçisine de kaç çocuğu olduğunu sormaktı. Düşesin kibirli bakış açısına göre hizmetçilerle konuşmanın onlarla dedikodu yapmaktan farkı yoktu çünkü bu onları eşit saymak anlamına geliyordu. Ve bu da, düşesin öfkeli uyarılarından hatırladığı kadarıyla, kesin surette kaçınılması gereken bir şeydi. Demek ki bu yaşlı kadında gurur ve kibirden fazlası var diye düşündü Alexandra.

Alexandra, kafası karışmış bir halde çay tepsisine baktı. Acaba düşes bu vesileyle bir 'barış teklifi' mi yapıyordu? Düşes, daha beş dakika öncesine kadar Alexandra'nın bir şeyler yiyip yemediğine dair en ufak bir ilgi göstermiyordu. Diğer yandan tepsi pekâlâ Alexandra'ya verilmiş 'kendine çeki düzen ver' mesajı da olabiliirdi.

Ramsey'in sözlerini tekrar düşününce dudaklarını ısırıldı: Beş gün... Düşes beş gündür bir şey yememişti. Alexandra da yememişti ama o genç, sağlıklı ve güçlüydü. Düşesin yemek yememesinin, torununun kayboluşundan gözükteğinden daha fazla etkilendiği anlamına geldiğini düşündükçe Alexandra daha da yumuşadı.

Kararlı bir iç çekişle saçını alnından çekti ve çay tepsisinin barış teklifi manasına geldiğinde karar kıldı çünkü yetmiş yaşındaki bir kadının harap olmasına dayanamıyordu.

Alexandra, mavi salonun yarı açık kapısından uzun sırtlıklı bir sandalyede gözlerini ateşe dikerek oturan düşesi gördü. Yaşlı kadın dinlenirken bile korkutucu bir görünüşe sahipti. Buna rağmen katılaşmış, içine kapanık hatları, Alexandra'ya annesinin babasının ölümünden hemen sonraki günlerdeki halini anımsattı, babasının diğer karısının gelip de annesinin kederini öfkeye dönüştürmeden önceki halini.

Alexandra yavaşça odaya girdi. Genç kızın gölgesini fark eden düşes birden başını kaldırdı ve yine aynı hızla bakışını

geri çevirdi. Ama Alexandra onun solgun gözlerinde biriken gözyaşlarının parlaklığını görmüştü bile.

“Ekselansları?” dedi Alexandra usulca.

Düşes onu, “Sana beni rahatsız etme iznini kim verdi?” diye terslemesine rağmen Alexandra bu seferlik onun haşın sesinden etkilenmedi.

Annesini yatıştırmak için kullandığı yumuşak ses tonuyla, “Hiç kimse, efendim.”

“Git buradan.”

Alexandra gururu kırılmasına rağmen kararlılıkla devam etti. “Uzun kalmayacağım. Birkaç dakika önce size söyledigim şeyler için özür dilemeliyim. Bağışlanamaz şeyler söyledim.”

“Özrünü kabul ediyorum. Hadi git artık.”

Alexandra düşesin yaralayıcı bakışına aldırmayarak ileri yürüdü. “İkimiz de yemek zorunda olduğumuza göre, düşündüm de eğer birlikte yersek bu daha çekilir olabilir. Bir birbirimize eşlik edebiliriz.”

İsteklerine aldırış edilmeyen kadının yüzü öfkeyle parladı. “Eğer kendine arkadaş arıyorsan on beş dakika önce önerdiğim gibi annenin yanına, eve gidebilirsin.”

“Gidemem.”

“Neden?”

“Çünkü,” diye cevap verdi Alexandra boğuk bir sesle, “Onu seven birilerinin yanında olmaya ihtiyacım var.”

Çıplak ve zapt edilemeyen bir acı yaşlı düşesin sert hatlarını dağıttı. Düşes kendini toparlayana kadar Alexandra onun katı ve ağırbaşlı görünümünün altında yatan ıstırapı gördü.

Acıyla içi burkulan Alexandra, bunu göstermemeye özen göstererek aceleyle düşesin karşısındaki sandalyelerin birine oturdu ve tepsilerden birinin örtüsünü açtı. Yemeği görünce midesi bulanmasına rağmen gülümsedi. “Bu güzel tavuktan bir dilim ister misiniz? Yoksa biftek mi tercih edersiniz?”

Düşes tereddüt ediyordu. Kıstığı gözlerini Alexandra’nın

üzerine dikerek, "Torunum hâlâ yaşıyor!" dedi. Sanki Alexandra'nın bunu inkar etmeye kalkışması için meydan okuyor gibiydi.

"Elbette öyle," dedi Alexandra hevesle. Bundan şüphe duyması halinde orada bulunamayacağını farkındaydı. "Buna tüm kalbimle inanıyorum."

Düşes, Alexandra'nın samimiyetini ölçmek için yüzünü inceledi, sonra kararsız bir baş sallamanın ardından huysuzlukla, "Sanırım biraz tavuk yiyebilirim," dedi.

Şöminedeki ufak ateşten gelen çıtırtılar dışında tüm yemeği sessizlik içinde yediler. Düşes ancak Alexandra kalktıktan ve iyi geceler diledikten sonra ağzını açtı. Geline ilk defa ismiyle hitap ederek, "Alexandra," dedi.

Alexandra arkasını döndü. "Buyurun efendim?"

"Sen..." Düşes zorlukla acı dolu bir nefes aldı. "Dua ediyor musun?"

Gözyaşları Alexandra'nın gözlerini yaktı. Gururlu yaşlı kadının onun dini alışkanlıklarını merak etmediğini, sadece onun da dua etmesini istediğini fark etmişti.

Alexandra acıyla yutkunarak başını salladı. "Hem de çok."

Sonraki üç gün boyunca Alexandra ve düşes mavi salonda uyanık durdular, cümleleri gelişigüzel, sesleri kısıktı. İkisini bir arada tutan tarifsiz dehşet dışında birbirleriyle pek ortak yanı bulunmayan iki yabancıydılar.

Üçüncü günün öğleden sonrası Alexandra düşese Anthony'yi çağırıp çağırmadığını sordu.

"Buraya gelmesi için haber yolladım ama o - " Ramsey'in kapıda belirmesiyle sözünü yarıda kesti. "Efendim, Ramsey?"

"Sör George Bradburn geldi, ekselansları."

Alexandra düşesin eline tutuşturduğu nakış işini atarak te-

laşla ayağa fırladı. Ama ak sağlı beyefendinin ifadesiz yüzünü gördükten sonra tüm vücudu korkuyla titremeye başladı.

Yanındaki düşes de bakanın ifadesinden aynı sonucu çıkarmış olmalıydı çünkü onun yüzünün de tüm rengi kaşmıştı. Düşes, Grosvenor Square'e geldiğinden beri kullandığı bastonuna dayanarak yavaşça yerinden kalktı. "Belli ki bize bir haber getirdin George. Söyle ne oldu."

"Dedektifler Hawthorne'un tanımına uyan bir adamın onun kaybolduğu gece yaklaşık on bir gibi iskeledeki tavernalardan birine girdiğini saptamış. Tavernanın sahibi büyükçe bir rüşvet karşılığında gelen adamın oldukça uzun boylu - bir seksenden uzun - olduğunu ve bir beyefendi gibi giyindiğini söylemiş. Girip birkaç puro aldıktan sonra çıkmış. Taverna *Fair Winds*'in demirlediği yerin tam karşısındaymış. Sözü geçen adamın Hawthorne olduğuna eminiz."

Bradburn duraksadı ve, "Siz hanımlar beni dinlerken oturmak istemez misiniz?" dedi.

Bu korkunç teklif Alexandra'nın sandalyenin kenarına tutunmasına sebep oldu ama başını iki yana salladı.

Düşes boğuk bir sesle, "Devam et," diye emretti.

"*Fair Winds*'in yakınına demirlemiş *Falcon*'un güvertesindeki iki denizci, iyi giyimli ve çok uzun boylu bir adamın tavernadan çıktığına şahit olmuşlar. İki serseri de onu takip ediyormuş. *Falcon*'daki denizciler zil zurna sarhoşlarmış ve çok dikkat etmemişler ama biri serserilerden birinin uzun boylu adamın kafasına sopa ile vurduğunu gördüğünü söylüyor. Diğer denizci bunu görmemiş ama o da bu beyefendinin - çok içki içmekten baygın düştüğünü varsayarak - serserilerin omzunda iskeleden aşağıya doğru götürüldüğünü görmüş.

"Ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamışlar mı?" diye bağırdı Alexandra.

"Denizciler yardım edebilecek durumda değillermiş ve böyle bir teşebbüsleri de olmamış. Ne yazık ki rıhtımlarda kimse kimseye pek karışmaz."

Düşes bakanın asık suratını inceleyerek, "Dahası var değil mi?" diye sordu.

Sör George derin bir nefes aldı ve anlatmaya devam etti. "O gece donanma için adam toplayan çetelerin çok faal olduklarını başından beri biliyorduk. Ve araştırmamızı derinleştirdiğimizde bir çetenin tarifi açıkça Hawthorne'a uyan birini satın aldığını öğrendik. İçkiden bayıldığını düşünerek ve üzerinde kimlik çıkmadığı için serserilere para sayarak Hawthorne'u almışlar ve Majesteleri'nin savaş gemilerinden biri olan *Lancaster*'a yerleştirmişler."

"Tanrıya şükür!" diye bağırdı Alexandra. Yüreği nihayet aradığı mutluluğa kavuşmuştu. Farkına varmadan düşesin buz gibi elini yakaladı ve onu sıkıca tuttu. Ama Bradburn'un biraz sonra söyleyeceği sözler Alexandra'nın ruhunu cehennemnin dibine doğru bir gezintiye yollayacaktı. "Dört gün önce," diye devam etti Bradburn ümitsizce, "*Lancaster*, Fransız gemisi *Versailles*'le savaş halindeydi. Diğer gemimiz *Carlisle* ise Amerikalılarla yaptığı savaşta yenik düşmüş, sisten faydalanarak limana geri dönmeye çalışıyordu. Kardeş gemisinin yardımına gidemeyen *Carlisle*'in kaptanı tüm savaşta dürbünüyle izlemiş. Savaş bittiğinde *Versailles* yelkenlerini zar zor açabiliyormuş..."

"Peki ya *Lancaster*?" diye bağırdı Alexandra.

Sör George boğazını temizledi. "Bu haberi bildirmek bana acı veriyor ama *Lancaster* batmış ve güvertedeki herkes kaybolmuş. Ekselansları Hawthorne dükü de dahil."

Oda Alexandra'nın etrafında dönmeye başladı; ağzını eliyle kapatarak göğsünden yükselen çığlığı bastırmaya çalıştı. Çığına dönmüş bakışları düşesin ıstırap dolu yüzüyle buluştu. Alexandra düşesin yalpalamaya başladığını görünce ağlayan kadına sarıldı ve onu bir bebek gibi ileri sallamaya başladı. Alexandra'nın gözyaşları sağanak gibi akarken, yaşlı kadının titreyen sırtını sıvazlıyor ve kulağına teselli sözcükleri fısıldıyordu.

Sanki uzak bir mesafeden geliyormuş gibi Sör George

Bradburn'un doktor getirdiğini söyleyen sesini duydu ve birinin nazik ama sıkıca Jordan'ın ağlayan büyükannesini kucağından çektiğini hissetti. Sonra da Ramsey'in kendini koluna girerek onu üst kata götürdüğünü...

On Üçüncü Bölüm

Kâbuslar Alexandra'nın peşini gündüz de bırakmıyordu. Her biri babası, dedesi ya da kocasının ismini taşıyan yüzlerce mezar taşıyla çevrili kilise mezarlığından kaçmayı bir türlü başaramıyordu.

Göz kapakları sanki uçlarına yük bağlanmış gibi ağırlaşmıştı. Açmak için özel çaba harcaması gerekiyordu. En sonunda açmayı başardığında, bunu hiç yapmamış olmayı diledi. Sanki biri başına balta saplamış gibiydi. Pencereden içeri giren güneş ışığı gözünü ağrıtıyordu. Gözlerini kırptırarak diğer yanına döndü. Yanındaki sandalyede kolalı siyah üniforma, beyaz önlük ve başlık giyen zayıf bir kadın uyukluyordu. Alexandra belli belirsiz onun salon hizmetçisi olduğunu anımsadı.

"Sen neden buradasın?" diye sordu kendinin olduğuna inanmakta zorlandığı zayıf ve hırıltılı bir sesle. Hizmetçi hafifçe horuldayarak uyumaya devam etti. Alexandra zonklayan başını yana çevirdi. Karşısındaki masanın üzerinde bir kaşıkla bardağın durduğunu gördü.

"Onlar da ne?" diye fısıldadı, bu sefer daha yüksek bir sesle.

Yorgun hizmetçi birden doğruldu. Alexandra'nın gözlerinin açılmış olduğunu görünce hemen ayağa kalktı. "Afyon

ruhu, leydim. Doktor uyanır uyanmaz yemeniz gerektiğini söyledi. Size güzel bir tepsi hazırlayıp çabucak gelirim.”

Alexandra bütün bu olanları anlayabilmek için fazlasıyla uykuluydu. Ağır göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. Gözlerini tekrar açtığında yatağının kenarına bir tepsi gelmiş ve güneş alçalmıştı. Akşamüzeri olduğunu anladı. Zihni bulanık ve karışık. Dinlenmeye devam etti.

Salon hizmetçisi bu sefer uyanık ve endişeyle Alexandra'nın gözlerine bakıyordu. “Tanrım, ölü gibi uyuyordunuz,” diye bağırdı, gözlerini korkuyla fal taşı gibi açarak elini ağzına götürdü.

Alexandra merakla hizmetçiyi izledi. Ardından hizmetçi tepsiyi kucığına koyabilsin diye beceriksizce oturur pozisyona geçmeye çalıştı. Kucığına konulan kahvaltı tepsisinin üzerinde her zamanki gibi kırmızı bir gül ve ikiye bükülmüş bir *Times* gazetesi vardı. “Neden afyon ruhu verdiler?” diye sordu. Geveleyerek konuşuyor oluşu ve yeterince konsantre olamaması canını sıkıyordu.

“Doktor öyle söyledi.”

Alexandra kaşlarını çatı, sonra bu eve geldiğinden beri her sabah otomatik olarak sorduğu soruyu sordu. “Sir George geldi mi – ” Bedenini saran acı sancılı bir inilti şeklinde çıktı. Zihni açıldıkça Bradburn'ün salı günü yaptığı ziyareti hatırladı. Zihnini saran görüntü ve seslerden kurtulmak için ağrıyan başını sallamaya başladı. “...haberi bildirmek bana acı veriyor ama güvertedeki herkes... Çabuk, doktor çağırın... Yetkili merciler gerektiği gibi bilgilendirilmiş... Ramsey, onu hemen yatağına götür...”

“Yo!” diye haykırdı Alexandra. Ve yüzünü çevirdi ama bu sefer de gözü kucığında duran *Times*'a takıldı ve ilk sayfadaki kalın harfli yazılara bakakaldı.

Hizmetçi endişeyle, “Ne oldu hanımım? Ne yazıyor gazetede?” diye sordu. Okuması olmadığı için boş gözlerle gazeteye bakıyordu.

Alexandra acı kelimelerin her birini yavaş yavaş idrak etti.

Gazete, XII. Hawthorne Dükü, Landsdowne Markı, Marlow Kontu ve Richfield Baronu Jordan Addison Matthew Townsended'nin ölü bulunduğunu yazıyordu.

Alexandra'nın başı gerisin geriye yastıkların içine düştü. Gözlerini kapadı, aklını kavuran acı dışında hiçbir şey hissetmiyordu.

"Ah, leydim, ekselansları, sizi üzecek bir şeye sebep olmak istememiştım," diye af dilemeye başladı hizmetçi. "Doktor çağırayım. Ekselansları yatağa düşünce doktor onun başında durmaya başlamıştı."

Hizmetçinin son dedikleri Alexandra'nın harap olmuş bilincine yavaşça sızdı. "Ona biraz sonra giderim," dedi perişan hizmetçiye.

"Ekselansları, siz de hastasınız. Hiçbir faydası olmaz. Craddock, Bay Ramsey'e ekselanslarının konuşmadığını söylemiş. Konuşmadığını. Kimseyi tanımıyor, sadece bakıyormuş..."

Duyduğu sözlerdeki dehşet kendi kederinden üstün geldi ve Alexandra hizmetçinin itirazlarına aldırmadan ayaklarını yatağın kenarına attı. Duyuları dengesini bulana kadar yatağın başlığını tuttu. Ve ardından sabahlığını giydi.

Alexandra'nın çaldığı kapıyı doktor açtı. Alexandra düşesin yatak odasının kapısının önüne çıkan doktora endişeyle, "Nasıl?" diye sordu.

Doktor başını salladı. "İyi değil, hem de hiç iyi değil. O artık genç bir kadın değil ve korkunç bir travma yaşıyor. Ne yiyor ne de konuşuyor. Sadece yattığı yerden uzaklara bakıyor."

Alexandra annesinin durumunu hatırlayarak başını salladı. Babasının ölümünün ardından diğer karısı çıkagelince, annesi de yatağına çekilmiş, yemeyi ve konuşmayı reddetmiş ve kimsenin kendisini teselli etmesine izin vermemişti. Annesi sonunda kendi kendini zorladığı hapis halinden çıktığında bir daha eskisi gibi olmamıştı. Sanki o ana dek bastırıldığı tüm acı ve öfke aklını kemiriyor gibiydi."

Acıyı içine gömmenin tehlikesini bilen Alexandra, "Hiç ağlıyor mu?" diye sordu.

"Tek bir gözyaşı bile dökmedi! Onun statüsü ve mizacındaki kişiler ağlamazlar. Craddock ve benim ona defalarca kez telkin ettiğimiz gibi güçlü ve iyimser olmaya çalışmalı. Ne de olsa bir torunu daha var ve unvanlar aileden uçup gidecek değil."

Alexandra doktorlar hakkında hiçbir zaman iyi şeyler düşünmemişti ama önünde duran bu anlayış ve duyarlıktan yoksun kibirli adama baktıkça, doktorların toplumsal saygınlık skalasındaki yeri en diplere doğru dalışa geçti. "Müsaade ederseniz onu görmek istiyorum."

Alexandra'nın yüzündeki tereddütsüz küçümsemeyi görmeyen doktor, "Onu neşelendirmeye çalışın," dedi.

Alexandra loş odaya girdiğinde, eskiden dinç ve çetin olan bu güçlü kadının şimdi yastıklara zorlukla dayanmış, bir hayalet gibi durduğunu görünce kalbi dehşet ve acımayla sarsıldı. Ak saçlarının oluşturduğu tacın altında yaşlı kadının yüzü tebeşir gibiydi. Acıyla donuklaşmış gözleri, derin ve karanlık yuvalarına çekilmişti. Alexandra, yatağının ucuna gelip oturduğunda düşes onu tanıdığına dair herhangi bir belirti göstermedi.

Alexandra korkarak elini uzattı ve düşesin altın renkli yatak örtüsünün üzerinde gevşekçe duran mavi damarlı elini tuttu. Onun kendini dinlemesi için yalvaran gözlerle bakarak, titrek ve şefkatli bir sesle, "Ah, madam, böyle devam edemezsiniz," dedi. "Böyle yapmamalısınız. Jordan sizi böyle görmek istemezdi." Düşesten hiçbir tepki alamayınca Alexandra'nın ümitsizliği daha da arttı ve bunun üzerine düşesin nazik elini daha da sıktı. "Onun sizin gücünüz ve yüreğinizden ne kadar gurur duyduğu hakkında hiç fikriniz var mı? Onun sizinle ne kadar gurur duyduğunu biliyorum çünkü devamlı sizinle övünürdü."

Düşesin solgun mavi gözleri hiç kıpırdamadı. Duymamış mıydı, inanmıyor muydu yoksa önemsemiyor muydu, Ale-

xandra emin olamadı. Onu inandırmak için çabalamaya devam etti. "Bu doğru. Çok iyi hatırlıyorum, düğünümüzden sonra Rosemeade'den ayrılmak üzereydik ve sizin nereye gittiğinizi sormuştu. Ben de ona sizin üst kata çıktığınızı ve evliliğimizden ötürü bir daha kendinize gelemeyeceğinizden korktuğumu söylemiştim. Ben böyle söyleyince gülümsedi – hani o güldüğünde hemen geri gülümsemek istediğiniz gülümsemelerinden biri. Sonra ne dedi biliyor musunuz?"

Düşes kıpırdamadı.

"Dedi ki," diye devam etti Alexandra telaşla. "Onu çökertmek için bizim evliliğimizden fazlası gerek. O Napolyon'a bile tek başına kafa tutabilir ve onunla işini bitirdiğinde bize savaş açma terbiyesizliğinde bulunduğu için Napolyon'un af dilemesini sağlayabilir.' Aynen böyle söy – "

Düşesin gözleri kapandı, Alexandra'nın ağzı yüreğine geldi ama bir an sonra düşesin solgun yanaklarından iki damla gözyaşı süzüldü. Gözyaşları iyiye işarettti. Alexandra hızla devam etti. "Sizin yürekli, güçlü ve- ve vefalı olduğunuzu biliyordu. Sizin dışınızda hiçbir kadının sadakat gösterebileceğine inanmıyordu."

Düşesin gözleri açıldı, acı ve şüpheyle Alexandra'ya baktı.

Alexandra elini kalbi kırılmış kadının yanağına götürerek onu doğruyu söylediğine ikna etmeye çalıştı. Ama kendi üzerindeki hâkimiyetini hızla kaybediyordu. Zorlukla konuşabildi. "Doğruyu söylüyorum. Ona olan bağlılığınızdan o kadar emindi ki, bizim evliliğimizden hiç hoşlanmamanıza rağmen beni tenkit etmeye yeltenen herhangi birinin – sırf onun adını taşıdığım için – canına okuyacağınızı söylemişti."

Düşesin solgun mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Birkaç sessiz dakikanın ardından, düşes sarsılarak yutkundu ve gözlerini Alexandra'ya çevirdi. Kırık bir sesle, "Hawthorne gerçekten öyle mi dedi – yani Napolyon hakkında?" diye sordu.

Alexandra gülümsemeye çalışarak başıyla onayladı. Düşes, "Biliyor musun, onu oğullarımdan bile çok severdim," dediğinde Alexandra artık gözyaşlarını tutamadı ve birden boşaldı. Düşes kollarını uzatarak kendini cesaretle teselli etmeye çalışan kıza sarıldı ve onu yakınına çekti. "Alexandra, ona hiç onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyemedim ve artık her şey için çok geç," diye hıçkırarak ağlamaya başladı.

Günün geri kalanında ve ertesi gün boyunca Alexandra, hiç durmadan Jordan hakkında konuşma ihtiyacı hissederek düşesle birlikte kaldı. Artık kadının kederine ket vuran duvar yıkılmıştı.

Ertesi gece sekizde başında bekleyen yaşlı görevliyi huzur içinde dinlenir bıraktı ve iç karartıcı odasına dönmek yerine mavi salona gitti. Kaybının acısını zihninden uzakta tutmaya çalışarak kitaptan bir kitap seçti.

Kapı eşiğinde duran Ramsey boğazını temizleyerek bir misafirin geldiğini duyurdu: "Ekselansları, Hawthorne dükü-"

Alexandra ayağa fırlayıp kapıya doğru koşarken göğsünden bir sevinç çığlığı yükseldi. Fakat Ramsey'in kenara çekilip Hawthorne dükünün kapıda belirmesiyle Alexandra olduğu yerde çakılı kaldı. Kendine doğru gelen Anthony Townsende'di. Yeni Hawthorne Dükü artık Anthony Townsende'di.

Mantıksız ve kontrol edilemez bir öfke duygusu Alexandra'yı kuşattı. Bu adam bu kadar kısa bir süre içinde nasıl olur da Jordan'ın unvanını sahiplenebilirdi. Demek Anthony Townsende bu trajediden faydalanmayı seçmiş ve bu işin keyfini çıkartmaya başlamıştı.

Anthony, Alexandra'nın yüzünde kabaran öfkeyi görünce birdenbire durdu. "Yanılyorsun Alexandra," dedi sessizce. "Şu anda onun bu odaya girmesi için her şeyimi verirdim.

Ramsey'in beni bu şekilde duyuracağını bilseydim yapmamasını söyledim."

Anthony'nin kısık sesindeki samimiyeti hisseden ve gözlerindeki hüznü gören Alexandra'nın öfkesi bir anda dindi. Aklından geçirdiklerini inkar etmeyecek kadar dürtüst olan Alexandra pişmanlıkla, "Lütfen beni bağışlayın ekselansları," dedi.

Anthony, "Tony," diye düzeltti ve arkadaşça elini uzattı. "Büyükanne nasıl?"

"Şu anda uyuyor, ama gün geçtikçe iyiyce gidiyor."

"Ramsey bana, ona muazzam destek ve rahatlık sağladığını söyledi. Teşekkür ederim."

"Çok cesur biri, kendi kendine bakabiliyor."

Anthony masanın kenarına gidip kendine şeri koyarken, "Ya sen?" diye sordu. "Peki sen kendine bakabiliyor musun? Kötü gözüküyorsun."

Alexandra'nın gözleri bir an için eski nüktedanlığıyla parladı, "Ekselansları, hafızanız zayıf olsa gerek. Görünüşüm hiçbir zaman 'eh fena değil' den öteye geçmedi."

Anthony onun karşısına geçip gözlerini titreyen ateşe dikerek, "Tony," diye belirtti.

Alexandra birkaç dakika sonra, "Büyükanne Londra'da kalıp yüzlerce başsağlığı ziyaretine maruz kalmak istemiyor," dedi. "Küçük bir anma töreninin ardından Rosemeade'e dönmek istiyor."

Anthony Rosemeade adının geçmesiyle beraber başını salladı. "Rosemeade'e gidip kendi başına kalmasını doğru bulmuyorum. Ben de orada bir haftadan fazla kalamam. Hawthorne, Jordan'ın ölümünü duyar duymaz benden talimat ve güvence bekleyecek binlerce hizmetçi ve kiracıyla dolu çok geniş bir arazi. Jordan'ın bütün yatırımlarını idare etmeyi ve gayri menkullerinin yönetimini öğrenmek bir hayli vaktimi alacak. Büyükanneimin Hawthorne'a gelmesini ve benimle beraber orada kalmasını tercih ederim."

"Evet, bu onun için daha iyi olur." Anthony'yi kendi

planları hakkında bilgilendirmek isteyen Alexandra, anma töreninin ardından eve gitmek istediğini söyledi. "Annem düğünümün hemen ardından seyahat etmeye ve eğlenmeye başlayacağını söylemişti," diye açıkladı. "Nereye gittiğini haber vermek için bana mektup yazacaktı, eğer bana onun mektuplarını yollayabilirseniz ben de geri cevap yazabilirim ve ona kocamın..." Öldüğünü demek istedi ama diyemedi. Evlendiği hayat dolu-yakışıklı adamın artık hayatta olmadığına inanamıyordu.

Ertesi sabah yüzünde kararlı bir sertlik taşıyan düşes ve endişeyle peşinden gelen Ramsey, yavaşça sarı salona girdiler. Anthony gazete okuyor, Alexandra ise masa başında oturmuş dalgın dalgın etrafa bakıyordu.

Düşes, gözünü kendini felaketten kurtaran, çökük yanaklı, solgun yüzlü, yürekli kıza çevirdiğinde bakışı yumuşadı. Ardından kuyruğunu kovalamakla Alexandra'nın siyah yas elbisesini çekiştirmek arasında gidip gelen Henry'yi gördü. "Otur!" diye bağırdı disiplinsiz hayvana.

Alexandra ürktü, Anthony yerinde hopladı ama Henry sadece kuyruğunu sallayarak düşesi selamlamakla yetindi ve fütursuzca neşeli oyununa devam etti. Bu eşi görülmemiş pervasız saygısızlık karşısında çaresiz kalan düşes bakışlarıyla delişmen köpeği hizaya getirmeye çalıştı ama bunun da bir etkisi olmadığını görünce heybetli uşağa çıkıştı ve, "Ramsey, bu zavallı yaratığı derhâl uzun ve yorucu bir yürüyüşe çıkart," diye buyurdu.

Heybetli uşak başını eğerek, "Elbette ekselansları. Hemen," dedi. Yere eğilip sağ eliyle köpeği ensesinden kaldırıp köpeğin tüylü kıcını sol eline oturttu ve kıpırdayan hayvanı kollarının izin verdiği ölçüde kendinden uzakta tutmaya çalışarak dışarı çıktı.

Düşes, "O halde," diye lafa girince Alexandra kararsız gü-

lümseyişini yarıda kesti. "Anthony bana eve dönmek istediğini bildirdi."

"Evet. Yarın anma töreninden sonra ayrılmak niyetindeyim."

"Hayır, öyle bir şey yapmayacaksın. Anthony ve benimle beraber Hawthorne'a geleceksin."

Alexandra hiçbir şey olmamış gibi eski hayatına dönmek ve Jordan hiç hayatına girmemiş gibi devam etmek istemiyordu ama Hawthorne'a gitmeyi aklından bile geçirmemişti. "Neden öyle bir şey yapayım?"

"Çünkü artık Hawthorne Düşesisin ve yerin kocanın ailesinin yanı."

Alexandra duraksadı, sonra başını iki yana sallayarak reddetti. "Benim yerim evim."

"Saçmalık!" diye bağırdı düşes. Alexandra düşesin bildik despot tavrına dönmesine gülümsemeden edemedi. Yine de bu halini, kederden içi boş bir kabuğa dönüşmesine tercih ederdi. "Hawthorne ile evlendiğin gün," diye devam etti düşes, "Bana seni şekle sokma ve sosyete içindeki hak ettiğin yeri alabilmek için seni yetiştirme sorumluluğunu vermişti. Torunum artık burada olmasa da, onun bu isteğini yerine getirmek için yeterli *vefaya* sahip olduğuma inanıyorum."

Vefa kelimesine yapılan vurgu, Alexandra'ya, kendisinin düşese torununun ondaki bu özelliğe hayranlık duyduğunu söylediğini anımsattı. Alexandra tereddüt içindeydi. Bildiği ve sevdiği herkes ve her şeyden ayrılarak Hawthorne'da yaşama endişesi, suçluluk ve sorumluluk duyguları arasında gidip geliyordu. Düşes cesaretle kendi acılarıyla boğuşuyordu. Alexandra'nın kendi üzüntüsüne yardım edemezdi. Diğer bir yandan Alexandra, bu ağır yükü, büyükbabası ve babası öldüğü zaman başardığı gibi tek başına taşıyabileceğinden emin değildi. Biraz daha düşündükten sonra teklifi reddetmesi gerektiğine karar verdi. "Bana birlikte yaşamayı teklif ederek çok büyük nezaket gösteriyorsunuz, efendim. Ama korkarım ki bunu yapamayacağım. Annem gittiğinden dolayı

benim sorumluluğumda olan kimseler var. Öncelikle onlarla ilgilenmem gerek."

"Ne sorumluluğu?" diye sordu düşes.

"Penrose ve Filbert. Annem gittiği için onlara bakacak kimse kalmadı. Kocama onlara evimizde bir yer ayarlayabilir mi diye soracaktım ama -"

"Kim bu Filbert ve Penrose?" diye Alexandra'nın sözünü yarıda kesti düşes.

"Penrose bizim kâhyamız, Filbert da uşağımız."

"Ben hizmetçilerin efendilerine hizmet etmek için var olduklarına sanıyordum, tersini değil. Ama sorumluluk duygunu takdir ediyorum. Onları Hawthorne'a getirebilirsin," diye buyurdu düşes cömertçe. "Sanırım bir iki hizmetçiye daha verecek iş bulabiliriz."

"Ancak onlar oldukça yaşlı!" diye araya girdi Alexandra aceleyle. "Fazla çalışmıyorlar ve gururlarına düşkünler. Gerçekten çok yardımcı olduklarına inanmaları gerekiyor. Sanırım böyle bir hayale kapılmalarına ben sebep oldum."

"Ben de istedikleri ve çalışabildikleri sürece yaşlı hizmetçileri yanımda tutmanın bir Hristiyan olarak görevim olduğunu düşünürüm," diye yalan söyledi düşes pişkince. Ve hemen ardından kulaklarına inanamayan torununa amansız bir bakış fırlattı. Alexandra'yı iyi eğitim görmüş genç bir sosyete leydisine dönüştürme projesinin üstesinden gelmeye kararlıydı. Bu, onun için bir mücadele, bir görev, bir hedefti. Çingene bukleleriyle kendini bir felaketten çekip çıkaran bu yürekli kızın kalbinde kalıcı bir yer kapmış ve ona veda etmeye hazır olmadığını kendine itiraf edemiyordu.

Alexandra, "Ne yazık ki -" diye başladı.

Düşes, Alexandra'nın bir kez daha teklifini reddetmeye girişeceğine kanaat getirerek tüm çıkışları tuttu, "Alexandra sen artık bir Townsende'sin ve yerin bizim yanımız. Dahası kocanın isteklerine hürmet etmek senin görevin. O, senden şanlı adını kendine yakışır biçimde taşımanı istemişti."

Düşesin bu sözleri Alexandra'yı can evinden vurdu ve di-

renci kırıldı. Gurur ve sevinçle artık adının Lawrence değil *Townsende* olduğunu idrak etti. Her şeye rağmen Jordan'ı tümüyle kaybetmemişti, onun adını taşıyordu. Üstelik onu şereflelendireceğine ve isteklerini yerine getireceğine ant içmişti. Görünen o ki, Jordan onun adına layık bir leydi olmasını ve sosyete de yerini almasını istemişti. Başını kaldırıp düşesce bakarak ona usulca söz verirken kalbi şefkatle kabarıyordu. "Onun isteğini yerine getireceğim."

Düşes, "Mükemmel," dedi sert bir ses tonuyla. Alexandra, eşyalarını toparlamak için odadan ayrıldığında Anthony sandalyesinde geri yaslanarak gülümseyen bir bakışla büyükannesini süzmeye başladı. Düşes bunun üzerine sandalyesinde doğruldu ve bakışlarını torunundan kaçırdı. Fakat bu hızlı manevrası başarısızlığa uğradı. "Söylesenizce," diye kahkaha kokan sesiyle söze girdi Anthony, "Ne zamandan beri yaşlı hizmetçileri çalıştırma hastalığından muzdaripsiniz?"

"Alexandra'nın ayrılmasını engellemenin tek yolunun bu olduğunu anladığımdan beri," dedi düşes açıkça. "Bu çocuğun hayatının geri kalanını Allah'ın unuttuğu bir köyde, dul bir kadın olarak geçirmesine izin vermeyeceğim. Daha on sekiz yaşında."

On Dördüncü Bölüm

Townsendeler'in on iki nesildir sahip oldukları atadan kalma arazileri Hawthorne, ormanlar, parklar, tepelikler ve verimli tarlalardan oluşan yirmi bin dönümlük bir araziydi. Girişinde Hawthorne arması taşıyan heybetli siyah demir kapılar bulunuyordu. İçeri girmek isteyen şık gezi arabaları, üniformalı bekçinin taştan yapılmış bekçi kulübesinden çıkıp ağır kapıları açmasını beklemek durumundaydı.

Etrafı saran kusursuz yeşillikler arasından sarsıntısız ilerleyen faytonda düşesin yanında oturan Alexandra pencereden dışarıyı izliyordu.

Pürüzsüz yolun her iki yanında, ulu ağaçlar görkemli dallarını yoldan geçen arabaların üzerlerine doğru uzatmış şemsiye görevi görüyordu. Hawthorne artık Anthony'ye ait olsa da Alexandra'nın gönlünde buraların sahibi hâlâ Jordan'dı. O burada doğmuş, büyümüş, burada bir erkeğe dönüşmüş ve burayı evi saymıştı. Alexandra demek ki onu burada tanıyacak, daha önce öğrenme fırsatı bulamadığı her şeyi öğrenebilecekti. Sırf burada olmak bile Alexandra'ya şimdiden kendini Jordan'a daha yakın hissettiriyordu. "Hawthorne hayatimde canlandırdığım yerlerden bile daha güzel," dedi.

Anthony onun heyecanını sınırlarak karşıladı. "Evi görene kadar bekle." Alexandra onun ses tonundan evin muazzam

bir şey olduğunu hemen anladı anlamasına ama bu yine de fayton dönemeci aldığıında Alexandra'nın soluğunun kesilmesine engel olmadı. Yarım kilometre ötede yeşil tepelikler, billur dereler ve taraçalı bahçeler... Ve hemen önünde, tüm ihtişamıyla taş ve camdan yapılmış iki yüz odalı malikâne duruyordu. Eve giden yolun karşı tarafındaki kocaman gölün durgun yüzeyinde kuğular salınıyor, sağ taraftaysa göle ve parklara bakan, klasik yunan tarzı zarif sütunlarla çevrili, güzel ve beyaz bir kamariye yer alıyordu.

"Güzelden de öte bir şey," diye fısıldadı Alexandra. Yolun ön kapıya bağlandığı yayvan merdivenlerde yarım düzine uşak, esas duruşta bekliyordu. Kahalık ettiği düşüncesini zorla bastırarak düşesi örnek aldı ve faytondan indikten sonra uşakları görmezlikten gelerek yanlarından geçip gitti.

Çalınmış havasıyla hemen baş kâhya olduğunu belli eden bir hizmetçi ön kapıyı açtı. Düşes onu Higgins olarak tanıttı ve sonra Alexandra'yla birlikte antreye doğru ilerledi.

Geniş kavisli mermer bir merdiven, zarif bir yarım daire çizerek giriş salonunu üst kata bağlıyor, sonra da bir balkon boyunca ilerleyerek üçüncü kata uzanıyordu. Alexandra ve düşes kavisli merdivenlerden birlikte çıktılar ve düşes Alexandra'ya gül rengi tonlarında dekore edilmiş bir oda gösterdi.

Hizmetçi yanlarından ayrıldığında düşes Alexandra'ya dönerek, "İstersen biraz dinlen. Dün ikimiz için de zor bir gündü."

Jordan'ın dünkü anma töreni Alexandra için sadece acılı ve gerçekdışı bir bulanıklıktan ibaretti. Kocaman bir kilisede düşesin yanında sessizce ayakta durmuş, kendine bakan kasvetli yüzlerin arasında amansız bir sis bulutunun ortasındaymış gibi hissetmişti. Anthony'nin solgun yüzü dul annesi ve topal erkek kardeşi, Alexandra'nın diğer yanında duruyorlardı. Yarım saat önce faytonları Anthony'nin eski evinin yoluna sapmıştı. Alexandra her ikisini de sevmişti ve onların yakınında olacağı için sevinçliydi.

"Dinlenmek yerine ilk olarak Jordan'ın eski odasını görebilir miyim efendim? Anlıyorsunuz ya onunla evliydim ama onu gerçekten tanımaya hiç fırsatım olmadı. O bu evin erkeği idi ve onunla tanıştığım dan bir hafta öncesine kadar hep burada yaşadı." Sözcükler Alexandra'nın boğazında düğüm lenmeye başladı ve titrek bir sesle devam etti, "Onu bulmak, onu tanımak istiyorum. Ve bunu ancak burada yapabilirim. Buraya gelmemin sebeplerinden biri de buydu."

Düşesin içi öylesine yumuşadı ki elini Alexandra'nın solgun yanaklarına götürmek için kaldırdı ama sonra kendine hâkim oldu ve önemsiz bir şeymişçesine sertçe, "Baş uşak Gibbons'ı buraya yollarım," dedi.

Yaşlı ama dinç bir adam olan Gibbons birkaç dakika sonra kapıda gözüktü ve Alexandra'yı "Efendi Yatak Odaları" olarak adlandırdığı, ikinci katta yer alan, tavandan yere kadar uzanan tizlerle ayrılmış penceresi bahçelere bakan görkemli yatak odasına götürdü.

Alexandra içeri girer girmez, Jordan'ın baharatlı kolonyasının belli belirsiz kokusunu duyumsadı. Geceleri onun kollarında uyurken ıraşlı çenesinden gelen kokuydu bu. Jordan'ın ölümünün acısı bir anda iliklerine kadar işledi ve donuk ve ağırlı bir sızı gibi içinde yer etti. Fakat bu oda, harika bir yabancıyla olan dört günlük ani evliliğinin sadece bir hayalden ibaret olduğu duygusundan onu kurtardığı için Alexandra'ya tuhaf bir rahatlama bir hissi vermişti.

Alexandra, kendi etrafında dönerek sevgi dolu bakışlarını, tavanda oyulmuş alçı işinden, gösterişli lacivert ve altın rengi İran halısına kadar odanın her yanında gezdirdi. Muazzam odanın her iki ucunda da Alexandra'nın içine rahatlıkla sığabileceği krem rengi mermerden yapılmış iki büyük şömine vardı. Alexandra'nın solunda altın süslemelerle bezenmiş lacivert satenden yatak örtüsü ile kaplı kocaman bir yatak, yüksek tavandan sarkan lacivert ve altın rengi heybetli bir karyola sayvanının altında oturuyor, sağında ise bir çift altın rengi ipek kanep e şöminenin yanında karşılıklı duruyordu.

Alexandra, yanındaki uşağa sanki kutsal bir mekândaymış gibi saygılı bir sesle "Biraz etrafa bakmak istiyorum," diye fısıldadı. Çalışma masasına doğru yürüdü, gül ağacından yapılmış akik saplı fırçalara sevgiyle dokundu. Sanki Jordan gelip onları ellerine alacak gibi dizili duruyorlardı. Sonra ayak parmaklarının ucunda yükselerek çalışma masasının aynasından kendine bakmaya çalıştı. Jordan'ın aynası. Ayna eski sahibinin boyuna göre ayarlanmıştı ve parmak ucunda dahi Alexandra sadece alnını ve gözlerini görebiliyordu. *Ne kadar da uzundu*, diye düşündü gülümseyerek.

Yatak odası üç ayrı odaya bağlıyordu: Giyinme odası, kitaplıklar ve yumuşak deri sandalyelerin yer aldığı çalışma odası. Ve Alexandra'nın nefesini kesen bir diğer oda daha... Karşısında, altın damarlı siyah mermerden duvarları ve tabanıyla ortasında mermerden devasa ve dairesel gömme bir çukuru olan yarım ay şeklinde bir oda duruyordu. "Bu da ne?"

Uşak, "Banyo, ekselansları," diye cevapladı ve başını eğerek selam verdi.

"Bir banyo mu?" Alexandra hayretle altın musluklara, banyo havuzunun çevresini saran ve gökyüzüne doğru yükselen zarif mermer sütunlara bakıyordu.

"Efendi Jordan modernizasyona inanırdı, ekselansları," diye ekledi uşak. Alexandra yaşlı uşağın sesindeki gurur ve sevgiyi hissetti.

Alexandra sıcak bir gülümsemeyle, "Bana sadece *Bayan Alexandra* diye hitap edilmesini tercih ederim," dedi. Ama uşak o kadar dehşetle baktı ki Alexandra "*Leydi Alexandra* deyin o halde," diyerek taviz vermek zorunda kaldı. "Kocamı iyi tanır mıydınız?"

"Çalışanların çoğundan daha iyi, tabii baş seyyis Bay Smarth hariç." Leydi Alexandra'nın hevesli bir dinleyici olduğunu sezen Gibbons, ona hemen evi ve araziye gezdirmeyi teklif etti. Üç saat süren tur, Jordan'ın gençliğinin gözde uğrak yerlerini, ahıra her gelişinde 'Efendi Jordan hakkındaki

her şeyi' anlatmaya koyulan baş seyis Smarth'la tanışmasını da kapsıyordu.

Akşam olurken Gibbons Alexandra'yı iki yere daha götürerek turu bitirdi. Bunlardan biri önceki XI. Hawthorne Dükü'nün gerçek boyutlardaki portrelerinin birbirinin aynısı altın yaldızlı çerçeveler içinde iki sıra halinde dizildiği uzun galeriydi. Dük eşleri ve çocuklarının portreleriyle beraber iki sıra halinde dizilen bu galeri, görür görmez Alexandra'nın en favori mekânı oldu.

Tüm portreleri tek tek inceledikten sonra, "En yakışıklısı benim kocamış," dedi.

"Bay Higgins ve ben de öyle düşünmüştük."

"Ama onun portresi burada değil ki."

"Ekselansları, Efendi Anthony'ye itibarlı bir ifadeyle ayakta dikilerek zaman harcamaktan daha önemli işleri olduğunu söylemişti." Yukarı sıradaki resimlerden iki tanesini başıyla işaret etti. "İşte orda, tam yukarıda - genç bir oğlanken ve on altı yaşındayken. Babası son bir kez poz vermesi için ısrar etmiş ve Efendi Jordan sinirden köpürmüştü."

Alexandra gri ateşli gözleri olan güzel sarışın bir leydinin yanında ciddiyetle duran koyu kıvrıkcık saçlı küçük çocuğa bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi. Kadının tahtı andıran kırmızı kadife sandalyesinin diğer yanında geniş omuzlu, yakışıklı ve Alexandra'nın bugüne kadar gördüğü en gururlu yüz hatlarına sahip asık suratlı bir adam duruyordu.

Gibbons'un Alexandra'yı götürdüğü son yer sanki uzun zamandır kapalıymış gibi kokan üçüncü kattaki bir odaydı. Odanın içinde hüyükçe bir masaya bakan üç küçük masa ve piring bir ayaklığın üzerinde duran eski bir küre vardı.

"Burası da derslik," dedi Gibbons. "Efendi Jordan'ın gençliğinde buradan çıkmak için harcadığı vakit içerde geçirdiğinden çok daha fazlaydı. Yeterince çalışmadığı için Bay Rigly'den pek çok kez değnek yemişliği vardı. Yine de öğrenmesi gereken her şeyi öğrendi. Zehir gibi akıllıydı."

Alexandra, bu yalın küçük odaya göz gezdirirken hemen

yanındaki masanın üzerine gözleri takıldı. Masanın üzerine J-A-M-T harfleri kazınmıştı. Jordan'ın adının baş harfleri. Parmaklarını hafifçe masada gezdirirken etrafına mutluluk ve tedirginlikle baktı. Bu fazlasıyla ciddi yer, dedesiyle birlikte hevesle ders çalıştığı keyifli ve dağınık çalışma odasına kıyasla ne kadar da kasvetliydi. Bir insanın hocasına hayran kalmak yerine ondan dayak yemesini aklı almıyordu.

Uşak yanından ayrılırken, Alexandra son bir kez durup kocasının, on altı yaşındaki haline ne kadar benzediğine baktı. Yüzünü ona doğru çevirerek büyük bir ciddiyetle, "Benimle gurur duyacaksın, aşkım. Söz veriyorum," dedi.

İlerleyen günlerde Alexandra tüm kararlılığı ve aklıyla bu işe sarıldı. Debrett'in *Asalet* kitabından bütün pasajları ezberliyor, düşesin verdiği, örf, adet ve protokol üzerine ciltler dolusu kitabı, tek tek okuyordu. Gösterdiği gayretle çok geçmeden düşesin takdirini kazandı. Ancak yine de iki istisna, Hawthorne'a gelişlerinin ikinci haftasında düşesin Anthony'yi misafir salonuna çağırmasına sebep oldu.

"Alexandra, Gibbons ve Smarth'la arkadaşlık kuruyor," dedi düşes hayret ve kaygıyla. "Hizmetçilerle şimdiden benim son kırk yıldır konuştuğumdan daha fazla konuştu."

Anthony kaşlarını kaldırıp, tatlılıkla "Uşakları aileden sayıyor. Daha kendi kâhyası ve uşağının buraya gelip gelemeceğini sorarken bu konudaki tavrını belli etmişti. Zararsız bir tutum," dedi.

"Filbert ve Penrose'u gördüğünde böyle düşünmeyeceksin," diye tersledi düşes. "Bu sabah geldiler."

Anthony, Alexandra'nın onları yaşlı diye tanıttığını hatırlayarak, "Onlar sadece -" diye söze başlayacaktı, düşes, "Kör ve sağır!" diye haykırdı. "Kâhya kulağının içine doğru bağırmadığın tek kelimeyi duymuyor. Uşaksa duvarların ve hatta kâhyanın içinden geçmeye çalışıyor. Alexandra'nın

hassaslaşmış duygularına bakmaksızın bir misafir geldiğinde onları gözden uzakta tutmamız gerekiyor. Misafirlerin onları duvarlara çarparken ve etrafı bağırtılarıyla zangır zangır titretirken görmelerine izin veremeyiz.”

Düşes, Anthony’nin endişelenmek yerine güldüğünü gördüğünde, “Eğer buna dahi bir itirazın yoksa seni sabahları Alexandra’yla yaptığın eskrim maçlarını kesmeye ikna etmem zor olacağı benziyor. Genç bir leydi için kabul edilemez bir faaliyet. Ki giydiği binici pantolonundan bahsetmek bile istemiyorum.”

Anthony, bu konuda da, aynı hizmetçilerle arkadaşlık kurma konusunda olduğu gibi büyükannesinin tarafını tutmaya hevesli değildi. “Alexandra’nın benimle eskrim yapmasını yasaklama lütfen. Hatırım için. Kimseye bir zararı yok. Üstelik eğleniyor ve kendini formda tuttuğunu söylüyor.”

“Hatırım için mi?”

Anthony sırtı. “Benim için dişli bir rakip ve o da beni formda tutuyor. Jordan ve ben İngiltere’nin en iyi iki kılıç ustası olarak bilinirdik, eğer bu unvanı korumaya devam etmek istiyorsam Alexandra’yla antrenman yapmaya devam etmem gerek. İtiraf etmeliyim ki maçlarımızın yarısında beni alt ediyor.”

Tony yanından ayrıldığında, düşes çaresizlikle karşısında boş duran sandalyeye baktı. Bu konuları Alexandra’yla konuşarak onun neşesini kaçırmak, yapmak istediği son şeydi. Özellikle de Alexandra şu anda yüreklilikle neşeli durmaya çalışırken. Alexandra’nın insanın içini ısıtan gülümseyişi ve müzikal kahkahaları geldiklerinden beri Hawthorne’un havasını canlandırmıştı. Düşes, Alexandra’nın öyle hissettiği için değil aksine kendisi de dahil herkesin moralini yükseltmek için çaresizlikten ve kendini zorlayarak böyle gözükmeğe çabaladığını çok iyi biliyordu. Bu çabasının, onun içtenlik, kararlılık, nezaket ve yüreklilik meziyetlerinin benzersiz bir karışımı olduğunu düşünüyordu.

Düşesi sıkıntıya soktuğunun zerre farkında olmayan Alexandra, kendini dükün malikanesinin resmi rutinine iyice alıştırmıştı. Bahar yaza dönüşürken çalışmalarına devam ediyor ve boş zamanlarını güzel bahçelerde ve Smarth'ın ona Jordan'ın çocukluğu ve gençliği hakkında harika hikayeler anlattığı Hawthorne'un geniş ahırlarında geçiriyordu. Uşak Gibbons gibi Smarth da Efendi Jordan'a tutkundu ve birkaç hafta içinde Efendi Jordan'ın evlendiği büyüleyici kız, onun da dostluğunu kazanmayı başarmıştı.

Alexandra için günler hareketli geçiyordu fakat yine de Jordan bir an için bile aklından çıkmıyordu. Ölümünün birinci ayında Alexandra'nın isteğiyle Jordan'ın adını, doğum ve ölüm tarihini taşıyan küçük, mermerden bir mezar taşı, alışlageldiği gibi aile mezarlığına değil, gölle ormanın birleştiği yerdeki büyük kameriyenin yanına konulmuştu.

Alexandra büyük kameriyenin manzarasının özellikle de malikanenin arkasındaki tepenin ötesinde kalan تنها mezarlığa kıyasla çok daha güzel olduğunu düşünmüştü. Ama yine de, mezar taşı yerine yerleştirildiğinde tümüyle içine sinmemişti. Baş bahçıvanla konuşmuş ve ondan birkaç tane çiçek soğanı alıp ormana dikmişti. Birkaç günde bir bahçıvana gidip yeni çiçekler alıyordu. Alexandra, Jordan'ın bir defasında kendisini benzettiği Gainsborough portresindeki küçük alanı farkına varmadan kopyaladığını ancak bahçeyi bitirdiğinde anlayabildi.

Bunu fark ettiğinde oraya karşı sevgisi daha da arttı ve büyük kameriyede oturup ormandaki minik bahçesine bakıp Jordan'la geçirdiği her anı hatırlayarak mutlu saatler geçirdi.

Büyük kameriyede tek başına, kendi hoşlanmamasına rağmen ona yavru köpek alışından, onu perişan olmaktan kurtarmak için evlenişine kadar, Jordan'ın kendine yaptığı bütün iyilikleri sevgiyle aklında geçiriyordu. Ama genellikle

Jordan'ın öpücüklerinin başa vuran tatlılığı ve iştahlı ısrarını ve üzerinde dolaşan ellerinin okşayışlarının hazzını baştan yaşıyordu. Gerçek öpüşmeleri hatırlamaktan usanınca, onları kafasında yarattığı ortamlarda hayal etmeye başladı. Jordan'ın dizinin üzerine çöküp, bir elini kalbine koyarak Alexandra'ya, ona olan cbedi aşkı üzerine yemin etmesiyle biten öpüşler... Birlikte geçirdikleri zaman üzerinde düşündükçe Jordan'ın ölmeden önce ona aşık olduğuna dair kanısı güçleniyordu.

Gibbons ve Smarth'ın Jordan'ın en ufak çocukluk cesaretlerini abartılı anlatışlarının da katkısıyla Alexandra Jordan'ı kalbinde kutsadı. Ona bir bilgenin erdemi, bir savaşçının cesareti ve bir meleğin güzelliğini bahşetti. Jordan'ın söylediği her tatlı söz, her sıcak gülümseme, her baş döndürücü öpücük hatırasının pembe ışığında ölümsüzleşiyor ve ardından daha da geliştiriliyordu.

Smarth ve Gibbons'un onun hatalarını görmeyebileceği ya da karşılıklı bir rızayla Jordan'ın eşinin gözünde onun üzerini saran bu mükemmelliği azaltabilecek cylemlerinden ve sözlerinden bahsetmemeye dikkat edebilecekleri Alexandra'nın aklına hiç mi hiç gelmiyordu. Alexandra'ya güzel bir balerinden, onun seleflerinden ya da onun yatağına giren mürcbbiyeden bir kez dahi bahseden olmamıştı.

Alexandra, Smarth ve Gibbons'un anlattığı parıltılı hikâyeleri dinledikçe kocasının cesareti, gözü pekliği ve şerefıyla tanındığını varsaydı. Elbette Alexandra'nın kocasının aynı zamanda aleni flörtleri, aşk fetihleri ve güzel olmaları dışında başka hiçbir ortak özellikleri olmayan kadınlarla skandal yaratan yasak aşklarıyla anıldığını bilmesine imkân yoktu.

Ve böylece Alexandra on sekiz yaşın coşkuluğuyla, tüm günlerini piyano egzersizleriyle uğraşarak, resmi nezaket kurallarıyla ilgili ciltler ezberleyerek, hocalarıyla kibar sohbet provaları yaparak ve civarında örnek alabileceği tek düşes olan Jordan'ın büyükannesinin tutum ve davranışlarını taklit etmeye çalışarak geçiriyordu. Tüm bunları, Londra'ya gitti-

ğinde sosyete ona bakıp Jordan Townsende'ye layık bulsun diye yapıyordu.

Alexandra, tüm gayretiyle kendini Jordan yaşıyorsa onun canından bezdirecek görgü kurallarını öğrenmeye adanmışken, doğa sanki onun bu gereksiz çabalarıyla eğleniyor gibi ona teklifsizce, sosyetenin onu Jordan Townsende'ye layık olduğunu düşündürecek tek toplumsal varlığı ihsan ediyordu; Güzelliği.

Anthony, pencerenin kenarında durmuş, açık mavi binici giysileri içinde yolda at koşturan Alexandra'ya bakıp büyükannesine döndü. "Hayret," dedi yüzünü ekşiterek. "Bir yıl içinde ne güzel bir kadına dönüştü."

"Hayret edecek bir şey yok," diye sert bir ses ve sadakat duygusuyla cevapladı düşs. "Kernik yapısı başından beri düzgündü, yüz hatları mükemmeldi. Sadece çok genç ve çok zayıfı. Dolgunlaşmamıştı. Ben de onun gibi geç açılmıştım."

"Sahiden mi?" dedi Anthony sırtarak.

Düşes büyük bir ciddiyetle, "Sahiden," dedi. Sonra kasvetle, "Hâlâ her gün Jordan'ın mezar taşının üzerine koymak için çiçek getiriyor. Geçen kış, onu elinde seradan topladığı çiçeklerle karda zorlukla yürürken görünce az kalsın ağlayacaktım."

"Biliyorum," dedi Anthony hüznle. Alexandra'nın Şeytan'ı seyişe uzatıp kendilerine el sallaması üzerine Anthony tekrar pencereye döndü. Rüzgâr yüzünden dağılmış parlak saç artık uzamış, sırtının üzerine dalga dalga düşmüştü. Teni pembeleşmiş, kül rengi kirpikli gözleri zümrüt gibi parlıyordu.

Jordan onu bir zamanlar oğlan sanmış olmasına rağmen açık mavi binici giysileri içinde artık hatları oturmuş, çekici bir kadın bedeni vardı. Anthony gözleriyle Alexandra'nın

yürürken kalçasının yaptığı hafif sallanışları takip etti. Rahat, uzun bacaklı zarafetine hayrandı. Bir erkeğin bakışını üzerine çekebilecek ve orada tutabilecek güçteydi.

"Birkaç hafta içinde ilk selamını verdiğinde," diye sesli düşündü, "taliplerini sopayla kovalamak zorunda kalacağız."

On Beşinci Bölüm

LONDRA

Düşes, misafir odasında gergin bir halde ileri geri yürüyordu. "Anthony, sence Alexandra'ya daha genç bir sosyete adabı öğretmeni tutmayarak yanlış mı yaptım?"

Tony boyunbağının kırıksıklarını düzeltmeye çalışıyordu. Bakışını aynadan Alexandra'nın cemiyet içindeki ilk gecesi-nin telaşına kapılan düşese doğru çevirdi ve anlayışla gülüm-sedi. "Artık çok geç."

Düşes bu sefer az önceki görüşünün tam tersini savundu. "Ona nasıl davranacağını kim benden daha iyi öğretebilirdi ki? Sosyete de adabı muâşeret timsali ben değilsem kim, öyle değil mi?"

"Haklısın," dedi Tony büyükannesine. Her nedense Alexandra'nın ders aldığı insanın yetmiş bir yaşında olma-masının daha iyi olacağını hatırlatmaktan özenle kaçındı.

Düşes birden, "Ben bu işi yapamayacağım," diyerek san-dalyesine çöktü. Yüzü çaresizlik içindeydi.

Tony, büyükannesinin yüzünde daha önce hiç görmediği şüphe ve belirsizlik ifadesini görüp kıkırdayınca, düşes ona öfkeli bir bakış fırlattı. "Birkaç saat sonra böyle gülebileceğini hiç sanmam," dedi karamsar bir kehanette bulunarak. "Bu

gece ne serveti, ne aile bağlantıları ne de doğru düzgün bir soydan gelmeyen bir kadını zenginin de zenginin içine çıkarıp onlara kabul ettirmeye çalışacağım. Bu işi kazasız belasız atlatıp atlatmayacağımız Tanrı'ya kalmış. İnsanların her şeyin farkına varıp bize sahtekâr muamelesi yapmaları an meselesi.”

Anthony, yarım asırdır sivri dili, insanların kanını donduran gözleri ve buz gibi tavırlarıyla sosyetenin ve tüm sülalesinin – Jordan hariç – gözünü korkutmuş acılı kadına yaklaştı. Hayatında ilk kez onu alnından öptü. “İnsanlar Alexandra’nın nereden geldiğinden şüphelenseler bile kimse onu dışlayarak seni karşısına almak istemez. Bu işi herhangi bir pürüze mahal vermeden başaracaksın. Belki yeterli nüfuzu ya da forsu olmayan güçsüz bir kadın bu işin altından kalkamayabilirdi ama sen değil büyükanne. Emin ol senin kudretindeki bir kadın değil.”

Düşes, biraz bu sözler üzerine düşündükten sonra beyaz başını yavaşça salladı. “Doğru söyledin.”

“Elbette. Ve artık Alexandra’nın geçmişini ele vermesi konusunda endişelenmeyi bırak.”

“Sadece geçmişini açığa vurmasından değil, aklını ortaya koymasından da bir o kadar kaygılıyım. Dedesi o çocuğun aklını kitaplar dolusu saçmalıklarla doldururken aklından ne geçiriyordu anlamış değilim. Onun gerçekten harika bir sezon geçirmesini diliyorum, herkes ona hayranlık duysun ve sonunda enfes bir evlilik yapsın istiyorum. Keşke Galverston geçen hafta Waverly’nin veledine evlilik teklif etmeseydi. İngiltere’nin evlenmeyen son markisi* de kapıldı. Alexandra şimdi kont ya da daha düşük statülü birine razı gelmek zorunda.”

“Eğer böyle düşünüyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın. Zira Alexandra’nın bu sezonun eğlencesine katılmak ya da cemiyetimizin züppe erkekleri tarafından beğenilmek gibi bir kaygısı yok.”

*Marki: Bazı Batı devletlerinde kont ile duk arasındaki bir soyluluk unvanı.

“Saçmalama. Alexandra aylardır bu iş için çalışıyor.”

“Ama senin düşündüğün sebeplerden değil. O sadece Jordan’ın karısı olarak cemiyetteki haklı yerini kazanmayı istiyor. Onu, Jordan’ın ondan böyle bir şey beklediğine inandırdığın için bunca zamandır sadece ona layık olmaya çalışıyor. Tekrar evlenmek gibi bir niyeti yok. Dün gece söyledi. Jordan’ın kendine âşık olduğuna inanmış ve sanırım onun hatırası için de kendini feda etmeye hazır.”

“Tanrım! Bu çocuk daha on dokuz yaşında bile değil. Elbette ki evlenmeli. Sen ne dedin?”

“Hiçbir şey. Ona cemiyete girmek için Debrett’in *Asalet*’ini okumak ve balo salonunda sohbet egzersizleriyle uğraşmak yerine kur yapması ve oynamayı öğrenmesi gerektiğini nasıl söyleyebilirdim?”

“Aman Anthony, saçmalayıp keyfimi kaçırma. Hiç olmazsa git de Alexandra’nın neden bu kadar geciktiğini öğren. Vakit geldi.”

Alexandra yatak odasının önündeki koridorda Jordan’ın küçük bir portresinin önünde duruyordu. Portreyi Londra’ya ilk geldiklerinde kullanılmayan bir odada bulmuş ve her geçişinde görebileceği bu noktaya asılmasını istemişti. Resim önceki sene yapılmıştı. Jordan sırtını bir ağaca vererek oturmuş, bir dizini çekip bileğini genişgüzel dizinin üzerine koymuş ressamı bakıyordu. Alexandra resmin suni pozlardan arınmış olmasına bayılmıştı ama onu asıl heyecanlandıran ve resme mîcnatıs gibi çeken Jordan’ın ifadesiydi. Baygın gri gözleriyle sanki öpüşmek üzereymiş gibi bakıyordu. Dudaklarında uyusuk ve düşünceli bir gülümseme vardı. Alexandra uzanarak parmaklarıyla Jordan’ın dudaklarına dokundu. “Bu gece bizim gecemiz aşkım,” dedi sessizce. “Seni mahcup etmeyeceğim. Söz veriyorum.”

Alexandra göz ucuyla Anthony’nin kendine doğru geldiğini gördü ve hemen elini resimden çekti. Gözünü Jordan’ın çekici hatlarından ayırmadan, “Bunu yapan ressam çok yetenekli ama adını okuyamıyorum. Kim biliyor musun?”

"Allison Whitmore," dedi Anthony.

Alexandra ressamın kadın oluşuna ve Anthony'nin hemen cevap vermiş olmasına şaşırdı. Bir anlık tereddüitten sonra bu konuyu boş vererek parmak ucunda Anthony'ye doğru döndü. "Anthony, bana bir baksana. Sence beni böyle görmek Jordan'ın hoşuna gider miydi?"

Anthony, Leydi Allison Whitmore'ın bu resmi Jordan'la ihtirash bir aşk yaşarken yaptığını söyleyip onu acı gerçeklerle yüzleştirmemek için kendini zor tuttu. Gözlerini portreden çekerek Alexandra'ya baktı. Adeta nefesi kesildi.

Karşısında, muhteşem gözleriyle aynı renkte parıldayan, oldukça çekici cam göbeği şifon dekolte elbise giyen koyu saçlı bir güzel vardı. Elbisesi dolgun göğüslerinin üzerinden diyagonal olarak sarkıyor ve ince beliyle, yumuşak kıvrımlı kalçalarının üzerinden dolanarak iniyordu. Işıldayan maun rengi saçları alnından geriye doğru çekilmiş, omuzlarına ve sırtına sarmallar halinde dökülüyordu. Işıltılı bir dalga şeklinde dizilmiş pırlantalar, ışılan satenin üzerindeki yıldızlar gibi ince boynunda ve bileklerinde titrek titrek parılıyordu. Ama Anthony'nin nefesini kesen, bütün bunların ötesinde Alexandra'nın yüzüydü.

Alexandra Lawrence Townsende, her ne kadar geleneksel sarı saç ve solgun ten güzellik kalıbına uymasa da, Anthony'nin bugüne kadar gördüğü en cazibeli ve kıskırtıcı varlıklardan biriydi. Külrengi göz kapaklarının altındaki, karşısındakinin gardını düşüren ve büyüleyen gözleriyle, içtenlikle ve etkileyiciliğinin farkında olmadan Anthony'nin gözlerinin içine bakıyordu. Gül rengi dudakları öpücüklerle davetiye çıkartıyor ancak özgüvenli gülümseyişi insanları fazla yaklaşmaması için uyarıyordu. Aynı anda hem baştan çıkarıcı hem dokunulmaz, hem bakire hem şehvetli olmayı başarıyordu. Onu bu kadar cazibeli yapan şey de bu tezatlardı. Evet bunlar ve tüm bunların hiç mi hiç farkında olmayışı.

Alexandra karşısında sessizce duran adamın Jordan'ın bu akşamki görünüşünden memnun olacağını söylemesini

beklerken oluşan uzun sessizlik yüzünden çıkık yanaklarının rengi attı. Hayal kırıklığını gizlemek için, "O kadar mı kötü?" diye şakayla karışık sordu.

Anthony sırtarak Alexandra'nın eldivenli ellerini avucunun içine aldı ve dürüstçe, "Jordan burada olsaydı gözleri kamaşırdı, tıpkı bugün seni ağzı açık izleyecek tüm sosyete gibi," dedi. Gözlerini Alexandra'nın kocaman gözlerinin içine dikmişti. "Bu gece bana bir dans ayırır mısın? Belki bir vals?"

Baloya doğru yol alan faytonda, düşes Alexandra'ya son dakika talimatları yağıdırıyordu. "Ne vals ne de bu gece riayet etmen beklenen diğer görgü kuralları için endişelenmene gerek yok tatlım. Fakat Anthony'nin zekâna gösterdiği takdirin seni kitabi ya da fazla akıllı şeyler söylemeye itmesine izin vermemen konusunda seni tekrar uyarmalıyım. Eğer yaparsan emin ol hiçbir şey elde edemezsin. Sana defalarca söylediğim gibi beyefendiler fazla eğitilmiş kadınlardan hoşlanmaz."

Faytondan inerlerken Anthony Alexandra'nın elini yüreklendirici bir şekilde sıktı ve gözlerinin içine gülümseyerek bakıp, "Bu gece bana bir dans ayırmayı unutma," diye hatırlattı.

Alexandra, "İstersen hepsi senin olsun," diyerek elini Anthony'nin koluna soktu. Güzelliğinin farkında olmadığı gibi bunun diğerleri üzerindeki etkisinin de farkında değildi.

"Sırada beklemek zorunda kalacağım," dedi Anthony kırdayarak. "Ama öyle bile olsa uzun yıllardan beri geçireceğim en eğlenceli gece olacak."

Lord ve Leydi Wilmer'in balosunun ilk yarım saatinde Tony'nin öngörüsü doğru çıkmış gözüküyordu. Tony, büyükannesi ve Alexandra'nın girişlerini izleyebilmek için balo salonuna mahsus onlardan önce girmişti. Ama bu sahne gerçekten de görmeye değerdi. Dul Hawthorne Düşesi sahneye yavrusunu koruyan anaç bir tavuk gibi girmişti. Göğsünü

şişirmiş, mum gibi sırtı ve saldırgan bir şekilde ileri çıkarttığı genesiyle, Alexandra'ya neden itibar ettiğini sorgulayacak yahut onu dışlamaya cüret edecek herkese meydan okuyordu.

Bu manzara, balo salonundaki hareketi kelimenin tam anlamıyla durdurdu. Sosyetenin en meşhur, en uyuşuk ve en sofistike beş yüz şahsiyeti konuşmayı kesti ve tam bir dakika boyunca İngiltere'nin en saygın, en aksi ve en etkili soylusunun endişeyle kimsenin tanımadığı bir genç kızın etrafında pervane oluşunu izledi. Dikkatler düşesten yanındaki müthiş güzele doğru kayarken misafirler arasında fısıltılar aldı yürüdü, monokller* gözlere doğru kaldırıldı. Alexandra, Jordan'ın anma töreninde bir an için gözüken solgun cılız kıza hiç mi hiç benzemiyordu.

Anthony'nin yanında duran Sör Roderick Carstairs kaşlarını kibirle kaldırarak usulca, "Hawthorne, bizi büyükanne-nin yanında duran koyu saçlı güzel hakkında aydınlatabilirsin sanıyorum," dedi.

Anthony kibar bir ifadeyle, "Rahmetli kuzenimin dul karısı, Hawthorne'un şu anki düşçesi," dedi.

"Dalga geçiyorsun! Sahiden mi?" Anthony, Carstairs'ın ebedi sıkıntıyla bakan yüzünde, bugüne kadar şaşkınlığa en çok yaklaşan ifadeyi gördü. "Bu büyüleyici varlığın Hawk'ın anma töreninde gördüğüm basit, bakımsız ve acıklı küçük serçeyle aynı kişi olduğunu kastediyor olamazsın!"

Anthony hiddetini bastırmaya çalışarak, "O zamanlar çok gençti ve çok sarsılmıştı."

"Şarap gibi yıllandıkça güzelleşmiş doğrusu. Kuzenin şaraptan ve kadından her zaman iyi anlardı. Bu arada," diye devam etti sıkkan bir tonda, "O güzelim balerinin bunca zamandır yatağına başka bir erkek sokmadığını biliyor muydun? Bir adamın metresinin karısından daha sadık olabileceğinc insanın inanası gelmiyor değil mi?"

*Monokl: Tek gözde kaş ile yanak arasına sıkıştırılan, çerçevesiz ve tek camlı gözlük.

"Bir şey mi ima etmeye çalışıyorsun?"

"İma mı?" dedi Roddy alaycı bakışlarını Anthony'ye doğrultarak, "Yo. Ama cemiyetin benim çıkardığım sonucu çıkarmasını istemiyorsan ona öyle yiyecekmiş gibi bakmayı kesmeni tavsiye ederim. Nihayetinde seninle birlikte kalıyor öyle değil mi?"

"Kapa çenenil!" diye kestirip attı Anthony.

Roderick Carstairs tipik ruh hali değişimlerinden birini geçirerek sırttı. "Dans başlamak üzere. Beni onunla tanıştır bakalım. İlk dansı ben istiyorum."

Anthony duraksadı, içten içe dişlerini gıcırdatıyordu. Bu tanışma talebini reddetmesini haklı çıkarabilecek herhangi bir mazereti yoktu. Üstelik eğer itiraz ederse onun Alexandra'yı görmezlikten gelerek ya da daha kötüsü az önceki imasını yineleyerek misilleme yapacağını iyi biliyordu. Roddy, Tony'nin sosyete çevresinde en etkili mensuplarından biriydi.

Tony, Jordan'ın unvanını almış olabilirdi ama onu sosyetenin en etkili üyesi yapan nazik küstahlığına ve yıldırıcı özgüvenine sahip olmadığının farkındaydı. Düşes tüm sosyete'yi Alexandra'yı dışlamamaları için zorlayabilir ve kendi yaş grubunu ona kabul etmesini sağlayabilirdi ama Tony'nin yaş grubunu onu aralarına almaya zorlayamazdı. Bu Tony için de geçerliydi. Ama Roddy Carstairs bunu yapabiliirdi. Genç nesil Roddy'nin iğneli dilinin dehşetiyle yaşıyordu. Tony'nin kendi arkadaşları bile Carstairs'in yakıcı alayının hedefi olmak istemiyordu. "Elbette," dedi Tony sonunda.

Anthony kötü bir şeyler olacağını sezmesine rağmen Carstairs'ı Alexandra'ya takdim etti ve geri çekilerek Roddy'nin gösterişli selamını vermesini ve Alexandra'dan dans etme şerefini kendine bahşetmesini rica etti.

Alexandra rahatlayana ve adımlarını saymayı kesene kadar dansın çoğu geçmişti. Hatta tam kolay kolay adım kaçırmayacağına ikna olduğu sırada canı sıkılmış gözükken kavalyesi öyle bir söz söyledi ki az kalsın tüm dansı berbat ediyordu.

“Söylesene, tatlım,” dedi Roddy sözcükleri uzatarak alaycı bir tavırla, “Nasıl oldu da Hawthorne’un Dul Düşesi gibi buz gibi kadınla beraberken böyle çiçek gibi açabildin?”

Valsin sonuna gelirken müziğin sesi gittikçe yükseliyordu. Alexandra onu yanlış duyduğuna emindi. “Efendim?”

“Buraların en saygıdeğer buz kütlesiyle geçirdiğin bir yıldan sağ çıkma başarına olan hayranlığımı ifade ediyordum. Hatta sanırım geçen yıl katlandığın şeylerin acısını paylaştığını da söyleyebilirim.”

Bu tür sofistike hazırcevaplık konusunda deneyimi olmayan Alexandra bunun buralarda rağbet gören bir şey olduğunu bilmeden sevdiği kadını sadakâtle savundu. “Belli ki ekselanslarını yakından tanımıyorsunuz.”

“Ah, ama tanıyorum. Ve emin olun tüm bunları içtenlikle söylüyorum.”

“Sizin anlayışınıza ihtiyacım yok Lordum. Onu hem yakından tanıdığınızı iddia edip hem de onun hakkında böyle konuşamazsınız.”

Roddy Carstairs ona soğuk bir hoşnutsuzlukla baktı. “Birkaç kez yanında soğuk ısırtmasına tutulacak kadar onu yakından tanıdığımı söyleyebilirim. O bir canavar.”

“O cömert ve iyi yürekli biri.”

“Ya gerçeği söylemeye korkuyorsunuz ya da hayattaki en saf veletsiniz,” dedi Roddy alaycı bir gülümsemeyle.

“Siz de,” diye karşılık verdi Alexandra dul düşes için övünç kaynağı olabilecek buz gibi bir küçümsemeyle, “Ya gerçeği göremeyecek kadar kör ya da fazlasıyla kötü niyetlisiniz.” Tam o sırada vals bitti ve Alexandra bağışlanamaz – ve şüpheye yer bırakmayan – bir hakaretle bulunarak arkasını döndü ve yürüdü gitti.

Alexandra insanların kendini izlediğinden habersiz Tony ve düşesin yanına döndü. Fakat bu davranışından dolayı, gururlu şövalyenin genç düşesle beraber olmayı başaramadığını anlamış olan birçok misafir, hiç vakit kaybetmeden bunu akıllarının bir köşesine not aldılar. Sör Roderick ise buna

karşılık Alexandra'nın itibarını sarsmak için elinden geleni yaptı. Yakınlarına Hawthorne Düşesi'nin ruhsuz, akılsız, gösteriş budalası, can sıkıcı ve ince zekâdan yoksun bir velet olduğunu anlattı durdu.

Yaklaşık bir saat içinde Alexandra, aslında bunu çok masumane bir şekilde yapmış olmasına rağmen bütün misafirlerin önünde çok akılsızca bir davranışta bulundu. Yirmili ve otuzlu yaşlarının başlarındaki bir grup şık giyimli kişinin arasında duruyordu. Misafirlerin bir kısmı heyecanla dün gece gittikleri baleyi ve Elisa Grandeaux adındaki bir balerinin büyüleyici performansından bahsediyordu. Alexandra, Anthony'ye dönerek gürültüde sesini duyurabilmek için biraz yüksek bir sesle Jordan'ın bale sevip sevmediğini sordu. Bunun üzerine iki düzine kadar insan konuşmayı keserek Alexandra'ya mahcubiyet duymakla alay etmek arasında bakakaldılar.

İkinci olay bunun hemen ardından gerçekleşti. Anthony onu bir grup insanla yalnız bırakmıştı. Yanındaki iki züppe gömlek düğmesinin uygun yüksekliğini tartışırken Alexandra'nın gözü o güne kadar gördüğü en güzel kadına takılmıştı. Kadınlar sırtlarını birbirlerine vermiş omuzlarının üzerinden bakarak dikkatle Alexandra'nın hatlarını inceliyorlardı. Biri yirmili yaşlarının sonlarında güzel bir sarışın, diğeryse ondan birkaç yıl daha genç olan havalı bir esmerdi.

Alexandra, Jordan'ın bir defasında kendinin ona bir Gainsborough portresini hatırlattığını söylediğini hatırlamıştı. Bu iki kadın da Rembrandt'tan aşağı kalır bir ustanın elinden çıkmışa benzemiyorlardı. Bay Warren'ın kendiyile konuştuğunu fark eden Alexandra dikkatini vermediği için özür dileyerek başını dikkatini dağıtan iki kadına doğru çevirmiş ve saf bir hayranlıkla hiç kıskançlık hissetmeden, "Bugüne kadar gördüğünüz en tatlı iki kadın değil de ne?" diyivermişti.

Etraflarını saran grup önce iki kadına ardından da Alexandra'ya bakmışlardı. Kaşlar kalkmış, gözler açılmış, yelpazeler gülüşleri saklamak için yukarı kaldırılmıştı. Balonun bir ucundan diğer ucuna kadar Hawk'ın dul karısının, onun

eski sevgilileri Leydi Allison Whitmore ve Lady Elizabeth Grangerfield'e hayranlık beslediğini duymayan kalmamıştı. Bu dedikodu öylesine eğlendiriciydi ki, yıllar önce aynı adamı istedikleri için arkadaşlıkları uzun süredir bozuk olan Leydi Grangerfield'la Lady Whitmore bile yıllardan beri ilk kez birlikte aynı şeye dostane bir şekilde kahkahalarla gülmüşlerdi.

Alexandra son gafından habersizdi ancak gece ilerledikçe insanların gizli gizli kendine gülmekte olduklarının farkına vardı.

Evc dönerken faytonda Anthony'ye bir şeylerin ters gidiyor gitmediğini söylemesi için yalvardı ama Anthony sadece onun omzuna hafifçe vurup yatıştırıcı bir şekilde gecenin büyük bir başarı olduğunu söylemekle yetindi. Düşes de kendini mükemmel bir şekilde tanıttığı konusunda Anthony'yle hemfikirli.

Bütün bu sözlere rağmen içgüdüleri Alexandra'ya bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu. Balolar, suareler, Venedik kahvaltıları ve müzikallerle geçen ertesi hafta boyunca kendine yöneltilen alaycı bakışlar artık dayanılamayacak bir dereceye gelmişti. İncinmiş ve afallamıştı. Aralarında yıllarca yaş farkı olmasına karşın onu eğlenmelik, garip ve zavallı bulmayan dul düşesin tanıdıkları arasına sığındı. Üstelik onlarla birlikteyken, Hawthorne'un baş uşağı ve baş seyisinden duyduğu, Jordan'ın bccerileri ve cesareti üzerine olan harika hikayeleri rahatça anlatma imkânına da sahipti.

Alexandra, anlattığı abartılı öyküleri kibarca dinleyen yaşlıların, onun acı ve komik bir şekilde Jordan'a abayı yaktığı sonucunu çıkarıp daha da kötüsü bu hikâyeleri kendi aralarında yayacak genç akrabalarına aktarabilecekleri genç kızın aklının ucundan dahi geçmiyordu.

Nadiren de olsa dansa kaldırılıyordu. Ama bu erkekler ya düşesin Alexandra için hazırladığı kocaman çeyizine göz dikenler ya da İngiltere'nin en namlı çapkınıyla evlenen genç kadının tadına bakmak isteyen zevk düşkünü tiplerdi. Ale-

xandra neden olduğunu bilmese de bu beyefendilerin hiçbirinin ondan aslında hoşlanmadıklarını seziyordu. Bu yüzden de kafa karışıklığını ve mutsuzluğunu gizlemek için aklına gelen tek şeyi yapıyor ve çenesini kaldırıp soğuk bir kıbarlıkla hareket ederek dul düşesin çevresinde kalmak istediğini belli ediyordu.

Tüm bunların neticesinde Alexandra, Buz Düşesi adıyla anılmaya başlandı ve bu nezaketsiz lakap sosyete içinde git-tikçe yayılarak yer etti. Jordan Townsende'nin karısının yata-ğında donup ölmektense boğulmayı yeğlemiş olabileceğine dair alaylar kulaktan kulağa dolanıyordu. *Times*'da Alexand-ra ve Jordan'ın evlilik ilanlarının çıktığı günün akşamüzeri, Jordan'ın güzel balerinin evinden çıkarken görüldüğü büyük bir zevkle anlatılıyordu.

Buna ek olarak o günün akşamında Jordan'ın metresinin, bir arkadaşına Jordan'ın evliliğinin bir talihsizlik olduğunu ve ilişkilerini kesmeyi planlamadıklarını anlattığı da yine bü-yük bir keyif ve alayla anlatılıyordu.

İki hafta içinde Alexandra umutsuzca toplumun dışına itildiğini anladı ama konuşulanları duyamadığı için nedenini bir türlü çözemedi. Tek bildiği sosyetenin ona ukalalık tas-layıp bazen doğrudan alayla yaklaştığıydı ve bu yüzden de Jordan'ı utandırdığını düşünerek kendini suçluyordu. En çok da bu ikinci durum canını acıtırıyordu. Saatlerce koridor-da Jordan'ın resminin önünde duruyor, ağlamamaya çalışı-arak sessizce başarısızlığından dolayı ondan özür diliyor ve kendini affetmesi için yalvarıyordu.

"Hey, Hawthorne! Beni duyabiliyor musun? Aç gözleri-ni!"

Jordan kalan son enerjisini de harcayarak bu fısıltılı emre itaat etti ve gözlerini zorla açtı. Ama tavandaki minik delik-lerden gelen kör edici beyaz ışık Jordan'ın gözlerini yakarak onu bilinçsizliğin kollarına gerisin geri yolladı.

Gece olup da gözlerini açtığında karşısında George Morgan'ı gördü. George, Lancaster'a karga tulumba bindirildiklerinden beri üç aydır görmediği bir başka Lancaster tutsağıydı. "Neredeyim?" diye sordu Jordan. Çatlamış dudaklarından kan aktığını hissediyordu.

"Cehennemde," diye cevapladı Amerikalı kasvetle, "Ya da daha açık konuşmak gerekirse Fransız zindanında."

Jordan kollarını kaldırmaya çalışınca ağır zincirlere bağlı olduğunu fark etti. Gözleriyle zinciri bağlı olduğu taş duvardaki demir halkalara kadar takip etti. Zihni çok bulanık olmasına rağmen neden kendinin bağlı olup da George Morgan'ın bağlı olmadığını anlamaya çalıştı.

Yoldaşının neye şaşırdığını anlayan George, "Hatırlamıyor musun? Daha bu sabah nöbetçinin üzerine atılıp burnunu kırdığın ve adamın boğazını kendi bıçağıyla kesmeye kalktığın için sana bu mükâfatı layık gördüler."

Jordan gözlerini kapadı ama bir türlü nöbetçiyle kavga ettiği anı hatırlayamadı. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu kendine yabancı gelen bir sesle.

"Üç dört kırık kaburga, dağılmış bir surat ve çiğ ete dönmüş bir sırt."

Jordan, "Çok hoş," diyerek dişlerini sıktı. "Beni öldürmeyip sadece sakat bırakmak için özel bir sebepleri var mıydı?"

Jordan'ın kayıtsız ve serinkanlı tavrı George'un hayranlıkla gülmesine sebep oldu. "Siz İngiliz safkanları yok musunuz! Hiçbir zaman gözünüzü kırpamazsınız değil mi? Hep söyledikleri gibi, ne olursa olsun soğukkanlı ha?" George, teneke bir kupayı pis su dolu kovaya daldırdı ve üzerinde yüzen küfü elinden geldiğince iterek bardağı Jordan'ın kanlı dudaklarına götürdü.

Jordan'ın suyu ağzına almasıyla tükürmesi bir oldu.

Onun bu tepkisine aldırış etmeyen George kupayı Jordan'ın ağzına bastırmaya devam ederek, "En sevdiğin Madeira şarabının ince aromasına sahip olmadığını ve temiz kristal bir kadehte durmadığını biliyorum. Ama eğer içmez-

sen muhafızları seni öldürme ayrıcalığından mahrum edeceksin ve bunun acısını benden çıkaracaklar.”

Jordan kaşlarını çatı ama yanındaki adamın şaka yaptığını anlayınca iğrenç küf kokulu sudan birkaç yudum aldı.

“Aferin. Cezaya bir türlü doymuyorsun,” diye devam etti yumuşakça. Bir yandan da gömleğinden koparttığı kumaş şeritleriyle endişeli bir şekilde Jordan’ın göğsünü sarmaya çalışıyordu. “Eğer biri sana silahlı ve bıçaklı, niyeti bozuk iki adama karşı nazik davranman gerektiğini öğretseydi kendini bu dayaktan kurtarabilirdin.”

“Ne yapıyorsun?”

“Kaburgalarını bir arada tutmaya çalışıyorum. Modern öyle seni neden öldürmediklerini de söyleyeyim. Fransızlar, kendilerinden birinin bize tutsak düşme ihtimaline karşı seni canlı tutmaya çalışıyorlar. Askerlerden birinin, bir takas olursa seni koz olarak kullanacaklarını söylediğini duydum. Tabii senin kendine düşen payı – yani hayatta kalma görevini – pek ciddiye aldığını söyleyemeyiz. Muhafızlara hakaret edip silahlarını almaya çalışırsan olacağı bu. Aslına bakarsak, seni okyanusun ortasından çekip bizi buraya getiren o Fransız firkateynine* atmakla sana iyilik yapıp yapmadığımı tartışılır.”

“Çok mu kötü gözüküyorum?” diye sordu Jordan kayıtsızca.

“Böyle bir dayak daha yersen, geri döndüğünde arkanda bıraktığın iki leydinin sana eskisi gibi aşık olmadıklarını görürsün.”

Baygınlık, Jordan’ı vantuzlarıyla sararak, onu alışıldık karanlık kuyuya çekmeye çalışıyordu, Jordan ise acıyı bilinçsizliğe yeğ tutarak bu güce karşı koyuyordu.

“Hangi iki leydi?”

“Bunu benden daha iyi bilmen gerekir. Biri Elise galiba. Karın olan o mu?”

* Firkateyn: Büyük gemileri destekleyen, nispeten küçük; çeşitli tonajlarda olmakla birlikte genelde 1400 tonluk modern savaş gemisi.)

"Metresim."

"Ve Alexandra?"

Jordan bulanık duyularını açmak için gözlerini kırptırdı. Alexandra. Alexandra - koyu saçlı kızın yerden bulduğu dalla yaptığı kılıç dansı gözlerinin önüne geldi. "O çocuk," dedi. Anlamsız flörtler ve zamparalıkla harcanmış ömrü gözünün önünden geçerken acılı bir pişmanlık duyarak vazgeçti. "Hayır," dedi sessizce. Yaşadığı beyhude hayat, büyüleyici kızla ansızın yaptığı acayip evlilikle nihayete ermişti. "O benim karım."

"Gerçekten mi?" dedi George hayranlıkla. "Bir metres, bir eş ve bir çocuk. Her birinden bir tane ha?"

"İfayır," diye düzeltti Jordan, kafası bulanıktı. "Çocuk yok. Sadece bir eş ve birkaç metres."

George sırtarak ellerini kirli sakalına sürttü. "Ayıplıyor gibi gözükmek istemem. Nasıl yaşayacağımı bilen bir adama hayranlık duyarım. Ama," diye devam etti hayretle, "Birkaç metres mi?"

Jordan acıya dayanmak için dişlerini sıktı. "Hepsi aynı anda değil."

"Seni bunca zamandır nerede tutuyorlardı? Fransızlar bizi alalı üç ayı geçti."

"Bana özel bir oda ve kişisel hizmetçi sağladılar," diye cevapladı Jordan alayla. Kendine acıdan kafayı yedirecek düzenli işkence seansları arasında bekletildiği zindanın altındaki karanlık çukuru kastediyordu.

Hücre arkadaşı Jordan'ın hırpalanmış vücuduna endişeli bir kızgınlıkla baktı. Sesini yumuşatmaya çalışarak sordu. "Fransızlara kendini benden çok nefret ettirebilecek ne dedin?"

Jordan öksürdü ve göğsünü kesen acıya karşı koymak için tüm vücudunu sıktı. "Adımı söyledim."

"Ve?"

"Ve beni İspanya'dan hatırladılar." Bilincini açık tutmak için savaşıyordu.

George şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Tüm bunları onlara İspanya'da yaptığın bir şeyden ötürü mü yaptılar?"

Yarı baygın Jordan başıyla onayladı, gözleri kapanıyordu. "Ve hâlâ... askeriyle ilgili... bilgi sahibi olduğuma inandıkları için..."

"Dinle beni Hawthorne," dedi George çaresizlikle. "Buraya geldiğinde bir kaçma planından bahsediyordun. O plan hâlâ duruyor mu?"

Jordan yine zayıfça başını salladı.

"Ben de seninle gelmek istiyorum. Böylesi bir dayaktan bir daha sağ çıkamazsın. İnan bana. Muhafızları kızdırma."

Jordan sonunda bilincine karşı verdiği mücadeleyi kaybetti ve başı yana düştü.

Topuklarının üzerinde oturan George başını ümitsizlikle salladı. Lancaster'la yaptığı kanlı savaşta Versailles o kadar çok adam kaybetmişti ki Fransız kaptan fena halde zayıflamış ekibine destek olması için sudan üç tane adam toplamak zorunda kalmıştı. Bir tanesi yaralarından ötürü daha ilk gün ölmüştü. George hücre arkadaşının ikinci zayıf olup olmayacağını düşündü.

On Altıncı Bölüm

Sosyete'ye girişinin üçüncü haftasında, Lord ve Lady Donleigh'in düzenlediği balosunun gecesinde Alexandra o kadar mutsuz ve gergindi ki adeta içi uyuşmuştu. Bir daha neşeyle gülemeyeceğini, artık hiçbir şeyin onu teselli edemeyeceğini düşünüyordu. Fakat o mukadder gecede her ikisi de gerçekleşti.

Düşesin fısıltıyla dürtmesiyle, Alexandra gönülsüzce ama kibarlıkla Lord Ponsonby'yle dans etmeyi kabul etmişti. Lord, peltek peltek konuşan, tavus kuşu gibi giyinen ve çalımlarıyla üstün bir zekâyâ sahip olduğunu bildiren, hantal, yapay bir zarafet sahibi, orta yaşlı bir züppeydi. Bu gece göbeği yüzünden şişmiş turuncu saten bir binici pantolonu, erik rengi saten bir yelek ve uzun sarı sırmalı bir ceket giyiyordu. Alexandra ona baktığında bir meyve tabağını düşünmeden edemiyordu.

Lord Ponsonby, ki Alexandra ciddi kumar borcu yüzünden zengin bir eşe ihtiyaç duyduğunu öğrenmişti, dans bittiğinde Alexandra'yı düşesin yanına geri götürmek yerine onu kararlılıkla karşı tarafa doğru çekmişti. "Şuradaki enfes kamariyeye kadar hana eşlik etmelisiniz, ekselansları. Dowager düşesi dün gece felsefi şeylere ilginiz olduğunu söyledi. Ben de bu yüzden eski filozofların en büyüklerinden biri konu-

unda sizi aydınlatmaya çalışacağım – Horace". Alexandra, düşesin artık bu arkadaş yoksunluğu karşısında çaresizliğe düşüp Ponsonby'ye, en nihayetinde, aklını övmek zorunda kaldığını fark etti.

Alexandra'nın hayal kırıklığını yanlış yorumlayarak, "Lütfen endişelenmeyin," dedi Sör Ponsonby. "Sizin bir kadın olduğunuzu ve bu yüzden mantığın inceliklerini ve karmaşıklıklarını kavrayamadığınızı bir an için bile aklımdan çıkarmayacağım. Bu sohbetin son derece sade ve basit geçecek olması konusunda bana güvencenebilirsiniz."

Alexandra o kadar ümitsizdi ki kadın zekâsına yapılan bu hakaret dolu yakıştırmadan bile rahatsız olamadı. Ve kendini o kadar mağlup hissediyordu ki bir tepsi meyve gibi giyinmekten daha iyisini bilmeyen bu adamın kendine yaptığı muameleye karşı basit bir hüzünden fazlasını hissetmedi.

Kibar bir ilgi ifadesi takınarak Sör Ponsonby'nin onu, ana balo salonundan kırmızı kadife perdelerle ayrılan kameriyeye götürmesine müsaade etti. Buraya girdikleri anda Alexandra, orada muhteşem giysili, altın rengi parlak saçları ve asilzade profiliyle başka bir kadın daha olduğunu gördü. Açık Fransız kapının eşliğinde sırtını salona doğru vermiş olan kadının, taze havanın ve sessizliğin tadını çıkarmaya çalıştığı belliydi.

Alexandra ile Lord Ponsonby kameriyeye girdiğinde genç kadın hafifçe döndü. Alexandra onu anında tanıdı. Leydi Melaine Camden. Camden Kontu'nun genç ve güzel karısı kardeşini ziyaret etmek için gittiği taşradan hafta başında dönmüştü. Alexandra, Leydi Camden'in bu sezon ilk katıldığı baloda hazır bulunmuş, şöhretli misafirlerden oluşan bir kalabalığın hemen yanına seğırterek, hoşnut gülümsemeler ve hevesli kucaklarla onu karşılamalarını uzaktan seyretmişti. *O kendi türlerinden biri, diye düşünmüştü Alexandra iç geçirerek.*

Leydi Camden'in rahatını bozduklarını düşünen Alexandra, davetsiz misafirliklerinden ötürü sessizce özür dileyerek belli belirsiz gülümsedi. Alexandra'nın özürünü gülümseme

ve nazik bir baş hareketiyle kabul eden kontes sakince tekrar önüne döndü.

Lord Ponsonby, ya kontesi göremedi ya da dikkatinin dağılmasını istemedi. Yanındaki masanın üzerindeki tepside kendine bir kadeh punç koyan Lord, perdelerin önünde duran mermer sütunların bir tanesine sırtını dayadı ve gözlerini Alexandra'nın göğüslerinden ayırmadan Horace'ın ihtiras hakkındaki felsefi düşünceleri üzerinde fevkalade ağdalı ama bir o kadar da kusurlu bir söylev vermeye girişti.

Alexandra bir erkeğin gözleriyle okşanmaktan öylesine huzursuz olmuştu ki Sokrates'in bir sözünü Horace'a atfedince ne bu hatayı fark etti ne de Camden Kontesi'nin omzunun üzerinden şaşırmaşçasına hızlıca Lord'a baktığını gördü.

Bir dakika geçmeden Lord Ponsonby, "Ben de 'İnsanın yüreğinde yer alan ihtiras duygusu o kadar güçlüdür ki kişi ne kadar yükselirse yükselsin doymaz' diyen Horace'a katılıyorum," dedi.

Ponsonby'nin yılmayan bakışlarının altında güveni tamıyla kırılan Alexandra, Leydi Camden'ın kendilerine döndüğünün ve Lord Ponsonby'nin sözlerini inanamayarak, merakla ve saklayamadığı bir neşeyle izlediğinin farkında olmadan titrek sesiyle, "M- Machiavelli," diye kekeledi.

"Horace," diye buyurdu Lord Ponsonby. Kadehini göz hizasına getirdi ve Alexandra'nın korsesinden taşan tenine nişan alarak cesaretle Alexandra'yı incelemeye başladı. Diğer bir yandan durgun kayıtsızlığını kanıtlamak için omzunu arkasındaki sütuna yaslamak istedi. Ne yazık ki Alexandra'nın göğüslerine olan takıntısı arkasına bakıp sütunun yerini tam olarak tespit etmesine engel oldu. "Belki şimdi Horace'ın sözlerinin," diye kollarını genişçe açıp geriye yaslanmaya çalışarak tekrar buyurmaya başladı, "neden ona bu kadar - aay!" Açık kolları, gerisin geriye masanın üzerine düştü ve punçla birlikte perdeyi de kendine çekti. Bacakları tamamiyle açılmış bir halde, sırt üstü üç erkek misafirin ayaklarının dibine

düşünce bu gülünç kıyafetli yaratık, adeta punç şalesinin altında duran renkli bir kâse meyve şeklini aldı.

Gülmemek için kendini tutamayan Alexandra eliyle ağzını kapadı, arkasına döndü ve Camden Düşesi ile göz göze geldi. O da eliyle ağzını kapamış, yeşil gözlerinden anlaşılabilen bir neşeyle gülüyordu. İki genç kadın birlikte Fransız kapısına doğru hızla atıldılar ve aceleden kapı eşiğinde birbirlerine çarparak balkona doğru kaçtılar. Balkona vardıktan sonra duvarın dibine çöktüler ve kahkahalara boğuldular.

Yan yana durmuş, omuzlarını yasladıkları soğuk taş aaldırmadan katıla katıla gülüyor, yanaklarından süzülen gözyaşlarını siliyorlardı.

Kahkaha tufanı sonunda yerini durduramadıkları kıkırtılara bıraktığında Camden Kontesi Alexandra'ya dönerek kesik kesik, "S-sırt üstü yatmış, a-aynen ağaçtan düşmüş dev bir papağana benziyordu," dedi.

Kahkaha atmaktan Alexandra'nın sesi güçlkle çıkabildi. "Ben bir kâse meyve diye düşünmüştüm. Yo yo, meyve kokteyli." Tekrar kahkahalara boğuldu.

"Zavallı Ponsonby," diye kıkırdadı Leydi Camden, "Bu sözleri Horace'a atfedince Machiavelli'nin gazabından kurtulamadı tabii."

"Tam Machiavelli'ye göre bir intikamdı," dedi Alexandra.

Yıldızlarla kaplı siyah kadife gökyüzünün altında soğuk taş duvara yaslanan sık giyimli iki genç kadın kırlarda yalınayak koşan iki delişmen çocuğun umarsız neşesiyle güldüler.

Sonunda kahkahaları tükenince Melanie Camden duvara hafifçe yaslanarak Alexandra'ya döndü ve meraklı bir gülümsemeyle, "O iğrenç lordun Machiavelli'yle Horace'ı karıştırdığını nereden anladın?"

Alexandra suçlu bir duraksamanın ardından, "İkisini de okumuştum," dedi

"Aman tanrım!" dedi kontes korkmuş numarası yaparak. "Ben de okudum."

Alexandra'nın gözleri açıldı. "Ben klasikleri okumak kadınları bilgîç kadın olarak damgalıyor sanıyordum."

"Genelde öyle," dedi Melaine uçarica, "Ama benim durumumda, cemiyet benim nakış ve moda dışındaki konulara duyduğum, kadınsı olmayan ilgimi görmezden gelmeyi tercih ettiler."

Alexandra onu hoşnutlukla dinleyerek başını bir yana eğdi. "Neden öyle yaptılar?"

Leydi Camden'in sesi sevgiyle yumuşadı. "Çünkü kocam benim hakiki bir Leydi olmadığımı ima edecek herkesin canına okur da ondan." Sonra birden kuşkuyla Alexandra'ya baktı. "Bir enstrüman çalıyor musun? Çünkü eğer çalıyorsan şimdiden uyarmalıyım. Arkadaşım olsan da olmasan da gelip dinlemem. Bach ya da Beethoven'ın adını dahi duymak bana fenalıklar geçiriyor. Bir kez daha arp görürsem düşüp bayılmaktan korkuyorum."

Alexandra, düşes ona bir enstrüman çalmanın kaliteli bir leydi olmak için zorunlu olduğunu söylediği için bir yıl piyano dersi almıştı. Sosyete tarafından moda belirleyici olarak görülen bir kadının ağzından böyle aşağılayıcı sözler duyduğuna inanamıyordu. "Piyano dersi almıştım ama sahne alacak kadar iyi çalmıyorum."

"Harika," dedi Melaine büyük bir memnuniyetle. "Kılık kıyafet alışverişi yapmaya çok meraklı mısındır?"

"Aslında çok zahmetli geliyor."

"Mükemmel," diye haykırdı Melanic. Sonra kuşkuyla, "Şarkı söylemiyorsun değil mi?" diye ekledi.

Az önce enstrüman çalamadığını çekinerek kabul eden Alexandra, iyi şarkı söyleyebildiğini kabul etmeyi hiç istemiyordu. "Korkarım ki söyleyebiliyorum."

"Eh, kimse mükemmel değildir," dedi Camden Kontesi neşceyle. Alexandra'yı affetmişti. "Kaldı ki, bin yıllardır Horace ve Machiavelli okumuş bir kadın bekliyordum. Sırf şarkı söylüyorsun diye senden vazgeçemem. Elbette çok çok iyi söyleyebiliyorsan durum değişir."

Alexandra'nın omuzları neçeyle sarsılmaya başladı. Çok iyi şarkı söyleyebiliyordu.

Melanie cevabı Alexandra'nın gözlerinde gördü ve tuhaf bir korkuyla yüzünü ekşitti. "Hiç olmazsa sık söylemediğini söyle bari."

"Hayır." Tekrar kahkahayı basan Alexandra kaygısızca ekledi. "Ve eğer benim hakkımdaki fikrinizi yükseltecekse, şunu da ekleyeyim, kibar sohbet girişlerini beş dakikadan fazla sürdüremem." Böylelikle en kutsal adetlerin birçoğundan bir çırpıda kurtularak tekrar kahkahayı bastılar.

Regent Sokağı No. 45'teki malikanede, Fransız kapıların ardında olan biten mühim olaydan habersiz dans edenler dans etmeye, gülenler gülmeye devam etti. Benzer tabiatlı iki ruhun تنها bir Londra balkonunda nihayet birbirini bulduğuna sadece titreyen yıldızlar şahit oldu.

Gülüşmeyi kestiklerinde Melanie görkemli bir şekilde, "O halde, seni kendime en uygun ve en eğlenceli arkadaşım addediyorum," diye buyurdu. Ardından kalan bütün resmîyet kırıntılarını silip atarak kısık bir sesle, "Yakın arkadaşlarım bana Melanie der," dedi.

Alexandra'nın içi bir an için mutlulukla doldu ama ardından Melanie Camden'in arkadaşlarının, onu aralarında görmek istemeyeceğini aklına getirmesiyle bu mutluluk hissi birden kayboldu. Melanie'nin sofistike arkadaşları da dahil olmak üzere tüm sosyete Alexandra'nın katıksız bir saf olduğunu düşünüyordu. Her biri tarafından tek tek değerlendirilmiş ve eksik bulunmuştu. Anlaşılan Melanie Camden Londra'da bunu görece kadar uzun vakit geçirmemişti. Alexandra, Leydi Camden'la balo salonuna geri dönmesi durumunda kendine yöneltilecek alaylı bakışları düşününce şimdiden midesine kramplar girdi.

Birden, "Arkadaşların ne diyor bu haline?" diye sordu Melanie.

Artık arkadaşın yok, diye içinden geçirdi Alexandra. Gözlerini yakan yaşları saklamak için aceleyle eteğini düzeltmeye

girişti. "Bana Alex derlerdi – derler." Alexandra gelecek görüşmelerinden birinde Melanie tarafından reddedilmekten- se onunla ilişkisini şimdiden kesmenin en doğrusu olacağına karar vererek derin bir nefes aldı ve garip bir aceleyle, "Arkadaşlık teklifiniz için çok müteşşekkirim Leydi Camden arna görüyorsunuz ya bu günlerde balolar, öğle yemeği davetle- ri ve... Ve daha birçok etkinlikte çok meşgulüm... Ayrıca... Birlikte geçirecek zaman bulabileceğimizden de oldukça şüpheliyim... Ve zaten düzinlerce arkadaşınız olduğuna eminim ve onlar –"

"– da senin Londra balolarındaki gelmiş geçmiş en sıkıcı ve saf kişi olduğunu düşünüyorlardır, değil mi?"

Alexandra tepki veremeden Anthony balkona girdi. Alexandra acele ve rahatlamayla ona doğru atıldı ve itiraz etme- sine izin vermeden hızla konuşup, "Beni mi arıyordunuz ek- selansları? Ayrılma zamanı gelmiş olmalı. İyi akşamlar Leydi Camden," dedi.

Eve gitmek üzere faytonuna yerleşir yerleşmez, "Melanie Camden'in arkadaşlık teklifini neden reddettin?" diye sordu Tony kızgınlıkla.

Aklı Melanie Camden'in ayrılırken söylediklerine takılıp kalmış olan Alexandra, "Ben... Zaten yürümeyecekti," diye kaçamak bir cevap verdi. "Burada dediğiniz gibi, aynı çevre- lerde takılmıyoruz ve aynı camiadan değiliz."

"Biliyorum ama aynı zamanda neden öyle olduğunu da biliyorum," dedi Tony. "Roddy Carstairs da bu sebebin bir parçası."

Alexandra, Tony'nin de onun bu camiada hiç popüler olmadığını farkında olmasına şaşırdı; içine düştüğü küçük düşürücü durumdan bihaber olduğunu düşünmüştü – en azından öyle ummuştü.

"Carstairs'dan yarın gelmesini istedim," dedi Tony doğ- rudan. "Onun senin hakkındaki fikrini değiştirmek ve onu dans pistinde terk ederek hafife alman konusunda onu yatış- tırmak için bir şeyler yapmamız gerek."

"Yatıştırarak mı?!" diye bağırdı Alexandra. "Anthony, o büyükannen hakkında çok fena şeyler söyledi."

"Carstairs insanlara devamlı münasebetsiz şeyler söyler." Tony düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Özellikle de kadınları şoke etmeye, bocalatmaya ve gözlerini korkutmaya bayılır ve bunu başarabilirse, kurbanını korkaklığı ve aptallığından ötürü küçümser. Carstairs daldan dala konan kuş gibidir; her gittiği yere nifak tohumları eker. Ne söylemiş olursa olsun ona en az onun dedikleri kadar şaşırtıcı bir şey söylemeliydin."

"Çok üzgünüm. Bunu bilmiyordum."

Araba, Upper Brook sokağındaki evlerine yaklaşırken Tony, "Bilmediğin çok şey var," dedi. "Ama eve girer girmez bunu halledeceğiz."

Alexandra misafir odasına girerken korkunç bir şeyler olacağını sezinledi. Tony, ona açık yeşil sırma ile işlenmiş kancapeye oturmasını işaret etti ve kendine bir kadeh viski doldurdu. Üzgün ve sinirli bir halde Alexandra'ya doğru yürüdü.

"Alex, aslında muazzam bir sezon geçirmeliydin. Tanrı biliyor ya, gerekli tüm vasıflara fazlasıyla sahipsin. Ama bunun yerine son yılların en büyük fiyaskosunu yaşadın."

Alexandra utanca gömüldü ama Anthony aceleyle elini kaldırdı, "Ama bu başarısızlık senin değil benim hatam. Sana anlatmam gereken bazı şeyleri büyükannem anlatmamı yasakladığı için gizli tutmak zorunda kaldım. Seni hüsrana uğratmak istemedi. Ama şimdi her ikimiz de senin mutlu olma şansını tamamen kaybetmemen adına bu şeyleri bilmen konusunda anlaştık. Umarım çok geç kalmamışızdır."

Cesaretini toplamak için kadehinden bir yudum aldıktan sonra, "Londra'ya geldiğinden beri pek çok insanın Jordan'a Hawk diye hitap ettiğini duydun öyle değil mi?" Alexandra başıyla onaylayınca, "Neden böyle diyorlar sence?" diye sordu.

"Hawthorne'dan türetilmiş bir tür lakap olduğunu düşünmüştüm."

"Evet bazıları bunu kasteder. Ama özellikle erkekler arasında başka bir anlamı var. Hawk aslında keskin bakışlı, avını daha tehlikede olduğunu anlamadan avlayabilen yırtıcı bir kuş ismi."

Alexandra'nın hiçbir şey anlamadan, terbiyeli bir dikkatle dinlemekte olduğunu gören Anthony, derdini anlatamamış olmanın sıkıntısıyla elini saçlarının arasında gezdirmeye başladı. "Jordan bu lakabı yıllar önce Londra'nın yarısının peşinde olduğu gururlu bir kadını tavladığında kazandı. Hawk bunu bir gece onu dansa kaldırarak başardı."

Anthony, Alexandra'nın oturduğu sandalyenin bir kolunu tutarak öne eğildi. "Alex," dedi sertçe, "Sen, kendini sevdiğin adamın bir aziz olduğuna inandırdın. Ama gerçek şu ki kadınlar söz konusu olduğunda Jordan bir azizden çok şeytana yakındır. Ve herkes bunu böyle bilir. Anlıyor musun?" Alexandra ile arasında santimler vardı. "Londra'da onun hakkında bir şövalyeymiş gibi konuştuğun herkes, senin onun kurbanlarından biri olduğunu... Hawk'ın ölümcül cazibesine kapılmış sayısız kadından biri olduğunu biliyor. Hawk çoğunu baştan çıkarmaya çalışmamıştır bile - çoğu zaman ondan hazzetmekten çok nefret ede ede aşık olurlar ama yine de olurlar; senin gibi. Fakat diğer kurbanlardan farklı olarak sen bunu saklaman gerektiğini bilemeyecek kadar safsın."

Alexandra utancından kızardı ama kadınların Jordan'a aşık olmasının Jordan'ın suçu olmadığını düşünüyordu.

"Ben onu kardeşim gibi severim ama bu onun ahlaksızlıkla nam salmış bir zampara olduğu gerçeğini değiştirmez." Anthony, Alexandra'nın saflığından ve sadakatinden inatla vazgeçmiyor oluşuna içinden küfrederek doğruldu. "Bana inanmıyorsun öyle mi? O halde şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle. Katıldığın ilk baloda iki kadının güzelliğiyle ilgili yorum yapmıştın, hatırlıyor musun? Leydi Allison Whitmore ve Leydi Elizabeth Grangerfield. Her ikisi de onun metresiydi. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Alexandra'nın benzi kül gibi oldu. Metres, bir adamın ya-

tağında, aynı Jordan'ın kendine yaptığı gibi, özel şeyler yaptığı biriydi.

Anthony Alexandra'nın yüzünün soluklaştığına aldırmadan tüm hikâyeyi bir seferde ortaya sermek için devam etti. "Aynı baloda yine Jordan'ın baleyi sevip sevmediğini sorduğunda herkes gülmüştü, değil mi? Güldüler çünkü Elise Grandaux'un *öldüğü güne kadar* onun metresi olduğunu biliyorlardı. Alex, Jordan seninle evlendikten sonra Londra'dan gemiye gelene kadar onun yanında kaldı. İnsanlar Jordan'ı onun evinden çıkarken gördüler. Ve Elise, herkese Jordan'ın evliliğini bir talihsizlik olarak gördüğünü söyledi."

Alexandra ayağa fırlayarak başını delice iki yana salladı. "Sana inanmıyorum. Yanlış biliyorsun. Bana birileriyle bir iş olduğunu söylemişti. O asla böyle bir şey -"

"Yapardı ve yaptı. Lanet olsun! Ayrıca seni Devon'a götürüp yerleştirmeyi ve kendisi de Londra'da metresiyle yaşadığı hayata kaldığı yerden devam etmeyi planlıyordu. Bana bunu kendi söyledi! Jordan seninle evlenmek zorunda hissettiği için evlendi. Seni karısı yerine koymaya ne isteği ne de niyeti vardı. Sana yalnızca acıyordu."

Alexandra'nın başı sanki tokat yemiş gibi iki yana sallanıyordu. "Bana acıyor muydu?" diye bağırdı yıkılmış bir halde. Aşağılanmış hissediyordu. Eteğinin kıvrımlarına yapışmış parmaklarını bembeyaz olana kadar sıkıyordu. "Beni acıacak biri olarak mı görüyordu?" Sonra çok daha korkunç bir şeyin farkına vardı. Fenalaşarak eliyle ağzını kapadı. Jordan habasının annesine yaptığı şeyin aynısını ona yapmayı planlamıştı. Evlenecek, sonra da götürüp tanrının unuttuğu bir yerde bırakacak ve aşağılık kadınına geri dönecekti.

Anthony teselli etmek amacıyla kolunu genç kadının omzuna sarmayı denedi ama Alexandra onu iterek geri çekildi. Anthony'nin de en az Hawk kadar şeytani olduğunu düşünüyor gibiydi. "Bunu bana nasıl yaparsın?" diye patladı. Sesi acıyla titriyordu. "Benim bir budala gibi yas tutmama nasıl izin verirsin? Nasıl olur da benim onun beni sevdiğini yala-

nını sürdürmeme müsaade edecek kadar acımasız olabilirsin?”

“O zamanlar bunun senin iyiliğine olduğunu düşünüyorduk,” diye yanıt verdi boğuk bir ses. Dul düşes, vahim durumlarda baş gösteren hafif topallığıyla yürüyerek içeri girdi.

Dünyası başına yıkılan Alexandra’nın yaşlı kadını düşünecek hali yoktu. Göğsünü sıkıştırarak nefes almasına engel olan ıstıraba karşı koymaya çalışarak, “Eve gidiyorum,” dedi.

“Hayır, gitmiyorsun,” diye tersledi Anthony. “Annem bir yıl boyunca adaları dolaşıyor olacak. Tek başına yaşayamazsın.”

“Eve gitmek için ne iznine ne parana ihtiyacım var. Büyükkannenin dediğine göre *Hawk*’tan bana yeterince para kalmış.”

“Ama bu parayı vasin olarak ben kontrol ediyorum,” diye hatırlattı Anthony.

“Ben vasi falan istemiyorum. İhtiyacım da yok. On dört yaşımdan beri kendimi idare edebiliyorum!”

Anthony onu omuzlarından sıkıca tutup kızgınlıkla hafifçe sarsarak, “Alexandra, dinle beni. Hayal kırıklığına uğradığını ve öfkeli olduğunu biliyorum ama ne bizden ne de Londra’dan kaçabilirsin. Kaçsan dahi tüm bunlar sonsuza dek yakarı bırakmaz. Sen Jordan’ı sevmiyordun – ”

“Öyle demek?” diye sözünü kesti Alexandra öfkeyle. “O halde neden koca bir seneyi ona layık olabileyim diye uğraşarak geçirdim, söyler misin?”

“Sen Jordan’ı değil onun hayalini seviyordun. Saf ve idealist olduğun için kendi kendine böyle bir hayal uydurmuşsun, çünkü – ”

“Enayi idim, kördüm ve aptaldım, öyle değil mi?” Küçük düşen ve kederine gömülen Alexandra, Anthony’nin kendine sunmaya çalıştığı şefkate yüz çevirdi ve kırık bir sesle müsaade isteyerek odasına çıktı.

Ancak yatak odasında yalnız başına kaldığında gözyaşla-

rını serbest bırakabildi. Aptal olduğu, kolay kandırıldığı ve koca bir yıl boyunca beyefendi dahi denemeyecek bir adama layık olmaya çalıştığı için ağladı. En sonunda böylesi bir adam uğruna gözyaşı harcadığı için kendini küçümseyerek ağlamayı kesti.

Kendini oturmaya zorlayarak gözlerini sildi. Zihni budalalığının görüntüleriyle kendine işkence etmeye devam ediyordu: Evlenmeden bir gün önce bahçede durdukları zamanı hatırladı. Jordan'a, "*Beni öpecek misin?*" diye sormuş ve Jordan onu öptüğünde kendinden geçerek hemen ona aşık olduğunu söylemişti.

Mary Ellen, beylerin kendilerine hayranlık beslendiğini duymaktan hoşlandıklarını söylemişti ve Alexandra da bu tavsiyeye tüm kalbiyle inanmıştı. Jordan'ın öpücüğünden sonra ona, *Michelangelo'nun Davut'u kadar güzelsin*, demişti.

İçinde bir utanç dalgası kabardı. Kollarıyla karnını sararak inledi. Ama incitici anılar bitmek bilmiyordu. Tanrım, diye düşündü. Ona dedesinin saatini vermişti. Vermiş ve ona dedesinin onu, *soylu* bir insan olduğu için seveceğini söylemişti. Onu seveceğini! Halbuki dedesi bu kalles domuzun yaptıklarını bir bilse, onu anında kapı dışarı ederdi!

Faytonda Jordan'ın kendini defalarca öpmesine izin vermiş, hafifmeşrep bir kadın gibi onun üzerine uzanmıştı. Yataкта Jordan'ın onunla istediği tüm özel şeyleri yapmasına izin vermiş ama Jordan daha iki gün geçmeden aynılarını kendi metresiyle tekrar yapmakta bir fenalık görmemişti.

Daha tanışıkları o ilk gece Jordan'a saldıranları vurmak yerine doğrudan onu vurmalıydı. Deneyimsizliğini kim bilir ne kadar sıkıcı bulmuştu. Jordan'ın, onun yaptığı saf ilan-ı aşklarını duymak istememesine şaşırmamak gerekiyordu.

"Daha ne kadar var?" diye Jordan'a fısıldadı George Morgan karanlıkla.

“Bir saat daha, sonra kaçacağız,” dedi Jordan. Firar etmeden evvel, tutulmuş kaslarını esnetmeye ve kan dolaşımını artırarak güçlendirmeye çalışıyordu.

“Askerlerin buranın yetmiş kilometre güncyinde savaştığını duyduğuna emin misin? Benim sahte ayağım ve senin ayağındaki delikle, yanlış yöne yetmiş kilometre yürümeyi hiç istemem doğrusu.”

Jordan dün hakkundan geldikleri nöbetçiden aldığı yarayı kast ederek, “Sadece bir sıyrık,” dedi.

Dün, Fransızlar ormanı ararken saklandıkları mağara o kadar ufak ki iki büklüm ancak sığıyorlardı. Kasılmış ayağı acıyla sızlayınca Jordan kıpırdamayı kesti, sık ve sık nefeslerle hayalinde Alexandra’yı canlandırdı ve tüm benliğiyle ona odaklandı. Onun şu an nasıl gözüktüğünü hayal etmeye çalıştı ama zihninde beliren tek görüntü, ormanda elinde köpek yavrusu ve gözlerinde sevgiyle ısl ısl kendine bakışıydı. Sımsıkı kapattığı gözleriyle onun yüzünün tüm hatlarının izini sürdü. Bacaklarındaki acı, aklının diplerinde kaybolan bir sızlanmaya dönüşerek gittikçe azaldı. Acı hala duruyordu ama artık katlanılabilir bir hale gelmişti. Daha önce yüzlerce kez kullandığı bu teknik, hâlâ gücünden bir şey kaybetmemiştir.

Hapis hayatının başlarında haftalarca süren işkence ve mahrumiyet onu cinnet geçirmenin eşiğine getirdiğinde vücudunu sarsan acıdan kaçmak için Alexandra’nın hayalini kullanmıştı. Hayalinde onunla yaşadığı her anı baştan yaşıyordu. Her ince detayı, her kelimeyi, sesinin her tonunu şevkle hatırlamaya çalışıyordu. Onunla defalarca handa sevişmişti. Onu soyuyor, kollarında tutuyor, olağanüstü tatlılığının ve kollarına kendini bırakışının hatıralarıyla kendinden geçiyordu.

Haftalar aylara dönüştükçe birlikte geçirdikleri kısa süren hatıraları çektiği işkenceyi karşılamaya yetmemeye başlamıştı. Pes etmesini ve kendini ölümün huzurlu uyusukluğuna bırakmasını fısıldayan aldatıcı kibar sese karşı koymak için yeni bir silaha ihtiyacı vardı. Böylece Jordan yeni sahneler

yaratmaya ve bunları zayıf yaşam gücünü diriltmek için kullanmaya başladı. İspanya'daki yaralı adamlarından biliyordu ki insan umutsuzluğa bir kere teslim olduktan sonra ölüm çok çabuk geliyordu.

Ayrım yapılmaksızın zihninde her türlü sahneyi canlandırıyordu. Alexandra'nın müzikal gülüşüyle önünden koştuğu ve sonra arkasını dönüp kollarını açarak Jordan'ın ona doğru gelmesini *beklediği* keyifli sahneler; Tony tarafından sokağa atılıp Londra'nın varoşlarında yaşamaya çalıştığı ve Jordan'ın gelip onu kurtarmasını *beklediği* korkutucu sahneler; ve saten örtülerin üzerinde tüm çıplaklığıyla yatarak Jordan'ın gelip onunla sevişmesini *beklediği* şehvetli sahneler...

Birbirleriyle olan tek ortak özellikleri Alexandra'nın kendini beklemesi olan düzinelerce sahne uydurmuştu. Alexandra'nın ona ihtiyaç duyduğu sahneler... Bu sahnelerin gerçekdışı olduğunu biliyordu ama yine de var gücüyle onlara tutunuyordu. Çünkü mücadeleyi bırakmasını arzulayan şeytanlara karşı elindeki tek silah buydu.

Sıçanlar tarafından istila edilmiş sefil hücrelerinde gözlerini kapamış ve Alexandra'nın yanına dönebilmek için kaçışını planlamıştı. Şimdi kasvetli dünyasıyla yüzleşerek geçirdiği bir yılın ardından artık Alexandra'nın ona her şeyin taze, canlı ve bozulmamış olduğu dünyasını kendisine göstermesine hazırды. Onun tatlılığı içinde kendini kaybetmek ve onun kahkahaları ve yaşam sevinciyle kuşatılmak istiyordu. Fakat önce bu lanet hapishancenin pisliğinden arınacak ve ardından da harcanmış hayatının günahlarından kurtulacaktı.

Bunlar dışında yalnızca tek bir amacı daha vardı. Bu amaç bütün bunlar kadar yüce olmasa da onun için eşit derecede önemliydi: Onun hayatına iki kez son vermek isteyen kimsenin kimliğini bulmak ve yitip giden bu zamanın intikamını almak. Ölümünden en fazla faydalanacak kişi Tony olabilirdi fakat böyle bir ihtimalin düşüncesine dahi dayanamıyordu. Henüz oradan kurtulamamışken ve elinde kanıt olmadan bunu yapamazdı. Tony onun için bir kardeşten farksızdı.

On Yedinci Bölüm

Alexandra, kendini suçlayarak gözleri yaşlı geçirdiği berbat gecenin ardından uyandığında kendini tuhaf bir şekilde tazelenmiş hissediyordu. Jordan'ın ihanetinden haberdar olmuş ve hayalleri yıkılmıştı ama banyo yapıp giyinirken dün gece öğrendiklerinin, bir yıldan fazla zamandır sürdürdüğü sadakat ve bağlılık bağlarından azat olmasını sağladığını düşündü.

Artık Jordan Townsende'e bağlı değildi. Tuvalet masasına oturup uzun saçlarını tararken dudağına belli belirsiz, alaycı bir gülümseme yerleşti. Jordan'ın karısı olmaya çalışırken kendini ancak bir papazlara layık aşırı ciddiye ve terbiyeli bir kadına dönüştürmüştü ama asla ve asla karaktersiz ve rezil bir zamparanın karısı olmamıştı. Ki bu da, kendinin aslında hiç de ciddi ve sert biri olmadığı düşünülecek olursa bir hayli gülünç ve ironikti.

Bir anda, hayatı boyunca hep bunu yaptığını fark etti. Her seferinde sevenlerinin görmek istediği insan olmaya çalışıyordu: Babası için bir kızıdan çok bir oğlan, annesi için bir çocuktan çok bir ebeveyn, Jordan içinse... katıksız bir saf.

Ama bu günden sonra artık değişecekti. İyi de olsa kötü de olsa Alexandra Lawrence artık keyfine hakacaktı.

Bunun için öncelikle yüksek sosyete içinde farkına var-

madan kibirli ve hıdutsuz bir budala olarak kazandığı kötü şöhretten kurtulması gerekiyordu. Ve Alexandra hakkında lafını sakınmadan, alcyhinde en fazla konuşan Sör Roderick Carstairs olduğuna göre işe ondan başlamalıydı. Anthony bu sabah onunla konuşmayı planlıyordu ama belki hazır oradayken kendi de girip bir şeyler söyleyebilirdi.

Alexandra bu sorun üzerine düşünürken birden dün gece Melanie Camden’la olan sohbeti aklına geldi. Leydi Camden, arkadaşlarının onu, “Londra balolarındaki gelmiş geçmiş en sıkıcı ve saf kişi” olarak gördüklerini söylemişti. Demek ki Alexandra’nın sosyete içinde istenmeyen kişi olduğunu biliyor ve buna rağmen onunla arkadaş olmak istiyordu. Hatta Tony’nin daha sonra söylediği şeylere de bir gönderme yapıyordu. Sağını fırçalamayı kesti ve yüzünde sürpriz bir gülümseme belirdi. Belki de her şeye rağmen Londra’da iyi bir dost kazanacaktı.

Bir yıl boyunca hissetmediği kadar büyük bir neşçyle saçını başının üzerine tutturdu, aceleyle sıkı binici pantolonunu giydi ve her sabah Tony ile eskrim yaparken giydiği gömleklerden birini üzerine geçirdi. Dolaptan hızla meçini ve yüz maskesini kaptı ve neşeli bir ıslık tutturarak hafif adımlarla kaygısız bir şekilde yürüyerek odadan çıktı.

Tony her sabah antrenman yaptıkları تنها balo salonunun ortasında yalnız başına duruyor ve aylak bir şekilde meçinin ucunu botunun topuğunda tıkırdatıyordu. Alexandra’nın canlı adımlarının sesini duyunca döndü ve Alexandra’yı görmenin rahatlığıyla yüzü ıslıdadı. “Dün geceden sonra bunu yapmak isteyeceğinden emin değildim.”

Alexandra’nın adeta parıldayan gülümseyişi, Jordan’ın sadakatsizliğini saklayan Tony’ye karşı bir garezi olmadığını gösteriyordu. Dün gece hakkında tek kelime etmek istemiyordu. Dün geceyi ve Jordan Townsende’i unutmak istiyordu. Göğüslüğünü yerden alarak giydi, sonra maskesini takip suratına göre ayarladı ve meçini alına dokundurarak değerli rakibine havalı bir selam verdi. “Gardını al!” dedi neşçyle.

"İzninizle, Hawthorne." Roddick Carstairs'in sözleri Alexandra ve Anthony'yi hararetli bir maçın ortasında durdurdu. "Böyle tepinmek için saat çok erken değil mi?" Roddy bakışını Anthony'nin kim olduğu belirsiz rakibine çevirdi ve hayranlıkla, "Her kimseniz çok iyi bir kılıç ustasıınız," dedi.

Nefesinin düzelmesini bekleyen Alexandra elleri belinde, Carstairs'e kendini şimdi göstermenin mi yoksa önceden planladığı gibi bekleyip daha sonra salonda karşılamının mı daha iyi olacağına karar vermeye çalıştı. Daha sonra, Anthony'nin dün gece dediklerini anımsayarak korkakça davranmak yerine cüretkâr olmayı seçti.

Başının arkasına uzanarak maskesinin bağını çözdü ve saçlarını tutan iğneleri çıkarttı. Hızlı bir hareketle maskesini çekerek başını sertçe sallayınca koyu saçları kestane rengi parlak bir şelale halinde omuzları üzerine döküldü.

"İnanmıyorum!" diyen Sör Roderick genç kadına baktı. Hawk'ın evlendiği ciddiye ve terbiyeli kaz kafanın, şu anda önünde duran, dar binici pantolonuyla bugüne kadar gördüğü en cesur dekolteli kadından bile daha cazibeli gözüken genç kadınla aynı insan olduğu gerçeğini kavramaya çalışıyordu. Genç kadın, adamın girdiği şoku atlatmasını gülererek izliyordu. "Ama nasıl olur - " diye konuşmaya başlamıştı ki Alexandra'nın gırtlaktan gelen iştahlı kahkahası sözünü kesti.

"Neden olmasın," dedi Alexandra yalandan bir gülümsemeyle. Genç bir sporcunun doğal zarafetiyle Roddy'nin yanına yürüdü. "Bal gibi de olur," dedi ve sanki az önce karşısında duran adamın cehennem azabıyla yanmasını istememiş gibi, oldukça samimi bir şekilde elini uzattı.

Kendine bir çeşit oyun oynandığını düşünen Roddy hemen genç kadının elini ellerinin arasına aldı. Yüz ifadesini kontrol edemediği için kendine kızarak, "Neden ki?" diye sordu.

"Çünkü," dedi Alexandra neşeyle, "siz beni, ben kısmen

hak etmiş olsam da, bir hayli küçük düşürdünüz. Bununla beraber, ebediyeti daha rahat bir iklimde geçirmek istiyorsanız belki hayatınızda bir takım değişiklikler yaparsınız diye düşündüm.” Alexandra, adamın cevap vermesini beklerken bir kaşını hafifçe kaldırdı. Roddy’nin yüzünde belli belirsiz bir sırıtış vardı.

Anthony hoşnut bir sessizlikle geriye çekilerek Carstairs’in bu tatlı düellocuya cevap vermekte zorlanışını keyifle izlemeye koyuldu. Bu sahnenin gerçekleşmesi umuduyla, Carstairs gelir gelmez balo salonuna yollaması için Higgins’e talimat vermişti.

“Sanıyorum ki popüler olmayışınızın sebebi yeterince sevilen biri olmamanız... Bundan beni mi sorumlu tutuyorsunuz?” dedi Roddy kendini toplayarak.

“Kendimi sorumlu tutuyorum,” diye cevapladı genç güzel. Cazibesinin farkında olmadığı güzel gülüşüyle, “Sizden işleri yoluna koymam için yardım etmenizi istiyorum,” diye sözüne devam etti.

“Neden böyle bir şey yapayım?” dedi sordu Roddy dobra dobra.

Alexandra kaşlarını kaldırarak kocaman gülümsedi, “Neden mi? Yapabileceğinizi kanıtlamak için elbette.”

Bu meydan okuma ortaya bir mendil kadar hafifçe atılmıştı fakat Roddy eğilip almakta tereddüt etti. Sırf aksilikten veya aşırı sıkıntıdan düzinelerce yapmacık gurur sahibi genç kadının itibarını vicdansızca yerle bir etmişti ancak bunlardan hiçbirini tekrardan ayağa kaldırmayı denememişti. Bunu denemek sosyete üzerindeki etkisini teste tabi tutmak anlamına geliyordu. Ama olur da başaramazsa... Yine de teklif ilgi çekiciydi. Dul düşes, yaşlı kocakarıların onu aralarına almaları için gücünü kullanabilirdi ama sadece Roddy, onu liderliğini izleyen gençler arasında popülerliğe kavuşturabilirdi.

Alexandra’ya bakan Roddy, genç kadının karşı konulmaz bir gülümsemeyle kendini göz ucuyla izlediğini gördü. Hayretle kirpiklerinin ne kadar uzun ve kıvrık olduğunu fark etti.

Yelpaze gibi kirpiklerinin gölgesi çıkık çımacık kemiklerinin üzerine düşüyordu. Neredeyse kendine hâkim olamayarak ve bunu yapmayı düşünmüyor olmasına rağmen Roddy Carstairs ona kolunu uzattı. "Stratejimizi daha sonra düşünelim, ne dersin? Mesela bu gece Tinsleyler'in balosuna eşlik etmek üzere size geldiğimde?"

"O halde bana yardım edeceksiniz."

Yüzüne tatlı bir tebessüm yerleşen Sör Roderick felsefi bir sözle cevap verdi: "Biz ölümlülerin cesareti o kadar yüksektir ki çılgınlığımızla cenneti bile kasıp kavururuz." Sonra da, "Homer'ın bir sözü olsa gerek," diye ekledi.

Yanı başında duran on dokuz yaşındaki zeki tilki başını sallayarak Roddy'ye münasebetsizce gülümsedi. "Horace."

Carstairs bir an için düşüncelere daldı ve yavaşça, "Hakkımsın," dedi. Bunu söylerken gözlerinde hayranlık parıltıları belirmişti.

Alexandra dört hafta sonra etrafı arkadaşları ve hayranlarıyla çevrili olduğu bir sırada içinden güldü ve ne kadar da kolay oldu diye düşündü. Melanie'nin tavsiyesiyle açık pastel ve yoğun ana renklerin hâkim olduğu bir gardırop dolusu giysi sipariş etmişti. Elbiselerin, genç kadının hatlarını ortaya çıkaracak olmasına ve canlı renklere vurgu yapmasına özen gösterilmişti. Bunun dışında, düşesin uygun davranış hakkında yaptığı çoğu kısıtlamayı göz ardı ederek kafasına eseni yapması da oldukça etkili olmuştu.

Geriye kalan kısmı ise Roddy halletti. Topluluk içinde ona eşlik ederek onu onayladığını belli etti ve ona Jordan'ın eski sevgilileri Leydi Whitmore ve Leydi Grangerfield ile nasıl geçineceğine dair özlü tavsiyelerde bulundu: "Kocanın hayali erdemleri hakkındaki sınır tanımayan sözlerini ve onun eski sevgililerinin güzelliklerine ettiğin saçma iltifatları göz önüne aldığımızda onlarla arkadaşmışsın gibi gözükmeden

başka çaren kalmıyor. Böylelikle cerniyet, senin sersern sepe-
tin teki olduğunu düşünmek yerine, ki öyle olduğunu inkâr
edemeyiz, önceden anlaşılamamış, gelişmiş bir mizah anlayı-
şın olduğunu düşünecektir.”

Alexandra bu ve benzeri pek çok tavsiyeye uyarak dört haf-
talık kısa bir sürenin sonunda başarıya tam anlamıyla ulaştı.

Sosyeteye ilk kez tanıtılan utangaç genç kızların yanında
Alexandra'nın doğal nüktedanlığı ve doğuştan gelen zekâsı
onu daha sofistike ve ilgi çekici bir hale getiriyordu. Sofisti-
ke evli kadınların arasında takıldığı yapmacıksız samimiyeti
ve nazik gülüşü onu daha yumuşak, daha kadınsı ve daha az
kırılgan gösteriyordu. Süt beyaz tenli sarışınlar arasında ise
canlı renkleri ve parlak maun rengi saçlarıyla solgun satende-
ki mücevher gibi parlıyordu.

Ancak espritüel, neşeli ve içinden geldiği gibi yaşayan
biri olmasına karşın popülaritesini yalnızca güzelliğine veya
zekâsına ya da düşesin onun için hazırladığı muazzam çeyizi-
ne veyahut müstakbel kocasına getireceği pek değerli Town-
sende bağına borçlu değildi.

Genç kadın, heyecan uyandıran bir sırta, bir gizeme dö-
nüşmüştü. İngiltere'nin en çok arzulanan ve en kötü şöhet-
li zamparasıyla evlenmiş olduğu için aşk oyunlarına sıkı bir
giriş yaptığı varsayılıyordu. Ama en neşeli halinde dahi yü-
zünde yer eden tazelik ve masumiyet parıltısı, cesaret arayan
erkekleri tereddüde düşürüyordu. Erkekleri fazla yaklaşma-
maları konusunda uyaran sakın, gururlu bir havası vardı.

Alexandra'ya abayı yakan Lord Merriweather bu durumu
arkadaşlarına şöyle açıklamıştı: “O hem hakkında her şeyi
bilme isteğini kabartıyor hem de sanki onu hiçbir zaman
tam olarak çözemezmişim gibi hissetmeme sebep oluyor.
Korkarım ki kimse onun gerçekte nasıl biri olduğunu bil-
miyor. Hawthorne'un genç dudu bir sır gibi. Açıkça söylüyo-
rum. Herkesin de benimle aynı fikirde olduğundan eminim.
Meraktan öleceğim.”

Roddy, Lord Merriweather'ın sözlerini Alexandra'ya ak-

tardığında, Alexandra'nın yumuşak dudakları şen bir kahkahayla titredi. Yüksek sosyetenin zarif beyefendilerinin onu neden gizemli ve anlaşılması zor bulduklarını adı gibî biliyordu. Çünkü Titizlikle taşıdığı sofistike görünüşü altında Alexandra Lawrence Townsende tam bir oyuncuydu.

Görünürde, cemiyetin seçkin üyeleri, özellikle de Jordan'ın havalı arkadaşları arasında neredeyse bir kural halini alan ilgisiz ve soğukkanlı bir tavır takınmıştı. Ancak ne cemiyetin kısıtlamaları ne de Alexandra'nın kendisi, içten coşkusunu ya da doğuştan gelen sağduyusunu bastırmaya yetiyordu. Biri ona aşırı ağdalı iltifatlarda bulunduğunda kahkahalara boğulmadan duramıyor, Hyde Park'ta yarışmaya zorlandığında yanaklarını canlılıkla kızarmasına engel olamıyor ya da meşhur bir kâşifin uzak bir kıtada ölümcül zehre batırılmış mızraklarla dolu gezisinin hikâyesini dinlerken hüyülendiğini saklayamıyordu.

Dünya ve içinde yaşayan insanlar tekrardan dedesinin dizinde oturduğu eski zamanlardaki gibi heyecanlı ve ilginç bir hale bürünmüştü.

Alexandra'nın hayranlarından biri ona bir kadeh köpüklü şampanya uzatmış, o da, etrafında dönerek vals yapanları izlerken yumuşak bir gülüşle kadehi dudaklarına götürmüştü. Odanın karşı tarafında Roddy kadehini sessizce şerefine kaldırmıştı, Alexandra da kendininkini kaldırdı. Roddy Carstairs pek çok açıdan hala bir bilmeceydi ama tuhaf bir şekilde ondan hoşlanıyordu ve ona çok minnettardı.

Tüm bu haftalar boyunca Roddy, Alexandra'ya karşı yalnızca tek bir suç işlemişti. O da kimseye söylemeyeceğine dair söz vermesine rağmen Alexandra'nın Jordan'la ilk karşılaşmasını herkese anlatmasıydı.

Daha yirmi dört saat geçmeden tüm Londra, Alexandra Townsende'in daha on yedi yaşındayken Hawk'ın hayatını nasıl kurtarmış olduğunu konuşuyordu.

İkinci yirmi dört saatin sonunda Alexandra'yı kuşatan gizem, popülerite ve *haliyle* damat adayları da on kat arttı.

Alexandra, Roddy'yle bu hainliğinden ötürü yüzleşmeye kalktığı anda Roddy ona ahmaksın dercesine baktı. "Tatlı kızım, sana Jordan'ın hayatını kurtarmak için bir adam vurduğunu söylemeyeceğime dair bir söz verdim. Nitekim bunu söylemedim de. Ancak sana onun hayatını kurtardığını kimseye söylemeyeceğime dair bir söz vermedim – bu lezzetli lokmayı sırf kendime saklamak büyük haksızlık olurdu. Rahmetli kocanızın sinirlendiğinde tehlikeli bir adama dönüştüğünü söylenirdi. Leydi Whitmore ve Leydi Grangertield'in kocaları: dahil pek çok kocanın bizza: tespit ettikleri gibi o hem keskin bir nişancı hem de ehil bir kılıç ustasıydı."

Alexandra, içten içe kocasının iki yüzlü tutumlarından öğreniyordu fakat yine de onu acımasızca yargılamamaya çalıştı. Aslında kimseyi acımasızca yargılamak istemiyordu, zira dışlanmışmanın ne demek olduğunu pek iyi biliyordu.

Neticede utangaç genç adamlar, Hawthorne Düşesi'nin hiçbir zaman aşağılayıcı bir bakış ya da alay edip onları küçük düşürmeyeceğinden emin bir şekilde onun başına üşüşüyorlardı. Olgun ve akıllı olanlar ise onu memnun etmek için saçma ve klişeleşmiş şeyler söylemek zorunda değildiler, bu yüzden de güzelce sohbet edebilmek için onu yemeğe ya da dansa götürmek için birbirleriyle itişip kakşıyorlardı.

İnsanlar sırf onun güzelliğine değil kılıç ustalığına da hayrandı. Onun eskrim yapmasını görebilmek umuduyla, ki bu izin nadiren verilirdi, Upper Brook Sokağı'ndaki evlerine akır ediyorlardı. Ama asıl umutları, Hawthorne'la eskrim yapmak ve onu etkileyerek tüm ilgisini üzerlerine çekebilmekti.

Eskrim yapamayacak kadar sakar ve dans teklif edemeyecek kadar utangaç olan Lord Sevely yaptığı tek bir hareketle herkesi cebinden çıkarmıştı. Leydi Melanie Camden'in ve yaşlı kâhyasının onu özel bir lakapla çağırdığını fark eden

Lord onun için "Alex'e Övgü" adında bir şiir yazmış ve yayınlamıştı.

Severy gibi basit bir süt kuzusunun altında kalmak istemeyen ihtiyar Sör Dilbeck, yeni aşladığı bir gül türüne onun şerefine, "Muhteşem Alex" adını verdi.

Alexandra'nın bu iki talibinden geri kalmak istemeyen diğer talipleri de hiç vakit kaybetmeden onları taklit ettiler ve ona Alex diye hitap etmeye başladılar.

On Sekizinci Bölüm

Büyükannesinin çağırması üzerine misafir odasına giden Anthony, onu pencereden evin önündeki bahçeye bakar buldu. Modaya uygun şık faytonlar, park gezintilerini yapıp akşamüzeri ritüellerini tamamlamış Upper Brook Sokağı'na dönüyorlardı.

Dul düşes en asil ses tonuyla, "Anthony buraya gelir misin?" dedi. "Sokağa bak ve bana ne gördüğünü söyle."

Anthony pencereden dışarıya baktı. "Her gün gördüğüm şey. Parktan dönen arabalar."

"Başka ne görüyorsun?"

"Alexandra'nın bunların birinde John Holliday'le geldiğini. Onun arkasından gelen üstü açık fayton Peter Weslyn'in ve yanında da Gordon Bradford var. Holliday'in önündeki faytonsa şu anda salonda Jimmy Montfort'la sohbet etmekte olan Lord Tinsdale'a ait. Zavallı Holliday." Anthony kıkırdadı. "Benimle bu akşamüzeri özel olarak görüşmek istediğini söyledi. Tabii Weslyn, Bradford ve Tinsdale'in de aynı şeyi istediğinden bihaber. Hepsi de evlilik niyetiyle geldi."

"Ne olacaktı ki?" dedi düşes ciddiyetle. "Zaten demek istediğim de bu. Neredeyse bir aydır durum hep aynı. Talip-ler ikişer üçer geliyor, sokaklarda trafik kilitleniyor, aşağıdaki salonlar dolup taşıyor fakat Alexandra'nın evlenmeye niyeti

yok. Ve çoğuna da bunu söylemiş olmasına rağmen ellerinde çiçeklerle evi işgal edercesine giriyor sonra da gözlerinde öfkeyle çıkıyorlar.”

“Ama büyükanne,” diye teselli etmeye çalıştı Anthony.

“Başlatma şimdi büyükannenden,” dedi düşes hışımla. “Yaşlı olabilirim ama bunak değilim. Gözümün önünde çok tatsız ve tehlikeli bir şeyin meydana geldiğini görebiliyorum! Alexandra senin budala cinsin için bir çeşit kendini kanıtlama alanı haline geldi. Alexandra, Jordan’ın kendi hakkında ne düşündüğünü öğrendiğinden ve Carstairs onu kanatlarının altına aldığından beri parıldıyor. Buna, bizim aileyle olan bağlantısını ve onun için hazırladığımız muazzam çeyizini de ekleyince kendine eş arayan bekârlara benzersiz bir paket sunmuş oluyoruz.”

Düşes torunundan bir cevap bekleyerek sustu ama Tony tek kelime etmedi. “Alexandra, eğer birine ya da en azından bir tür erkeğe, en ufak bir alaka gösterseydi, çoğu bu işin peşini bırakabilirdi. Ama öyle de yapmadı. Böylece içinden çıkmaz bir duruma geldik ve ben de bütün bu olanlardan senin cinsini sorumlu tutuyorum.”

“Benim cinsim mi?” diye tekrarladı Anthony. “Ne kastediyorsun?”

“Kastım şu. Bir erkek diğerlerinin elde edemediği bir şey gördüğünde, hemen ona sahip olup kendini kanıtlamak ihtiyacını hissediyor.” Düşes, oldukça şaşırmış gibi görünen Anthony’ye suçlayıcı bir bakış attıktan sonra devam etti. “Bu tiksindirici özellik erkeklerde doğuştan var. Bunu anlamak için tek yapman gereken bir çocuk odasına girip bir oğlan çocuğunu kardeşleriyle oynarken izlemek. Erkek çocuk kardeşlerinin üzerinde didiştikleri oyuncakları hemen onlardan kapmak ister. Bunun sebebi elbette ki oyuncakla bir alıp veremediği olduğundan değil, yalnızca kendini kanıtlamak istediğindendir.”

“Dünya nüfusunun yarısını şiddetle kınayışın için çok teşekkür ederim büyükanne,” dedi Anthony alaycılıkla.

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Benim cinsimin her saçma müsabakaya katılmak için sıraya girdiğini göremezsin."

"Doğru."

"İşte burada da olan şey bu. Bu kendini kanıtlama yarışı devam ettikçe Alexandra'yı kazanmak için daha çok yarışmacı sıraya giriyor. Sırf bir kendini kanıtlama yarışı olduğu zamanlar kötüydü ama şimdi artık iyice berbat bir hal aldı."

"Şimdi durum nasıl?"

"Alexandra bir ödüle dönüştü. Artık ona, yeterli cesareti ve zekâyı gösterecek ilk erkek tarafından kazanılacak bir ödül gözüyle bakılıyor. Bana böyle bir şey olmayacağını söyleyecekse hiç zahmet etme çünkü olduğunu biliyorum. Anladığım kadarıyla Marbly, bundan üç gün kadar önce Alexandra'ya Cadbury'ye doğru kısa bir gezinti yapmayı teklif etmiş ve Alexandra da bu teklifi kabul etmiş."

Ama reddedilmiş taliplilerden biri, Marbly'nin Alexandra'yı Cadbury yerine Wilton'daki malikânesine götürüp geceyi orada geçireceklerini söyleyerek böbürlendiğini duyunca bu hikâyeyi sana anlatmış. Duyduğum kadarıyla sen de akıllıca bir hareketle, Alexandra ve Marbly'yi Wilton yoluna sapmadan yakalayıp benim onu çağırdığımı söyleyerek geri getirmişsin. Eğer olay çıkarmış olsaydın, bir düello skandalı Alexandra'nın itibarını lekeleyecek ve problemlerimizi on katına çıkaracaktı."

"Ne olursa olsun," diye araya girdi Töny. "Alexandra Marbly'nin asıl niyetinin farkına ne o gün ne de bugün varabildi. Onu endişelendirmek istemedim. Marbly'yle bir daha görüşmemesini söyledim o da kabul etti."

"Peki ya Ridgely? Alexandra'yı panayıra götürürken sence aklından ne geçiyordu? Tüm Londra bunu konuşuyor."

"Alexandra çocukluğundan beri panayıra gitmeye alışmış. Gitmemesi gerektiğini bilemezdi."

"Ridgely de sözde beyefendi olacak," diye kestirip attı düşes. "Böyle yapmaması gerektiğini bilmeliydi. Nasıl olur

da masum bir genç kıızı öyle bir yere götürebileceğini düşünür?”

“İşte şimdi asıl problemli noktaya değindin. Alexandra artık genç bir kıızı değil, bir dul. ‘Beyefendilerin’ zaten az buçuk olan vicdanları, deneyimli saycıkları kadınlar söz konusu olduğunda hepten kuş olup uçuyor. Özellikle de bu kadın Alexandra gibi onların akıllarını başlarından alan biriye.”

“Alexandra’yı deneyimli bir kadın saymak mı? Daha bir kadın bile sayılmaz.”

Sorunun ciddiyetine rağmen Anthony büyükannesinin Alexandra’nın baş döndürücü gülüşü, çarpıcı hatları ve büyüleyici güzelliğini anlatmakta yetersiz kalan tanımlamasını duyunca sırtıtmadan edemedi. Fakat sonra tekrar durumun ciddiyetinin farkına vararak, “Hem bu kadar genç hem de çoktan evlenmiş olduğu için durum çok karışık. Eğer Camden Kontesi gibi bir kocası olsaydı kimse onun bu takılmalarına yan gözle bakmazdı. Eğer biraz daha büyük olsaydı cemiyet onun genç kıızların tabi olduğu kurallara göre yaşamasını beklemezdi. Eğer bu kadar güzel olmasaydı elinin tersiyle reddettiği erkekler gazez ve kıskançlıklarından onun itibarını lekelemeyi belki bu kadar istemezlerdi,” dedi.

“Öyle mi yapıyorlar?”

“Sadece iki üç tanesi. Ama bu karalamaları kimlere yapacaklarını çok iyi biliyorlar. Dedikodunun nasıl dedikodu doğurduğunu sen de iyi bilirsin. Bir kere alevlendi mi ateş her yeri sarar. En sonunda herkesin kulağına o kadar çok çalınır ki en azından bir kısmının doğru olduğuna inanıverirler.”

“Durum ne kadar kötü?”

“Çok değil, en azından henüz. Şu anda reddettiği taliplerinin tek becerebildikleri sadece Alexandra’nın yaşadığı ufak ve zararsız bir maceraya şüpheyle yaklaşmak oldu.”

“Ne gibi?”

Anthony omuz silkti. “Alexandra geçen hafta sonunu Southeby’da bir partide geçirdi. Ve orada bir beyefendiyle birlikte sabah erken saatte at gezisine çıkmayı kararlaştırdılar.

Ertesi gün, ahırdan sabah sekizde çıkmalarına rağmen hava kararınca kadar geri gelmediler. Ve döndüklerinde insanlar Alexandra'nın giysilerinin yırtılmış ve darmadağın olduğuna şahit oldular."

Düşes kalbini tutarak, "Yüce Tanrım!" diye haykırdı.

Anthony sırtıttı. "Bahsi geçen beyefendi Southeby'nin yetmiş yaşındaki papazıydı. Alexandra'ya geçen hafta şans eseri bulduğu eski bir mezarlığı göstermeyi amaçlıyordu. Oradaki bazı etkileyici mezar taşlarının hoşuna gidebileceğini düşünmüştü. Ama ne yazık ki yeri tam hatırlayamayınca yeri ancak birkaç saat sonra bulabilmişler. Bu uzun yolculuk onları iyice tüketince papaz bir daha ata binemeyecek kadar yorulmuş. Alexandra da doğal olarak onsuz dönemeyeceği için, zaten istese de dönemezdi ya, saatlerce beklemek zorunda kalmışlar."

"Ya giysileri?"

"Sadece binici elbisesinin kenarı yırtılmış."

"O halde bu hadise bahsetmeye değmeyecek kadar ehemmiyetsiz."

"Kesinlikle. Ama bu hikâyeye o kadar çok ve o kadar abartıyla anlatıldı ki artık doğruluğu tartışılır bir olay haline geldi. En iyi çözüm yaşlı bir kocakarıya Alexandra'nın gittiği her yerde bekçilik ettirmek. Ama eğer böyle bir şey yaparsak – özellikle de son dedikodular göz önüne alındığında – herkes ona güvenmediğimizi düşünecek. Kaldı ki böyle bir şey Alexandra'nın tüm keyfini kaçırır."

"Daha neler! Alexandra zaten keyif almıyor ve zaten tam da bu yüzden seni çağırdım. Bir oraya bir buraya gezinerek, tozutarak, biraz ona biraz buna gülümseyerek, kurlaşarak, erkekleri parmağında oynatarak tek bir şey yapmayı amaçlıyor. O da Jordan'a bu işi yapabildiğini göstermek – yani onu kendi oyununda yendiğini kanıtlamak istiyor. Tüm talipleri yer yarılıp içine girse bile fark etmez, fark etse bile Alexandra bunu zerre umursamaz."

Anthony kasıldı. "Ne panayırda yapılan basit bir at gezisi ne Hyde Park'ta Jordan'ın atını sürmesi ne de diğer zararsız uğraşları, 'Jordan'ı kendi oyununda yenmek' olarak tanımlanabilir."

Anthony'nin itiraz etmesine müsaade etmeden, "Her halükarda," dedi düşes, "kendi farkında olmasa da, yaptığı tam olarak bu. Yanılıyor muyum?"

Tony biraz tereddüitten sonra isteksizce başını salladı. "Hayır sanırım tamamıyla haklısın."

"Elbette. Peki Alexandra'nın şu anki halleriyle itibarını ve geleceğini ciddi biçimde tehlikeye soktuğuna ve işlerin git-tikçe sarpa saracağına da katılıyor musun?"

Büyükannesinin delici bakışlarına ve onun yaptığı bu zekice değerlendirmeye karşı koyamayan Anthony ellerini ceplerine soktu ve iç geçirerek, "Katılıyorum," dedi.

"Mükemmel. O halde günlerimin geri kalanını Londra'da Alexandra'nın taliplerinin kuşatması altında, birinin, Marbly'nin yapmaya çalıştığı şeyi ya da daha fenasını Alexandra'ya - ya da bize - yapmayı başardığı anı diken üstünde beklemek istemediğimi söylediğimde bana hak vereceksin. Kalan yıllarımı Rosemeade'de geçirmek istiyorum. Ama Alexandra benimle oraya gelmek zorunda kalacağı ve oradaki durumu, başka sebeplerden de olsa, en az buradaki kadar umutsuz olacağı için bunu yapamam. Geri kalan tek seçenek onu seninle burada bırakmak ki o da imkân dahilinde değil. Bu akla hayale sığmayacak kadar büyük bir skandal çıkmasına sebep olur." Düşes birden durdu ve Anthony'nin yüzüne dikkatle bakarak vereceği cevabı bekledi.

"İki çözüm de uygunsuz. Katılıyorum," dedi Tony.

Düşes saklayamadığı bir keyifle Tony'nin lafını havada kaptı. "Senin de durumu aynen benim gibi karşılayacağını biliyordum. Son derece akıllı ve anlayışlı birisin."

Normalde sükûnetini koruyan büyükânnesinden böyle coşkulu bir iltifat almış olmasından ötürü şaşırان Anthony, "S-sağ ol büyükânnec," dedi.

"Mademki tam anlamıyla mutabakata vardık, senden bir ricam olacak."

"Tabii, ne istersen."

"Alexandra'yla evlen."

"Onun dışında ne istersen," diye hızla düzeltti Anthony çatık kaşlarıyla.

Bunun üzerine düşes kaşlarını kaldırdı ve sanki gözündeki değeri dibe vurmuşçasına aşağılayıcı bir ifadeyle Anthony'yi süzdü. Düşesin, elli yıldır akranlarının gözünü korkutmak, hizmetçilere dehşet sağlamak, çocukları susturmak ve kendine karşı çıkmaya cüret edenleri sindirmekte benzersiz başarı sağladığı bu etkileyici bakış yine ortaya çıkmıştı. Bu bakışa yalnızca Jordan karşı koyabiliyordu. Daha doğrusu Jordan ve annesi.

Ne var ki Anthony şu anda on iki yaşında olduğundan daha dayanıklı değildi. O zamanlar da Latince öğrenmek istemediği için isyan ettiğinde yediği bakışın ardından utanarak yukarı çıkmış ve kendini derslerine vermişti. Şimdi de ümitsizce etrafına bakıyor, bir kaçış yolu arıyordu.

Dul düşes sessizlik içinde bekledi.

Tony, sessizliğin onun cephaneliğindeki bir diğer silah olduğunu çok iyi biliyordu. Böyle anlarda hep sükût içinde beklerdi. Avın üzerine çullanıp onu gereksiz sözlerle yaylını ateşine tutmaktansa, bir kenarda sessizce avın kıvrınmayı birtirmesini beklemek çok daha hoş, efendice ve incelikliydi.

"Sanırım benden ne istediğinin farkında değilsin," dedi Tony kızgınlıkla.

Torununun zarafetle teslim olmayı reddetmesi, düşesin kaşlarının bir gıdım daha kalkmasına sebep oldu. Hayal kırıklığına uğratıldığı yetmezmiş gibi bir de uyarı atışı yapmak zorundaydı. Tereddüt etmeden atışını yaptı ve Anthony'nin beklediği gibi tam on ikiden vurdu. Tam kararında yapılan bir hor görmeye, "Ondan hoşlanmadığını söyleme gafletinde bulunmayacaksın umarım," dedi.

"Ya söylersem?"

Beyaz kaşları alnının tepesine vurmuştu. Daha fazla inatçılık ederse ateşe başlayacağına dair son ihtarını verdi.

Anthony, yorgun bir ateşkes işareti yaparak clini kaldırdı. "Makineli tüfeği çıkarmana lüzum yok." Herhangi bir çatışma durumunda düşesin ona bir çocukmuş gibi davranıyor olması Anthony'nin zoruna gidiyordu ama düşesle onun haklı olduğu bir konuda tartışmaya girmenin de büsbütün çocukluk olduğunu bilecek kadar olgundu. "İnkâr edecek değilim. Bu fikir benim de aklıma birkaç defa geldi."

Düşesin kaşları olağan seviyelerine geldi ve beyaz başını Anthony'den yana eğerek, ona beğenisini kazanmak için hâlâ az da olsa bir şansı olabileceğini gösterdi. "Akı başında konuşuyorsun." Boyun eğenlere karşı her zaman bağışlayıcıydı.

"Önerini hemen kabul etmeyeceğim ama Alex'le konuşup kararı ona bırakmayı kabul ediyorum."

"Alexandra'nın bu konudaki seçim söz hakkı da senden daha fazla değil, canım" dedi düşes. Düşes kendisini öylesine kaptırmıştı ki normalde haftalar aylarca bekleteceği tatlı sözleri istemeden kullanıvermişti. "Ve bu konuyu onunla ne zaman konuşacağım diye kendi kendini yiyip bitirmene de gerek yok. Çünkü Higgins'e onu buraya - " Kapıdan gelen tıklama sesiyle durdu ve, "yollaması talimatını verdim," dedi.

Anthony, "Şimdi mi?" diye patladı. "Şimdi yapamam. Aşağıda benden onunla evlenmek için izin bekleyen üç adam var."

Düşes bir parmak hareketiyle bu sorunu halletti. "Higgins'e onları yollamasını söylerim." Anthony'nin itiraz etmesine fırsat vermeden kapıyı açarak Alexandra'yı içeri aldı. Anthony, büyükannesindeki bir başka karakter değişimini şaşırarak izledi. "Alexandra," dedi sertçe, "davranışların bizi son zamanlarda çok endişelendiriyor. Artık genç bir kadın olmadığın için senin de beni endişelendirmek istemediğini biliyorum - "

"Sizi endişelendirmek mi?" dedi Alexandra panikle. "Davranışlarımı mı? Ne yaptım ki?"

Düşes, "Anlatacağım," dedi ve onu panikletecek, gözünü korkutacak ve nihayetinden Anthony'nin kollarına düşmesine neden olacak bir konuşma yapmaya başladı. "İçine düştüğümüz bu dehşetengiz kargaşa tamamıyla senin suçun değil, ama eğer Anthony senin Sör Marbly'yle beraber yapmayı planladığın Cadbury gezintisini zamanında haber alıp yoluna çıkmasaydı kendini Wilton'da bulacak ve o kara yılanla evlenmek zorunda kalacaktın. Bu gelişigüzel gezintiler ve talipler arasında gidip gelmeler derhâl bitmeli. Herkes senin harika vakit geçirdiğini düşünüyor olabilir ama ben seni iyi tanıyorum! Bu gelişigüzel ve azgın tavrın, bu serseri mayın gibi dolaşmalar sırf Jordan yüzünden. Bütün bunları Jordan'a artık onunla boy ölçüşebileceğini göstermek için yapıyorsun. Ama tatlım bil ki bu imkânsız. Senin minik maceraların, beyefendilerin, özellikle de Jordan gibi olanların, yaptığı şeylerin yanında solda sıfır kalır. Dahası," düşes sesini muazzam bir haber vereceğini gösterir şekilde yükselterek, "*Jordan yok artık,*" dedi.

Alexandra boş bir kafa karışıklığıyla düşese baktı. "Bunu biliyorum."

"Mükemmel. Öyleyse bu şekilde devam etmek için hiçbir sebebin yok." Şaşırtıcı bir şekilde şefkat göstererek elini Alexandra'nın yanağına götürdü. "Gururuna, itibarına ve bu ailenin saygınlığına onulmaz yaralar açmadan bu işten vazgeç. Hayatım, artık biriyle evlenmelisin ve senin iyiliğinden başka bir şey düşünmeyen ben, bu kişinin Anthony olmasını temenni ediyorum. Anthony de öyle arzuluyor."

Elini Alexandra'nın yanağından çekerek cephanesinin geri kalanını da ateşledi. "Zihnini meşgul etmesi için eğlenceden başka bir şeyler bulmalısın. Kocan ve çocuklarıyla vakit geçirme zamanı geldi. Bugüne kadar sefasını sürdürdün, şimdi korkarım ki cefasını çekme zamanı. Londra'da düzenlenen eğlenceler için alınan giysiler servete mal oluyor ve biz de pa-

rayı ağaçtan toplamıyoruz. Geri kalan detayları Anthony ile halledersiniz.” Düşes Alexandra’ya sevecen, Anthony’ye de anlamlı bir şekilde gülümseyerek kapıya doğru azametle ilerledi. Arkasını dönerek her ikisine hitaben, “Bu sefer kilisede olsun, büyük ve güzel. Bir an önce olacak şekilde planlayın,” diye buyurdu.

“Elbette,” dedi Tony kuru bir sesle. Alexandra hiçbir şey diyemeden donakaldı.

Büyükannesi Tony’ye ters ters baktı ve son sözlerini Alexandra’ya yöneltti. “Daha önce bunu itiraf etmemiştim ama benim de bazı batıl inançlarım var. Bana öyle geliyor ki iyi başlamayan şeyler genellikle iyi bitmiyor. Jordan’la evliliğin de... Üzücü, şanssız ve ufak bir olaydı. Büyük bir kilise kutlaması tam aradığımız şey. Tüm cemiyet sabırsızlıkla bekleyecek ve böylece artık olan bitenleri konuşmayı kesecekler. Bugünden üç hafta sonrası çok uygun olur.” Düşes, Tony ve Alexandra’ya tartışma fırsatı vermemek için cevaplarını beklemekten kapıyı kapatıp çıktı.

Alexandra destek için bir sandalyenin sırtına tutundu ve yavaşça, kapının yanında sırtını Anthony’ye doğru döndü. “Doğrusu bazen çok acımasız olabiliyor,” dedi Anthony öfke ve sevgi karışımı bir duyguyla. “Hawk, onun bakışlarıyla suyunu sıkamadığı tek kişiydi. Babamı da, Jordan’ın bahasını da bakışlarıyla dehşete düşürürdü. Hatta büyükbabamı - ”

Şaşkınlık ve suçluluk duygularına boğulan Alexandra perişan bir halde, “Tony,” diyerek araya girdi. “Ben ne yaptım? Bu aileyi küçük düşürdüğümün hiç mi hiç farkında değildim. Neden bana giysiye fazla para harcadığımı söylemedin?” Bir an için hayatını fazlasıyla anlamsız, bol masraflı ve boş gören Alexandra utanca boğuldu.

“Alexandra!”

Alexandra döndü ve Tony’nin sırtık suratına boş boş baktı. “Bugüne kadar benim hiç şahit olmadığım miktarda suçluluk duygusu, baskı ve duygusal şantaja maruz kaldın. Büyükannem en ufak bir fırsatı bile kaçırmadı,” dedi Anthony.

Güven verici bir gülümsemeyle elini uzattı ve Alexandra'nın elini avucuna aldı. "Dinle beni. Ne büyükannemin sağlığıyla ilgili bir sorunu var ne giysi masrafların bu aileyi iflas ettirebilir ne de sen Townsende ismine bir zerre toz konduruyorsun."

Bu sözler Alexandra'yı tatmin etmemişti. Düşesin dediği çoğu şeyi zaten kendiliğinden de dert edinmişti. Bir yıldan uzun bir süredir kendine aileden biriymişçesine sıcak davranan ve bir kraliyet düşesine layık bir tutumla davranan insanlarla birlikteydi. Oysaki her ikisi de değildi. Başlangıçta Jordan'ın ölümünü takip eden aylarda, dul düşesin ona eşlik edecek birine ihtiyacı olduğunu düşünerek vicdanını bastırmıştı ama son zamanlarda yaşlı düşese pek eşlik ettiği söylenemezdi. İlişkileri, faytonları yolda rastlaştığı ya da merdivenlerde karşılaştıkları zamanlarda birbirlerine el sallamaktan öteye gitmiyordu. "Marbly'yle ilgili dedikleri doğrudu değil mi?" diye sorucu perişan bir halde.

"Evet."

"Diğer genç züppeler gibi kendini bana aşık sanmıyor. Beni neden kaçırmak isteyeceğini aklım almıyor."

"Büyükannemin bu konuda bir teorisi var. Küçük çocuklar ve oyuncaklarla yakından alakalı. Bir ara sor."

"Ne olur böyle bilmece gibi konuşma," diye yalvardı Alexandra. "Sadece tüm bunların neden olduğunu söyle."

Tony, Alexandra'ya büyükannesiyle yaptığı tartışmanın hızlı bir özetini verdikten sonra, "Gerçek şu ki kendi iyiliğin ve rahatın için fazla çekicisin."

Alexandra, "Bundan daha fazlası olmalı," diyerek kıkırdadı.

"Şu an burada geçirdiğin zamandan ne kadar zevk alıyorsun?"

"Her şey tam dediğin gibi - heyecanlı, güzel ve insanlar o kadar hoş ki... Ömrümde hiç bu kadar zarif faytonlar görmemişim ve -"

Tony'nin omuzları kahlkahayla sarsıldı. "Oldukça beceriksiz bir yalancısın."

"Biliyorum," dedi Alexandra acıklı bir halde.

"O zaman doğruları konuşmaya ne dersin?"

Alexandra başıyla onayladı ama hala tereddütlüydü. "Londra'da geçirdiğim günlerden ne kadar keyif aldım?" diye tekrarlayarak soruyu ciddiyetle değerlendirdi. Londra'nın diğer tüm soylu kadınları gibi sabah geç saatlere kadar uyumuş, kahvaltısını yatakta yapmış, sabah ziyaretleri, parkta gezintiler, partiler, akşam yemekleri ve baloları kapsayan günlük aktiviteler için günde en az beş kez kıyafet değiştirmişti. Hiç bu kadar çılgıncasına meşgul olmamıştı. Ama yine de, sabahtan akşama kadar tüm vaktini alan bu doyasıya eğlenme işini yaparken dahi kafasının içinde, hiç çıkmayacakmış gibi dönüp duran bir soru vardı. *Hepsi bu mu?... Daha fazlası yok mu?*

Alexandra Tony'yle yüzleşmemek için pencereye doğru yürüdü ve, "Burası çok eğlenceli ve insanı oyalayacak pek çok şey var ama bazen sanki herkes eğlenmek için fazla çaba harcıyormuş gibi geliyor. Londra'dan ayrıldığımda burayı özleyeceğim ve geri dönmek için gün sayacağım ama burada eksik olan bir şey var. Belki yapmamı gereken bir iş olmalı. Daha önce hiç bu kadar meşgul bir hayatım olmamasına rağmen burada kendimi huzursuz hissediyorum. Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Senin dediklerin her zaman anlamlı."

Tony'nin tatlı sesinde moral bulan Alexandra arkasını dönerek onu doğrudan karşısına aldı. "Alexander Pope, eğlence düşünemeyenlerin mutluluğudur demiş. Tümüyle katılmıyorum ama eğlenceyi başlı başına bir hedef olarak koymayı, nasıl desem, biraz yetersiz buluyorum. Tony, bu anlamsız eğlence telaşından senin de usandığın olmuyor mu hiç?"

"Bu yıl gezip tozmaya güçlkle vakit buldum. Eskiden Jordan'ı kıskanırdım, tüm evlerini, arsalarını, yatırımlarını... Ama şimdi benim olunca tonlarca çeken mücevherlere dönüştüler. İhmal etmek için fazla değerli, görmezlikten gel-

mek için fazla büyük ve taşımak için fazla ağırılar. Yatırımların ne kadar çeşitli olduğuna ve her biriyle ne yapacağıma karar vermenin ne kadar çok zaman aldığına inanamazsın. Jordan bu unvanı yirmi yaşında aldığında Townsende varlıkları hatırı sayılır miktardaydı ama hiçbir zaman şimdi olduğu kadar fazla olmamıştı. Serveti yedi yıl içinde on katına çıkardı. Bir şeytan gibi çalışırdı ama eğlenmeye zaman ayırmayı da bilirdi. Ben henüz bu dengeyi tutturamadım.”

“Senin nereye gideceğini öğrenip orada bulunabilmek için durmadan başımın etini yiyen leydileri bu yüzden mi görümezden geliyorsun?”

Tony güldü. “Hayır, sen peşindeki züppeleri neden görmezlikten geliyorsan benimki de o sebepten. Gururum okşanıyor ama ilgilenmiyorum.”

“Bunca yıl boyunca hiçbir leydi sana evlenme teklif etmedi mi?”

“Bir tanesi,” dedi Tony sırtarak.

“Kimdi?” diye sordu Alexandra hemen.

“Bir kontun kızıydı”

“Ona ne oldu? Yoksa çok mu özel?”

“Yok, hayır. Çok özel bir hikâye bile değil. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Ona teklif ettim ama ebeveynleri benim gibi gelecek vaat etmeyen bir avı kabul etmek yerine biraz daha beklemek istediler. Saygın bir soyum, güvenilir bir ailem vardı ama bir unvanım ya da servetim yoktu. Neyse, biz de bir süre için duygularımızı saklı tutmaya karar verdik.

“Sonra ne oldu?”

“Sonra unvan, servet ve çok şık bir malikâne sahibi biri onu tesadüfen görürverdi. Onunla birkaç baloya katıldı, bir iki aradı sordu – derken Sally ona tutuluverdi.”

Alexandra'nın sesi anlayışlı bir fısıltıya dönüştü. “Ve senin yerine onunla mı evlendi?”

Tony kıkrdayarak başını iki yana salladı. “O soylu için

Sally'yle geçirdiği bu dönem, boş ve anlamsız bir flörtten fazlası değildi.”

“Bu-bu adam Jordan değildi umarım?” diye sordu Alexandra usançla.

“Hayır değildi.”

“Ne olmuş olursa olsun, onunla birlikte olmaman bence senin için iyi olmuş. Belli ki ya çok paragöz ya da çok maymun iştahlıymış.” Alexandra’nın dudaklarını büyüleyici bir gülümseme kapladı ve birden beklenmedik bir neşeyle güldü: “Artık İngiltere’deki en önemli dük olduğuna göre o kızın pişman olacağına eminim.”

“Olabilir.”

Alexandra, “Umarım öyle olur!” diye bağırdı birden. Sonra suçlulukla bakarak, “Bu çok fena bir düşünce,” dedi.

“İkimiz de çok fenayız,” diyen Tony güldü, “Çünkü ben de onun çok pişman olmasını istiyorum.”

Bir an için birbirlerine her zamanki arkadaşça uyumla sessizce baktılar. Sonunda Tony derin bir nefes alıp, “Az önce demek istediğim şey işin fazlasının da eğlencenin fazlası gibi tatmin edici olmadığı.”

“Haklısın. Bunu düşünmemiştim.”

“Düşünmen gereken bir başka şey daha var,” dedi Tony usulca.

“Nedir o?”

“Hayatında eksik olduğunu hissettiğin o tarifsiz şeyin aşk olma olasılığını düşünmen gerek.”

Alexandra’nın beklenmedik neşeli tepkisi Tony’nin, enfiyeye doğru uzattığı elinin yarı yolda durmasına neden oldu. “Aman Tanrım, o eksik kalsın.” Alexandra’nın müzikal kahkahası odayı sardı. Ancak Alexandra’nın gülüşündeki ufak bir öfke belirtisi vardı ki Anthony bunun Alexandra’nın Jordan’a duyduğu geçici burukluktan kaynaklandığını anladı. “Ekse-lansları, ben aşık olmamış biri değilim ki, tam tersine bunu yaşamış ve hiç zevk almamış biriyim!” dedi ve güldü. “Karın ağrısını tercih ederim.”

Tony karşısındaki güzel yüze baktığında onun ne demek istediğini hemen anladı. Jordan'a karşı neredeyse zapt edemediği bir öfke duyarak, "Sadece ucundan tattın," dedi.

"Sevmediğimi anlamama yetti."

"Bir daha ki sefer daha çok sevebilirsin."

"Kendimi berbat hissettim. Sanki yılanbalığı yemişim gibi. Ben - "

Tony'nin lanet okumaya başlaması sözlerini yarıda kesti. "Lanet olası Jordan. Eğer yaşıyor olsaydı, onu çıplak ellerimle boğardım."

"Hayır, yanlış anladın!" dedi Alexandra aceleyle. Tony'nin yanına gitti ve aydınlık gözleriyle Tony'nin gözlerine bakarak anlatmaya çalıştı. "Ben bir budala gibi onun beni sevdiğini düşünürken bile mideme kramplar giriyordu. Ağzımdan çıkan her kelime için tasalanıyordum. Onu memnun etmek istiyordum ve bunu yapmaya çalışırken kendimi harap ediyordum. Sanırım irsi bir bozukluk. Ailemdeki kadınlar hep yanlış erkeğe aşık oluyor, onlara kör bir sadakâtle tapıyor ve onları memnun etmek için yırtınıyoruz." Gülümsedi. "Aslına bakarsan oldukça mide bulandırıcı."

Tony bir kahkaha patlatarak onu kollarının arasına aldı, sarıldı ve başını onun güzel kokulu saçlarına daldırarak kahkahalarına katıldı. Gülmeyi kestiklerinde Tony gözlerini Alexandra'nın gözlerine dikerek sordu, "Alexandra, hayattan ne istiyorsun?"

Anthony'nin sıkıca sarılmış kolları arasında kımıldamayan Alexandra, "Bilmiyorum," dedi. Abi olarak gördüğü adamı başını büyük ellerinin arasına alarak, "Cemiyetin Egemen Kraliçeleri'nden biri olarak nasıl hissettiğini söyle," dedi.

Alexandra, biri evde yangın var diye bağırıyorsa dahi kıpırdayacak durumda değildi. "Boş," diye kabullendi, "Ve soğuk."

"Alexandra, evlen benimle."

"Ben yapamam."

Onun direneceğini bekleyen ve bunu anlayışla karşılayan Anthony, onun bu sözlerini gülümseyerek karşıladı. "Elbette yapabilirsin. Sana mutlu olmak için ihtiyaç duyduğun şeyleri vereceğim. Onların ne olduğunu sen bilmesen bile ben biliyorum."

Alexandra, "Hangi şeyler?" diye mırıldandı. Sanki onu ilk defa görüyormuş gibi gözlerini dikmiş Anthony'ye bakıyordu.

"Benim de ihtiyacım olan şeyler – çocuklar, bir aile, sevecek bir kimse."

Direncinin gittikçe kırıldığını hisseden Alexandra, "Ne olur devam etme," diye bağırdı. "Ne dediğini bilmiyorsun Tony. Ne ben sana âşığım ne de sen bana âşıkısın."

"Başka birine âşık değilsin değil mi?"

Alexandra başını iki yana sallayınca Anthony sırttı. "Gördün mü, karar vermen daha da kolaylaştı. Benim de sevdiğim birisi yok. Burada olduğun süre boyunca kocan olmaya en elverişli tipleri gördün. Burada olmayanlar da çok farklı değil, inan bana."

Alexandra'nın dudaklarını ısırtıp tereddüt etmeye devam ettiğini gören Tony onu hafifçe sarstı. "Alexandra, hayal kurmayı bırak. Hayat işte bu gördüğünden ibaret. Sen de biliyorsun. Bir aile kurmadığın sürece bundan sonrası hep aynı."

Bir aile. Gerçek bir aile. Alexandra'nın bugüne dek hiç sahip olamadığı bir anne, baba ve çocuklardan oluşan bir aile. Ve kuzen, amca, hala... Gerçi çocukları amca olarak sadece Tony'nin erkek kardeşine sahip olacaktı ama yine de – "

Bir kadın Tony'nin sunduklarından daha fazla ne isteyebilirdi ki? Mary Ellen'la hep romantik hayalleri hakkında dalga geçmesince rağmen bir anda kendisinin de romantik bir yeni yetme genç gibi davrandığını fark etti. Tony onu seviyordu ve Alexandra onu mutlu etme gücüne sahipti. Bu düşünce, Alexandra'nın kendini çoktan beri hissetmediği kadar iyi hissetmesini sağladı. Hayatını onu mutlu etmeye ve çocuklarına bakmaya adanmıştı.

Çocuklar... Bebeğini kollarının arasında tutma fikri, büyülesine nazik ve iyi niyetli bir adamla evlenmek için güçlü bir motivasyon kaynağıydı. Londra'da tanıştığı tüm adamlar içinde bir tek Tony ile hayat hakkındaki düşünceleri benzeşiyordu.

Jordan büyük bir çaba sarf ederek bitkin arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti ve onun koluna girip tüm ağırlığını üzerine alarak George Morgan'ı sığ bir dereden karşı tarafa geçirdi. Takati kalmamıştı ama yine de gülümsüyordu. Jordan saati hesaplayabilmek için güneşe baktı. Alçalmış olan güneş, tepe ve ağaçların ardına düşmüştü. Ama Jordan saati bilmek istiyordu. Önemliydi. Biraz düşündükten sonra saatin öğleden sonra beş olduğunda karar kıldı.

Üniformalı askerlerinin ilerideki ağaçların arasından gizlice geçtiğini ilk defa öğleden sonra saat beşte görmüştü. İngiliz askeriydiler ve bu da Jordan için özgürlük ve eve dönüş anlamına geliyordu.

Şansı yaver giderse üç dört hafta içinde evde olabilirdi.

On Dokuzuncu Bölüm

Alexandra, merdivenlerden inciler, elmaslar ve mavi zirkonlarla süslenmiş buz mavisi saten elbisesiyle inerken herkes ona gözleri parıldayarak bakıyordu.

Penrose binlerce kez yaptığı gibi yine kapıyı açtı. Fakat bugün Tony'yle evlenecekleri muazzam gotik kiliseye gitmek için son hazırlıklarını tamamlayan Alexandra'ya bakan Penrose'un yaşlı ve sevecen yüzü gülücüklerle dolmuştu.

Alexandra'nın dönüp boynuna sarılmasıyla Filbert'in uzağı görmeyen gözlerinden yaşlar boşandı. "Kendine iyi bak," diye fısıldadı Filbert, "ve elbiseni kirletmemeye dikkat et." Alexandra kendini bildi bileli Filbert'in nasihatlerini dinlemişti. Ona karşı hissettiği sevgi o kadar yoğundu ki gözlerinin dolduğunu ve gözyaşları yüzünden bulanıklaştığını hissetti.

Bu iki ihtiyar ve Monty amcası İngiltere'deki tek ailesiydi. Annesi Morsham'daki evlerini satmış ve uzun bir süreliğine adalara gitmişti dolayısıyla Alex'in evliliğini görme şansı yoktu. Mary Ellen ve kocası da ilk bebeklerinin doğumunu bekledikleri için gelmemişlerdi. Ama en azından Monty amcası buradaydı. Melanie ise hamile olduğunu öğrenmesine rağmen henüz açıkça belli olmadığı için nedimesi olabilmisti.

Monty amca kolunu Alexandra'ya uzatarak, "Hazır mısın tatlım?" diye sordu.

Düşes, "Gelinliğinin eteğine basmamaya dikkat edin," diye ak saçlı başından cilalı siyah ayakkabılarına kadar süzerek yaşlı adamı sertçe uyardı. Dul düşes son üç gündür Sör Montague'yü genel hal ve tavır, düğündeki görevi ve ayıklığın faydaları hakkında öylesine merhametsizce bir derse tabi tutmuştu ki yaşlı adam artık düşesten korkar hale gelmişti. Ansızın Monty amcanın bombeli yanaklarındaki şüpheli renge dikkat kesilen düşes, "Sör Montague," diye bağırdı kırsılın gözleriyle, "Bu sabah şarap mı içtiniz?"

Birden dehşetle kapılan Monty amca, "Katiyen," diye gürledi. "Şarap yok. Kokusunu bile almadım." Sabahtan beri şarap içmeyi hiç kesmemiş olmasına rağmen bir horoz gibi diklenmişti.

Düşes sabredemeyerek, "Neyse, geçelim bunları," diye keşti. "Size dediklerimi hatırlayın yeter. Alexandra'ya sunağa kadar eşlik ettikten sonra onu orada bırakıp bizim yanımıza geri döneceksiniz. Yanıma oturacak, tören bitip de ben kalkana kadar kılınızı kıpırdatmayacaksınız. Anlaşıldı mı? Kalkma zamanımız geldiğinde size işaret edeceğim. Biz kalkana kadar herkes yerinde durmalı. Herkes anladı mı?"

"Geri zekâlı değilim madam."

Penrose'un tepside sunduğu eldivenlerini takan düşes, "Eğer tek bir hata yaparsanız kendinizi ölü bir adam sayın," diye tehdit etti. "Geçen pazar yaptığınız gibi bir saygısızlığa asla tahammül göstermeyeceğim." Düşesin fırçalaması faytona binene kadar sürdü. "Törenin ortasında uyuyakalıp korkunç bir sesle horlamaya başladığınızda kulaklarıma inanmadım."

Monty amca faytona bindiğinde yeğenine ıstırap dolu bir bakış fırlattı. *Bu yaşlı cadaloza beraber yaşamayı nasıl becerebiliyorsun*, der gibi bir hali vardı.

Alexandra gülümsedi. Zira biliyordu ki Monty amca, ya-

naklarındaki pembe tonu Madeira şışesinin büyük kısmını tüketmiş olmasına borçluydu.

Alexandra kendini müstakbel kocasına götüren armalı faytonun rahat mincerlerine sırtını dayayarak pencereden Londra sokaklarını izledi. Melanie ve Anthony'nin sağdıcı olacak olan Roderick Carstairs hemen öndeki faytondaydılar.

Bu iki arabanın önüne ve arkasına dizilmiş düğün konvoyu, zarif arabalardan oluşan coşkulu bir akarsu gibi görünüyordu. Alexandra gülümseyerek bu kalabalığın trafikte birkaç kilometrelik bir düğüm oluşturduğunu fark etti.

Jordan'la evlenirken ne kadar heyecanlı, ne kadar gergin ve endişeliydim, ne garip, diye düşündü. On beş ay önce Jordan'la hayatını birleştirmek üzere o sessiz salona girdiğinde bacakları titriyor ve kalbi her atışında neredeyse patlayacakmış gibi hissediyordu.

Ama şimdi, bir saat içinde yüksek sosyetenin üç bin simasının gözleri önünde Tony'yle evlenecekken hiçbir şey hissetmiyordu. Tamamıyla sakin, durgun, rahat, korkusuz ve heyecansızdı...

Alexandra, birdenbire içine oturan vefasızlık duygusunu aceleyle savuşturdu.

Falcon'un kaptanının Jordan'ın emrine verdiği fayton onu iç karartan bir yavaşlıkla Upper Brook Sokağı'ndaki evine götürüyordu. Arabacıya, "Neden bu kadar ağır gidiyoruz?" diye çıktı.

"Bilmiyorum, ekselansları. Gerideki kilisede bir şeyler oluyor gibi."

Jordan tekrar güneşe bakarak saatin kaç olduğunu anlamaya çalıştı. Bir yıldır saati yoktu, oysaki evinde hiçbir zaman kıymetini bilmediği tam altı tane som altın saati vardı.

Eskiden sahip olduğu her şeye kesin gözüyle bakardı. Ama

bir buçuk yıllık bu mahrumiyetten sonra artık bu şekilde düşünmemesi gerektiğinin farkına varmıştı.

Bir saat önce Londra'ya girdiğinde kendini mest eden bu şehrin aşına olduğu ses ve sureti, sevdiklerinin üzerinde yaratacağı şoku düşündükçe onun için daha da önemsiz bir hal alıyordu.

Büyükannesi hala yaşıyordu. Jordan o kadarını *Falcon*'un kaptanından öğrenmişti. Adamın söylediğine göre *Gazette*'de büyükannesinin birkaç ay Londra'da kalacağı yazılıydı. Şansı varsa büyükannesini kendi evinde bulmazdı. Hiç haber vermeden doğrudan karşılaşmaktansa, önce bir haber yollamayı tercih ederdi. Tony ise muhtemelen, artık kendi evi olduğuna inanarak Jordan'ın Upper Brooks Sokağı'ndaki evinde yaşıyor olmalıydı.

Jordan geri dönüp de onu unvan ve mülklerinden mahrum ettiğinde Tony'nin buna sevinmeme gibi ihtimali olabileceği düşüncesi birkaç kez aklını kurcalamıştı. Ama bu fikir de, en az Tony'nin onu öldürmeye çalışan kumpasa dahil olduğu fikri kadar tiksindiriciydi. Jordan güvenilir bir kanıt bulana kadar her iki düşünceye de inanmayı reddedecekti.

İnanmayı reddediyordu ama bu şüphe en az kendini bayıltan serserinin lafı kadar aklına kazınmıştı bir kere: "Herif bize parayı onu öldürmemiz için verdi Jamie, onu bir gemiyle postalamamız için değil."

Jordan tüm bu düşünceleri bir kenara itti. Yaşlı Grangerfield gibi kızgın bir kocanın da kendini öldürmek istemesi gayet ihtimal dahilinde olan bir seçenektir. Düşmanının kim olduğunu öğrenmenin birçok yolu vardı. Ama bugün tek istediği eve geri dönüş mutluluğunu doyasıya yaşamaktır.

Jordan Upper Brook Sokağı'na varışını gözünde canlandırdı. Her şeyi bir anda yapmak isteyecekti. Eve girmek ve Higgins'in elini sıkmak, büyükannesini kollarının arasına almak ve dökeceğini bildiği mutluluk gözyaşlarını dindirmek isteyecekti. Tony'yi omuzlarından tutup Hawthorne varlıklarını elinden geldiğince yürüttüğü için teşekkür edecekti.

Tony bu işleri ne kadar yüzüne gözüne bulaştırmış olursa olsun - ki Jordan bundan emindi - yine de ona her zaman müteşekkîr olacaktı.

Jordan sonra banyo yapacak ve kendi giysilerini kavuşacaktı. Ve en nihayetinde Alexandra'yı görmek istiyordu.

Onu bekleyen tüm şeylerin içinde Jordan'ı gerçekten endişelendiren tek şey genç 'dul'uydu. Çocuksu bağlılığı, Alexandra'ya büyük acı vermiş ve onu uzatmalı bir yas tutma dönemine sevk etmiş olmalıydı. Onu son gördüğünde dal gibi incedi, şimdi herhalde az da olsa biraz kilo almış olmalıydı. 'Tanrım, benimle karşılaştığı günden beri ne çok çekti, diye düşündü.

Yokluğunda onun değiştiğini tahmin edebiliyordu ama bunların büyük ya da çok sayıda olmamasını diliyordu. Artık olgunlaşıp kocası ve çocuklarının sorumluluğunu taşıyabilecek bir kadın olmuş olabilirdi. Onu kendi elleriyle Londra'ya getirecek ve cemiyete tanıtacaktı.

Ama Londra'da çok kalınmayacaklardı. Hayatının bir yılından fazlasını kaybetmişti. Geri kalanı nasıl harcamak istediğine karar vermesi gerekiyordu. Kendi için neyin önemli neyin önemsiz olduğunu, ne yapmak istediğini yeni anlamıştı. Anlamı olan bir hayat sürmeyi, gerçek bir evlilik yapmayı arzuluyordu. Cemiyetin evlilik saydığı boş ve sığ tertiplerden birini yaşamak istemiyordu. Alexandra'nın kendine aşılama-ya çalıştığı, tutsaklığında kendini hayata bağlayan, mücadele gücü veren aşk ve sevgiden daha fazla istiyordu. Bunun karşılığında onu sevecek, şımartacak, bir dediğini iki etmeyecek, mutlu etmeye çalışacak ve dış dünyanın yozlaştırıcı etkilerinden uzakta tutacaktı. Ama belki de aşk dış dünyaya bağışıklığı olan bir şeydi. Yoksa güven denen şey burada mı devreye giriyordu? Bir adam nerede ve kiminle beraber olursa olsun karısına güvenmeli miydi? Herhalde öyle olmalı diye düşündü Jordan. Güven hakkında pek bir şey bildiği söylenemezdi, aşk bilgisiyse ondan bile zayıftı ama Alexandra her ikisinin de

vücut bulmuş hali gibiydi ve Jordan'a öğretmeye gönüllüydü. Jordan artık hazırды.

Zihninde Alexandra'nın yüzünün nasıl bir hal alacağını canlandırmaya çalıştı. Ama tek görebildiği bir çift harika camgöbeği rengi gözün hâkimiyeti altındaki gülen bir yüzdü. Çok güzel olmak üzere olup da olamayan bir yüz. Onun "şirin yüzlü" karısı.

Bir yılını yas tutarak ve sonraki altı ayı da cemiyetin inceliklerini öğrenmekle geçirmiş olmalıydı. Bu sonbahar cemiyete giriş yapmayı planlıyor olmalıydı. Tabii tüm bunlar büyükannesi onu, Jordan'ın ölmeden önceki Alex'i kibarlaştırılmış görme isteğini uygulamaya koyup koymamasına bağlıydı.

Jordan birden, olması daha muhtemel ve çok daha dehşet verici diğer ihtimali düşündü. Ya Alexandra acısından harap olup Morsham'daki dökülen evine geri dönmüş, insanlardan tamamıyla kopmuş ve başına gelen onca şeyden sonra aklını kaçırmışsa? O zaman ne yapardı?

Fayton, Upper Brook Sokağı No. 3'te durdu. Arabadan inen Jordan merdivenlerde durup üç katlı zarif konağın süslü ferforjelerine ve kavisli cumbalarına baktı. Öylesine tanıdık ama bir o kadar da yabancı gözüküyorlardı.

Ağır ve cilalı kapı tokmağını kaldırdı ve düşmesine izin verdi. Kendini Higgins'in kapıyı açıp üzerine mutlulukla atılmasına hazırladı.

Kapı ardına kadar açıldı. "Buyurun?" dedi yabancı bir ses. Jordan yukarı baktığında tel çerçeveli gözlükleriyle kendini süzen yabancı bir adamla yüz yüze geldi.

Allak bullak olan Jordan, "Sen de kimsin?" diye çıkıştı.

"Ben de aynı soruyu size soracaktım bayım," diye kibirle cevapladı Filbert. Gözleri kapıyı duymayan Penrose'u arıyordu.

Tanımadığı bu uşağa kendinin asıl Hawthorne Dükü olduğuna ikna etmeye çalışmanın zaman kaybı olacağını anlayan Jordan sertçe, "Ben Jordan Townsende," demekle yetin-

di. Jordan uşağı aldırmadan onun yanından antreye geçerek, "Higgins'i yollayın bana," dedi.

"Bay Higgins dışarı çıktı."

Jordan kaşlarını çatı. Büyükannesini ani ortaya çıkışına hazırlamak için Higgins ve Ramsey'e ihtiyacı vardı. Hızla ilerleyerek antrenin sağındaki büyük salona ve solundaki küçük salona baktı. Çiçeklerle doluydular ama içerde kimse yoktu. Tüm birinci kat beyaz gül sepetleri ve yeşilliklerle doluydu. "Bir parti mi veriyoruz?"

"Evet, efendim."

İçinden kıkırdayarak, "Bana sürpriz eve dönüş partisi, ha?" diye geçiren Jordan, "Tanımın nerde?" diye sordu.

Gözlerini kısarak bu uzun boylu, yanık adamı incelemeye devam eden Filbert, "Kilisede," diye cevap verdi.

Jordan bu sefer Tony'yi kastederek, "Peki ya efendin?"

"O da kilisede, tabii ki."

"Benim ölümsüz ruhum için dua ediyor olmalılar," diye dalga geçti Jordan içinden. Sonra şansını olağanüstü şahsi uşağı Mathison'dan yana denemeye karar verdi. Tony'nin Mathison'dan vazgeçmeyeceğini bilen Jordan, "Mathison buralarda mı?" diye sordu.

Filbert, "Evet, burada," dedi ve ardından Townsende ailesinin bu meçhul ferdinin evin sahibiymişçesine kaygısızca merdivenlerden çıkarken emirler yağdığını izledi. "Derhâl bana Mathison'u yolla. Altın süite gelsin. Banyo yapıp tıraş olmak istediğimi ve giysilerimi değiştirmek istediğimi söyle. Eğer hala duruyorsa benim giysilerimden getirsin yoksa Anthony'ninkileri, olmadı kendininkilerden uydursun bir şeyler."

Jordan, efendi yatak odasının yanından hızla geçti. Hiç kuşkusuz Tony buraya yerleşmiş olmalıydı. Altın misafir şüitinin kapısını açtı. Yatak odası kadar görkemli değildi ama bir anda gözüne bugüne dek gördüğü en güzel oda gibi gözükte. Falcon'un kaptanının ödünç verdiği, üzerine bol gelen ceketi

çıkartarak sandalyenin üzerinc doğru attı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Onu da çıkartarak ceketin üzerinc attı. Tam pantolonunun düğmelerini çözmeye başlamıştı ki Mathison zıplayan smokin kuyruğuyla kızgın bir penguen gibi odaya daldı. "Bayım sanırım isminizle ilgili bir yanlış anlaşılma söz konusu, aman Tanrım!" Uşak olduğu yerde çakalı kaldı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım, *ekselansları! Aman Tanrım!*"

Jordan sırtıyordu. Evde beklediği karşılama işte buna benzer bir şeydi. "Eminim geri döndüğüm için hepimiz Tanrımıza minnettarız. Ama şu anda bir banyo ve doğru düzgün bir çift giysi için neredeyse ben de en az bu kadar minnettar olacağım."

"Elbette, ekselemleri. Derhâl. Ve sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi ne kadar kıvançlı olduğumu - AMAN TANRIM!" diye bağırdı Mathison. Bu sefer dehşet içindeydi.

Jordan en zor durumlarda bile en ufak bir heyecan göstermeyen iradeli uşağının birden koridor boyunca koşmasını ve efendi yatak odasına girip, elinde Tony'nin gömleklerinden biri ve Jordan'ın kendi binici pantolonu ve botlarıyla koştu-rarak gelmesini hayretle izledi. "Bunları geçen hafta gardırobun arka kısmında buldum," dedi Mathison. Nefes nefese kalmıştı. "Acele etmelisiniz. Çabuk olun," dedi nefessiz kalarak. "Kilisedeleri!" dedi çılgınca. "Evleniyorlar!"

Banyo yapmakta ısrarlı olan Jordan Mathison'un eline tutuşturduğu pantolonu bir kenara atmaya hazır, "Evlenmek mi? Demek bu yüzden herkes kilisede. E, kim evleniyor?" dedi hafif bir merakla.

"Lord Anthony," dedi Mathison nefessizlikten boğulmuş bir sesle. Bir yandan elinde tuttuğu gömleği Jordan'a zorla giydirmeye çalışıyordu.

Mathison'un telaşla uzattığı gömleği görmezden gelen Jordan sırtarak, "E, kiminle evleniyor?" diye sordu.

"Karımla!"

Jordan bir an için bu sözleri kavrayamadı.

Güçlükle nefes alan Mathison, "Çift evlilik!" diyebilirdi.

Duyduğu sözlerin anlamı kafasına bir anda dank eden Jordan aniden sarsıldı ve kendine geldi. "Yola  ık ve hareket eden ilk Şeyi durdur," diye buyurdu. Aceleyle g ml ğini  zcerine ge istirdi. "Ne zaman ve nerede?"

"Yirmi dakika içinde St. Pauls'de."

Jordan, Upper Brook Sokağı'nın ortasında yaŖlı bir kadının binmek üzere olduğu kiralık at arabasının içine kendini zor attı. "St. Pauls'e" diye emretti. "Ve eğer beni oraya on beŖ dakika içinde g t rebilirsen alacağın parayla emekli olabilirsin."

"Mümkün değil. Düğünden dolayı trafik sabahtan beri kilit vaziyette," dedi sürücü.

Birbirine zıt d Ŗ nceler ve duygular Jordan'ın zihnini saran çalkantılı atmosferde dönüp durdu. Acele etme dürtüsü bunların baŖında geliyordu ama trafiğe kontrol etme Ŗansı olmayan Jordan'ın elinden tek gelen geriye yaslanıp bu büyük felaket üzerine kafa yormaktı.

Zaman zaman zorunlu olan bir yıllık yas dönemi sona erdiğinde Tony'nin biriyle tanıŖıp evlenebileceğini d Ŗ nd đ  olmuŖtum ama nedense bunun olmasını beklemiyordu. Jordan gibi Tony de kendini bir kadına bağlamaya pek niyetli değildi. Her iki eŖi de istediklerini yapmakta h r bırakan yeni moda evliliklerde bile gözü yoktu.

Alexandra'nın da biriyle tanıŖıp evlenmek isteyebileceğini de d Ŗ nm Ŗt  tabii. Ama bu kadar da erken değil. Hele hâlâ matern tutması gerekirken hiç değil. Hele Jordan'a delicesine aŖık olması gereken bu zamanlarda hiç mi hiç hakkı yoktu bunu yapmaya...

Her Şeyi d Ŗ nm Ŗ, en kötü k buslarında bile d n Ŗ n n yaratacağı her türlü karıŖıklıđı aklına getirmiŖti ama Tony'nin hiç doğru olmayan bir sorumluluk hissiyle kendi zavallı du-

luylla evlenmek zorunda kalabileceği aklının ucundan dahi geçmemişti. Tam St. Paul'un an kuleleri ucunu göstermişti ki, *Lanet olsun!* diye içinden geçirdi Jordan, 'İony'yi böyle bir şey yapmaya ne itmiş olabilirdi?

Cevap bekletmeden geldi. Tony'yi bunu yapmaya iten merhamet duygusuydu. Jordan'ı, hayatını kurtarıp hayranlık dolu kocaman gözleriyle kendisine bakan güleç yüzlü kk çocukla evlenmeye iten duygunun ta kendisi.

Tony'nin merhamet duygusu neredeyse faciaya sebep olmuş ve Jordan'a düğünü ne pahasına olursa olsun durdurmaktan başka bir seçenek bırakmamıştı. Yoksa Alexandra ve 'İony ifte evlilik kurbanı olacaktardı. Olan, kocası ikinci kez kollarının arasından alınan Alexandra'ya olacaktı. Jordan'ın içi Alexandra'nın huzurunu bir kez daha bozacağı için pişmanlıkla doldu.

Jordan bir yandan merdivenlerden koşuyor bir yandan da tören başlamadan yetişebilmek için içinden dua ediyordu. Mumlarla aydınlatılmış kilisenin ağır meşe kapılarını açar açmaz umudunun boşa çıktığını gördü. Gelin ve damat sırtları kalabalık kiliseye dönük biçimde duruyorlardı.

Jordan aniden durdu, içinden tonla küfür ederek başka çıkar yolu olmadığını gördü. Ve sıralar arasındaki ara yoldan ilerlemeye başladı. Yürürken botunun çıkardığı sesler top atışları gibi kalabalık kilisenin içinde yankılanıyordu.

n tarafa yaklaşınca yürümeyi kesti ve yüksek sesle konuşarak kendini göstermek zorunda kalacağı anı beklemeye başladı. İşte tam o sırada, ailesi, arkadaşları ve tanıdıklarından oluşan zarafetle giyinmiş konukların arasında ayakta dururken kendisi için fazla yas tutulmadığı ve eğer gerektiği gibi yas tutulmuş olsaydı, bu lanet kilisede böylesine saçma sapan bir rolü oynamak zorunda kalmayacağını düşündü. İçini soğuk bir şke fırtınası kapladı. Ama hatları duygusuzdu. İkin-ci sıra dizisinin ortasında ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş, beklenen anın gelmesini bekliliyordu.

Her iki yanında duran konuklar onun kim olduğunu anla-

maya çalışıyorlardı. Yüksek fısıltılar kalabalığın içinde dolaşmaya ve çalılıklar gibi yakmaya başladı. Alexandra arkasında yükselen karışıklığa kulak kesildi ve tereddütle Anthony'ye baktı. Anthony ise dikkatle başpiskopos dinliyordu. "Eğer aranızda bu adam ya da bu kadının neden evlenmemesi gerektiğine dair bir sebep gösterebilecek biri varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sussun..."

Bir an için kilise derin bir sessizliğe gömüldü fakat sonra derin ve alaycı bariton bir ses tarafından bozuldu. "Bir sebep var - "

Tony birden arkasını döndü, başpiskopos ağzı açık haka-kaldı, Alexandra adeta dondu ve üç bin konuk oturaklarında ters döndü. İnsanların fısıldaşmaları, yükselen bir dalga gibi tüm kiliseyi sarmıştı. Sunakta duran Melanie Camden'in elinde tuttuğu gül buketi parmaklarının arasından kaydı, Roddy Carstairs gevrek bir biçimde sırttı ve Alexandra, bunun gerçekten başına geliyor olamayacağını, bir rüyada ya da daha kötüsü delirmiş olabileceğini düşünüyordu.

Başpiskopos, "Bu evliliğe hangi sebeple karşı çıkıyorsunuz?" dedi sonunda.

"Gelinin zaten evli olması sebebiyle," diye cevapladı Jordan, neredeyse keyifli bir hali vardı, "Benimle evli olması."

Derinden gelen bu tanıdık sesin gerçekliğini yadsımak artık imkansızdı. Şok dalgaları Alexandra'nın omurgası boyunca aşağı yukarı dağılıyor, Alexandra'nın tüm bedeni sar-sılıyordu. Yüreği sevinçle parladı. Onun tüm sadakâtsizliğini ve yalanlarını bir çırpıda unutmıştı. Bunun kaderin acımasız bir şakası olmasından korkarak yavaşça arkasına döndü ve gözlerini kaldırdı. Jordan'dı. Yaşıyordu. Onun yakışıklı yüzü, az kalsın Alexandra'nın dizlerinin üzerine düşmesine sebep olacaktı. Jordan tam karşısında duruyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle kendine bakıyordu.

Tüm benliği ateşlenen Alexandra, ona uzanıp gerçekliğinden emin olmak için Jordan'ın sevgili yüzünü okşadığını hayal etti. Jordan sanki onun okşayışını hissetmiş gibi gülümse-

di ve gözlerini Alexandra'nın kılere dikerek ondaki değişimleri izledi. Daha sonra Jordan'ın ifadesi anlaşılabilir bir şekilde donuklaştı ve suçlularına bakışlarını Tony'ye çevirdi.

Ön sırada oturan dul düşes, eli boğazında, bakışları Jordan'a takılı bir halde donakalmıştı. Jordan'ın cevabının ardından başlayan dehşet verici sessizlikte bir tek Monty amca konuşma ve hareket edebilme rahatlığına sahip gözüküyordu. Gizlice içtiği koca bir şişe Madeira'nın bulanıklaştırdığı görüşü yüzünden Jordan'ı tanıyamamış olması muhtemeldi. Yine de düşesin ona düğünde nasıl davranılması gerektiği üzerine attığı sert nutku çok net hatırlıyordu. Bu bakımdan yeni gelen adamı paylama görevini üstlenmekten çekinmedi. Töreni berbat eden davetsiz misafire doğru eğilerek gürleyen sesiyle onu uyardı, "*Delikanlı, geç otur şöyle! Ve başpiskopos töreni bitirene kadar kılını bile kıpırdatma. Yoksa düşesten çok çekeceğin var!*"

Monty'nin sesi herkesin üzerindeki büyüğü kırmış gibiydi. Başpiskopos törenin bu şekilde devam edemeyeceğini açıklayıp ayrıldı. Tony Alexandra'nın titreyen ellerini eline alarak ara yoldan yürümeye başladı, Jordan onların geçmesine izin vermek için yana çekildi ve düşes tüm haşmetiyle gözlerini Jordan'a dikerek yavaşça yerinden doğruldu. Kafası karışan Monty amca düğünün planlandığı gibi mutlu bir şekilde bittiğini varsayarak, önceden aldığı talimatlar doğrultusunda görevinin son kısmını da ifa etmek için düşesin koluna girdi ve düşesle beraber gelin ve damadın peşinden gururlu bir şekilde yürümeye başladı. Kendisine afallayarak bakan donuk yüzlü misafirlere sevecenlikle bakıyordu.

Kilisenin dışına çıktıklarında Monty amca ilk önce Alexandra'yı öptü, sonra tam Tony'nin elini kuvvetle sıkacağı sırada çınlayan Jordan'ın buz gibi sesi onu durdurdu. "Seni aptal, düğün iptal oldu! Bir işe yara da karımı eve götür." Jordan, büyükannesini kolundan tutarak bekleyen faytonlara doğru yürümeye başladı. Tony'ye dönerek, "İçerideki kalabalık dışarı çıkmadan buradan çabucak ayrılacak iyi olur. Ne

de olsa mucizevi dönüşümü yarın gazetelerden okuyabilirler. Sizinle Upper Brook Sokağı'ndaki evde buluşuruz."

Monty amca, Tony'ye "Burada bir araba bulabilmek mümkün değil Hawthorne," dedi. Alexandra ve Tony'nin hareket etme işlevlerini kaybettiğini gören Monty amca sorumluluğu üzerine alarak, "Görünürde bir kiralık fayton yok. Bizimle gelin," dedi. Bir koluyla Anthony'yi, diğer koluyla Alexandra'yı tutarak onları zorla Tony'nin arabasına doğru sürükledi.

Jordan büyükannesini heybetli faytona bindirdi, şaşkına dönmüş arabacıya emirler yağdırdı ve sonra düşesin yanına geçip oturdu. Düşes, en sonunda kısık bir sesle "Jordan?" diyebildi, torununa mutluluktan yaşaran gözlerle baktı. "Gerçekten sen misin?"

Jordan'ın sert hatlarında anlayışlı bir gülücük belirdi. Kolunu büyükannesinin omzuna atarak onu alnından öptü. "Evet, ciğerparem."

Nadir görülen bir sevgi gösterisinde bulunan düşes, elini Jordan'ın yanık yanaklarına götürdü fakat sonra birden sertçe çekti ve buyurgan bir tavırla sordu. "Hawthorne, nerelerdedin? Senin öldüğünü sahdık. Zavallı Alexandra üzüntüden criyip bitmişti ve Anthony - "

Jordan, "Bu yalanlara karnım tok," diye soğuk bir sesle düşesin sesini kesti. "Tony beni gördüğüne hiç sevinmişe benzemiyordu ve 'acıdan ölüp biten' karım da ıslıl ıslıl parlıyordu."

Jordan sunakta gördüğü büyüleyici güzeli gözünün önüne getirdi. Bir an yanlış düğüne daldığını sanmış ve Mathison'un gelin hakkında yanıldığını düşünmüştü. Ta ki Alexandra camgöbeği rengi gözlerini kaldırıncaya kadar. İşte tam o anda, şüpheye yer bırakmayacak biçimde onun kim olduğunu anlamıştı. Aynı Tony'nin onunla acıma ya da merhamet duygusuyla evlenmediğini anladığı gibi. Sunakta gördüğü sarhoş edici güzellik insanda şchvet duygusu uyandırmıyordu, acıma değil.

Jordan alaycı bir ses tonuyla, "Birinin yakın ailesinden biri ölünce bir yıllık matem tutulması âdettendir sanırdım," dedi.

"Elbette öyle, ve öyle de yaptık!" dedi düşes kendini savunarak. "Nisana kadar hiçbirimiz dışarı çıkmadık. Alexandra o zaman başladı cemiyet içine çıkmaya ve ben -"

"Peki benim yas tutan karım o hüzünlü dönemde nerede kalıyordu?"

"Anthony ve benimle birlikte Hawthorne'da tabii, nerede olacak."

"Tabii ya," diye tekrarladı Jordan iğneleyici bir ses tonuyla. "Tony, sırf unvanlarımı, arazilerimi ve servetimi almakla yetinmiyor. Bir de karıma sahip olmak istiyor."

Birden tüm bu olanların Jordan'ın gözünden nasıl gözük-tüğünün farkına varan düşesin benzi attı. Şu durumda evlilik kararına Alexandra'nın taliplerinin bolluğunun sebep oldu-ğunu açıklamaya çalışmak bir hata olacaktı. "Jordan, yanlış düşünüyorsun. Alexandra -"

"Alexandra anlaşılan o ki Hawthorne Düşesi olmayı sevmiş ve bu unvanını sonsuza dek koruyabilmek için yapması gereken her şeyi yapmış."

"O sadece -"

"Entrikacı ve fırsatçı biri, öyle mi?" diye sordu yine alaycı bir şekilde. Öfke ve iğrenmeyle kendinden geçmişti. Ben, o karanlık zindanlarda geceleri Alexandra hakkında endişelenmekten uyuyamazken, onunla olacağım günü beklerken o burada Tony ile gününü gün ediyordu ve en sonunda birbirlerini de keyfini çıkarmaya karar verdiler.

Düşes, Jordan'ın gergin hatlarındaki sertliği görüyordu. Yüzünde faydası olmayan bir anlayış ifadesiyle iç çekti. "Tüm bunların sana korkunç gözüküğünü biliyorum ve şu anda etrafıca düşünebilecek bir halde olmadığımı da görebiliyorum. Fakat bütün bunları bırakıp şu zamana kadar başından neler geçtiğini açıklayabilirsen çok sevineceğim."

Jordan en kötü kısımlarını bir kenara bırakarak yaşadık-

larını anlattı. Ama anlattıkça içinde bulundukları durumun mide bulandırıcı ironisi onu daha da öfkeliendiriyordu: O zincirlere vurulmuşken Tony büyük bir keyifle unvanına, mülklerine, parasına ve en sonunda da karısına resmen el koymuştu.

Arkalarından gelen Hawthorne Dükü'nün altın armasını taşıyan faytonda - ki artık Anthony'nin bu arabayı kullanma hakkı yoktu - Alexandra, Monty amcasının yanında, pence-rede dışarı bakan Anthony'nin karşısında hiç kıpırdamadan oturuyordu. Akli olduğu yerde daireler çiziyor, tüm düşünceleri birbirine karışıyordu. Jordan hayattaydı ve hatırladığından çok daha zayıftı. Evlendiği zavallı çocuktan kaçmak için bilerek kayıplara karışmıştı da kuzenin çifte evliliğe kurban gideceğini anladığında mı ortaya çıkmıştı? Jordan hayatta olduğu için duyduğu sevinç yerini şaşkınlığa bıraktı. Kendinden bu kadar öğrenmiş olamazdı herhalde.

Daha bu düşünceyle avunamadan, daha sivri düşünceler, Alexandra'yı süratle ve insafsızca birbiri ardına rahatsız etmeye başladı. Geri dönüşüne sevindiği adam, aynı zamanda Alexandra'yı küçümseyen ve ona acıyan bir adamdı. Metresiyle onun dalgasını geçmişti. Jordan Townsende'nin ne kadar karaktersiz, sadakatsiz, kalpsiz ve ahlaksız biri olduğunu iyi biliyordu ve bunu hiçbir zaman unutmamalıydı. Üstüne üstlük hâlâ onunla evliydi.

Alexandra aklına gelen en rezil sıfatları saymaya başladı. Fayton Upper Brook Sokağına yaklaşırken, öfkesi çoktan dinmek üzereydi. Kızabilmek için konsantre olması ve zihin enerjisini harcaması gerekiyordu ama Alexandra girdiği şoktan hala çıkamamıştı.

Karşısında oturan Tony yerinde kıpırdanınca Alexandra, Jordan'ın gelmesiyle hayatı alt üst olan tek kişinin kendi olmadığını hatırladı. "Tony..." diye söze başladı fakat tek yapabildiği beceriksizce, "Üzgünüm," demek oldu. "Büyükanne-nin Jordan'la gitmesi iyi oldu. Eğer düşes onunla gitmeseydi girdiği şokun etkisiyle krize girebilirdi"

Tony sırtıtmaya başladı. "Hawthorne Dükü olmak düşündüğüm kadar güzel değildi. Birkaç hafta önce de söylediğim gibi inanılmaz bir servete sahip olmak, onun tadını çıkaracak vaktin yoksa o kadar da eğlenceli değil. Gel gelelim kader sana güzel bir lütufta bulundu."

Alexandra sanki Tony aklını kaçırmış gibi ona baktı. "Nasıl yani?"

"Sadece şunu bir düşün," diye başladı Tony sırtarak. "Jordan geri dönüyor ve bir de ne görsün karısı İngiltere'nin en arzu edilen kadını olmuş. Dürüstçe söyle, bu tam da olmasını hayal ettiğin şey değil mi?"

Alexandra zalimane bir hazla, Jordan'ın, istemediği, acıdığı küçük karısının şimdi sosyetenin yeni gözdesi olduğunu öğrenince neler hissedeceğini düşündü. "Onunla evli kalmak gibi bir niyetim yok," dedi, "En kısa sürede boşanmak istediğimi ona da söyleyeceğim."

Tony birden ciddileşti. "Ciddi olamazsın. Böyle bir boşanmanın ne kadar büyük bir skandala yol açacağı konusunda bir fikrin var mı? Eğer boşanabilsen bile, ki bundan şüpheliyim, Cemiyet seni tamamen dışlar."

"Umurumda değil."

Tony, Alexandra'ya baktı ve yumuşak bir sesle, "Benim duygularımı önemseyeceğin için çok teşekkür ederim Alex ama benim için boşanmayı düşünmen gerek yok. Eğer birbirimize çaresizce âşık olsaydık hile, ki değiliz, yine de fark etmezdi. Sen Jordan'ın karısısın. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Peki, onun bunu değiştirmek isteyeceği hiç aklına gelmiyor mu?"

"Hayır," dedi Tony neşçyle. "Bahse girerim ki şu anda tek istediği bana temiz bir fırça çekip rahatlamak. Kilisede bana nasıl baktığını görmedin mi? Ama endişelenme," diye gülererek devam etti, "eğer bir düello istiyorsa, kılıçları seçip seni yerime vekil atayacağım. Hem seni asla incitemez hem de senin onu yenme şansın benden daha yüksek."

Alexandra, 'Tony'yle yapmak üzere olduğu evliliği Jordan'ın aslında umursamadığını şiddetle savunacaktı savunmasına ama bunun için berrak ve çalışan bir zihin gerekiyordu ve Alexandra hâlâ etrafını saran gerçek dışı duyguların verdiği zihin bulanıklığından kurtulamamıştı. "Bırak, boşanmak istediğimi ona ben söyleycyim Tony. Ailemizin huzuru için, bunun tamamıyla benim kararım olduğunu ve seninle bir ilgisi olmadığını anlamak zorunda."

Mutluluk ve korku arasında kalan Tony eğildi ve onu kollarından tuttu, gülerken sanki onu hafifçe sarsıyordu. "Alex, dinle beni. Şaşkınlık içinde olduğunu biliyorum ve bu hafta ya da hatta bu ay içerisinde kendini Jordan'ın kollarına atman gerekmiyor ama boşanma kararı intikamı daha da ileri götürecektir!"

"Karşı çıkmayacak," dedi Alexandra, beyninde bir şimşek çakmış gibiydi. "Bana hiçbir zaman aldırış etmedi."

Tony başını salladı, dudaklarında saklamayı başaramadığı bir gülümse vardı. "Erkekleri ve gururlarının onlar için ne kadar önemli olduğunu gerçekten de hiç anlamıyorsun. Hem seni öylesine bırakvereceğini düşünüyorsan Jordan'ı hiç tanı mıyorsun demektir. O..." Tony'nin gözleri bir anda neşeyle parladı ve arkasındaki minderlere yaslanarak sevinçle kıkırdadı. "Jordan, küçük bir çocukken oyuncaklarını paylaşmaktan *nefret ederdi* ve şimdiye dek *hiçbir* düello fırsatını da kaçırmadı!"

Monty amca bir Alexandra'ya, bir Tony'ye baktı ve sonra ceketinin cebine uzanarak küçük bir şişe çıkardı. Yutkundu ve, "Bu gibi koşullar bir miktar kuvvet ilacı gerektirir," dedi.

Daha fazla sohbet için vakit yoktu, fayton çoktan Jordan'ın Upper Brook Sokağı'ndaki evinin yanında durmuştu.

Alexandra, gözlerini büyükannesine yardım eden Jordan'ın kilerden özenle kaçırarak elini Tony'ye uzattı ve faytondan indi. Jordan kolunda büyükannesiy le arkalarından gelirken Alexandra'nın etrafını saran şaşkınlık dalgası birden dağılmaya başladı. Hemen yarım metre arkasındaki

Jordan'ın botunun topuklarının çıkardığı ses sert bir şekilde basamaklarda yankılanıyor ve Alexandra'nın yüreğinin dalgalanmasına sebep oluyordu. Jordan'ın uzun vücudu ve geniş omuzlarından düşen gölge Alexandra'nın tam önüne düşüyordu. Alexandra zapt edilemez bir biçimde titremeye başladı. Bu bir rüya ya da kâbus değildi. Jordan, canlı, gerçek ve buradaydı.

Grup hep birlikte misafir odasına saptı. Jordan'ın geleceği üzerinde oluşturduğu tehdit ve buna ilaveten Tony'yle düello yapma olasılığı Alexandra'yı düşündürüyordu. Genç kadın, misafir odasına girince durdu ve çabucak, olası oturma pozisyonlarının psikolojik avantaj ve dezavantajlarını değerlendirdi. Oturmak için tarafsız bir yer aradı. Kanepeyi gözü tutmadı ve en sonunda şöminenin yanındaki birbirine bakan iki yüksek arkalıklı sandalyeden birinde karar kıldı. Oturdu ve tüm gücüyle kalbinin gümbürtüsünü dindirmeye çalıştı. Dul düşes de seçimini tarafsızlıktan yana kullanmak istemiş olmalı ki o da Alexandra'nın yanındaki sandalyeyi seçti.

Geriye bir tek sandalyelere dik açı yaparak şöminenin tam karşısında duran kanepe kaldı. Başka şansı kalmayan Tony kanepeye oturdu. Alexandra'ya duygusal destek olmak ve bu esnada biraz şarap bulmak umuduyla aceleyle misafir odasına giren Monty amca da Tony'nin yanına oturdu. Jordan şöminenin yanına geçti ve kolunu şömine rafının üzerine koyarak, yerlerini alan topluluğu serinkanlı bir şekilde izledi.

Yaşlı düşes, Jordan'ın son on beş aydır nerede olduğu konusunda aşırı kısa bir açıklama yaparken Filbert elinde bir şarap tepsisi ile mutluluk saçarak içeri girdi. Havadaki gerginliğin farkına varmayarak sadık uşak tepsiyi doğrudan Alexandra'nın yanına götürdü ve kadehleri doldurdu. Düşes konuşmasını bitirir bitirmez Filbert ilk kadehi Alexandra'ya verdi ve ardından "Bayan Alex, Tanrı sizi hep böyle mesut etsin," dedi tüm iyi niyetiyle.

Alexandra gülme krizine tutulmanın çşiğinde olduğunu hissetti. Filbert masaya dönüp kalan kadehlere de şampanya

doldurdu. O, odanın sessizliğini koruyan sakinlerine servis yapmaya devam ettikçe Alexandra'nın heyecanı daha da artıyordu.

Saniyeler geçiyordu ama mahzenden düğün sonrası kutlama için getirilmiş bu yıllanmış şarabın ilk kadehini kaldırmayı Monty arıca dahil kimse göze alamıyordu... Jordan dışında.

Misafir odasındaki baskıdan etkilenmemiş gözüken Jordan, kadehi eline alarak parıltılı kristaldeki kabarcıkları izledi ve kocaman bir yudum aldı. Kadehini indirip alaylı bir bakışla Tony'ye, "Benim sözde ölümüne duyduğun üzüntünün, benim en iyi şaraplarımın keyfini sürmene engel olmamasına sevindim," dedi soğukça.

Düşes ürktü, Alexandra kasıldı ama Tony bu ağır dokundurmayı soğukkanlı bir gülümsemeyle kabullendi. "Ne zaman yeni bir şişe açsak senin şerefine içtiğimizden emin olabilirsin, Hawk."

Alexandra kirpiklerinin altından şöminenin yanında ayakta duran uzun, esmer tenli adama kaçamak bir bakış fırlattı. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu düşündü. Tony'nin unvanına, paralarına, mülklerine, ve karısına "el koymasını" sorun etmemiş ama şarap mahzeni tarumar edildiği için kızmıştı.

Jordan'ın hemen sonra söylediği sözler Alexandra'ya bu yanılgısından kurtardı. "Ben yokken Hawthorne'da işler nasıldı?" diye sordu. Ve bir saat boyunca, sahip olduğu on bir mülk, çok sayıdaki iş yatırımı, kişisel varlıkları ve hatta avukatlarının sağlıklarına kadar tüm detaylar hakkında Tony'yi sorguya çekti.

Jordan her konuştuğunda tok sesi, Alexandra'nın aşırı duyarlı sinirlerini daha da geriyor, Alexandra, ona bakabildiği nadir anlarda bakışlarını Jordan'ın üzerinde çok fazla tutamadan hemen tedirginlikle başını çeviriyordu. Uzun ve kaslı bacaklarını ortaya koyan dar binici pantolonu ve geniş omuzlarını sergileyen açık yakalı beyaz gömleği ile Jordan Townsende oldukça rahatı fakat buna rağmen güç ve iktidar

havası yaymaya devam ediyordu – yeni yeni toparlanmaya başlanan ama daha sonra Alexandra'nın üzerine boca edilecek bir güç. Alexandra onun yakışıklı olduğunu hatırlıyordu ama böylesine sert bir erkeklığe ya da böylesine heybetli bir büyüklüğe sahip olduğunu anımsamıyordu. Çok zayıftı ama kaçışından sonra gemide geçirdiği sürede bronzlaşan teni, onu eski beyaz tenli halinden çok daha sağlıklı gösteriyordu. Eliyle uzansa tutabilecek bir mesafede duruyordu. Uğursuz bir hortlak, tehlikeli bir yabani gibi hayatına dalmış ve Alexandra'nın yeni yeni sahip olmaya başladığı mutluluğunu bozabilme gücüyle dehşet saçıyordu. Jordan'ın hayatta olmasına üzülecek kadar katı yürekli değildi, fakat yine de onu bir daha görmemiş olmayı acıyla diledi.

Sonsuzluk gibi uzun gelen bir süre boyunca, Alexandra sakin gözükmek için mücadele ederek ve sakinliğini Jordan'a karşı bir kalkan gibi kullanmaya çalışarak gerginlikle ve hiç kıpırdamadan duruyordu. Korkunç bir dehşet ve kararlılıkla Jordan'ın meseleyi açacağı kaçınılmaz anı bekliyordu. Jordan mülk mevzusunu kapayıp bu sefer de diğer girişimlerini konuşmaya başlayınca tedirginliği tekrar yükselmeye başladı. O da bitince yerel olayları soruşturmaya başladı ve Alexandra'nın paniği şaşkınlığa dönüştü. Bütün bu konular bitip Jordan, dedikodulara ve havadan sudan konuşmalara geçince Alexandra'nın şaşkınlığı yerini rahatsızlığa bıraktı.

Belli ki Alexandra onun için Lord Wedgeley'in iki yaşındaki kısırağından ya da Sör Markham'ın gelecek vaad eden tayından daha önemli değildi. Aslında buna şaşırmaması gerekirdi. Daha kısa bir süre önce onun kendini can sıkıcı bir sorumluluktan başka bir şey olarak görmediğini acı bir şekilde öğrenmemiş miydi?

Her şey en lüzumsuz detayına kadar tartışıldıktan ve odayı rahatsız edici bir sessizlik kapladıktan ve Alexandra, doğal olarak, sıranın kendisine geldiğini zannettiği anda Jordan ansızın doğruldu ve dışarı çıkmak niyetinde olduğunu söyledi.

Sağduyusu ona sessiz kalmasını öğütüyordu ama Ale-

xandra bu berbat belirsizliğe değil bir gün, bir saat daha dayanamayacaktı. Soğukkanlı ve heyecansız gözükmeye çalışarak, "Ekselansları, konuşulması gereken bir konu daha var," dedi.

Jordan yüzünü ondan tarafa dahi çevirmeden elini uzatıp Töny'nin elini sıkı ve soğuk bir sesle, "O konu bekleyebilir. Birtakım önemli meseleleri halledince sen ve ben özel olarak konuşacağız," dedi.

Alexandra'nın önemli bir konu olmadığı iması, yanlış anlamaya mahal vermeyecek derecede açıktı. Alexandra bu kasıtlı ve sebepsiz hakaret karşısında kaskatı kesildi. Artık onu memnun etmek için her şeyi yapacak, kolay idare edilebilen ve ona delicesine aşık bir çocuk değildi, olgun bir kadındı. Öfkesine ket vurarak, tartışma kabul etmeyen bir mantıklı, "Herhalde bir insanın en az Sör Markham'ın tayı kadar önem arz ettiğini kabul edersiniz. Ve ben, bu konuyu hazır hep birlikteyken, şimdi tartışmayı tercih ederim."

Jordan birden başını Alexandra'ya çevirdi. Genç adamın gözlerinde yanan öfkeyi gören Alexandra'nın nefesi kesildi. "Özel konuşacağız dedim!" diye kestirip attı. Bunun üzerine Alexandra, Jordan'ın sakın ve kayıtsız görünüşünün ardında öfkeden köpüren bir adam olduğunu fark etti. Fakat daha bunu hazmedemeden ve isteğini geri alamadan düşes hızla ayağa kalktı ve Töny'yle Monty amcaı da kendini takip etmeleri için el işaretiyle uyararak odadan çıktı.

Salonun kapısı uğursuz bir tak sesiyle kapandı ve Alexandra on beş aydan beri ilk defa kocası olan adamla birlikte yalnız başına kaldı. Korku verici ve sinir bozucu derecede yalnız.

Gözünün ucuyla Jordan'ın masaya doğru gidişini ve kendine bir kadeh şampanya doldurmasını izledi. Bu fırsattan yararlanarak ona dikkatlice baktı. Gördükleri dehşetle titremesine neden oldu. Jordan Townsende'nin nazik biri olduğuna nasıl olup da inanabildiğine şaşıtı.

Şimdi yetişkin bir gözle baktığında, sert ve haşın hatlarında ne nezaket ne de sevecenlikten bir iz bulabilmişti. Onu

bir zamanlar Michelangelo'nun güzelim Davut heykeline benzettiğine inanamıyordu.

Davut'un zarif güzelliği yerine, Jordan'ın bronz hatlarında acımasız bir soyluluk ve sert çenesinde aman vermeyen bir otorite yer etmişti. Gözlerindeki şüpheli bakışlar ve sesindeki alaycılık içini ürpertiyordu. Uzun zaman önce, gözlerinin, sanki yaz yağmuru sonrası gökyüzü gibi yumuşak olduğunu düşünmüştü ancak şimdi görüyordu ki o gözler aslında buzul kadar soğuktular. Ayrıca iyilik ve anlayış duygusundan da yoksundular. Gerçi yakışıklıydı, hatta tek bir bakışı bile yeterliydi, tabii karamsar, sert ve şehvetli bir erkekten hoşlanıyorsan.

Zihni, Jordan'a bu meseleyi en rahat nasıl açabileceğini düşünmekle meşguldü. Elindeki şaraptan daha hiç içmemiş olmasına rağmen dalgınlıkla masaya gidip kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. Etrafına baktı. Oturmali mı yoksa ayakta mı durmalıydı? Jordan'ın uzun boyu altında ezilmemek için ayakta kalmaya karar verdi.

Jordan, şöminenin önünde kadehini dudaklarına götürmüş Alexandra'yı izliyordu. Alexandra'nın bu görüşmeyi yapmak istemekte ısrarcı olmasının iki sebebi olabilir diye düşündü. İlk olasılık gerçekten Tony'ye aşık olduğu için onunla evlenmek istiyor olmasıydı. Eğer sebep buysa, her zaman yaptığı gibi lafı hiç evelciyip gevelemekten bunu dü-rüstçe söyleyeceğini düşündü. İkinci olasılıksa, unvanın sahibinin kim olduğunu önemsemekten Hawthorne Dükü ile evlenmek istediğini söylemesi idi.. Eğer durum böyleyse, Alexandra'nın şefkat gösterisi yaparak kendisini yatıştırmaya girişeceğini tahmin ediyordu. Ama önce -öfkesinin geçmesini bekleyecekti - tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Jordan içkisini bitirdi ve kadehi sert bir şekilde şöminenin rafına koydu. "Bekliyorum," dedi sabırsızca.

Jordan'ın sesindeki iğneleyici ton Alexandra'nın yüreğini hoplattı. "Bi-biliyorum," dedi. Ne pahasına olursa olsun, Jordan'a artık onunla birlikte olmak istemediğini söylemeye

kararlıydı ve onun bunun nedenini anladığından emin olmak istiyordu. Diğer bir yandan da, Jordan'ın kendi hakkında gerçekte neler düşündüğünü bildiğini ya da Londra'nın en namılı zamparası için yas tutarak kendini ahmak yerine koyduğunu öğrendiğinde ne kadar kırılıp öfkелendiğini ve hayal kırıklığına uğradığını belli etmek istemiyordu. Ve daha da kötüsü Jordan şu anki ruh hali içinde boşanma meselesine mantık çerçevesinde değerlendirebileceği benzemiyordu. İçgüdüleri ona Jordan'ın beklediğinin tam tersi yönde bir tepki verceğini söylüyordu. "Söze nasıl başlamam gerektiğinden emin değilim," dedi tereddütle.

"O halde," diye sözü aldı Jordan, buz mavisi saten gelinliğiyle karşısında duran Alexandra'yı süzerken. "Ben birkaç öneride bulunayım. Eğer beni ne fena bir halde özlediyinden dem vuracaksan üzerindeki elbisenin biraz uygunsuz düştüğünü söylemeliyim. Öncelikle üstünü değiştirmen akıllıca olabilir. Ama son derece şeker bir elbise hani." Sesini sertleştirdi. "Benim paramla mı ahndı?"

"Hayır – yani, tam olarak bilmiyorum, belki –"

"Neyse elbiseyi boş ver," diye kestirip attı Jordan. "Senin küçük gösterine dönelim. Eh başka bir adamın karısı olmak üzere giyinmişken, geri döndüğüm için mutluluk gözyaşlarıyla üzerime atlamayacağına göre beni yumuşatmak ve seni affetmemi sağlamak için başka yollar denemek zorundasın."

Korkusu yerini öfkeye bırakan Alexandra, "Affetmeni mi?" diyerek patladı.

"Neden benim 'zamansız ölümümü' duyduğunda ne kadar ıstırap çektiğini anlatarak başlamıyorsun?" diye devam etti Jordan Alexandra'nın haklı iççrlemesine aldırmadan. "Kulağa oldukça iyi geliyor. Sonra bir iki gözyaşı dökmeyi başarabilirsen, benim için yas tuttuğunu, ağladığını ve dualar ettiğini –"

Jordan'ın anlatukları gerçeğe o kadar yakındı ki Alexandra utanç dolu bir öfkeyle bağırdı. "Dur! Yeter! Böyle bir şey

yapmaya niyetim yok! Üstelik senin ikiyüzlü, kibirli affın şu anda istediğim son şey."

"Hiç akıllıca bir iş yapmadın tatlım," dedi Jordan şömine-nin başından ayrılarak. "Böyle zamanlarda şefkat dolu bakış-lar ve narin gözyaşları gerekir. Hakaretler değil. Ayrıca, beni yumuşatmak ilk önceliğin olmalı. Düşes olmak isteyen, iyi terbiye görmüş hanımlar evlenmeye elverişli düklere her za-man hoş giden bir şekilde davranmalıdırlar. Evet, madem gelinliğini çıkartamıyorsun ve ağlayamıyorsun, o halde belki de beni ne kadar özlediğini anlatmalısın. Beni özledin, öyle değil mi? Çok fazla özlediğine bahse girebilirim. Hatta o ka-dar özledin ki surf bana benziyor diye Tony'yle evlenmeye kalktın. Evet, aradığımız açıklama bu, yanlış mıym?"

"Neden böyle davranıyorsun?"

Jordan cevap verme zahmetine girişmeden Alexandra'ya daha da yaklaşıp kara bulutlar gibi üzerine çöktü. "Bir iki gün içinde seninle ne yapacağıma karar vereceğim."

Alexandra, yaşadığı öfke ve şaşkınlık karmaşası yüzünden alt üst olmuştu. Jordan kendisini hiçbir zaman önemseme-mişti, bu yüzden de şimdi kendince haklı ve gücenmiş bir koca havası yaratarak küstahça davranmaya hiç hakkı yoktu! "Ben senin kölen değilim!" diye patladı Alexandra. "Beni bir eşya parçası gibi kaldırıp atamazsın!"

"Yok ya? Sıkıysa engel ol!"

Alexandra, Jordan'ın mantıksız öfkesini yatıştırmak ve yaralı egosunu avutmak adına bir yol bulmak için kafasını patlattı. Elini saçlarından geçirerek mantıklı bir yol bulmaya çalıştı. Bu ilişkideki masum ve zarar görmüş taraf kendisiydi ama şu anda güçlü ve tehlikeli taraf olan Jordan'ı ikna etmek zorundaydı. "Öfkeli olduğunuzu görebiliyorum - "

"Amma keskin bir gözlem gücün var."

Jordan'ın alayını görmezden gelen Alexandra, makul ol-duğunu düşündüğü tonu bozmadan devam etti. "Bu haldey-ken sizinle tartışmamıza imkân yok."

"Hadi dene bakalım," dedi Jordan ama tehditkâr bir adımla genç kadına yaklaşıırken gözleri tam tersini söylüyordu.

Alexandra aceleyle geri çekildi. "Manası yok. Beni dinlemiyorsunuz bile. Öfke kafadaki ışığı söndüren bir rüzgârdır..."

Ingersoll'den yapılan alıntı Jordan'ı gafil avladı. Karşısındaki büyüleyici kızın duruma göre Buda'dan ya da Sokrates'ten alıntılar yaptığını hatırladı. Fakat bu onu sadece daha da kızdırmaya yaradı çünkü artık o bildiği kız değildi. Artık entrika peşinde koşan bir fırsatçıya dönüşmüştü. Eğer gerçekten Tony'ye aşık olduğu için onunla evlenmek istemiş olsaydı şimdiye kadar bunu çoktan söylerdi. Söylemediğine göre, Hawthorne Düşesi olarak kalmak istediği aşıkardı.

Ama sorun da işte tam bu noktada başlıyor, diye düşündü Jordan alayla. Onu başka bir adamla evlenmek üzere yakaladığı için, kollarına atılıp mutluluk gözyaşları dökemiyordu. Diğer bir yandan da bozulan ilişkilerini düzeltmek için belli başlı adımlar atmadan onu evden göndermeyi göze alamazdı. Eğer cemiyetteki yerini ve unvanını korumak istiyorsa dükle iyi geçinmek zorundaydı.

On beş ayda ne kadar da hırslanmış ve güzelleşmişti. Omuzuna dökülmüş, ışıldayan maun rengi saçları, mermer gibi parlak teni, açık mavi gözleri ve gül rengi dudakları genç adama yaklaştıkça Jordan daha da fazla büyüleniyordu. Alexandra, solgun sarışınlardan milyonlarca kat daha cazibeliydi.

Alexandra'ya dik dik baktı. Onun hiçbir fırsatı kaçırmayan bir entrikacı olduğuna emindi, ama tüm bu olanlara rağmen onun parlak gözlerinde ve alabora olmuş yüzünde en ufak bir riyakârlık belirtisi göremiyordu.

Jordan'ın gidişini izleyen Alexandra hangi duyguya sarılacağını şaşırdı. Öfke, rahatlama ve panik arasında gidip geliyordu. Jordan kapı çşiğinde duraksayınca birden gerildi.

"Yarın bu eve yerleşeceğim. Ben gelene kadar Tony'yle görüşmeyeceksin."

Ses tonu, eğer verdiği talimata uymazsa Alexandra'nın bunun sonuçlarına katlanacağını gösteriyordu. Alexandra,

Jordan'ın intikamının nasıl olacağını kestiremiyorsa da nenden dışarı çıkıp dedikoduya mahal vermek isteyeceğini de anlayamamıştı. Bir an için Jordan'ın sesindeki tehditkâr tona boyun eğdi. "Aslında bu evden kesinlikle ayrılmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Alexandra içindeki paniği maskeleyen umursamaz bir tavırla omuz silkererek, "Üç dili rahatlıkla konuşabiliyorum, ek-selansları. Bunlardan biri de İngilizce," diye cevap verdi.

"Bana büyüklük mü taslamaya çalışıyorsun?"

Alexandra'nın cesareti sağduyusuyla savaştı ama kazanan olmadı. Daha ileri gitmekten çekinen ama geri adım atmaya da gönülsüz olan Alexandra, huysuz bir çocuğu azarlayan bir yetişkin edasıyla pozisyonunu korumaya çalıştı: "Siz bu laf dinlemez halinizi sürdürdüğünüz sürece sizinle ne bunu ne de başka bir şeyi tartışmak istiyorum."

"Bana bak, eğer benim dayanma sınırtımı merak ediyorsan, haberin olsun o sınıra vardık. Şu anki 'laf dinlemez halimle' şu kapıyı kapatıp seni öyle bir pataklarım ki bir hafta boyunca oturamazsın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bir çocuk gibi kucına şaplak yeme tehdidi, Alexandra'nın zar zor kazandığı güvenini kaybetmesine ve kendini geçen yılki kadar beceriksiz ve çaresiz hissetmesine sebep oldu. Çenesini kaldırıp aşağılanmanın rengiyle kızarmış yanakları ve çaresizlik göz yaşlarıyla hiçbir şey demeden genç adama baktı.

Jordan gözlerini sessizlikle Alexandra'ya çevirdi ve dersini aldığından emin olduktan sonra tüm görgü kurallarını hiç sayarak başını eğip selam dahi vermeden odayı terk etti.

Alexandra, bundan iki yıl önce nazik hanımefendi ve beyefendilerin riayet ettikleri adabınuaşeret kurallarından habersizdi ve dolayısıyla Jordan'ın baş eğme, elini öpme ya da ona özenli davranma zahmetinde bulunmayarak kendine hakaret ettiğinin farkına varmıyordu. Zaten ona direkt kendi adıyla hitap etmesine de izin vermemişti. Şimdi misafir odasının ortasında tek başına dururken Jordan'ın hem eski

saygısızlıkları hem de bugünkü hiçe saymalarını öfkeyle kafasından geçirmeye başladı.

Ön kapının kapanma sesini duyana kadar bekledi ve ardından ruhsuzca salondan dışarı çıkıp merdivenlerden odasına çıktı. İstirap ve güvensizlikle sarsılmıştı. Hizmetçisini odadan yolladı ve gelinliğini çıkardı. Geri gelmişti! Ve hatırladığından, hayal ettiğinden daha kötü biriydi - daha kibirli, daha despot ve büsbütün kalpsiz biri olmuştu. Ve onunla evliydi. *Evlili!*

Bu sabah her şey ne kadar da basit ve öngörülebilirdi. Uyanmış, evlenmek üzere giyinmiş ve kiliseye gitmişti. Şimdi ise, aradan geçen üç saatin ardından yanlış adamla evliydi.

Ağlamamak için kendiyile mücadele ederek kanepeye oturdu ve kollarıyla karnını tutarak zihnine üşüşen görüntüleri engellemeye çalıştı. Ama faydasızdı. Delicesine sevdalı bir kız olduğu zamanların görüntüleri resmen gözlerinin önünde geçit töreni yapıyor, ona azap veriyordu... Rosemeade'in bahçesinde Jordan'a baktığı anı anımsadı. "*Michelangelo'nun Davud'u kadar güzelsin,*" deyivermişti. "*Seni seviyorum.*" Ve seviştiklerinde neredeyse onun kollarında kendinden geçmiş ve ona ne kadar güçlü, akıllı ve harika olduğunu söylemişti.

Aklından başka bir hatıra daha rüzgâr gibi geçerken, "İlan-
rım," diye inledi. Londra'nın en adı çıkmış zamparası olan Jordan'a, kadınlarla arasının fazla iyi olmadığını belli olduğunu söylemişti. Jordan'ın bu lafı duyunca sırtımasında şaşılacak bir şey olmadığını şimdi daha iyi anlıyordu.

Gözlerinden utanç göz yaşları dökülüyordu. Bir daha o canavar için göz yaşı dökmemeye yemin ederek öfkeyle gözlerini sildi. Onun için gereğinden fazla ağlamıştı.

Tony'nin birkaç hafta önce söylediği sözler, incinmiş duygularına bir darbe daha indirdi: "*Jordan sana acıdığı için evlendi, ama seninle karısı olarak yaşamaya ne İSTEĞİ ne de NİYETİ vardı. Balayınızdan döndükten sonra seni Devon'a postalamayı ve metresiyle kaldığı yerden devam etmeyi planlıyordu... Seninle evlen-*

dikten SONRA dahi metresiyle beraber oldu. Ona, seninle olan evliliğinin bir talihsizlik olduğunu söyledi..."

Birinin kapıya yumuşakça vurduğunu duydu ama acısına öylesine gömülmüştü ki Melanie içeriye girip kapıyı ardından kapayana kadar onu duymadı.

"Alex?"

Şaşırın Alexandra birden arkasına döndü ve etrafına baktı. Alexandra'nın ıstırap dolu, gözyaşlarına boğulmuş yüzünü gören Melanie hemen arkadaşının yanına oturdu.

Alexandra'nın önüne diz çöküp elinden mendilini alarak, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı dehşetle. "Niye ağlıyorsun? Ne yaptı sana? Kızdı mı? Yoksa vurdu mu?"

Alexandra yutkunduydu ve ona baktı. Ama sesi boğazındaki göz yaşı yumrularını aşamadı. Melanie'nin kocasının Jordan'ın en yakın arkadaşı olduğunu biliyordu ve Melanie'nin kime sadakât göstereceğinden emin olamıyordu. Başını iki yana sallayarak Melanie'nin elinden mendilini geri aldı.

"Alex!," diye bağırdı Melanie gittikçe artan bir panikle, "Lütfen konuş benimle! Ben senin arkadaşınım ve her zaman öyle kalacağım," dedi. Alexandra'nın sakıngan bakışını doğru yorumlamıştı. "Bunu içinde tutmaya devam edemezsin. Ruh gibi bembeyaz olmuşsun, bayılacak gibi duruyorsun."

Alexandra, Jordan konusunda ne büyük bir budalalık ettiğini Melanie'ye kısaca anlatmıştı ama ne Jordan'ın kendine karşı olan sevgisizliğinden bahsetmiş ne de kendiyle geçtiği dalganın ardına sakladığı utancı açığa vurmuştu. Ama şimdi her şey Melanie'nin gözleri önündeydi. Alexandra Hawk'la yaşadığı ilişkiyi tüm onur kırıcı detaylarıyla anlattı. Melanie hikâye boyunca, Alexandra'nın yüreğinde biriktirdiği her şeyi safça ortaya dökmesini gülümseyerek dinledi ve başını sallayarak onu anladığını gösterdi. Ama Hawk'ın Alexandra'yı Devon'a postalama niyeti ile ilgili kısmı dinlerken gülümsemedi.

Alexandra, hikâyeyi Jordan'ın kayboluşuyla ilgili açıklamasını anlatarak bitirdi. Melanie bunun üzerine elini

Alexandra'nın sırtına hafifçe vurarak, "Tüm bunlar geçmişte kaldı. Şimdi ne düşünüyorsun? Bir planın var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Alexandra güçle. "Boşanmak istiyorum!"

Melanie'nin nefesi kesildi. "Ne? Ciddi olmazsın."

Alexandra çok ciddiydi ve bunu ona da söyledi.

"Bu olanaksız," dedi Melanie. Birkaç kısa cümleyle bu olasılığı reddetti. "Aforoz edilirsin Alex. Hiçbir şeye karışmayan kocam bile senin görmeme izin vermez. Toplumun her kesiminden dışlanırsın ve kimsesiz kalırsın."

"Yine de onunla evli olup Devon denen yerde kapalı kalmaktan iyidir."

"Belki şu anda sana öyle gözüküyor ama senin ne hissettiğin fazla bir şeyi değiştirmez. Boşanabilmen için kocanın da seninle aynı fikirde olması gerektiğine eminim ve onun böyle bir şeyi kabul edeceğine en ufak bir ihtimal dahi vermiyorum. Öyle olsa bile boşanma kararı almak çok zor ve Hawk'ın rızasını alsan bile daha ciddi sebeplere ihtiyacın var."

"İçeri girdiğin sırada bunu düşünüyordum ve o sebeplere çoktan sahip olduğumu fark ettim. Hatta onun rızasına hiç ihtiyaç duymayacak kadar. Bir kere beni bu evliliğe iten bazı koşullar vardı. İkincisi, her ne kadar düğünümüzde beni sevmeye ve onurumu korumaya yemin ettiyse de böyle bir niyeti yoktu. Zaten bu başlı başına, boşanmak ya da bu evliliğin iptali için yeterli bir sebep. Neden rıza göstermeyeceğini de anlayabilmiş değilim." Alexandra kızgınlıkla ekledi. "Benimle evlenmeyi baştan beri hiç istemedi ki."

"Fakat bu, onun insanların artık onu istemediğini bilmesinden hoşlanacağı anlamına da gelmiyor."

"Bu planı değerlendirecek vakti bulduğunda beni elinden çıkarabildiği için rahatlayacaktır."

Melanie başını iki yana salladı. "Ben seni elinden çıkarmak istediğine çok emin değilim. Bugün kilisede Lord Anthony'ye nasıl baktığını gördüm. Rahatlamış değil, oldukça kızgın görünüyordu."

"O doğuştan hırçın," dedi Alexandra aşağıdaki konuşmalarını hatırlayarak. "Ne Anthony'ye ne de bana kızması için bir sebep yok."

Kulaklarına inanamayan Melanie, "Sebep mi yok?" diye sordu. "Seni başka bir adamla evlenirken yakalıyor ve sen böyle bir şey söylüyorsun."

"Onun bundan etkileneceğini hiç sanmıyorum. Az önce dediğim gibi zaten benimle evlenmek istemiyordu ki."

"Ama bu başkasının seninle evlenmesini isteyeceği anlamına gelmiyor," dedi Melanie. "Zaten fark etmez. Bir boşanma söz konusu bile olamaz. Başka bir çözüm yolu olmalı." Daha sonra heyecanla ekledi. "Kocam bugün İskoçya'dan dönüyor. John'dan tavsiye isterim. O çok akıllıdır." Suratı asıldı. "Ne yazık ki Hawk'ı en yakın arkadaşı sayıyor. Bu yüzden vereceği tavsiye biraz taraflı olacak. Ama ne diyecek olursa olsun, boşanmayı unut. Başka bir alternatif bulacağız."

Melanie kaşlarını çatarak düşüncelere daldı. "Ona bu kadar tutulmuş olman gayet normal," dedi anlayışlı bir gülümsemeyle. "İngiltere'deki pek çok sofistike flörtü ona sırlıslıklam aşık oldu. Ama ara sıra kapıldığı kısa süreli ilişkiler dışında onların duygularına asla karşılık vermedi. Dolayısıyla, şimdi geri döndüğü için insanlar onun kollarına atılmayı bekleyecektir. Hele ki buraya ilk geldiğinde ona ne kadar körü körüne bağlı olduğunu hesaba katacak olursak."

Melanie'nin tamamıyla haklı olduğu düşüncesi Alexandra'nın midelerini bulandırdı. Başını kanepenin sırtına yaslayarak yutkundu ve ıstırap içinde gözlerini kapadı. "Bunu düşünmemiştim, kesinlikle haklısın."

"Tabii ki haklıyım," dedi Melanie dalgın dalgın. "Diğer bir yandan," gözleri ışıyarak ekledi, "tam tersi olsa ne kadar güzel olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu sorunun en ideal çözümü Jordan'ın sana aşık olması. Böylece hem gururuna hem de kocana sahip çıkarsın."

"Melanie," diye hemen itiraza girişti Alexandra. "Bir kere

hiç kimsenin o adımı aşık edebileceğini sanmıyorum çünkü bir kalbi yok. İkincisi, eğer bir kalbi varsa bile bana karşı bağışıklık kazanmış durumda. Ve üç...”

“Melanie gülererek Alexandra’nın kolundan tuttu ve onu kanepeye oturtup aynanın karşına çekti. “O dediğin öncedendi Alex. Şu aynaya bir bak. Şu anda tüm Londra şu karşında gördüğün kadının ayaklarına kapanmış, erkekler senin için kavgaya tutuşmuş - ”

Alexandra, aynada kendi görüntüsü yerine Melanie’ye bakarak iç geçirdi. “Sırf anlamsız bir şekilde popüler olduğum için. Erkeklerin bana ilan-ı aşk etmeleri moda haline geldiği için”

Neşesi daha da artan Melanie, “Daha ne olsun?” dedi. “Hawthorne bunu fark ettiğinde hayatının şokunu yaşayacak.”

Alexandra’nın gözleri zevkle alevlenir gibi oldu ama fazla sürmedi. “Bir önemi yok.”

“Yanıyorsun!” dedi Melanie gülererek. “Sadece şunu bir düşün: Hawthorne, hayatında ilk kez birisi için rekabet etmek zorunda. Ve bu kişi kendi karısı! İngiltere’nin en namli çapkınının kendi karısını baştan çıkarmaya çalışmasını izlemek Cemiyet’in nasıl da hoşuna gidecek bir düşünsene. Hele bir de başarıya çabuk ulaşamazsa.”

“O olmasa bile başka bir sebepten ötürü bu plan işe yaramayacak,” dedi Alexandra kararlılıkla.

“Nedir o?”

“Yapmak istemiyorum. Eğer başarabilecek olsam bile, ki mümkün değil, yine de denemek istemiyorum.”

“Ama neden?”

“Çünkü onu sevmiyorum. Bırak beni sevmesini istemeyi, yakınımda olmasına dahi katlanamıyorum.” Alexandra çay istemek için elini zile uzattı.

“Ama yine de, bu çıkmazdan kurtulmak için elimizdeki en iyi ve tek çözüm.” Eldivenlerini ve küçük çantasını eline alan

Melanie, Alexandra'nın alnına bir öpücük kondurdu. "Çok sarsıldın ve hitap düştün. Şu anda olayları düzgün düşünemiyorsun. Her şeyi bana bırak."

Alexandra, Melanie'nin aklında belirli bir istikamet olduğunu ve bu yüzden hızla hareket ettiğini anladığında Melanie çoktan kapı eşiğine varmıştı. "Mel, nereye gidiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

Kapı eşiğinden dönen Melaine, "Roddy'yi görmeye," dedi. "Artık senin o eski saf, deneyimsiz kır faresi olmadığını Hawthorne'a iletmekte ondan iyisini bulmak zor. Üstelik bunu yapmaktan büyük keyif alacağına da eminim. Kuşkırtıcılık yapmaktan fazla sevdiği bir şey yok."

Alexandra, "Melanie, dur!" diye bağırdı yorgunlukla ama kendisi de Melanie'nin planının bu kısmına o kadar karşı değildi – özellikle de yorgunluktan tükenme noktasına geldiği şu anda. "Bana söylemeden bir şey yapmayacağına söz ver."

"Pekâlâ," dedi Melanie neşeyle ve el salladıktan sonra ortalıktan kayboldu.

Alexandra başını geri yasladı ve gözlerini kapatarak kendini uykunun kollarına bıraktı.

Çalan saatin sesi, salondan aralıksız bir şekilde gelmeye devam eden ziyaretçilerin uğultusuyla birleşip sonunda Alexandra'yı uyandırdığında saat ondu. Dirseğinin üzerinde doğrulan Alexandra yatak odasının mum ışığı karanlığında gözlerini açtı. Nasıl olup da uykuya dalabildiğine şaşırıyordu. Alt kattan gelen gürültü patırtıya kulak kesildi, ön kapı hiç durmadan açılıp kapanıyordu. Oturur pozisyona geçerek tüm yüksek sosyetenin neden eve doluştuğunu çözmeye çalıştı... Sonra hatırladı.

Hawk geri dönmüştü.

Anlaşılan o ki, herkes onun burada olduğu öğrenmişti ve kendi nezaket kurallarına riayet ederek onu aramak için sabah beklemek yerince eve akşamdan akan edecek kadar hevesliydiler.

Alexandra, Hawk bunu bekliyor olmalıydı, diye düşündü

sinirle. İpek sabahlığını giyerek yatağına uzandı. Geceyi düşesin evinde geçirmeyi bu yüzden istemiş olmalıydı.

Kocası hiç kuşkusuz keyifle yatağına uzanmış, huzurlu bir gecenin tadını çıkartıyordu.

Yirminci Bölüm

Alexandra yanıliyordu. Jordan ne yatağındaydı ne de gecenin tadını çıkartıyordu.

Büyükannesinin şehirdeki evinin barok tarzı misafir odasında bacalarını gelişigüzel uzatmış, kendini karşılamaya gelen üç arkadaşı ve Roddy Carstairs'le oturuyordu. Ve görünen o ki Roddy, Jordan'ı Alexandra'nın 'eğlenceli' kaçamak hikâyeleriyle eğlendirmeye niyetliydi.

Bir saate yakın süredir Carstairs'in hikâyelerini dinleyen Jordan ne sinirlenmiş ne de herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermişti. Bu hikâyeleri dinlemekten pek usandığı da söylenemezdi. Tek kelimeyle mosmordu. O, zindandaki gecelerinde sevgi dolu karısının kederinden aklını kaybedeceğinden endişelenerek uykusuz kalırken, Alexandra Londra'yı ayağa kaldırmıştı. O hapishanelerde gürürken Alexandra herkesin gözü önünde flörtlere dalmıştı. O zincirlere asılı yatarken, "Alex" Gresham Green'deki yarışlarda zafer peşinde koşmuş, Lord Mayberry ile göstermelik bir düello yapmış ve dar binici pantolonuyla rakibinin dikkatini dağıtarak onu bir güzel yenmişti. Panayırarda gezip tozmuş, Sotheby'nin yetmiş beşlik papazıyla aşna fişneye karışmıştı. Ve bütün bunlar daha anlatılanların yarısı bile değildi.

Eğer Carstairs'e inanacak olursa Alexandra elini her uzat-

tığında, elli kişi birden bu eli tutmak için havaya zıplamıştı. Reddedilen talipler, önce onun üzerine tartışmış, sonra bozuşmuş sonra onlardan biri olan Marbly bilfiil onu kaçırmaya çalışmış ve Sevely adındaki bir züppe de ona "Alex Kasedesi" adında bir güzellerce yazmıştı; ve ihtiyar Dilbeck yeni gülüne "Muhteşem Alex" ismini vermişti...

Jordan sandalyesinde geriye yaslanarak, bir ayağını diğerinin üzerine attı, brendi kadehini dudaklarına götürdü ve yüzünde özenle oluşturduğu hafif alaycı ifadeyle Carstairs'i dinlemeye devam etti.

Jordan, bu camiada kocalar ve eşlerinin, ağızlarını sıkı tuttukları sürece istedikleri gibi davranma özgürlükleri olduğunu biliyordu. Dolayısıyla kendini gözleyen üç arkadaşı onun yüzünde oluşan bu ifadenin tam da bekledikleri gibi olduğunu düşündüler. Diğer bir yandan çok yakın ahbablar arasında erkeğin eşinin hareketleri kabul edilebilirlikle kocasını mahcup etme arasındaki sınıra yaklaştığında bir erkeğin arkadaşları tarafından mümkün olduğunca incelikle haberdar edilmesi de âdetlendi. Jordan, arkadaşlarının Carstairs'i durdurmaya pek yeltenmiyor oluşlarını böyle yorumladı.

Eğer Carstairs arkadaşlarıyla aynı anda gelmeseydi, eve giremezdi. Carstairs, Jordan için uzak bir tanıdık ve rahatsız edici bir dedikoducudan fazlası değildi ama odadaki diğer üçü Jordan'ın arkadaşlarıydılar. Ve her ne kadar, Carstairs'i Alexandra'nın yaptıklarını anlatmayı kesmesi konusunda uyersalar da, yüzlerindeki tarafsız ifade Carstairs'in dediği çoğu şeyi doğruluyordu.

Jordan şüpheyle Carstairs'e baktı. Neden durup dururken koştura koştura buraya geldiğini merak ediyordu. Jordan'ın kadınları yatağını şenlendirmekten öte bir değer atfetmediğini tüm sosyete biliyordu. Tatlı bir yüz ya da şevvetli bir beden uğruna sağduyusunu kaybedeceğinden kuşku duyacakları son insandı. Eğer daha olgunlaşmamış kumral bir çocuğa abayı yaktığını duysalar herhalde ağızları bir karış açılırdı.

Gloucester'daki evin salonundaki dört adam, Jordan'ın

Carstairs'ı baygın baygın dinlerken içten içe köpürdüğünü bir bilseler şaşkınlıktan küçük dillerini yutarlardı. Alexandra'yı idare edemediği için Tony'ye ve onu hizaya sokmadığı için büyükannesine büyük öfke duyuyordu. Hawthorne Düşesi unvanı, belli ki istediğini yapabilmesine olanak sağlamıştı. Belki geçmişini değiştiremezdi, ama onun geleceğini istediği doğrultuya sokabilirdi.

Onu en çok kızdıran Alexandra'nın maskaralıkları yahut flörtleri değildi. Mantıksız da olsa, onu en fazla öfkeliendiren şey insanların ona "Alex" demesiydi.

Görünüşe bakılırsa, herkes onu Alex diye çağırıyordu. Tüm sosyete karısıyla çok yakın münasebet kurmuş ve sâmi-miyetle arkadaşlık ediyor gibiydi – özellikle de erkekler.

Jordan kapı aralığında dolanan uşağına bakarak başını belli belirsiz bir hareketle salladı. Bu misafirlerin bardakları artık doldurulmayacak demekti. Carstairs'in nefes almak için durmasını fırsat bilerek araya girdi ve bir yalan attı: "Carstairs, bize müsaade etmelisin. Bu beyefendilerle iş konuşmamız gerek."

Roddy başıyla selam verdikten sonra ayrılmak için ayağa kalktı. Ama ayrılmadan önce ateşi son bir kez körüklemeyi ihmal etmedi. "Seni tekrar aramızda gördüğüme çok memnun oldum Hawk. Ama zavallı Tony'ye de acımıyor değilim. Alex için o da, en az Wilston, Gresham, Fites, Moresby ve diğerleri gibi yanıyor."

"Bu gruba sen de dahilsin herhalde?"

Roddy kaşlarını soğukkanlılıkla kaldırdı. "Ne sandın? Elbette."

Roddy giderken Jordan'ın iki arkadaşı Lord Hastings ve Lord Fairfax de ayrılmak için özür dilercesine ve mahcup bir şekilde ayağa kalktılar. Lord Hastings ortamı yumuşatmak adına sözü tüm soyluların ya yarıştıkları ya da izleyici olarak katıldıkları iki günlük engelli at yarışına getirdi. "Hawk, sen cüldeki Krâlice Yarışı'nda siyah atını sürmeyi mi planlıyorsun?"

“Evet, atlarımdan biriyle katılacağım,” dedi Jordan, Carstairs’e karşı kabaran kızgınlığını bir kenara bırakıp yılın en önemli yarışında at binmenin zevkine odaklanmaya çalışarak.

“Biliyordum. Eğer yarışa Şeytan ile katılacaksan, paramı senin üzerine yatıracağım.”

“Sen katılmıyor musun?” diye sordu Jordan ilgisizce.

“Elbette. Ama eğer o kara şeytanı süreceksen, parayı senin üzerine yatıracağım eminim. Bugüne kadar gördüğüm en hızlı hayvan.”

Jordan kafası karışmış bir şekilde Hastings’e baktı. Sırf yarışlara katılmak için aldığı Şeytan, en son bir yıl önce gördüğünde üç yaşında huysuz ve inatçı bir taydı. “Onun koştuğunu gördün mü?”

“Evet! Karın koşturuyordu – ” Sözlerinin Jordan’ın hiç hoşuna gitmediğini gören Hastings konuşmasını yarıda kesti.

“Yani, Hawk... İyi idare ediyordu, çok zorlamadan sürüyordu,” diye ekledi Hastings Jordan’ın ifadesini görünce.

“Düşes hayat dolu bir insan, hepsi o,” diye toparlamaya çalıştı ve iyi niyetinin bir göstergesi olarak Jordan’ın sırtına hafifçe dokundu.

Lord Fairfax de hemen başıyla onayladı. “Biraz enerji fazlası var, evet. Yularından hafif çek, bak hele kuzu gibi olmuyor mu.”

“Kuzu gibi uysal!” diye katıldı Lord Hastings vakit geçirmeden.

Açılık ve kumarbazlıkta sınır tanımayan iki adam dışarı çıktıklarında bakıştılar. “*Bir kuzu gibi uysal ha?*” diye tekrarladı Lord Hastings. “Yeter ki Hawk onun yularını sıkı tutsun öyle mi?”

Lord Fairfax sırtıttı. “Neden olmasın? Tabii önce yuları ağzına geçirmesi lazım ve bunu yapabilmek içinse ayaklarını bağlaması gerek. Jordan onu evcilleştirmeye kalktığında özgürlük mücadelesi vereceğinden şüphen olmasın. Bu sö-

zümü unutma. Ortalama bir kadından çok daha cesur – ve sanıyorum gururlu.”

Hastings gülümseyerek itiraz etti. “Hawk’ın kadınlar üzerindeki olağanüstü gücünü unutuyorsun. Birkaç hafta içinde onun için deli divane olacak. Kraliçe Yarışı günü kurdelesini de takacak, tezahüratını da yapacak. Genç Wilson ve arkadaşı Fairchild, bahsi Jordan lehine yatırdılar. Whites’in bahis defterine göre Jordan’ın kazanması daha şimdiden dörde bir veriyor.”

“Yanıyorsun dostum. Göreceksin bu kadın Hawk’ı çok zorlayacak.”

“Hiç sanmıyorum. Şehre geldiğinde nasıl abayı yakmış bir halde dolandığını hatırlasana, daha kaç hafta oldu? Hawk bu sabah kiliseyi bastığından beri herkes bunu konuşuyor.”

“Evet doğru. Ama bahse girerim, düşes de olanları tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordur. Onunla tanışıklığım var ve gururlu bir leydi olduğunu biliyorum. Gururu hemen Jordan’ın kol-larına düşmesine izin vermeyecek, inan bana.”

Hastings arkadaşının inancına kuşkuyla yaklaşarak, “Kraliçe Yarışı’nda Jordan’ın kurdelesini takacağına bin sterlinine bahsine girerim, var mısın?”

“Varım,” diyerek kabul etti Fairfax hiç düşünmeden. Ve kumar oynamak için birlikte Whites’a doğru devam ettiler ama her ikisi de biliyordu ki bu bahis deftere girmeyecekti. Arkadaşlarına olan saygılarından bu bahsi yalnızca kendi aralarında tutacaklardı.

Fairfax ve Hastings gittiğinde Jordan yan masaya gidip kendine bir kadeh içki doldurdu. Az önce dikkatle gizlediği öfke, kasılan çenesinde kendini belli ediyordu. En yakın arkadaşı John Camden’a dönerek, “Umarım sen de Alexandra’nın yaptığı patavatsızlıkların bir yenisini anlatmak için beklemiyorsundur.”

Lord Camden, gürültülü bir kahkaha atarak güldü. “Bunu da nerden çıkardın? Carstairs, Hyde Park’taki yarış-tan ve Mayberry’yle olan düellosundan bahsederken ‘Me-

lanie' ismine özellikle vurgu yaptığını duydun. Sanıyorum Melanie'nin her iki olayda da karına tezahürat yaptığını belirtmek istiyordu."

Jordan içkisinden bir yudum aldı. "Ee?"

"Melanie, benim karım oluyor."

Jordan'ın ağzına götürdüğü bardak yarı yolda durdu. "Ne?"

"Evlendim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Jordan somurtarak. "Neden ki?"

Lord Camden gülümsedi. "Kendime hâkim olamadım."

"O halde izin ver de gecikmiş tebriklerimi sunayım," dedi Jordan alaycı bir ses tonuyla ve şerefine kadeh kaldırmış gibi yaparak onunla dalga geçti. Sonra ciddileşerek kendine engel oldu. "Kabalık ettiysem özür dilerim John. Evlilik haberi bu aralar benim için pek kutlanası bir olayı ifade etmiyor. Senin Melanie'yi biliyor muyum? Tanışmış mıydım?"

"Umarım tanışmamışsındır!" diye güldü John. "Sen şehirden ayrıldıktan sonra cemiyete girdi. Görsen, eminim onu karşı konulmaz bulurdun. Ve ben de seni düelloya davet etmek zorunda kalırdım."

"Senin şöhretin de benimkinden iyi sayılmazdı."

"Senin liginde değildim," dedi John arkadaşını neşelendirmek adına. "Eğer çekici bir bayana bir göz atsam hemen peşine bir çoban takarlardı. Ama sen baksan, bunu gören tüm anneler panik krizlerine girerler ve umutlanırlar. Benim senin gibi sunabileceğim bir unvanım olmadığı için seninle kıyaslanamam bile."

"Namusuna düşkün, masum kızlarla oynadığımı hiç hatırlamıyorum."

"Doğru. Ama senin ve benim karım arkadaş olacak kadar ortak yönü sahipler. Birbirlerine bir hayli benzediklerinden de şüphem yok. Ki bu da seni azap dolu bir hayatın beklediğine işaret ediyor."

"Neden?" diye sordu Jordan nazikçe.

“Çünkü ne yapacağını asla kestiremezsin – ve öğrendiğin zaman da ödün kopar. Melanie bu akşamüzeri bana hamile olduğunu söyledi ve doğduğu zaman bebeği ters bir yere koyacağı konusunda ciddi endişelerim var.”

“Niye, unutkan biri mi ki?” diye sordu Jordan en yakın arkadaşının karısıyla ilgili gözükmeye çalışarak.

John omuz silkti. “Öyle olmalı. Diğer türlü bugün İskoçya’dan döndüğümde bana en yakın dostumun karısıyla karıştığı karmaşık olaylardan bahsetmeyişi neye bağlayabilirim?”

Jordan’ın içine düştüğü çıkmazı hafife alma çabasının boşa çıktığını gören John tereddütle ana meseleye geri döndü. “Karin hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Birkaç seçenek var ve şu anda hepsi çok çekici geliyor,” dedi Jordan kısaca. “Başına bir bekçi dikebilir ya da Devon’a yollayıp gözlerden irak olmasını sağlayabilirim.”

“Aman Tanrım, Hawk, böyle bir şey yapamazsın. Bugün kilisede olanlardan sonra insanlar – ”

“İnsanların ne düşündüğü umurumda değil,” diye kesti Jordan ama bu dediğinin doğru olmadığını her ikisi de çok iyi biliyordu. Jordan karısını dahi idare edemeyen biri olarak alay konusu olmaktan fazlasıyla çekiniyordu.

“Belki de sadece fazla hayat dolu bir kız,” dedi Lord Camden. “Melanie onu tanıyor ve çok seviyor.” Ayrılmak için ayağa kalkarak, “Eğer keyfin yerine gelirse yarın Whites’ta bize katıl. Babalığını kutlamak için toplaniyoruz.”

Jordan kendini gülümsemeye zorlayarak, “Geleceğim,” dedi.

Jordan, Camden’in ayrılmasıyla şöminenin üzerindeki manzara resmine daldı. Alexandra’nın kaç kişiyi yatağına aldığı düşünüyordu. Bu akşamüzeri misafir odasında beraberlerken Alexandra’nın gözlerindeki masumiyetin kaybolduğunu ve yerini hayal kırıklığının aldığı görmüştü. Bir zamanlar o gözler içtenlikle ve güvenle bakıyorlardı. Şimdi ise, eski parıltısı yerini soğuk bir husumet duygusuna bırakmıştı.

Jordan, Alexandra'nın bugün kendisine böylesine düşmanlıkla davranmasının nedenleri üzerine düşündükçe öfkeleniyordu. Alexandra resmen onun yaşıyor olmasına üzül-müştü. Evlendiklerinde kendine hayranlık besleyen çocuk, Jordan'ın hala canlı oluşuna sinirlenmişti. Evlendiği büyüleyici kız soğuk, hesapçı ve güzel bir... kaltağa dönüşmüştü.

Bir süre için boşanmayı aklından geçirdi ama sonra vazgeçti. Bunun bir skandala yol açacak olması bir yana, boşanma davası yıllar sürebilirdi, üstelik bir varis istiyordu. Townsende erkeklerinin ömürleri genelde kısaydı ve Alexandra her ne kadar erdemli ve adap kurallarına uygun bir hayat sürmeyeceğini göstermiş olsa bile yine de çocuğuna analık edebilirdi - çocuğun kendinden olduğundan emin olmak için onu bir yere kapatması gerekiyorsa dahi bunu yapmak-tan çekinmeyecekti.

Jordan başını sandalyenin sırtına yaslayarak gözlerini kapadı ve sinirlerine hâkim olabilmek için derin bir nefes aldı. Bunu başardığında Alexandra'yı sadece ortalıkta dolaşan dedikodulara dayanarak suçladığını ve onun geleceğini çizirken belki de ona haksızlık ettiğini fark etti. Hayatını ona borçlu olduğunu unutmuş gibiydi. Ona hiç olmazsa kendini savunma hakkını vermek zorundaydı.

Yarın, Castrairs'den duyduklarını ona anlatacak ve ona bunları reddetme hakkını tanıyacaktı. Yalan söylemediği sürece buna hakkı vardı. Fakat bu yüzleşme sonunda eğer entrikacı, fırsatçı ya da zevk düşkünü bir kadın olduğu ortaya çıkarsa, hak ettiği acımasızlıkla ona haddini bildirecekti.

Ya emirlerine boyun eğecek ya da boynunun kırılmasını göze alacaktı. En nihayetinde ne olursa olsun hürmetli ve itaatkâr bir eş olmayı öğrenecekti.

Yirmi Birinci Bölüm

Alexandra yatak odasının önündeki koridorda işlerini yetiştirmek için aceleyle çalışan hizmetçilerin hızlı hızlı hareket eden ayak sesleri ve sessiz ama heyecanlı mırıltılarıyla uyandı. Uykulu bir halde sırtüstü döndü ve saate baktı. Saat daha dokuz bile olmamıştı. Sezon boyunca gün ağarana kadar dışarlarda gezip ertesi gün on birde kalkan ev sakinlerinin katında hizmetçilerin iş görmesi için fazlasıyla erken bir saatti.

Hiç şüphesiz şanlı efendilerinin dönüşü için hazırlık yapıyorlar, diye düşündü Alexandra tiksintiyle.

Şahsi uşağını çağırmadan yatağından çıktı ve her zamanki sabah rutinine başladı. Ama kulakları dışarıdaki gürültüdeydi.

Şişkin kollu cflatun sabahlığının içinde kapıyı açtı, ama önünden hızla geçen dört uşak onu odasına geri çekilmeye zorladı. Londra'nın en iyi terzi ve ayakkabıcılarının adlarının yazılı olduğu bir sandık, Jordan'ın odasına götürülüyordu.

Alt kattaki fuayeden kapı tokmağının takırtısı ve kapı açılma sesleri geliyordu. Bu günkü gürültü patırtı dün gecekinden çok daha kötüydü. Hawk'ı görmek isteyen ziyaretçi sayısı inanılmaz derecede artmıştı. Alexandra ve düşesin de tatmin edici düzeyde ziyaretçi aldıkları olurdu ama hiçbir zaman bu kadar çok ve bu kadar erken gelen olmazdı.

Merakla koridordan geçerek balkona gitti ve fuayeye baktı. Higgins'in açtığı kapıdan içeri sadece unvanlarından tanıdığı üç adam girdi. İçeride, kendilerine uygun bir oda gösterilmesini bekleyen iki adam daha vardı. Heyecanlarını güçlükle bastırarak büyük bir gayretle görevlerini yerine getiren hizmetçiler etrafı sarmıştı.

Higgins son gelen ziyaretçilere koridor boyunca eşlik ederek onları kütüphaneye götürürken Alexandra elinde temiz nevresimlerle yanından seğirterek geçen bir hizmetçiye durdurdu, "Lucy?"

Hizmetçi hızlı bir selam vererek durdu. "Efendim, leydim."

"Neden tüm hizmetçiler bu kadar erkenden ayağa kalktı?"

Küçük hizmetçi gururla bağırdı. "Hawthorne Dükü sonunda evine döndüğü için!"

Alexandra destek almak için tırabzana tutundu. Bakışlarını fuayeye çevirerek, "Yani şu an burada mı?"

"Evet, leydim."

Alexandra şaşkınlıkla alt kata baktı. Jordan, lacivert pantolonu ve yakası açık beyaz gömleği içinde salondan çıkıyordu. Yanındaysa tavus kuşu gibi renkli saten ve kadifelere bürünmüş Prens George vardı. Düke gözleri parlayarak bakıyor, sanki tüm soylular adına konuşuyordu, "Sen ortadan kaybolduğunda zor günler geçirdik Hawthorne. Gelecekte kendine daha iyi bakman gerek. Ailen yeterince hadire atlattı. Artık her türlü önlemi almalısın. Ayrıca soyunun devamını sağlamak adına varis konusuna gereken önemi vermeni rica ediyoruz."

Jordan, yüzündeki gülümsemeyi bozmadan adamı dinledi. Sonra prensin kulağına kimsenin duymadığı bir şeyler söyledi. Prens başını geri atarak kahkahayı bastı.

Jordan'ı omzundan tutarak sabahleyin haber vermeden geldiği için özür diledi. Ve Higgins'in fuaye kapısını açması için geri çekildi. Alexandra, Britanya Prensi'ni evde görme-

nin ve Jordan'ın ona arkadaşça davranmasının şokunu zar zor atlattı.

Fuayede baş usak dışında kimse kalmayınca merdivenlerden ağır ağır inmeye başladı. Bir yandan da kafasını toparlamaya çalışıyordu. Prensın evde yarattığı muhteşem atmosferi bir kenara bırakıp Jordan'la yüzleşeceği o daha da muhteşem ana odaklanmaya çalıştı.

Alexandra fuayeye girerken, "Günaydın Higgins," dedi. Bakışlarını etrafta gezdirerek, "Penrose ve Filbert bu sabah neredeler?" diye sordu.

"Ekselansları bu sabah geldiğinde onları mutfağa yolladı. Onların... şey... buraya ait... mmm... olmadığını düşünüyor-du... yani..."

"Onları gözden uzakta tutmak istiyordu yani? Ve bu yüzden de mutfağa sürgüne yolladı."

"Öyle de denebilir."

Alexandra donakaldı. "Ekselanslarına Penrose ve Filbert'in benim ark- yani hizmetçilerim olduğunu söyledin mi?"

"Evet söyledim."

Alexandra insanüstü bir çabayla, içinde kabaran öfkeye karşı koydu. İki yaşlı adamın prensle layıkıyla ilgilenemeyeceği ortadaydı ve Hawk'la bu konuda tartışmaya niyeti yoktu. Fakat onları ev işlerine yardım etmeleri için herhangi bir odaya yollamak yerine mutfağa hapsederek diğer çalışanların önünde küçük düşürmek, hakkaniyetsiz ve zalimane bir davranıştı ve kabul edilemezdi. Hawk bu hareketiyle ne kadar kindar olduğunu göstermiş oluyordu.

"Lütfen ekselanslarına bugün onunla görüşmek istediğimi iletir misin?" dedi Alexandra öfkesini Higgins'ten çıkarmamak için özen göstererek. "Mümkün olduğu kadar erken olsun."

"Ekselansları da bugün saat bir buçukta çalışma odasında sizinle görüşmek istiyordu."

Alexandra duvardaki ihtişamlı saate baktı. Kocasıyla olan randevusuna üç saat on beş dakika vardı. Onunla evlenmesi-

nin bir hata olduğunu ve bu yanlış düzeltmek istediğini söyleyebilmek için üç saat on beş dakika beklemesi gerekiyordu. Bu esnada düşes ve Tony'yle görüşecekti.

Alexandra tam elini düşesin kapısını çalmak için kaldırmıştı ki Tony koridorun diğer ucundan, "Alex!" diye seslendi. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

Alexandra kardeşçe gülümsedi. "İyiyim. Akşamüzeri ve gece uyudum. Sen nasılsın?"

"Gözlerimi zar zor yumdum," dedi Tony kıkırdarak. "Bunu gördün mü?" diyerek Alexandra'ya elindeki gazeteyi uzattı.

Alexandra başını iki yana sallayarak gazeteyi taramaya başladı. Sayfa Jordan'ın kaçış hikâyesiyle doluydu, haberlerde Jordan'ın Amerikalı hapishane arkadaşını kendi hayatı pahasına kurtardığı anlatılıyordu.

Düşesin yatak odasının kapısı ardında kadar açıldı ve iki uşak omuzlarındaki ağır sandıklarla dışarı çıktılar. Düşes odanın ortasında durmuş üç hizmetçisine eşyalarını bavul ve sandıklara doldurmaları için talimat veriyordu. "Günaydın canlarım," diyerek Tony ve Alexandra'yı içeriye çağırdı. Hizmetçilerini azat ederek sandalyeye oturdu ve karşısına oturan iki gence gülümsedi.

"Neden toplanıyorsunuz?" diye sordu Alexandra.

"Anthony'yle ben kır evime gidiyoruz," diye cevapladı düşes sanki Alexandra'nın bunu bilmesi gerekmişçesine. "Kocan geldiğine göre artık benim dadılık yapmama gerek yok."

Kocan sözü Alexandra'nın midesine kramplar girmesine sebep oldu.

Alexandra'nın aniden gerildiğini fark eden düşes, "Zavallı çocuğum, şu kısa hayatında ne çok felaket geçirdin. Bu ev Londra'daki dedikoduların kuşatması altında. Arna meraklanma, çok geçmeden kesilir. Bir iki güne kalmadan sanki hiçbir şey olmamış gibi işimize gücümüze bakarız. Cemiyet, Anthony'nin seninle ölen kuzenine olan sorumluluk duygu-

suyla evlendiğini düşünecektir. Artık Jordan da döndüğüne göre her şey yerli yerine oturdu.”

Alexandra cemiyetin böyle bir şey düşünmeyeceğini söyledi.

“Aynen böyle düşünecekler,” diye cevap verdi düşes kibirli bir havayla, “çünkü dün gelen arkadaşlarıma böyle söyledim. Kaldı ki, Anthony’nin geçen sene Sally Farnsworth’a aşık olması da bu fikri güçlendiriyor. Arkadaşlarım doğru kulaklara fısıldayınca haber hemencecik yayılacak göreceksin.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

Düşes kaşlarını kaldırarak gülümsedi. “Çünkü eğer arkadaşlarım dedikoduları istediğim şekilde yönlendiremezlerse benden çekecekleri var. ‘Kimi tanıdığının önemli olduğunu’ söyleyen bir söz vardır. Bir hayli yanlıştır. Önemli olan tanıdıkların hakkında ne bildiğindir. Ve ben de arkadaşlarının hakkında onları rahatsız edecek düzeyde bilgiye sahibim.”

Tony güldü. “Büyükanne çok vicdansızsın.”

Düşes, “Doğru,” diyerek bu yakıştırmayı kabul etti. “Alexandra, hâlâ şüpheli görüntüyorsun.”

“Bir kere planınızın işe yaraması için hepimizin vakit geçirmeden toplum içine çıkmamız gerekiyor. Ama diğer torununuz,” diye devam etti Alexandra, Jordan’a ismi, unvanı ya da aralarındaki hukuki bağla hitap etmekten imtina ederek, “Bana dün bu evden dışarı çıkmamı emretti. Ki yeri gelmişken bu emre uymayı planlamadığımı da söyleyeyim.”

Düşesin alını hafifçe kırıttı. “Yeterince düşünmemiş,” dedi. “Böyle yaparsa herkese senin Tony’yle yaptığın evlilikten utandığını ilan etmiş olur. Dahası böyle bir hareket seninle onun aranda bir soğukluk olduğuna dalalet eder. Hayır canım,” diye bitirdi tekrar neşesine kavuşmuş bir biçimde, “Jordan meseleyi tam düşünmeden karar vermiş. Birkaç gün içinde cemiyet içine çıkarız. Buna karşı çıkamaz. Ben senin adına onunla konuşurum.”

“Hayır büyükanne,” diye itiraz etti Alexandra nazikçe, “Lütfen yapmayın. Ben artık yetişkin bir kadını ve kimse-

nin benim adıma konuşmasına ihtiyacım yok. Dahası onun beni keyfine göre idare etmesine izin vermeye de niyetim yok. Öyle bir hakkı yok.”

Düşes bu sorumsuz ve eşlik görevini reddeden beyanata duyunca irkildi. “Saçma! Bir kocanın karısının tüm yaptıklarını yönetmeye hakkı vardır. Hazır konusu açılmışken kocanla gelecekteki işlerini düzene koymak için sana birkaç tavsiyede bulunmamı ister misin?”

Dul düşes, Jordan’dan *kocan* diye bahsettikçe Alexandra içinden dişlerini sıkıyordu fakat ağzından sadece nazik bir “Evet, elbette,” sözü çıkabiliyordu.

“Aferin. Dün seninle konuşmakta ısrar etmesinin canını sıkmasını anlıyorum. Ama sen de onu kıskırttın. Onu, benim onu tanıdığım kadar tanımıyorsun. Sinirlendiğinde çok kaba biri olabilir. Ve dün zaten Anthony’yle evlenecek olmanız nedeniyle çok sinirli olduğu belliydi.”

Alexandra sevmeye başladığı düşesin büsbütün Jordan’ın tarafını tutmasına içerledi. “Dün affedilemeyecek kadar kabaydı,” dedi gerginlikle. “Eğer bunu söylemem beni küçük görmenize neden olacaksa üzgünüm ama onunla evli olduğum için mutluymuş rolü yapamam. Onun evliliğimiz hakkında ne düşündüğünü unutmuş gibisiniz. Ayrıca katlanamayacağım şeyler yapıyor.”

Düşes beklenmedik bir şekilde sınıtı. “Çocuğum, sana nasıl kızabilirim ki? Sen benim hep istediğim kız torunumsun.” Kolunu Alexandra’nın omzuna atarak gülümsedi. “Jordan’ın kadınlarla ilişkilerini övecek son insanım. Ama bunu değiştirmeyi sana bırakıyorum. Ve şunu bil: En iyi kocalar, ıslah edilmiş zamparalardan çıkar.”

“Tabii ıslah olurlarsa!” dedi Alexandra acıyla. “İlem onunla evli kalmak istemiyorum.”

“Elbette istemiyorsun. En azından şimdilik. Ama biliyorsun ki başka bir şansın yok çünkü çoktan onunla evlendin. Ve itiraf etmeliyim ki onu hizaya sokmanı neşeyle izleyeceğim.”

Tony ve Melanie'nin açıklamalarının birebir aynısı olan bu temenniyi duyan Alexandra'nın ağzı açık kaldı. "Yapamam, istesem de yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diye buyurdu düşes ciddiyetle. Sonra gözlerindeki ifadeyi yumuşatarak, "Alexandra, sırf onunla ödeşmek için bile olsa bunu yapmalısın. Sen gururlu, heyecanlı ve cesaretli birisin." Alexandra tartışmak için ağzını açtı ama düşes çoktan Tony'ye dönmüştü.

"Anthony, Hawthorne senden Alexandra'yla neden evlendiğin konusunda bir açıklama isteyecektir. Ona ne cevap vereceğini düşünmemiz gerek."

"Çok geç kaldın tatlım. Hawk saat sabahın sekizinde beni kütüphanede görmek istedi ve ilk sorduğu şey de buydu."

Düşes ilk defa telaşlı gözüküyordu. "Umarım ona bunun 'münasip' bir önlem olduğunu söylemişsindir. Bu açıklamanın tınısı kulağa hoş geliyor. Ya da bunun bir anlık bir heves-ten fazlası olmadığını da söyleyebilirdin. Ya da -"

"Ona böyle bir şey söylemedim," dedi Tony şeytanca gülümseyerek, "Ona Londra'da ne kadar koca aday varsa hepsinin onunla evlenmek istediğini, onun için kavgaya tutuştuğunu ve onu kaçırmak için planlar yaptığını söyledim."

Düşesin eli gırtlığına çıktı. "Yo, bunu yapmış olamazsın."

"Yaptım."

"Tanrı aşkına, neden?"

"Çünkü bu gerçeğin ta kendisi," dedi Anthony kıkırdayarak. "Ve nasıl olsa birkaç gün içinde kendi de bunu öğrenecekti."

"Gelecekte öğrenmesi daha hayırlı olurdu."

"Ama bu kadar eğlenceli olmazdı," dedi Anthony alayla. Alexandra ona bakarken çok candan ve çok iyi kalpli bir insan olduğunu düşündü. Anthony devam etti, "Çünkü başkasından duysaydı onun tepkisini göremeyecektim."

"Nasıl tepki verdi?" diye sordu Alexandra kendini tutamayarak.

“Vermedi,” dedi Anthony. Ama Hawk zaten böyle biri. Ne hissettiğini göstermez. İnsanlar onu flörtlerinden çok soğukkanlılığıyla tanır. Hatta – ”

“Tamam bu kadar yeter, Anthony,” diye kesti düşs. Ayağa kalktı ve hizmetçileri çağırmak için çana uzandı.

Alexandra ve Tony de ayağa kalktılar. “Canın eskrim yapmak istiyor mu?”

Alexandra başıyla onayladı. Jordan’la görüşmesine kadarki zamanı hızlıca geçirmek için eskrimden daha iyisini düşünemiyordu.

Saat yarısından hemen önce Higgins, Jordan’ın çalışma odasına Bow Sokağı’nda iş yeri olan bir beyefendiden bir not getirdi. Notta, adamın kendini iyi hissetmediği ve gizli toplantılarını yarına ertelemek istediği yazılıydı.

Jordan uşağına baktı ve Alexandra’yla olan görüşmesini öne almaya karar verdi. “Hanımın nerde Higgins?”

“Balo salonunda, ekselansları. Lord Anthony’yle eskrim yapıyor.”

Jordan üçüncü kattaki büyük balo salonunun kapısını açtı ve içeri girdi. Çarpışan kılıçları, durmaksızın ileri geri hareket ederek hüner ve zarafetle hücum yapan ve atakları savuşturan iki usta düellocu onu fark etmediler.

Jordan omzunu duvara yaslayarak dümdüz bakışlarını, erkek binici pantolonu giymiş kıvrak kadının ince kalçasının ve uzun bacaklarının zariî hatlarında gezdirdi. Jordan’ın önceden de bildiği gibi kılıçta sadece yetenekli değildi; kusursuz zamanlaması, şimşek gibi hızlı refleksleri ve insanı serseme çeviren hareketleri ile hayranlık uyandıran bir kılıç ustasıydı.

Hâlâ Jordan’ın farkına varmayan Alexandra, durma zamanının geldiğini söyledi. Nefesi kesilmiş bir halde gülerek elini başının arkasına götürdü, yüz maskesini çekti ve başını sallayarak altın gibi parıldaayan uzun maun rengi saçlarının

omzuna coşkulu bir şekilde dökülmesine yol açtı. "Tony, gittikçe yavaşlıyorsun," diyerek ona takıldı. Gülen yüzü al al olmuştu. Göğüs korumasını çıkardı ve bir dizinin üzerinde çömelerek duvara dayandı. Anthony ona bir şeyler söyledi ve Alexandra bunun üzerinde omzunun üzerinden ona geri baktı, gülümsüyordu... Jordan birden zaman içinde yolculuğa çıktığını hissetti, önündeki görkemli güzellik yerini elindeki yapma kılıcı ormanlık alanda sağa sola savuran kıvrıkcık saçlı büyüleyici kıza bırakmıştı. Sonra, aynı kıza kılıcı bir kenara bırakıp elinde köpek yavrusuyla çiçeklerin arasına oturmuş ve gözlerindeki aşkı saklamadan kendine bakarken gördü.

Jordan nostaljiyle kalbinin sızladığını hissetti. İçini keskin bir kayıp duygusu kapladı çünkü o kız artık yoktu.

Sonunda, Tony Jordan'ın bir köşede beklemekte olduğunu fark etti. "Hawk," diye seslendi şakayla, "sen de yaşlandığımı için yavaşladığımı düşünüyor musun?" Odanın diğer ucundaki Alexandra birden arkasına döndü ve donakaldı.

"Umarım öyle değildir," dedi Jordan umursamaz bir alaycılıkla. "Ne de olsa senden daha yaşlıyım." Sonra Alexandra'ya dönerek, "İşim beklediğimden daha erken bitince beklemektense şimdi görüşelim diye düşündüm."

Dünkü soğuk ve düşmanca tavrı, yerini nazik, resmi ve soğuk bir havaya bırakmıştı. Alexandra rahatladı ama yine de ihtiyatı elden bırakmadı. Bacaklarını daracık saran pantolonuna baktı. Eğer onun karşısına böyle kızarmış bir surat ve tarumar olmuş saçlarıyla çıkarsa mağdur duruma düşeceğini düşünen Alexandra, "Önce üstümü değiştirmem gerek," dedi.

"Gerek yok."

Konuşulması gereken çok önemli konular varken ıvrır zıvrıklar üzerinde tartışarak ortamı germemek için başını soğukkanlı bir nezaketle eğdi. Gergin bir sessizlik içinde onu çalışma odasına doğru izledi ve son bir kez ne diyeceğini kafasında tekrar etti.

Jordan kapıyı kapatarak Alexandra'nın kocaman meşe masasının önünde yarım daire şeklinde sıralanmış sandalyeler-

den birine oturmasını bekledi. Ama kendisi masanın gerisindeki sandalyesine oturmak yerine masanın üzerine yerleştii. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, umursamaz bir tavırla Alexandra'yı gözlüyordu. Uyuşukça ileri geri salladığı ayakları, Alexandra'nınkine o kadar yakın geçiyordu ki Alexandra pantolonun rüzgârını hissedebiliyordu.

Jordan konuşmaya başlayana kadar sanki bir ömür geçti. Sesi sakın ve otoriterdi: "Seninle iki başlangıç yaptık. İlki bir sene önce büyükannemin evinde, diğeri de dün burada oldu. Koşullardan ötürü ikisinin de pek hayırlı olduğu söylenemez. Bugün üçüncü ve son kez başlayacağız. Birkaç dakika içinde geleceğimizin nasıl olacağını karar vereceğim. Ve bunu yapabilmek için önce senin tüm bunlar hakkında ne diyeceğini öğrenmek istiyorum." Bunu derken Jordan masasından bir kağıt çıkardı ve sakince Alexandra'ya uzattı.

Alexandra kağıdı merakla eline aldı, öfkesi içini yangın yerine çevirirken neredeyse sandalyesinden fırlıyordu. Jordan bir düzine şüpheli faaliyeti kağıdın üzerine sıralamıştı. Roddy'yle eskrim antrenmanı, Hyde Park'taki at koşusu, Lord Marbly'nin onu Wilton'a götürmeye çalışması sebebiyle az kalsın lekelenmesi ve bazı başka görece zararsız kaçamakları bu şekilde alt alta konulunca yazı adeta bir iddianameye dönüşmüştü.

Alexandra'nın güzel yüzündeki öfkeli ifadeye aldırmadan, "Geleceğimizin nasıl şekilleneceğine karar vermeden önce," diye devam etti Jordan duygusuzca, "Sana, bu listede aslı olmayan maddeleri reddetme ya da açıklama yapma hakkı vermeyi uygun gördüm."

Gittikçe çileden çıkan Alexandra öfkesine daha fazla engel olamayarak ayağa kalktı. Ellerini iki yanında yumruk gibi sıkı-mıştı. Onun, *kendi* davranışlarını eleştirme cüreti bulabileceğini kırk yıl düşünse aklına getirmezdi. *Onun* yaşadığı hayatla kıyaslanırsa kendisinininki bir bebeğinki kadar masumdu.

Alexandra, "Tüm bu iğrenç, iki yüzlü, kendini beğenmiş!" diye patladı ama sonra insan üstü bir çabayla hiddetini kont-

rol altına aldı. Başını kaldırarak karşısındaki karanlık gözlere gözünü kırpmadan baktı ve abartılı suçlarla dolu listeyi nefretli bir zevkle üstlendi. "Evet, suçluyum," dedi öfkeyle. "Bu saçma listedeki anlamsız ve zararsız olayların her birinden suçluyum."

Jordan, karşısında cevher gibi parlayan gözlerle öfke kasırgasına tutulmuş güzeli izliyordu. Göğüsleri öfkeyle inip kalkıyordu. Jordan, onun suçunu dürüstlük ve cesaretle kabullenmesine karşı çekimser bir hayranlık duydu.

Yalnız Alexandra henüz sözünü bitirmemişti. "Nasıl olur da bir liste dolusu suçlamayla karşıma çıkar ve geleceğim hakkında ultimatolar vermeye cüret edersiniz!" diye haykırdı. Ve daha Jordan tepki veremeden arkasını döndü ve kاپıya doğru ilerlemeye başladı.

"Geri gel buraya," diye emretti Jordan.

Alexandra o kadar çabuk arkasına döndü ki parlayan saçları bir anda sol omzunun üzerine coşkulu bir şelale gibi döküldü. "Geri geleceğim!" diye bağırdı öfkeyle. "Sadecce on dakika müsaade et!"

Jordan, Alexandra'nın çarparak çıktığı kapıya bakakaldı. Onun bu kadar şiddetle tepki vermesini beklemiyordu. Aslında ona bu listeyi göstererek ne elde etmeye çalıştığından da fazla emin değildi. Belki tek düşündüğü, onun vereceği tepkiden buralarda yokken onun neler yaptığını anlamaya çalışmaktı. Aslında bilmek istediği, daha doğrusu bilmeye ihtiyaç duyduğu tek şey, ona soramayacağı tek bir soruydu; Kendisi uzaklardayken yatağını ve vücudunu kiminle paylaşmıştı.

Masasının üzerindeki kağıt yığınına uzandı, bir nakliyat sözleşmesi aldı ve onun dönüşünü bekleyerek dalgınlıkla okumaya başladı.

Çok geçmeden, kendi kendine bu liste işinin o kadar da parlak bir fikir olmadığını itiraf etti.

Alexandra birkaç dakika sonra kapıyı çalıp cevap gelmesini beklemeden içeriye girdi ve elindeki kağıdı masanın üzerinde bıraktı. "Madem karşılıklı suçlamalarda bulunup birbi-

rimize bunlara itiraz etme fırsatları veriyoruz, o halde ortak geleceğimiz hakkında ultiमतo vermeden önce ben de size aynı nezaketi göstereyim dedim.”

Jordan’ın meraklı bakışları, karşısında duran kızarmış güzel yüzden masasının üzerinde duran kağıda kaydı. Elinde tuttuğu sözleşmeyi bir kenara bırakarak Alexandra’ya daha önce oturduğu sandalyeye oturması için işaret etti. O oturma kadar bekledi ve sonra kağıdı eline aldı.

Önündeki kağıtta on altı isimden oluşan bir liste vardı. Eski metreslerinin sekiz tanesinin ismi. Listeyi bir kenara koyarak kuşkucu bakışlarla Alexandra’ya baktı. Ama bir şey demedi.

“Ee,” dedi Alexandar sonunda. “Listede hata var mı?”

“Bir hata,” dedi Jordan sinir bozucu sakinliğiyle, “ve birkaç noksan.”

Jordan’ın gözlerinde gördüğü eğlencenin ışıltısıyla dikkati dağılan Alexandra, “Hata mı?” diye sordu.

“Maryanne Winthrop, adını ‘i’ yerine ‘y’ ile yazıyor.”

“Bu kıymetli bilgi için çok teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Alexandra. “Eğer bir gün sizin ona verdiğiniz söylenilen kolyeye uyacak bir pırlanta bilezik alacak olursam adını doğru yazacağımdan emin olabilirsiniz.”

Bu sefer Jordan’ın suratındaki sırtışı görmezden gelme imkânı yoktu. Alexandra ayağa kalktı. Karanlık ve kibirli dev bir adamın gölgede bıraktığı gururlu ve öfkeli bir tanrıça gibiydi. “Suçunuzu kabul ettiğine göre size geleceğimizin nasıl bir seyir izleyeceğini söyleyeyim.” Öfkeyle nefes almak için duran Alexandra daha sonra sözünü zafer edasıyla bitirdi. “Evliliğimizin feshini istiyorum.”

Bu sert sözler odanın duvarlarından sekerek sağır edici sessizliğin içinde yankılandı. Fakat Jordan’ın hissiz yüz hatlarında en ufak bir duygu belirtisi yoktu. En sonunda “Bir fesih ha,” diye tekrarladi. Öğrencisiyle saçma bir konuyu tartışan bir sabırlı hoca gibi, “Zahmet olmazsa bunu nasıl başaraacağını da söyleyebilir misin?” diye sordu.

Jordan'ın lanet olası sakinliğine daha fazla dayanamayan Alexandra, içinde ona tekme atmak için güçlü bir arzu duydu. "Ben uğraşmayacağım. Hukuki dayanaklarımı, bu işlerle uğraşan her kimse ondan öğrenebilirsiniz."

"Avukatlar," dedi Jordan yardımseverlikle, "uğraşıyor bu işlerle."

Jordan'ın küçümseyici kendini beğenmişliği Alexandra'nın nefretini içinde tutabileceğinden çok daha büyük bir hale soktu. Ama Jordan aldırmaksızın devam etti. "Danışman için sana birkaç mükemmel avukat önerebilirim. Birkaçını maaşlı çalıştırıyorum."

Bu korkunç öneri Alexandra'nın zekâsına yapılan öyle ağır bir hakaretti ki göz yaşlarını tutmakta zorlanıyordu. "İki yıl önce bu kadar mı saf ve ahmaktım?" diye sordu acılı bir fısıltıyla. "Yani *senin* avukatından *bana* tavsiye vermesini isteyebileceğimi düşündürtecek kadar mı sersemdim?"

Birkaç şeyi aynı anda fark eden Jordan'ın kaşları çatıldı: Birincisi, muhteşem bir cesaret ve telaşsızlık gösterisi sunmasına rağmen Alexandra ağlamak üzereydi. İkincisi, evlendiği cesur, masum ve alımlı kız göz kamaştırıcı bir güzelliğe ve tabiata kavuşmuştu ama bu esnada hoşla gitmeyecek bir isyankarlık da edinmişti. Sonuncu ve en endişe verici olansa onu en az geçen yılki kadar çekici buluyor olmasıydı. Daha fazla. Çok daha fazla.

Sakin bir şekilde, "Ben sadece, seni tanınmamış – ve muhtemelen boş boğaz olan – bir avukatın ofisinde harcayacağın son derece anlamsız ve utanç verici nafile bir çileden kurtarmaya çalışıyordum."

"Nafile olmayacak."

"Olacak," dedi Jordan kendinden emin bir biçimde. "Evliliğimiz cinsel birleşmeyle taçlanmıştı hatırlarsan, yoksa unuttun mu?"

Jordan'ın kollarında çıplak ve istekli bir biçimde yattığı gecenin böyle kabaca hatırlatılması, Alexandra'nın zaten yeterince gerilmiş sınırlarının kaldırabileceğinden fazlay-

di. "Ben bunak değilim," diye karşılık verdi. Ama Jordan'ın gözlerindeki kahkaha parıltısı Alexandra'yı çileden çıkardı ve genç kadın sonunda, sırf onun bu lanet sakinliğini elinden almak için, bu feshi nasıl başarmayı planladığını da söylemek zorunda kaldı. "Evliliğimiz geçersiz çünkü ben seninle özgür iradem altında evlenmedim."

Hawk panikleyeceği yerde daha da keyiflenmiş gibi gözü-küyordu. "Bunu bir avukata söylersen herhalde adamı gülmekten öldürürsün. Eğer gelin, kendi seçmediği bir damatla evlenmek zorunda hissetti diye o evlilik geçersiz olsaydı, cemiyetin çoğu çifti şu anda nikahsız yaşıyor olurdu."

"Ben bu evliliği yapmaya sadece zorunlu hissetmedim," diye atıldı Alexandra, "kandırıldım, baskı gördüm, zorda bırakıldım ve nihayetinde baştan çıkartılarak aldatıldım."

"O halde bir avukat bul ve bunu ona söyle. Ama adamı ayıltmak için amonyak tuzunu da hazır et."

Alex onun haklı olduğunu biliyordu ve bundan delicesine nefret ediyordu. On beş dakikada içinde biriktirdiği tüm gücenikliği ve öfkesini dışa vurmuş ama Jordan'dan en ufak bir tepki bile görememişti. Şimdiyse ne umut ne de nefret hissediyordu. İçi bomboştu. Gözlerini kaldırdı ve ona sanki bir yabancıymış gibi baktı. Hakkında hiçbir şey hissetmediği bir insan numunesi... "Fesih olmazsa, boşanırım."

Tony'nin, birbirleri hakkında hissettikleri 'ailevi' his konusunda yalan söylediğini düşünen Jordan'ın çenesi kasıldı. "Benim rızam olmadan mümkün değil," diye kestirdi. "Dolayısıyla Tony'yle evlenmeyi unutabilirsin."

"Tony'yle evlenmek gibi bir niyetim yok!" Alexandra bunu öyle ateşli bir şekilde söylemişti ki Jordan az da olsa rahatladığını hissetti. "Senin karın olmak gibi bir niyetim de yok!"

Alexandra'nın Tony'yle evlenme isteği olmadığını duyan Jordan'ın keyfi yerine geldi, Alexandra'yı sakinlikle inceledi. "Anlayamıyorum bağışla, ama bir fesih istiyor oluşunun beni şaşırttı."

“Şu dünyada ‘çekiciliğine’ dayanabilen bir kadının olmasının seni hayrete düşürmesine şaşmamak gerek.”

“Yani bu yüzden mi fesih istiyorsun? Bana dayanabildiğin için mi?”

Alexandra sanki ağzından çıkanlarla hiç çelişmiyormuşçasına nazik bir sesle Jordan’ın gözlerinin içine bakarak konuştu. “Feshi istiyorum çünkü senden hoşlanmıyorum.”

Jordan akıl almaz bir şekilde yine gülümsedi. “Beni sevmeyecek kadar iyi tanıyorsun.”

“Emin ol, tanıyorum,” diye cevapladı Alex. “Ve senin karın olmayı reddediyorum.”

“Ama başka şansın yok tatlım.”

Bu gelişigüzel sevgi sözcüğü Alexandra’nın yanaklarını öfke alevleriyle yaktı. Bu tam da nam salmış bir zamparadan beklediği bir şeydi. Şüphesiz bu lafın üzerine içinin crime-sini bekliyordu. “Beni tatlım diye çağırmayın. Bu cvlilikten her ne pahasına olursa olsun kurtulacağım. Ve bir şansım var,” dedi bir anda. “Morsham’a gidip orada kendime bir cv alabilirim.”

“O evin parasını nasıl ödemeyi planladığını sorabilir miyim o halde?” diye sordu Jordan alayla. “Bildiyim kadarıyla paran yok.”

“Ama evlendiğimizde benim üzerime büyük bir meblağ bıraktığını ettiğini söylemiştin.”

“O para, ben ne için harcayacağını onayladığım sürece senin,” diye açıklığa kavuşturdu Jordan.

“Oh ne âlâ,” dedi Alex iğnelcyerek. “Yani parayı aslında kendine verdin.”

Jordan, Alexandra’nın söylediği sözün doğruluğunu fark ettiğinde kıkırdadı. Başını eğerek Alexandra’nın fırtınalı mavi gözlerine ve kızarmış yüzüne baktı. Şu anda neden karşı konulmaz bir şekilde onu sakinleştirmek ve ona sahip olmak istediğini merak ediyordu. Bu bir sene boyunca muazzam bir değişime uğramıştı ama yine de bulup bulabileceği tüm kadınlardan daha çok uyuyordu kendine. “Nedense, tüm bu

hukuk tartışmaları son bir yıldır talep etmediğim haklarımı aklıma getirdi," dedi ve Alexandra'yı kollarından sıkıca tutarak uyluklarının arasına çekti.

Panikle kıvranan Alexandra, "Hiç mi ahlak yok sende?" diye haykırdı. "Hâlâ kuzeninin nişanlısıym."

Jordan gür ve tok bir sesle kıkırdadı. "İşte ikna edici bir düşünce."

"Beni öpmeni istemiyorum!" Alexandra ellerini Jordan'ın göğsüne dayamış kendini kurtarmak için geri ittiyordu.

"Aa, ne yazık," dedi Jordan usulca. Ardından kollarıyla onu güçlüce çekerek Alexandra'nın arada sıkışan ellerine aldırmadan onu duvar gibi sert göğsüne yasladı. "Çünkü seni yine kendinden geçirebilecek miyim diye denemek niyetindeyim."

Başını yana çeviren Alexandra, "Zamanını boşa harcıyorsun!" diye bağırdı. Jordan'a, öpücüklerinin kalbini ve bedenini ısıttığını söyleyerek ona açıkça abayı yakmış olduğunu ilan ettiği zamanları utançla hatırladı. Duyduğuna göre Jordan Townsende'in öpücükleri İngiltere'nin kadınlarının yarısının vücut ısını yükseltmişti. "O zamanlar saf bir çocuktum. Artık olgun bir kadıyım ve bu işi en az senin kadar hatra çok daha iyi şekilde yapan başka erkekler tarafından da öpüldüm."

Jordan serbest elinin parmaklarıyla Alexandra'yı ensesinden yakalayıp başını sertçe geriye çekti. "Kaç tane vardı?" diye sordu. Çenesi gerilmişti.

"Düzinelerce. Yüz kişi!"

"O halde," dedi Jordan yumuşak ve vahşi bir sesle. "beni yakabilecek kadar pişmiş olmalısın."

Alexandra cevap veremeden Jordan ateşli bir öfkeyle onun ağzına saldırdı. Tony'nin nazik öpücüklerine ya da ara sıra ondan birkaç öpücük çalan bol aşklı beyefendilerinkine hiç benzemeyen acımasız bir şekilde cezalandırıcısına genç kadını öptü. Bu acımasızlığı farklı kılan, Alexandra'yı öpü-

cüklerine karşılık vermesine ikna etmeye çalışan şiddetli arzuydu. Eğer ki Alexandra ona karşılık verirse, bu öpücüğün birden yurnuşayarak bambaşka bir şeye dönüşebileceğini müjdeleyen bir çağrıydı.

Alexandra nasıl olduğunu anlamasa da bu sessiz taahhüdü hissetti. Jordan onun dudakları boyunca hassasiyetle ilerledikçe, dudaklarının arasından içeri girip dilini keşfe daldıkça Alexandra'nın tüm vücudu dehşetle titremeye başladı.

Jordan arkasından gelen nefes sesiyle kollarını gevşetti ve Alexandra hemen arkasını döndü. Kollarını aceleyle birbirlerinin sırtlarından çekerken Higgins'in peşi sıra gelen Lord Camden ve iki arkadaşının salona girdiğini gördüler.

Uşak ve üç adam birden durdular. Alexandra'nın geldiğinden beri ilk defa soğukkanlılığını kaybettiğini gördüğü Higgins, "Çok-çok özür dilerim, ekselansları!" diye kekeledi. "Ben sanmıştım ki siz kont geldiğinde onu -"

Jordan uzatmasına izin vermeden, "On beş dakika sonra geliyorum," dedi arkadaşlarına.

Jordan'ın arkadaşları ayrılırken onların suratlarında gördüğü müstehzi ifade Alexandra'ya hakaret gibi gözüktü. "Şimdi daha on beş dakika öpüşeceğimizi sanacaklar. Umarım tatmin olmuşsundur -"

Jordan "İtmin mi?" diye kesti. Karşısında duran hiddetli, vahşi ve cazibeli kadının bir zamanlar kendisine abayı yakmış küçük bir çocuk olduğuna inanamadı. Hizaya girmeyen bukleleri, gözlerinden taşan hayranlık duygusu gitmişti. Evlendiği küçük çocuk artık yoktu. Onun yerine ne zaman ne yapacağı belli olmayan, büyüleyici güzellikteki bir varlık çıkagelmmişti. Ve bu varlığı evcilleştirme arzusu hissediyor ve onu eskisi gibi kendine itaat etmesini sağlamak istiyordu. "Tatmin olmak mı?" diye sordu bir daha. "Bu öpücük için gösterilebilecek zavallı bir bahaneden mi tatmin olacağım. Hiç sanmıyorum."

"Onu kastetmedim. Sen de biliyorsun ki daha üç gün önce başka bir adamla evleniyordum. Şu anda seninle öpüş-

memizin o üç adama ne kadar garip gözükeceğini bilmiyor musun?”

“İnsanlar, durdurmak için düğünce nasıl daldığını gördükten sonra artık kolay kolay hiçbir şeyin onlara ‘garip’ gözükeceğini sanmam.”

Alexandra tüm bu olanların cemiyet için ne kadar gülünç – ve Jordan için ne kadar utanç verici – gözüktüğünü fark etmesiyle birlikte içindeki minik eğlence kaynağı kıpırdanmıştı.

“Hadi gül bakalım,” dedi Jordan. Alexandra’nın bozmaya çalıştığı suratının şekilden şekle girişini izliyordu. “Deli gibi komikti.”

Gülümsemesini zorlukla tutan Alexandra ekledi. “O sırada pek de komik sayılmazdı.”

“Doğru.” Jordan oldukça çekici bir şekilde gülümsedi. Sunakta arkasını dönüp de bana baktığın zaman yüzünün girdiği şekli görmeliydin. Sanki hayalet görmüş gibiydin.” Jordan Alexandra’nın çok kısa bir an için de olsa, sanki değeri ölçülemez birini tekrar görmüş gibi ağzının kulaklarına vardığını hatırlıyordu.

“Sense öfke tanrısı gibiydin,” dedi Alexandra.

“Kendimi gülünç hissettim.”

Jordan’ın kendine gülme becerisi Alexandra’nın bir an için diğer tüm kötü özelliklerini unutup ona hayranlıkla bakmasına neden oldu. Zaman adeta geriye sardı ve Jordan tekrar o gülümseyen, çekici ve yakışıklı adama dönüştü. Alexandra’ya takılıyor, onunla ormanlık alanda yalandan düellolar yapıyordu. Saniyelerin geçtiğinin farkına varmayan Alexandra karşısındaki cüretkâr ve hüyüleyici gri gözlere bakıyordu. Sersemleyen aklı nihayet Jordan’ın gerçekten de, canıyla canıyla var olduğunu, canlı olduğunu kavradı. Bu diğer rüyaları gibi son bulacak bir rüya değildi. O yaşıyordu ve inanılmaz bir şekilde hâlâ kocasıydı. En azından şimdilik.

Alexandra kendini bu düşüncelere öylesine kaptırmıştı ki, Jordan’ın bakışını dudaklarına kaydırıldığını ve kollarıyla kendini sardığını fark ettiğinde artık her şey için çok geçti.

“Yo, ha-”

Jordan Alexandra’nın itirazını coşkulu bir öpücükle bastırırdı. Direncini canlı tutan öfkesini geçici olarak kaybeden Alexandra’nın hain vücudu sertliğini yitirdi ve zihnindeki uyarı sinyalleri, gümleyen kalbi ve öldüğünü sandığı kocasının güçlü kollarında tutulmanın verdiği dehşetli haz tarafından boğulup gitti. Büyük ve erkeksi bir el ensesini parmaklarıyla okşayıp sakinleştirirken diğer eli de sırtından aşağıya inerek onu Jordan’ın vücuduna yaklaştırıyordu.

Sıcak dudakları onunkini sarıyor ve gittikçe sertleşen bedenini Alexandra’ninkine bastırıyordu. Aslında tüm bunlar o kadar bilindik ki, Alexandra rüyalarında bu anı binlerce kez yaşamıştı. Genç kadın ateşle oynadığını bilmesine rağmen sadece bir kereliğine kendine yasak ettiği bu bedenin kendini tutmasına ve öpmesine izin verdi. Fakat karşılık vermedi, vermeye cüret edemedi.

Dudaklarını onunkilerden ayıran Jordan, Alexandra’nın alnına ufak bir öpücük kondurdu. “Öp beni,” diye fısıldadı. Dudakları yanaklarına indi, boynu ve kulaklarında gezinerek, “Öp beni,” dedi tekrar. Ellerini Alexandra’nın saçına geçirdi ve başını kendine doğrultarak gözlerinin içine baktı. “Yoksa nasıl yapacağını mı unuttun?” diye sataştı.

Alexandra son on beş aydır ondan başka kimseye öpüşmediğini söylemekten ölmeyi tercih ederdi. Ama Jordan’ın bunu çoktan sezdiğini anladı.

“Hayır,” dedi titreyen bir sesle. Jordan’ın dudakları aralınarak tekrar üzerine geldi. Uzun ve arayış dolu bir öpücüktü. “Öp beni prensesim.” Onu alından, kulaklarından ve yanaklarından öpmeye başladı. “Havırladığım kadar güzel mi görmek istiyorum.”

Jordan’ın da kendi gibi birkaç öpüşmenin hatırasından bahsetmesiyle son kalan direnci de kırılan Alexandra, çaresizlik dolu sessiz bir inlemeyle teslim oldu. Dudaklarını Jordan’ın kollarına yapıştırarak ellerini onun göğsüne doğru çıkartmaya başladı. Jordan’ın ağız şiddetle onun ağzının üzeri-

ne kapandı. Bu sefer Alexandra onun sert ve hassas öpüşüne boyun eğdi ve ağzını açtı. Jordan'ın dili dudaklarının arasından geçerek ağzına daldı ve onu ele geçirdi.

Tutku, karmaşa ve özlem denizinin içinde kaybolmuş olan Alexandra, genç adamın onu bedenine daha da bastırarak çektiğini hissetti fakat bu sefer karşı koymak yerine farkında olmadan o da ellerini onun omuzlarına koydu ve eriyen vücudunu Jordan'ın sertleşmiş vücuduna yapıştırdı. Bu hareketle birlikte Jordan'ın kaslı vücudu heyecanla kendinden geçti ve genç kadına sıkıca sarıldı. Daha sonra elini Alexandra'nın göğsüne götürdü ve dili genç kadının ağzının içinde keşfe çıktığı sırada bir yandan da baş parmağıyla göğüs ucunu okşamaya başladı. Diliyle yaptığı oyunlar Alexandra'yı adeta çıldırtıyor ve hasret dolu inlemeler çıkarmasına sebep oluyordu. Sonu gelmeyen ve adeta bir ilaç gibi bedeninin uyuşmasını sağlayan bu öpücük, bedeninde yumuşakça kayarak ilerleyen, göğüslerinin hiç tatmadıkları bir haz yaşatan sıcacık elleri ve genç kadının bedeniyle birleşen güçlü erkekliği, Alexandra'nın ona karşı hissettiği bütün kötü duyguları unutmaya ve onı beklerken hayalinde yarattığı sevimlileri hatırlayarak çaresizce ona karşılık vermesine neden oluyordu.

Jordan'ın tek bildiği ise genç kadının ona eskiden olduğundan daha fazla bir tutkuyla karşılık verdiği ve ona karşı olan özlemiyle yanan bedeninin ihtirasla eriyip gittiğiydi. Alexandra, genç adamın dudaklarına dokunmak için dilini çıkarttığında Jordan dudaklarıyla genç kadının diline yakalayıp içine çekti. Genç kadını kilimin üzerine yatırıp onunla beraber olma isteğiyle mücadele ederek dudaklarını çekti ve derin bir nefes aldı. Kendisi esir alınmış çürürken karısının öpmek hakkında çok yol kat ettiğini düşündü.

Tutkunun yarattığı buğudan yavaşça çıkan Alexandra, gözlerini Jordan'ın insanı hipnotize eden gözlerine dikti. Genç adamın gözlerindeki tutkunun dumanlı koyu rengi her zamanki gizemli rengine döndüğü sırada Alexandra da gerçekliğin farkına vardı. Genç kadının elleri hâlâ Jordan'ın

ates gibi yanar boynunu tutuyordu. *Beni yak*, dermişti en tatlı sesiyle.

Jordan'ın ondan istediğini tam olarak yaptığını fark etmesi üzerine gurur ve tatmin duygusuyla gülümsedi. Genç adam, gözlerini bu tatmin olmuş gülümsemeye dikti ve daha sonra Alexandra'nın mavi gözlerine bakmaya başladı. Daha sonra kollarını çekti ve geriye doğru bir adım attı.

"Tebrikler," dedi ters bir biçimde. Bu söz üzerine Alexandra, Jordan'ın birden kötü bir yöne doğru hızla ilerlediğini fark etti. "Geçen yıla göre bir hayli şey öğrenmişsin."

Alexandra öylesine uyuşmuştu ki, bir yıl öncesine kadar Jordan'ın onu saf ve zavallı bir talihsizlik olarak gördüğünü güçlükle hatırladı. Yüzünde umursamayan ve yapmacık bir gülümsemeyle, "Bir yıl önce beni dayanılmaz derecede toy buluyordunuz. Şimdi de öyle olmadığım için yakınıyorsunuz. Sizi memnun etmek mümkün değil."

Jordan bunu reddetmedi. "Beni nasıl memnun edebileceğini bu gece Whites'a geldiğimde yatağımızda konuşuruz. Ayrıca," Jordan emir verircesine sert ve buyurgan bir tonla konuşmaya devam etti, "birkaç şeyi anlamamı istiyorum: Birincisi, fesih ve boşanma işini aklından çıkar. Bunlar asla olmayacak. İkincisi artık yalandan düellolar, bu pantolonla etrafta gezinmeler, parklarda yarışmalar ve benim haricimce herhangi bir erkekle topluluk içine çıkmalar da yok. Anlaşıldı mı? Benden başka bir adamla dışarıya çıkamayacaksın artık."

Bir anda Alexandra'nın öfkesi başına vurdu. "Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?" dedi. Sinirden iyice kızardı. Son iki yılda bir zerre değişmemişti. Hâlâ Alexandra'yı diğer insanlardan kaçırma peşindeydi. Onu hala Devon'a postalamaya niyetinde olduğuna da şüphe yoktu.

"Ben kim olduğumu biliyorum Alexandra, ama artık senin kim olduğumu anlamakta zorlanıyorum."

"Anlamadığına eminim," dedi Alexandra. Artık ona karşı koymaya başlayacağı konusunda Jordan'ı daha baştan uyarması gerektiğini biliyordu. "Her istediğinizi yapacak, her ha-

reketinize hayranlık duyacak yumuşak başlı bir kızla evlendiğinizi sanıyordunuz, değil mi?"

"Evet öyle bir şey."

"Ve istediğini alamadın."

"Ama alacağım."

Alexandra başını havaya kaldırdı ve reverans yapmayacağını gözüne sokarak arkasını döndü. "Yanıyorsunuz, ekselemları," diyerek kapıya doğru yöneldi.

"Benim adım, Jordan," diye bildirdi düğ.

Alexandra durdu ve hafifçe geri dönerek yapmacık bir şaşırma duygusuyla kaşlarını yukarı kaldırdı. Bir zamanlar ona adıyla hitap edebilmeyi çok istiyordu, şimdiyse onun adını kullanmamanın verdiği büyük bir zevk duyuyordu. Serinlikten bir meydan okumayla "Farkındayım," dedi ve ekledi, "ekselemları." Böylelikle Alexandra, açıkça onun adını kullanarak yakınlık kurmak istemediğini ifade ederek arkasını döndü ve odanın diğer ucuna yürümeye başladı. Jordan'ın bakışlarının omzunda delikler açtığını hissediyor, tedirginlikle titreyen dizlerinin boşalmaması için dua ediyordu.

Tam elini kapının koluna koyduğu anda Jordan'ın meşum sesi sessizliği yarıdı. "Alexandra!"

Alexandra kendine hâkim olmaya çalışmasına rağmen irkildi, "Efendim?" dedi sadece yüzünü arkasına çevirerek.

"Emirlerime karşı gelme hatasında bulunmadan önce iyi düşün. Yemin ediyorum, seni pişman ederim."

Jordan'ın ipeksi sesinin yarattığı paniğe rağmen Alexandra sakinliğince ödün vermeyerek, "Bitti mi?" diye sordu.

"Evet. Çıkarken Higgins'i yolla."

Uşağın bahsi, kendi hizmetçilerinin kötü durumlarını aklına getirdi ve Alexandra son bir çarpışma için arkasına döndü. "Gelecek sefere size karşı bir hakaretle bulunduğumu hayal ettiğinizde, rica ediyorum hizmetçilerimi bu işe karıştırmayın. Sabahleyin mutfaka sürgün ettiğiniz o iki mülayim yaşlı adam benim için babalık yapmışlardır. Penrose bana balık tutmayı ve yüzmeyi öğretmişti. Filbert ise kendi elleriyle

bana bir bebek evi yapmış ve ayrıca bir de sal yaparak nasıl kullanacağını öğretmişti. Onlara kötü davranmanıza ve aşağılamanıza izin - ”

“Higgins’e, ön salon olmadığı sürece, sana neresi uyuyorsa onları orada çalıştırmasını söyle.”

Odanın kapısı kapandığında Jordan yerine oturdu. Kaşları çatık bir halde, kafasına koyduğu işi başardığını düşündü. Alexandra’ya bundan böyle uymak zorunda olduğunu kuralları söylemişti ve bu kurallara uyacağından şüphesi yoktu. Genç bir kadının, hele ki bir zamanlar kendisine tapan birinin şimdi kendisine kafa tutmasına tahammülü yoktu. Her ne kadar bunda bir yıllık zorunlu yoksunluğun da bir payı olduğunu düşünse de, birkaç dakika önce ona karşı hissettiği karşı konulmaz arzu Jordan’ı şaşırtmış, güvenini sarsmış ve üzmüştü.

Alexandra hiçbir zaman hayalindeki yumuşak başlı eş olmayacaktı ama ateşli coşkusu bunu telafi etmeye yeterdi. Yalancı ya da korkak değildi. Sadece yarım saatte metreslerinin listesini sunmuş, son iki yılda yaptıklarını açıkça kabul etmiş, onu sinirlendirmiş, eğlendirmiş ve tahrik etmişti. Evet, onunlayken kesinlikle sıkılmayacaktı.

Eline bir tüy kalem aldı ve dalgınlıkla parmaklarının arasında oynatmaya başladı. İsteksizce gülümsedi. Tanrım ne kadar da sevimliydi, diye düşündü. Alev gibi parıldayan fırtınalı gözleri ve sinirden pembe pembe olmuş yanakları ile aldını başından almıştı.

Terbiyeli davrandığı sürece, ona Hawthorne Düşesi pozisyonunun getirdiği tüm ayrıcalıkları tattırmaya hazırdı.

Higgins peşinden gelen John Camden’la birlikte kapıda belirdi. John, “Gördüğüm kadarıyla karın konusunda bir hayli yol kat ettin,” dedi.

“Hizaya gireceğinden eminim,” dedi Jordan kendinden emin bir şekilde.

“O halde belki bu gece bize Whites’ta katılırsın.”

“Olur,” dedi Jordan. Ve ardından ortak maden çıkarma firmalarının son yatırımını tartışmaya başladılar.

Yirmi İkinci Bölüm

Alexandra Jordan'ın çalışma odasından dosdoğru ön salona gitti ve baş kâhyayı bularak ona Penrose ve Filbert'ın artık mutfak dışında çalışacaklarını ve onları hemen sabah salonuna yollamasını söyledi. Yüzünde çakılı kalan gülümsemeyi bozmadan koridor boyunca yürümeye devam etti.

Sabah salonunun sarı takımları ve güzel bahçe manzarası, genelde Alexandra'nın ruhunu canlandırırdu ama Alexandra bugün içeri girip kapıyı arkasından kapattığında sırf hizmetçilere iyi görünmek uğruna suratında taşıdığı gülümseme bir anda yok oldu. Sanki devler ordusuyla savaşmış ve kaybetmişti.

Utang ve korkuyla ellerini yüzüne kapatarak acımasız gerçekle yüzleşti. Jordan'a en az geçen seneki kadar tutkundu. Öskesine dayanabiliyordu dayanmasına ama gülüşüne ya da öpmesine karşı koyması mümkün değildi. Öpücüklerindeki vahşi tathlık, bedenini ve kalbini kasıp kavurmuştu. Son birkaç ayda kazandığı tecrübeye ve onun hakkında tüm öğrendiklerine rağmen onu hâlâ ilk günkü gibi arzuluyordu.

Aradan geçen tüm zamandan sonra gülümsemesi hâlâ içini eritebiliyordu. Hiçbir şey değişmemişti, yakan öpücükleriyle hâlâ onu teslim olmaya zorluyordu. Alnını pencereye

yaslayarak sıkıntıyla iç geçirdi. Dün kiliseden çıktıkları andan itibaren Jordan'a karşı bir daha hiçbir şey hissetmeyeceğine o kadar emindi ki. Yanıldığını anlaması için Jordan'ın azıcık dokunup öpmesi yetmişti. Söz konusu Jordan olduğu zaman elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Tanrım," dedi yüksek sesle, bu nasıl bir şeytani güç ki kadınların üzerinde böyle bir etki bırakabiliyor. Üstelik kendine karşı samimi hisler beslemediği böylesine belliyken, nasıl oluyor da karşısındakini kendine tutsak edebiliyordu.

Acaba sebep, onu güldürebilmenin verdiği kıvanç duygusu muydu? Neden hâlâ "çok uğraşırsa belki bir gün onun için önem taşıyabileceği" gibi aptalca düşüncelerle mücadele ediyordu? Onu yumuşatıp uysallaştırabileceği, gözlerindeki müstehzi ifadeyi critebilecek kişinin kendisi olduğu duygusuna kapılıyordu? Hiç şüphesiz tüm kadınların böyle hissetmesini sağlıyordu. Yeterince çaba harcarsalarsa onun gözünde diğer kadınların ulaşamadığı bir payeye yükselebilecekleri duygusu; çok daha deneyimli kadınların bile onu memnun etmek için kendilerini harap etmelerine sebep oluyordu. Ne var ki onlar Alexandra'nın içinde bulunduğu tehlikeden uzaktılar. Ne Jordan'la evliyediler ne de o bu gece bir öpücükten fazlasını istediğinde bunu karşılamak zorundaydılar. *"Beni nasıl memnun edebileceğini bu gece yatağımızda konuşuruz."*

Bu gece yatakta... yatakta... Kafasında handa beraber geçirdikleri gecenin görüntüleri dönmeye başlayınca başını öfkeyle sallayarak içinde yayılan sıcaklığa engel olmaya çalıştı. Jordan'ın onu, ne bu ne de başka bir gece yatağa götürmesine izin verebilirdi, vermemeliydi. Nasıl olur da kaldığı yerden hayatuna devam edebileceğini düşünür, sosyete adabına uygun bir şekilde kur rolü dahi yapmadan yatağına girmeye kalkışabilirdi? Öfkeyle Jordan'ın kendine kur yapma zahmetine bile katlanamadığını düşündü.

Jordan, eğer isterse ateşli bedenini, bu gece Londra'da ondan "şefkat" görmeyi bekleyen sayısız kadından herhangi birinin yatağına atabilirdi. Hatta dün gece, tam da bunu

yaptığına hiç şüphe yoktu. Muhtemelen metresine gitmişti. Bu gece de yatağa gelmeden önce kimin köynünde zaman geçireceği belli değildi.

Alexandra bu düşünceden öylesine tiksindi ki midesi bulandı. Ellerini yüzünden çekerek bir çıkış yolu ararcasına odaya göz gezdirdi. Akıl sağlığını koruyabilmesi için buradan ve Jordan'dan bir şekilde kaçması gerekiyordu. Yeni bir duygusal tahribat yaşamaya hazır değildi. Hayatının geri kalanında huzur istiyordu. Huzur, sessizlik ve gerçeklik.

Londra'yı ve edindiği arkadaşlarını bırakma fikri ona ne kadar acı verse de huzur ve sükûnet bulma umudu bu acıyı dengeliyordu. Jordan eve geleli daha bir gün olmasına rağmen şimdiden kıskançlıktan kavranmaya başlamıştı. Dün Melanie'yle konuşurken bir anda ortaya attığı Morsham'a dönme fikri, gittikçe daha büyük bir gerçeklik ve ciddiyet kazanıyordu. Morsham ufukta gözükken bir cennet gibi onu bekliyordu.

Ama eğer nihayetinde eski hayatına geri dönecekse, kaderin kendini oraya atmasını beklemeye lüzum yoktu. Zaten kaderle arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Onu kendisiyle birlikte dahi olmak istemeyen aşağılık bir adamla evlenmeye mecbur bırakan kaderinin ta kendisiydi. Aynı kader, şimdi de o adamı geri getirmiş ve Alexandra'dan bu kendini beğenmiş, duygusuz ve despot adamın isteklerine kuzu gibi baş eğmesini bekliyordu.

Özellikle de üst sınıflarda, kadınlara mal gibi davranıldığına şahit olmuştu. Kadınlar, erkekler tarafından soylarına bakılarak damızlık kısıraklar gibi seçiliyor, işlerini gördükten sonra tekrar meralara bırakılıyorlardı. Alexandra, kendine bu aciz soylu kadınlardan biri olmadığını hatırlattı. On dört yaşından beri hem kendine, hem annesine, hem de iki yaşlı hizmetçisine bakıyordu.

Artık yetişkin bir kadın olduğuna göre tüm bu işleri daha da başarılı bir şekilde yürütebilirdi. Dedesinin yapmasını istediği şeyi yapacak ve onun kaldığı yerden devam ederek köy

çocuklarına okuma yazma öğretecekti. Artık saygın ve evli bir kadın olduğuna göre köylülerin onu dışlamaya devam etmeyeceklerini düşündü. Etseler bile, onlar kendini affedene kadar orada dışlanmış biri olarak yaşamayı, kaba ve inatçı bir adamın keyfine göre bir oraya bir buraya savrulmaya tercih ederdi.

Kendi hayatının kontrolünü ele alma ve yönünü tayin etme zamanı gelmişti. Yön kısmı kolaydı – geri dönmekten başka yol yoktu. Memleketine geri dönecek ve evinin hanımı olacaktı. Ama bunu yapabilmesi için, reddettiği kocasını kendini karısı olarak alkoyma fikrinden vazgeçirmesi gerekiyordu. Bir de para ihtiyacı vardı.

Alexandra'yı asıl endişelendiren ikinci kısımdı. Elindeki tek para Tony'nin son verdiği harçlıktan arta kalanlardan ibaretti. Ki bu para, bir ev kiralamaya, kış için odun almaya ve bir sebze bahçesi başlatmak için gereken malzemeleri almaya yetmezdi. Bütün bunları yapabilmek için elindeki paranın en az on katına ihtiyacı vardı. Tony ve düşesin kendine verdiği mücevherleri, kuşaktan kuşağa geçen aile yadigarları olduğu ve aslen kendisine ait olmadığı için satamazdı. Sahip olduğu tek değerli şey dedesinin saatiydi. İçini burkan bir acıyla onu satmaya karar verdi. Vakit kaybetmeden hızla satması gerekiyordu. Jordan'ın yanında daha fazla kalacak olursa fazla onun kollarında cırıyabileceğinden korkuyordu.

İyi kötü bir plan yaptığı için bir nebze rahatlayan Alexandra, tam kendine çay koyuyordu ki iki sadık ihtiyar hizmetçisi kapıda gözüktüler.

Hiçbir zaman resmi olma ya da giriş yapma kaygısı duymayan Filbert söze doğrudan, "Başınızı bu sefer büyük bir belaya soktunuz, Bayan Alexandra," diye girdi. Az gören gözleri Alexandra'yı arıyordu. Morsham'da bir "aile" olarak yaşarlarken hep yaptığı gibi masanın diğer ucuna geçti ve endişeyle anlatmaya devam etti. "Dün dükle baş başayken onun size ne dediğini duydum. Ve Penrose'a da söyledim. Gerçek

şu ki kocanız çok sert ve acımasız bir adam. Geçen gün yaptıklarının yanına kalmaması gerek. Bir şeyler yapmalıyız."

Alexandra yıllarca kendisine bakan, onu neşelendiren ve hayatı boyunca kahrını çeken bu iki ihtiyara sevgiyle baktı ve belli belirsiz gülümsedi. Onlara yalan söylemenin bir mantığı yoktu. Birtakım fiziksel engelleri olmalarına rağmen anlayışlarında kusur yoktu. Aslında zekâları oldukça keskindi. Alexandra yorgun bir şekilde saçını geriye atarak, "Her birlikte Morsham'a geri dönmek istiyorum," diyerek anlatmaya başladı.

"Morsham!" diye fısıldadı Penrose sanki *cennetten* bahsediyormuşçasına.

"Ama paraya ihtiyacım var ve elimde son kalan para kalan bu ayki harçlığımdan arta kalanlar."

"Para!" diye tekrarladı Filbert ümitsizlikle. "Para yokluğu bizim için her zaman sorundu. Öyle değil mi? Babanız sağken dahi, o lanet adamı-"

"Ölünün arkasından konuşulmaz. Yapma," dedi Alexandra.

"Bana sorarsanız," diye başladı Penrose kibirli bir tavırla, "Hawthorne'nun hayatını hiç kurtarmasanız daha iyi olurmuş. Ona saldıran adamı vurmak yerine onu vurmalymışsınız."

"Ve ardından," diye devamı etti Filbert, "yüreğine bir kazık sokacaktınız ki bir daha ölümlerin arasından gelip de hayatınızı mahvedemesin."

Bu kana susanmış konuşma Alexandra'yı hem irkiltti hem de güldürdü. Derin bir nefes aldı ve tartışmanın sürmesine izin vermeyen kararlı bir sesle, "Dedemin saati yatağımın kenarındaki komodinde. Onu alıp Bond Street'te en fazla parayı verecek mücevherciye satmanı istiyorum."

Penrose karşı çıkmak için ağzını açtı ama karşısındaki inatçı minik çeneyi görünce sessizce başını eğdi.

"Penrose, fikrimi değiştirmeden hemen git, lütfen."

Penrose gittiğinde Filbert masanın karşı tarafında uzandı ve ellerini incelikle kavuşturdu. "Penrose ve benim son yir-

mi yıldır elimize geçenlerden az da olsa bir birikimimiz var. Fazla değil, on yedi paunt ve iki şilin.”

“Hayır, kesinlikle olmaz,” dedi Alexandra kesin bir kararlılıkla. “Paranızı kendinize sak-”

Higgins’in azametli adımlarını duyan Filbert birden ayağa fırladı ve “Higgins bizi ne zaman arkadaşça konuşurken görse mosmor oluyor,” diye açıklamaya girişti. Bunu söylerken bir yandan da da Alexandra’nın çay tabağının yanında duran sarı peçeteyi almış masanın üzerindeki olmayan kırıntılarını temizlemeye başladı. Higgins, Roddick Carstairs’in ek-selanslarını görmek istediğini söylemek için içeri girdiğinde onu karşılayan manzara da bu oldu.

Birkaç dakika sonra Roddy içeri girdi, masaya kuruldu, Filbert’a havallı bir baş hareketiyle çay doldurması için işaret etti ve neşceyle dün gece Hawk’a yaptığı ziyaretin “en lezzetli ayrıntılarını” anlatmaya koyuldu.

Bu şaşırtıcı anlatının yarısında Alexandra yerinden hafifçe doğrularak, suçlayıcı bir ses tonuyla, “Tüm bu şeyleri ona *sen* mi anlattın? *Sen*?”

“Bana öyle yoktan var olmuşum gibi bakmayı kes Alex,” dedi Roddy sıkın bir umursamazlıkla. “Elbette, emin ol dün anlattıklarımın sonra bu sezonun en gözde kızının *sen* olduğunu bilmeme gibi bir şansı kalmadı. Hem böylece, ilk Londra’ya geldiğin zaman ne kadar şaşkoloz davrandığını duyduğunda – ki duyacak – o kadar da kendini beğenmiş davranamayacak. Melanic dün gece tam da bunu yapmam için aradı ama ben çoktan Hawk’a gidip bu işi bitirmiştım.”

Roddy, Alexandra’nın sıkıntılı ifadesine aldırmadan kay-gısızca devam etti, “Tabii Jordan bu haberleri aldığı zaman suratının alacağı şekli görmemin de benim için fazladan bir şevk kaynağı olduğunu itiraf etmem gerek. Aslında dün gece Mount Sokağı’na Hawk’ın yanına koşturmak bugüne kadar yaptığım en soylu davranış olabilir. Sarırum bende kişilik za-yıflığı baş gösterdi ve aslına bakarsan bunun için *seni* suçlu-yorum.”

"Beni mi?" diye tekrarladı Alexandra. Kafası o kadar karışmıştı ve o kadar sinirlenmişti ki serseme döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Soyluluk tatlım, soyluluk. Sen o kocaman güzel gözle rinle bana baktığında benim aynaya baktığımda gördüğüm adamdan çok daha güzel ve iyi birini gördüğünü düşünüyorum. Dün gece, birden iyi ve güzel bir şeyler yapmalıyım diye düşündüm ve Hawk'la koşup senin gururunu kurtarmaya çalıştım. Aslında benim kişiliğime hiç uymayan bir hareket etti. Roddy öylesine kendinden tiksinişmiş gözüküyordu ki Alexandra gülümsemesini çay fincanının ardına saklamak zorunda kaldı. "Ne yazık ki tüm bu jest boşa gitmiş olabilir. Bir saat boyunca durmadan tiksindirici bir biçimde ötmeme rağmen Hawk söylediklerime kulak astı mı anlayamadım."

"Mcraak etme seni can kulağıyla dinlemiş," dedi Alexandra alaycı bir ses tonuyla. "Bu sabah tüm yaptıklarımın bir listesini sundu. Ya reddet ya da itiraf et dedi."

Roddy'nin gözleri zevkle açıldı. "Gerçekten mi? Dün onu biraz sinirlendirdiğimi düşünüyordum ama söz konusu Hawk olunca insan kestiremiyor. Peki, sen ne yaptın?"

Yerinde duramayacak kadar gerilen Alexandra elindeki fincanı sehpanın üzerine koyarak özür dileyen bir ifadeyle ayağa kalktı ve pencerenin yanındaki kanepeye gidip nedensiz yere sarı yastıkları kabartmaya başladı. "Tabii ki kabul ettim."

Roddy sandalyesinde dönerek dikkatle Alexandra'nın yüzüne baktı. "O halde aranız daha düzelmedi." Alexandra'nın başını iki yana salladığını gören Roddy keyifle sırıttı. "Tahmin ediyorum cemiyet şu anda diken üstünde, senin Jordan'ın efsanevi cazibesine boyun eğip eğmeyeceğini bekliyor. Bahisler Kraliçe Yarışı'nda Jordan'ın karısı olarak yerini alacağına bire dört veriyor."

Alexandra birden arkasını dönerek Roddy'ye dehşetli bir şaşkınlıkla baktı. Kulaklarına inanamayarak, "Ne?" dedi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bahislerden," diye tekrarladı Roddy. "Kraliçe Yarışı'nda

kurdeleni Hawk'ın koluna takman ve onun için tezahürat yapman bire dört veriyor."

Alexandra yeni yeni sevmeye başladığı insanlardan bir anda böylesine tiksinebileceğinin mümkün olduğunu bilmiyordu. "İnsanlar böyle şeyler üzerine bahis mi oynuyor?" diye bağırdı.

"Elbette. Kraliçe Yarışı'nda şans getirmesi için leydilerin bonelerindeki kurdeleyi çıkartıp tuttukları beyefendinin koluna bağlamaları adettendir. Bu, biz sosyetenin teşvik ettiği, nadir aleni sevgi gösterilerinden biridir. Sanıyorum ki, kimin hangi leydinin kurdelesini taşıdığı, uzun kış ayları boyunca konuşulacak iç gıcıklayıcı dedikodular için iyi birer malzeme oluyor."

Büyük sorunlarından bir an için uzaklaşan Alexandra, Roddy'ye kuşkuyla bakarak, "Sen kimin üzerine oynuyorsun?" diye sordu.

"Ben daha yatırmadım. Whites'a gitmeden önce buraya gelip ortalığı bir kontrol edeyim diye düşündüm." Ağzını itinayla silen Roddy ayağa kalktı, Alexandra'nın elini öptü ve, "Evet, tatlım söyle bakalım, ne yapacaksın? Kocana olan sevgini göstermek için yedi eylülde kurdeleni ona takacak mısın?" diye sordu.

"Tabii ki hayır!" dedi Alexandra. Kendine zerre değer vermediğini bildiği Jordan'a böyle bir sevgi gösterisinde bulunarak kendini rezil etmek istemiyordu.

"Eminsin değil mi? Bin sterlin kaybetmek istemem."

"Paran güvende," dedi Alexandra içi acıyarak ve kanepenin üzerine çöktü. Roddy tam odadan çıkmak üzereydi ki Alexandra sanki oturduğu kanepede ateş almış gibi birden ayağa fırladı ve neşeyle Roddy'ye seslendi, "Roddy, sen harika birisin. Bir dahisin. Bir kocam olmasaydı, sana evlenme teklif ederdim."

Roddy bu övgü dolu sözlerle cevap vermedi. Sadece bir kaşını kaldırarak temkinli bir keyifle Alexandra'ya bakmakla yetindi.

Alexandra, "Lütfen, lütfen senden isteyeceğim şu küçük şeyi yapiver olur mu?" dedi bütün sevimliliğiyle.

"Neymiş o?"

Kendini yatıştırmak için derin bir nefes aldı ve, "Acaba benim için de bahis oynayabilir misin?" diye sordu.

Roddy'nin şaşkınlığı önce bastırılamaz bir keyfe dönüştü. "Sanırım evet. Peki ya kaybedersen?"

"Nasıl kaybedebilirim ki!" dedi Alexandra neşçyle. "Eğer doğru anladıysam, kazanmam için tek yapmam gereken Kraliçe Yarışı'na gitmek ve kurdelemi bağlamamak."

"Evet, tek yapman gereken bu."

İçindeki heyecanını güçlükle bastırabilen Alexandra Roddy'nin gözlerine baktı. "Lütfen bunu yapabileceğini söyle Roddy. İnan bu benim için sandığından daha önemli."

Roddy zevkle, "Elbette yaparım," dedi. "Senin de fark etmiş olacağın üzere kocanla birbirimize pek bayılmayız." Roddy, Alexandra'nın kendisine şaşkınlıkla baktığını görünce abartıyla iç çekti. "Eğer kocan bana bir iyilik yapıp ölü kalmaya devam etseydi ve Tony bir varis bırakamadan nalları dikseydi, ben - ya da benim varislerimden biri - bir sonraki Hawthorne olacaktı. Tony'nin kardeşi Bertie'yi gördün. Yirmi yıldır diğer tarafı boylamanın eşliğinde sallanan çelimsiz bir çocuk. Dediklerine göre doğumda bir şeyler ters gitmiş."

Alexandra, Roddy'nin varisler listesindeki sırasının bu kadar yukarıda olduğunu bilmiyordu. Başını salladı. "Townsendeler'le akraba olduğunu biliyordum ama uzak akrabasınız, yani dördüncü ya da beşinci göbekten kuzensiniz diye düşünmüştüm."

"Öyle. Ama Jordan ve Tony'nin babaları hariç diğer tüm Townsende'lerin devamlı kız çocuk doğurmak gibi bir şanssızlıkları var. Gel gelelim bizim soyun erkekleri de çok yaşamıyor. Aile fertleri bu konuda bir hayli istekli olsalar da, varis üretiminde pek başarılı olduğumuz söylenemez."

Roddy'nin sevişme konusunda yaptığı açık göndermeden utanışını göstermemeyi başaran Alexandra, "Akraba evlili-

ğinden olsa gerek," dedi. "Çoban köpeklerinde de olur. Tüm sosyetenin taze kana ihtiyacı var. Yoksa kulak arkalarını kaşıyıp tüy dökmeye başlayacaklar."

Roddy başını arkaya atarak güldü. "Seni saygısız velet! Artık şok olsan da çaktırmamayı öğrendin sayılır ama henüz beni inandırabilecek seviyede değilsin. Alıştırma yapmaya devam et. Neyse, şimdi işimize bakalım. Ne kadar yatırmak istiyorsun?"

Fazla ağgözlülük yaparak şans tanrısını kızdırmaktan çekinen Alexandra dudaklarını ısırды. "İki bin sterlin," dedi. Ama arkalarında duran Filbert'in sertçe öksürdüğünü duyunca düzeltti. "İki bin on yedi sterlin."

"Öhö!" diye tekrarladı Filbert. "Öhö."

Alexandra itaatkâr bir şekilde tekrar düzeltti, "İki bin on yedi sterlin *iki* şilin."

Roddy yavaşça arkasını döndürerek gözlerini Alexandra'nın çocukluğundan bu yana beraber olduklarını söylediği uşağa çevirdi. "Ve senin adın da..." dedi Filbert'a doğru.

"Filbert, lordum."

"On yedi sterlin *iki* şilinin senin olduğunu varsayıyorum."

"Evet lordum. Benim ve Penrose'un."

"Ve Penrose da..."

"Kâhya yardımcısı," diye cevapladı Filbert. Sonra farkına varmadan "Ya da *kâhya yardımcısıydı* demeliyim, ekselansları bu sabah onu görevinden alana kadar."

Roddy'nin bakışları uzaklara daldı. "Ne kadar güzel," diye mırıldandı, sonra bir anda kendine gelerek, Alexandra'ya resmi bir selam verdi. "Bu gece Lindworthy halosuna gelmeyeceğini varsayıyorum."

Alexandra ufacak bir tereddüdün ardından hınzır bir gülümsemeyle, "Kocam da bu gece dışarı çıkacağına göre neden olmasın?" dedi. Akıl almaz ve mucizevi bir şekilde yakında Morsham'da on yıl boyunca rahat yaşamasına yetecek paraya sahip olacaktı. Hayatı boyunca ilk kez bağımsızlığın ve

özgürlüğün tadını alıyordu. Özgürlük huzur demekti. Tatlı ve ulviydi. İnsanı şaraptan fazla çarpıyordu. Cesaret veriyordu. Genç kadının gözleri hayat dolu bir neşeyle parlıyordu. "Eğer hâlâ kılıç ustalığını benimle test etmek istiyorsan, yarın sabah çok uygun. İstedğin herkesi seyirci olarak çağırmakta özgürsün. İstersen tüm dünyayı çağır."

Roddy ilk defa kaygılı görünüyordu. "Sana canın ne isterse yapma iznini veren Tony bile eskrim yapmamıza müsaade etmemişti. Tatlım, kocan bunu duyarsa işler çirkinleşebilir. Pek uygun olacağını sanmıyorum."

"Özür dilerim Roddy," dedi Alexandra pişmanlıkla, "Sorun yaratacaksa seni zorlamak istemem - "

"Ben kendim için değil, senin için endişeleniyorum. Benim için bir tehlike yok. I lawk beni düelloya çağırmasın. O ve ben herkesin önünde kavgaya tenezzül etmeyecek kadar medeniyiz. Diğer bir yandan, baş başa kaldığımız ilk anda suratıma değişik bir şekil vermeye hevesli olacağımı tahmin ediyorum. Ancak korkma, yumruklarımınla kendimi koruyabiliyim. Düşündüğünün aksine bu şık giysilerin ardında yatan güçlü bir erkek var." Alexandra'nın elini görkemli bir şekilde öperek, "O halde bu gece Lindworth balosunda gözüm seni arıyor olacak," dedi.

Roddy ayrıldığında Alexandra ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve göğe doğru bakarak gülümsedi. "Çok teşekkür ederim, çok teşekkür ederim!" diye Tanrı'ya, kadere ve süslü tavana seslendi. Roddy, sorununun ilk kısmını para kaynağını nereden elde edebileceğini göstererek çözmüştü. İkinci kısmını da kendi çözecekti. Jordan Townsende, etrafındaki herkesten sorgusuz sualsiz itaat görmeye alışmıştı ve karısı dahil herkesten bunu talep ediyordu. Bir erkek, bir kadın yahut bir hizmetçinin kendine karşı koymasına katlanması mümkün görünmüyordu.

Alexandra bu nedenle ona medyan okumanın özgürlüğüne giden en kestirme yol olduğuna karar vermişti. Verdiği emirlere hemen ve pervasızca karşı gelecekti. Onun huzuru-

nu bozacak, despotluğuyla dalga geçecek ve en önemlisi de hayatını Alexandra olmadan çok daha rahat geçireceği mesajını en net şekilde verecekti.

"Ekselansları," diye araya girdi Filbert, "ona karşı bahse girmenizden ya da bu gece dışarı çıkmanızdan hoşlanmayacak." Ve kaşlarını çatarak ekledi, "Siz konuşurken kulak misafiri oldum. Böyle bir şey yapmamanızı söylüyordu."

Alexandra kahkahaya boğuldu ve oldukça endişeli görünen yaşlı adamı kucakladı. "Bu bahis işinden haberi olmayacak," dedi neşeyle. "Ve eğer dışarı çıkmamdan hoşlanmıyorsa, o halde beni ya Morsham'a yollasın ya da boşansın." Daha sonra odadan çıktı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, iki ay içinde kazancını topladığında, Jordan'ın yanından Morsham standartlarında zengin bir kadın olarak kolayca ayrılabileceğini düşünerek koridorda ilerlemeye başladı. En az bunun kadar hoş olan bir diğer şey de bu parayı kendi aklını kullanarak kazanacak ve Jordan'ın bu parayı nerden bulduğunu asla bilemeyecek olmasıydı.

Çalışma odasının kapısının önünde misafirlerini uğurlayan Jordan, Alexandra'nın belli belirsiz bir gülümsemeyle koridorda kaygısızca yürüdüğünü görünce genç kadının sesinin ne kadar tatlı, kalçalarının ne kadar davetkâr olduğunu fark etti.

Alexandra'nın neşesi öğlen boyunca hiç bozulmadı. Tuvalet masasının önünde ayakta dururken kendine duyduğu güven zirvedeydi. Bir buçuk saat önce Jordan, Alexandra'nın odasının bitişiğindeki efendi yatak odasına girmiş ve şahsi uşağına Whites'a gideceğini söylemişti. Yola çıkalı yirmi beş dakika oluyordu.

Whites Lindworthy'nin malikânesine çok yakındı. Alexandra bu yüzden Jordan'ın alt katta oyalanma ihtimalini veya yolda karşılaşma riskini göze almaktansa, onun vardığından emin olana kadar bekleyip yola öyle çıkmayı tercih etmişti.

Şimdiye kadar çoktan varmıştır diye düşündü ve düşesin kendisi için tuttuğu Fransız hizmetçiye dönerek, "Güzel olmuş muyum Marie?" diye sordu. Şimdiye kadar hiç bu kadar güzel olmadığını kendi de çok iyi biliyordu.

"Nefesleri keseceksiniz, ekselansları," diye cevap verdi Marie kararlılıkla gülümseyerek.

"İşte beni korkutan da bu," dedi Alexandra yapmacık bir hüznle kıkırdayarak. Aynada nefes kesen güzellikteki limon rengi şifon elbisesine bakıyordu. Minik pililer omzundan yola çıkarak göğüslerinin baştan çıkarıcılığını belli ederek boynunda derin bir v şekline birleşiyordu. Dar belinden sarkan pililerse havadar bir eteğe dönüşüyordu.

Benzer renkteki uzun eldivenleri kollarını dirseklerine kadar sarıyor, boynunda ve kulaklarından sarkan asma yapraklarında pırlantalar ışıltıyordu. Saçı, göz kamaştırıcı bir pırlanta dizisiyle örülmüş şık bir topuzda toplanıyordu.

Saçının sadeliği yüzünün hatlarını belirginleştiriyor, Alexandra'ya gençliğini dengeleyen sofistike bir görünüş kazandırıyor.

Boncuklarla bezenmiş el çantasını alan Alexandra neşeyle, "Beni bekleme Marie. Geceyi bir arkadaşımda geçireceğim," dedi. Bu tam olarak doğru sayılmazdı ama Alexandra Jordan'ın kendini yatağa atmasına izin vermeyecekti ve en azından bu gece için kendini koruyacak bir planı vardı.

İngilterenin en ayrıcalıklı beyler kulübü Whites, geçen seneden bu yana çok değişmemişti fakat Jordan içeri adım atar atmaz bu gece bir şeylerin farklı olduğunu sezdi.

Farklı ama aynı: İnsanlar açılan kağıtlarla servetler kazanıp kaybederken arkalarına yaslanıp gevşeyebilsinler diye alçak masaların etrafına dizilmiş konforlu sandalyeler ve bahislerin kaydedildiği büyük bir defter - papazlar için İncil neyse, bu kitap da Whites'in kumarbazları için öylesine değerliydi.

Jordan, defterin başında her zamankinden daha kalabalık bir insan topluluğu olduğunu fark etti.

Biri coşkuyula, "Hawthorne!" diye seslendi. Belki biraz fazla coşkuluydu, zira defterin başındaki adamlar birden silkindiler ve grup halinde oradan aceleyle uzaklaştılar. Jordan'ın elini sıkan Lord Hurly, "Seni tekrar aramızda görmek ne güzel," dedi. "Seni görmek harika, Hawk," dedi bir diğeri. Ardından onu karşılamaya can atan tüm tanıdıkları ve arkadaşları etrafını sardılar. Jordan herkesin olması gerektiğinden daha hevesli olduğunu düşündü... Göze batacak kadar hevesli...

John Camden, yanından geçen uşağın elindeki tepsiden bir kadeh Madeira alıp teklifsizce Jordan'ın eline tutuşturdu. Sertçe, "Bir içki al Jordan," dedi.

Camden'in tuhaf davranışına bir anlam veremeyen Jordan, Madeira'yı uşağa geri verip "Viski," dedi kısaca ve bahis defterine doğru ilerlemeye başladı. "Bugünlerde gençler ne gibi saçmalıklar üzerine bahis oynuyor bakalım?" diye sordu. "Umarım domuz yarışı faslını kesmişlerdir." Altı adam birden Jordan'ın yolunu keserek etrafını sardı. Hararetli bir sohbete başladılar. "Ne garip bir hava, değil mi... Çok lanet günler geçirmiş olmalısın... Şu şeyi bize de anlatsana... Lord Anthony nasıl?... Büyükannen iyi mi?"

Jordan'ın görüş açısının dışında kalan John Camden, bahis defterinin etrafındaki kuşatmanın boşuna olduğunu işaret eden bir baş hareketi yaptı ve defterin önündeki iyi niyetli kocalar Jordan'ın yolundan çekildiler.

Jordan kalabalığın arasından geçerken, "Büyükanнем iyi Hurly," diye kestirip attı. "Tony de öyle." Bir eliyle sandalyenin sırtını tutan Jordan, diğer eliyle de sabah gazetelerini karıştırır gibi yokluğunda neler olduğuna göz atmak için bahis defterini eski yapraklarına bakmaya başladı. Bir sonraki fırtınanın ne zaman olacağından, yaşlı Bascombe'nin ilk çocuğunun ağırlığına kadar her konuda bahis oynanmıştı.

Sekiz ay önce, genç Lord Thornton, Kont Stanley'in iki

ay sonra 20 Aralık'ta mide ağrısıyla yatağa düşeceğine £1.000 bahis yatırmıştı. Thornton, daha sonra da 19 Aralık'ta, Stanley'in bir oturuşta iki düzine elma yiyemeyeceğine dair £100 bahse girmişti. Stanley £100'lik bahsi kazanmıştı ama ertesi gün £1000 kaybetmişti. Jordan kıkırdarak arkadaşlarına baktı ve alayla, "Stanley hiç değişmemiş," dedi.

Sosyetenin daha yaşını başını almış fertlerinin gençlerin giriştiği bu ahmaklıklar üzerinc bu tür yorumlar yapması adettendi. Bahis defterinin etrafındaki altı adamın babaları – ve onların babaları da – aynısını yapmışlardı.

Jordan, eskiden böyle bir yorum yapacak olsa, diğer bahisler hakkında komik hikâyeler anlatılır ve hemen ardından onun zamanında yaptığı saçmalıklar yüzüne vurulurdu. Oysa yanındaki altı adam bugün hiçbir şey demeyip sadece kaygıyla gülümsemekle yetindiler.

Jordan arkadaşlarına şaşkınlıkla baktıktan sonra deftere geri döndü. Oyun masalarındaki beyefendilerin oyunlarını kesip, Jordan'ı izlemeye başlamalarıyla tüm kulübün üzerine bir dinginlik çöktü. Jordan çok geçmeden etrafını saran bu tuhaf havanın sebebini anladı. Defterin mayıs ve haziran aylarında Alexandra'nın onlarca taliplisinden nihayetinde hangisiyle evleneceği üzerine sayfalarca süren bahislerden başka bir şey yoktu.

Jordan'ın keyfi kaçsa da şaşırdığı söylenemezdi. Defteri incelemeye devam etti. Sıra Kraliçe Yarışı'nda kimin kazanacağı ve Alexandra'nın kurdelesini Jordan'ın koluna bağlayıp bağlamayacağı üzerinc olan bahislere gelmişti.

Bahisler hep kendisinden yanaydı... Ancak en sonlara doğru Alexandra'nın kurdeleyi bağlamayacağına dair yapılmış birkaç bahis de gözüküyordu. Carstairs bugün £1.000 yatırmıştı. Tam Carstairs'ten beklenecek bir hareket, diye düşündü Jordan.

Bir sonraki bahisçi de kendine karşı ve büyükçe bir bahis yatırmıştı. Yine Carstairs'in kefil olduğu bu £2.017,2'in adına yatırıldığı kişi...

Sinirden kuduran Jordan birden doğruldu ve arkadaşlarına dönerek, "Beni bağışlayın beyler," dedi. "Bu gece bir başkasıyla buluşmam gerek. Az kalsın unutuyordum," dedi ve kimseye bakmadan ağır adımlarla dışarı çıktı.

Bahis defterinin etrafındaki altı adam birbirlerine çaresizlikle bakakaldılar. John Camden, "Carstairs'i bulmaya gidiyor," dedi ve hepsi başıyla onu onayladı.

Yanılıyorlardı. Kendini faytonuna atan Jordan, "Eve!" diye bağırdı. Upper Brook Sokağı No. 3'e giden yolda Jordan inanılmaz bir sakinlik içinde, eldivenlerini kayıtsızca baldırlarına vuruyor, artık çığırından çıkan karısına unutamayacağı bir ders vermenin değişik yöntemleri üzerinde düşünüyordu.

Hayatı boyunca hiçbir kadına vurmamıştı ama şimdi Alexandra'yı dizinin üzerine yatırıp onu eşek sudan gelene kadar pataklayarak cezalandırmak kadar kendini rahatlatacak başka bir şey düşünemiyordu. Bu kadar çocukça ve aleni bir saygısızlık böyle bir cezayı fazlasıyla hak ediyordu.

Tüm bunlardan sonra da onu yatağa atacak ve Tanrı onu ne niyetle yarattıysa onu ö işe koşacaktı!

İçinde bulunduğu ruh hali aklından geçirdiklerini aynen uygulamasına müsaitti ama eve girip hiç duraksamadan merdivenlerden yukarı çıkarken Higgins ona Alexandra'nın evde olmadığını bildirdi.

Az önce, o anda olduğundan daha öfkeli olmayacağına yemin edebilirdi. Ama şimdi Alexandra'nın özellikle evde kalmasını emrettiği halde dışarıya çıkarak kendine meydan okuması kafasının tasını iyice attırmıştı. "Hemen hizmetçisini buraya yolla," diye öyle bir bağırdı ki Higgins gerisin geri salondan dışarı çıkmak zorunda kaldı.

Beş dakika sonra saat on buçukta Jordan Lindworthyler'e doğru yola çıkmıştı bile.

Tam bu sırada Lindworthyler'in uşakları Alexandra'nın gelişini haber veriyordu: "Ekselansları, Hawthorne Düşesi!"

Alexandra kendine doğru çevrilen bakışlara aldırmadan uçarı bir havayla bugüne kadar gördüğü en cüretkâr topluluğun içine doğru yürüdü.

Merdivenin ortalarına geldiğinde tıklım tıklım dolu balo salonuna göz gezdirerek Roddy, Melanie ya da dul düşesi aradı. İlk olarak, yaşı geçkin arkadaşlarıyla birlikte ayakta duran düşesi gördü ve ona doğru ilerlemeye başladı. En az üzerindeki mücevherler kadar parlayan gözleri, kendine duyduğu güven ve farkında olduğu güzelliğinin etkisiyle ışıldıyordu.

Düşesin yanağını öperek, "İyi geceler, efendim," dedi Alexandra neşeyle.

Alexandra'nın eldivenli ellerini sıkın düşes, "Bakıyorum da neşen yerinde," dedi. "Ayrıca Hawthorne'un, dışarı çıkmayı kısıtlayan saçma yasağı kaldırmasına yönelik tavsiyemi dikkate almasına da çok memnun oldum."

Alexandra muzır bir gülüşle saygılı bir reverans yaptı, başını kaldırdı ve kaygısızca, "Hayır efendim, öyle yapmadı."

"Yani –"

"Aynen öyle."

"Ha."

Alexandra düşesin evlilik yükümlülükleri konusunda ne düşündüğünü bildiği için bu isyankâr tavrına gösterdiği soğuk tepki onun cesaretini hiç mi hiç kıramadı. Aslında içinde bulunduğu ruh haline bakılırsa hiçbir şeyin onun şevkini kırmasına imkân yoktu. Tâ ki Melanie dehşete kapılmış bir halde koşturarak yanına gelene kadar. Dul düşesin yanlarında olmasına aldırmayacak kadar heyecanlı bir halde, "Alex, nasıl böyle bir şey yapabilirsin?" dedi. "Bu yapuğın buradaki tüm kocaların canını sıkacak – ki buna benimki de dahil. Çok ileri gittin. Böyle bir şeyi –"

Alexandra, "Sen neden bahsediyorsun?" diyerek Melanie'nin lafını kesti ama normalde soğukkanlılığını hiç kaybetmeyen arkadaşının bu hali, kalbinin güm güm atmasına sebep oldu.

"Whites'taki bahis defterine adımı yazdırmışsın, hem de bunu Roddy'den istemişsin, daha ne yapacaksın?"

"Adımı mı?" dedi Alexandra inanamayarak. "Olamaz! Yapmış olamaz!"

"Ne bahsi?" dedi düşes.

"Roddy yapar ve yapmış. Buradaki herkes biliyor."

"Aman Tanrım!" diye tekrarladı Alexandra sessizce.

"Hangi bahis?" diye kükredi düşes.

Düşese cevap veremeyecek kadar sarsılmış ve sinirli olan Alexandra bu görevi Melanie'ye bıraktı ve eteklerini toplayarak Roddy'yi aramaya koyuldu. Fakat tek gördüğü ona düşmanca bakan erkeklerdi.

Sonunda Roddy'yi gördü ve hışımına yanına gitti.

Roddy, "Alexandra, tatlım, olağanüstü görünüyorsun," diyerek elini öpmeye çalıştı. Fakat Alexandra büyük bir sinirle elini çekti ve suçlayıcı gözlerini Roddy'nin suratına dikti.

"Bana bunu nasıl yaparsın," diye haykırdı acıyla. "O bahsi nasıl olur da benim adım altında bir deftere yazarsın?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Benden ne istiyorsan onu yaptım. Tüm cermiyete Hawk'ın ayağına kapanmayacağını göstermek istemiyor muydun? Ben de bu duygularını herkese rahatça duyurabilmen için ismini bahis defterine yazdırdım. Ve emin ol kolay olmadı. Sadece Whites'ın özel üyeleri bahiste bulunabiliyorlar, o yüzden adının üzerine adımı yazarak -"

"Bahsi kendi adına oynamanı istedim, benim adıma değil. Yoksa neden senden böyle bir şey yapmanı isteyeyim ki? Tek istediğim sessiz, gizli ve yazılı olmayan bir bahisti."

Roddy'nin haklı gücenikliği yerini öfkeye bıraktı. "Burdalık etmel Sessiz ve gizli bir bahisten ne kazanmayı ümit ediyorsun?"

"Para!" dedi Alexandra acınacak halde.

Roddy'nin ağzı bir karış açıldı. "Para mı?" dedi anlamadan. "Bahsi para kazanmak için mi istiyordun?"

"Elbette! Bir insan başka ne için bahse girer ki?"

Karşısında duran kadını aklı hayalinin almadığı bir insan örneği olarak inceleyen Roddy, "İnsanlar bahse tutuşur çünkü kazanmaktan keyif alır. Avrupa'nın en zengin adamıyla evlisin. Neden paraya ihtiyacın olsun ki?" dedi.

Makul bir soru olmasına rağmen Alexandra, paylaşmak istemediği planlarını açmak istemediği için cevabı geçiştirdi. "Söyleyemem," dedi perişan bir halde. "Ama seni suçladığım için üzgünüm."

Alexandra'nın özrünü kabul eden Roddy, yanlarından geçen uşağı durdurarak tepsiden iki kadeh şampanya aldı ve birini Alexandra'ya uzattı.

Alexandra tüm salonu kaplayan fısıltıların farkında olmadan, "Sence, Hawk'ın benim oynadığım bahsi görmeme ihtimali var mı?" diye sordu hevesle.

Roddy, "Pek sanmıyorum," diyerek üst balkondan giriş yapmak üzere olan kişiyi anons eden uşağı işaret etti:

"Ekselansları, *Hawthorne Dükü*!"

Kalabalık şok ve olacakların merakıyla hareketlendi. Alexandra başını kaldırarak merdivenlerden, kasıtlı bir biçimde, ağır ağır inen siyah takımlı adama baktı. Alexandra'nın merdivenle arasında on beş metre bile yoktu ama Jordan basamakların sonuna vardığında tüm salon sanki dev bir dalga gibi onun üzerine atıldı ve bir anda verilen sayısız selam sağır edici bir kakofoniye dönüştü.

Jordan neredeyse herkesten yarım kafa boyu uzundu ve Alexandra bulunduğu köşeden onun insanların dediklerini dinlermiş gibi yaparken nazikçe gülümsediğini ama aslında gelişigüzel bir biçimde kalabalığı taradığını da görebiliyordu. Elinde tuttuğu şampanyayı panikle bir dikişte bitirdi ve boş kadehi Roddy'ye uzattı. Roddy bunun üzerine kendi kadehini de ona vererek, "Benimkini de iç. İhtiyacın olacak," dedi.

Alexandra, kaçacak delik arayan bir tavşan gibi, Hawk'ın bakış açısının içine girmeden oradan çıkabileceği bir yol arıyordu. Kıpırdayamayan Alexandra ne yapacağını bilemeyecek Roddy'nin kadehini ağzına götürmüştü ki Jordan'ın he-

men yanında duran dul düşesi gördü. Düşes, Alexandra'ya garip ve teskin edici bir bakış attıktan sonra yanına dönerek Melanie'yle konuştu. Az sonra Melanie Jordan'ı çevreleyen kalabalığı yararak Alexandra ve Roddy'ye doğru ilerlemeye başladı.

Melanie, Alexandra'nın yanına varır varmaz aceleyle, "Büyükannen, kendini şaraba vermek için bu geceyi seçmemeni ve endişelenmemeni çünkü Hawthorne'un seni gördüğünde ne yapacağını bildiğini söyledi."

Çaresizlikle bir güvence arayan Alexandra "Başka bir şey dedi mi?" diye sordu yalvarırcasına.

"Evet," diye cevapladı Melanie. "Seninle durmamı ve bu gece ne olursa olsun yanından ayrılmamamı tembihledi."

"Aman Tanrım! Ben de endişelenecek bir şey olmadığını söylediğini sanmıştım."

Roddy hafifçe omuz silkti. "Hawk bahsi duymamış bile olabilir. Daha şimdiden bu kadar perişan olmana gerek yok"

"Beni endişelendiren sadece bahis konusu değil," dedi Alexandra. Jordan'ın çevresindeki kalabalıktan kurtulduğunda hangi yöne doğru gideceğini kestirmeye çalışıyordu. "Asıl korkum benim burada -"

Tam bu esnada Jordan, yanındaki birinin bir şey demesi üzerine başını çevirdi ve Alexandra'nın bulunduğu tarafa bakmaya başladı. Gözleri hızla kalabalığı tarıyordu. Önce Melanie'yi gördü, sonra Roddy'yi ve sonra Alexandra'yı... Ardından gözleri, bir çiftenin siyah namlusu gibi Alexandra'nın üzerine dikildi. "Olduğumu keşfetmesi," diye bitirdi Alexandra cümlesini sessizce.

"Şu anda keşfetmiş olsa gerek," dedi Roddy alayla.

Gözlerini Hawk'ınkilerden kaçırarak Alexandra, Jordan tek kaçış yolunun üzerinden çekilene kadar saklanabileceği ama saklanıyormuş gibi de gözükmeyeceği güvenli bir yer aradı. Jordan'ın bakışlarından kurtulmak için en iyi yolun yedi yüz kişilik kalabalığın arasına dalmak olduğunu düşündü.

Roddy de aynı çıkarımı yapmış olacak ki, "Kalabalığa karışalım mı tatlım?" diye sordu.

Alexandra rahat bir nefes aldı ama Lord ve Leydi Moseby ile Lord North'un yanından geçerken bu fikir birden tüm çekiciliğini kaybetti. Leydi Moseby, elini uzatarak Alexandra'ya durdurduktan sonra hayranlık dolu bir kahkahayla, "Oyna-dığın bahsi duydum, Alexandra," dedi.

Alexandra'nın nazik gülümsemesi yüzünde dondu.

Melani Camden düşesin kendine verdiği talimata uygun hareket ederek, "Sadece bir latifeydi," diye araya girdi.

Alexandra'ya hoşnutsuzlukla bakan Lord North, "Bakalım Hawk eğlenceli bulacak mı?" dedi.

Lord Moseby, "Emin olun, ben bulmazdım," diyerek karısını koluna taktı ve sert bir selamın ardından Alexandra'nın yanından ayrıldı. Lord North da peşlerinden gitti.

Roddy yanlarından ayrılanların arkalarından öfkeyle bakarak, "Olur şey değil!" dedi. Düşünceli bir halde Alexandra'ya döndü ve pişmanlık ve rahatsızlıkla baktı. "Sanırım, o bahsi Whites'taki deftere yazarak vahim bir yanlış yaptım. Cemiyetimizin namusuna düşkün üyelerinin az biraz kızacağını tahmin ediyordum elbette, ama ne yazık ki bu bahisle kocana açıkça kafa tutmanı, sosyetedeki tüm kocaların üzerlerine alı-nacağını hesaba katmamıştım."

Alexandra onun ne dediğini duymamıştı bile. "Roddy," dedi aceleyle, "Yanımda durman çok düşünceli bir davranış ama oldukça uzunsun ve -"

"Ve ben yanında olmazsam daha rahat kaybolursun değil mi?" diye tahmin eden Roddy, Alexandra'nın başıyla onaylamasıyla, "O halde, ben yollanıyorum," dedi ve ayrıldı.

"Teşekkür ederim."

"Her ne kadar istemeden de olsa seni bu zor duruma sürüklemiş biri olarak şu anda yapabileceğim en iyi şey yanından kaybolmak." Roddy, küçük bir baş selamıyla Alexandra ile Melanie'nin yanından ayrıldı ve karşı tarafa yürümeye başladı.

Beş dakika sonra, salona sırtını dönmüş olan Alexandra Melanie'ye endişeyle, "Onu görüyor musun?" diye sordu.

Melanie etrafa kaçamak bir bakış attıktan sonra, "Hayır," dedi, "Ne merdivenin başında ne de kapının oralarında."

"O halde şimdi gidiyorum," dedi Alexandra Melanie'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurarak. "Meraklanacak bir şey yok. Yarın sabaha görüşebilirsek görüşürüz -"

"Görüşemeyiz," dedi Melanie mutsuzlukla. "Kocam Londra havasının hamileliğime iyi gelmediğini düşünüyor. Köye gidip bebek doğana kadar orada beklemekte ısrarlı."

Yakın gelecekte Melanie'yi göremeyecek olma fikri Alexandra'nın içini kararttı. Onu bir daha görüp göremeyeceğinden emin olamadan, "Sana yazarım," diye söz verdi. Daha fazla konuşamayacağını anlayınca eteklerini toplayıp merdivene doğru yürümeye başladı. Melanie ona seslendi ama salondaki bol kahkahalı sohbetlerin gürültüsü içinde bu sesi kaybolup gitti.

Alexandra, clindeki şampanya kadehini yolunun üzerindeki masaya koyup hiç duraksamadan devam etmek niyetindeydi. Ama elini masadan çekerken bir el onu bileğinden tutup kendine doğru çevirdi ve Jordan, basit bir hamleyle her ikisini de balo salonundaki insanların bakışlarından kurtarmayı başardı. Alexandra'nın arkasındaki duvara dirseğini dayayarak hem Alexandra'yı kıkaca aldı hem de keyifle sohbet eden bir beyefendi görüntüsü vermeyi başardı.

"Alexandra," dedi Jordan, gözlerinde alev alev yanan öfkeyi yansıtmayan kaygı verici bir sakinlikle, "Şimdi benim seni buradan yaka paça sürükleyerek çıkarıram ve dayığı basıp haddini bildirerek, eşleri için bir örnek teşkil etmem gerektiğini düşünen yaklaşık dört yüz tane erkek var - ki ben de aynı şekilde düşünüyorum, hatta bunu yapmak için can attığımı bile söyleyebilirim."

Jordan bu korkunç açıklamanın hemen ardından yanda duran tepside bir kadeh şampanya alarak Alexandra'ya uzattı. Alelade bir sohbet izlenimini hiç bozmadan, ölümcül se-

siyle devam etti. "Ama yine de yatırdığın bahisle beni küçük düşürmene ve buraya gelerek aleni bir dayağı fazlasıyla hak etmene rağmen sana iki seçenek sunacağım. Çok iyi dinle."

Alexandra öylesine korkmuştu ki göğsü bir kuş gibi inip kalkıyor, ne bir ses çıkarabiliyor ne de başını sallayabiliyordu.

Alexandra'nın korkuya kapılmasına aldırmayan Jordan, ilk seçeneği sundu: "Ya şimdi buradan benimle ayrılırsın - ister rıza göstererek ve sessizce, ister bağırıp çağırarak, bana fark etmez. Her iki şekilde de insanlar buradan neden ayrıldığımızı bal gibi bilecek nasıl olsa."

Jordan duraksayınca Alexandra delicesine yutkunarak kırık bir fısıltıyla benzer sesiyle sordu. "İkinci seçenek?"

"Gurunu kurtarman için seni dansa kaldırmaya ve bahis meselesinin ufak bir şakadan ibaret olduğu izlenimini yaratmaya çalışabilirim. Ama hangisini seçersen seç eve vardığımızda canına okuyacağım, bunu kafana sok."

Jordan'ın, eve döndüklerinde intikamını fena şekilde almaya kararlı olduğunu gören Alexandra, buradan ayrılmayı geciktirecek her şeye rıza göstermeye hazırdı.

Ama darmadağın olmuş aklının bir köşesinde, ona gururunu kurtarma şansı sunan Jordan'ın kendine düşündüğünden daha fazla ihtimamla yaklaştığını fark etti. Diğer bir yandan, kendini alenî küçük düşmekten kurtaran Jordan'a minnettarlık duyduğu söylenemezdi, özellikle de daha sonra hususi bir dayak için söz vermişken. İnsanüstü bir çabayla sesini toparladı ve yüzünü sakın bir maskeye dönüştürdü. "Dans etmeyi yeğlerim."

Jordan, Alexandra'nın solgun ve güzel yüzüne baktı ve bu cesur davranışına duyduğu hayranlığı açığa vurmak için kendini tuttu.

Jordan önünden çekilir çekilmez Alexandra bakışlarını aceleyle kaçırarak insanları gördü ve yaptıkları özel görüşmenin aslında o kadar da özel olmadığını farkına vardı. Kalabalığın kızıl deniz gibi yarakarak açtığı yoldan Jordan'la birlikte piste doğru ilerlediler.

Ancak önlerindeki çiftin kendilerine yol vermek için çekilmesiyle, yaşlı kocasını henüz kaybetmiş olan Elizabeth Grangerfield'le yüz yüze gelince Alexandra kontrolünü az kalsın kaybediyordu. Jordan'ın eski metresini görmenin şoku Alexandra'yı neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Oysaki Jordan ve Elizabeth son derece rahatlılar.

"Evinize hoş geldiniz, ekselansları," dedi Elizabeth elini uzatarak.

Jordan nazik bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedikten sonra centilmence elini öptü.

Onları izleyen Alexandra sanki karnına yumruk yemiş gibi oldu. Ama her nasıl olduysa yüzündeki sakin ifadeyi korumayı başardı. Fakat Jordan, dans pistinde elini Alexandra'nın beline koymaya kalktığı anda ani bir hareketle geri çekildi ve ona dik dik baktı.

"İstersen hemen şimdi buradan gidelim," dedi Jordan yumuşak bir sesle. Etraflarını saran insanlar dansa başlamak üzereydiler.

Alexandra o kadar kızgındı ki dans pistine adım atar atmaz altı yüz çift gözün bir anda üzerilerine çevrildiğinin farkına dahi varmamıştı. İsteksizce elini Jordan'ın siyah ceketinin yakasına koydu ama yüzündeki ifade bu temastan hiç hazzetmediğini çok net bir biçimde ifade ediyordu.

Vals yapan çiftlerin arasına karışınca Jordan onu kollarının arasına çekti. "Biraz aklın varsa ya da nezaket kuralları namına herhangi bir şey öğrendiysen," dedi sert ve sessizce, "yüzündeki o acılı ifadeyi silersin ve uyumlu gözükmeğe çalışırsın."

Jordan'ın kibirli bir üstünlük iddiasıyla pekiştirdiği bu söz Alexandra'da, onun aristokratik suratına bir tokat indirme isteğini kabarttı. "Daha sevgili metresinize yaltaklanalı iki saniye olmamışken nasıl olur da bana görgü ve terbiye dersi vermeye kalkarsınız?"

"Ne yapmamı bekliyordun?" diye sordu Jordan. "Üstünden mi geçseydim? Yolumuzun üzerindeydi."

Sinirleri fazlasıyla yıpranan Alexandra, söylediğinin kendini daha kötü duruma düşüreceğini fark etmeden, "Sohbete beni de dahil edebilirdin," dedi.

Hawthorne düküyle karısı arasında geçen bu sert tartışma çevredekilerin gözünden kaçmadı. Dans edenler kulak misafiri olabilmek için birbirlerine çarpıyor, müzisyenler daha net bir bakış açısı yakalayabilmek için bir o yana bir bu yana eğiliyor ve gözlükler çiftin üzerine çevriliyordu.

"Seni dahil etmek mi?" dedi Jordan kulaklarına inanamarak. "Yani seni o kadınla mı - " Jordan aklından geçenleri söylememek için kendini zor tuttu. "Evet yatağına attığın o kadınla," dedi Alexandra tıslayarak.

"Bana terbiye dersi verecek son kişisiniz, madam. İnsanların anlatuklarına bakılırsa son birkaç haftadır, bir dükün eşine yaraşır olmayan her türlü davranışta bulunmuşsunuz."

"Benim davranışlarım mı?" diye patladı Alexandra. "Emrin olun eğer size yaraşır bir şekilde yaşasaydım, karşı cinsten önüme çıkan herkesi baştan çıkarmaya çalışmam gerekirdi."

Bu sert sözler Jordan'ı o kadar şaşırttı ki bir an için onu bu küstahlığından ötürü sarsmak istedi. Ama aynı anda bunun bir kışkırtma ifadesi olabileceğini de fark etti. Öfkesi biraz dinen Jordan etrafına baktığında dans pistindeki çoğu kişinin o ve karısı arasındaki benzeri görülmemiş ağız dalaşını daha iyi izleyebilmek için pist dışına çıktığını ve geriye kalanların da kendilerine baktığını gördü.

Bakışını, izleyenlerden Alexandra'ya kaydıran Jordan zorla gülümsedi. "Lanet olsun, gülümse biraz! Tüm salon bizi izliyor."

"Hayır efendim, yapmayacağım," dedi Alexandra. Yüzüne zorlukla bir sakinlik ifadesi yerleştirmeyi başararak, "Hala kuzeninizle nişanlıyım, hatırlatırım."

Bu bahane öylesine boş ve öylesine beklenmedikti ki Jordan şaşkınlıkla kahkahasını yutmak zorunda kaldı. "Aşkım, ne kadar da garip bir ahlak anlayışın var. Ben de hatırlatırım ki şu anda benim karımsın."

"Bana aşkı demeye kalkışmayın. Hiç olmazsa Anthony'nin içinde bulunduğu durumu düşünün. Hemen kollarınıza atılmamanın onun için ne kadar küçük düşürücü olduğunu bir düşünün. Hiç mi vefa yok sizde?"

"Zorlu bir ahlaki ikilem doğrusu," dedi Jordan alaycı bir ses tonuyla, "ama böylesi bir durumda vefayı ancak kendime gösteririm."

"Lanet olsun!"

Jordan, limon sarısı elbisenin içindeki genç güzele baktı. Cam göbeği rengi fırtınalı gözleri, gül rengi dudaklarıyla yüzü nazik ve canlıydı. Ve birden onu en son açık sarı renkli bir giysiyle gördüğü yeri hatırladı. Büyükannesinin bahçesinde, büyüleyici yüzünü gökyüzüne çevirmiş, yumuşak ve tatlı sesiyle anlatıyordu: *"Yılın her mevsimi bana başıma gelecek harika bir şeyin olacağı müjdesini getirir. Kışın bu müjde karın kokusundadır... Yazın gökyüzünü çizen şimşeklerde ve gök gürültüsünün gümbürtüsünde... Bu duyguyu en çok da her şeyin yeşil ve siyaha büründüğü baharda hissediyorum -"*

Alexandra kendi için harika şeyler umut ederken eline, dört günlük bir evlilik, peşi sıra gelen on beş aylık dulluk ve o esnada Jordan'ın onla evlenmeden önceki hayatıyla ilgili yaşadığı hayal kırıklığından başka bir şey geçmemişti.

Jordan'ın içindeki öfke aniden kesildi ve onu eve götürüp ağlatma düşüncesi içini burktu.

"Söylesene," dedi Jordan, "hâlâ şamurun parfüm gibi koktuğunu düşünüyor musun?"

Jordan'ın yumuşayan hatlarını ihtiyatla incelemeyi sürdüren Alexandra, "Ben, ne?" dedi şaşkınlıkla. "Ha, şimdi hatırladım. Ve hayır düşünmüyorum. Büyüdüm artık." Jordan'ın onu bu düşüncesi yüzden zavallı bulduğunu hatırlamıştı.

"Gerçekten de öyle," dedi Jordan şefkat ve arzuyla.

Alexandra, Jordan'ın ifadesindeki değişimi görünce aceleyle bakışlarını kaçırdı ama kendi öfkesi de dinmeye başlamıştı. Herkesin diline doladığı bahis mesclesinin ve - Jordan'ın kendisinin gururunu kurtarmak için kaldırdığı -

dans pistinde ona karşı düşmanca tavırlarının bağışlanamaz olduğunu düşündü. Artık tümüyle masum ve mağdur olan tek kişi kendisi değildi, dudağını ısırarak gözlerini kaldırdı.

"Barışalım mı?" dedi Jordan gülümseyerek.

"Buradan çıkana kadar," diye kabul etti Alexandra aceleye. Belli belirsiz birbirlerine gülümsediler.

"Sana aldığım köpeğe ne oldu?" diye sordu Jordan.

"Henry Hawthorne'da. Ve yanıldın," diye ekledi muzipçe.

"Onu satan çocuk yalan söylememiş. Henry safkan çıktı."

"Çay tabağı kadar patileri büyüdü mü?"

Alexandra başını iki yana salladı. "Yemek tabağı kadar."

Tekrar birbirlerine bakıp gülümsediler. Dans pistindeki çiftler ilgilerini yeniden müziğe verip sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Dans bittiğinde Jordan Alexandra'nın dirseğinden tuttu ve dışarı çıkmak üzere kalabalığın arasına daldı. Fakat bir anda onu selamlamak isteyen insanlarla çevrildiği için bu mümkün olmadı.

Bu geceyi Jordan'dan ayrı geçirmek için kendince uygun bir plan yapan Alexandra, Jordan'ın bir an önce onu dışarı çıkarmasını bekliyordu. Ama Jordan yarım saatini Alexandra'nın kolunun üzerine yasladığı parmaklarını diğer eliyle kapatıp kendisiyle konuşmak isteyen insanlarla sohbet ederek geçirdi.

Alexandra'nın gönülsüzce Jordan'ın yanında durmaktan başka çaresi yoktu. Sanki Jordan'ın yanında durmasının Tony'nin yanında durmasından farklı olmadığı izlenimi yaratmaya çalışarak sakin olmaya çalıştı.

Kendisi Jordan'a Tony'ye davrandığı gibi davranmaya çalışsa da sosyetenin aynı şekilde davranmadığını görmüştü. Tony'ye samimiyetle ve unvanının gerektirdiği saygıyla yaklaşıyorlardı ama Jordan'a gösterdikleri hürmet oldukça farklıydı. Alexandra, leydilerin Jordan'a yaptıkları reveransları ve zarif beylerin onu saygıyla selamladıklarını gördükçe Tony'nin bu unvanın ancak emanetçisi olduğunu ve unvanın asıl sahibinin Jordan olduğunu anladı.

Jordan, Hawthorne olmak için doğmuştu ve Hawthorne'un ta kendisiydi.

Yeterli paraya sahip olduğunda dahi Morsham'a dönmek için Jordan'ı ikna etmesi, düşündüğünden çok daha zordu. Sosyetenin yanında geçirdiği haftalar boyunca onu, tanıdığı diğer soylularla bir tutmuştu.

Şimdi Jordan'ı diğer insanlarla birlikte izlerken onun medeni ve kibar görünümünün altında aslında diğerlerine hiç benzemeyen bir karakteri olduğunu gördü.

Jordan başını eğerek, "Doğru eve gideceğine söz verirsen şimdi gidebilirsin. Bu sayede her birimiz kendi gecemizi yaşıyormuşuz izlenimi verebiliriz. On beş dakika sonra ben de çıkarım."

Alexandra, Jordan'ın bu düşünceli davranışı karşısında şaşırды fakat bir yandan da de planını daha rahat uygulayabileceği için fazlasıyla rahatladı. Alexandra başıyla onaylayarak ayrılmaya yeltendi ama Jordan'ın elini hemen bırakmadı. "Söz veriyor musun?"

Alexandra rahatlığının getirdiği mutlulukla göz kamaştıran bir gülücük verdi. Sonra, "Doğrudan eve gideceğime söz veriyorum," diyerek yanından ayrıldı.

Jordan gözlerini kısarak bu şüphe uyandıran aydınlık gülümsemeyi ve Alexandra'nın sözüne ne kadar güvenebileceğini değerlendirmeye çalıştı. Alexandra'yı bırakmasında onun sözüne duyduğu güvenden çok kendine bir kere daha karşı koyamayacağına dair inancı etkili olmuştu. Alexandra'nın, emirlerine itaat etmesini sağlamak için her yola başvuracağını ona göstermişti. Kaldı ki evden başka gidebilecek başka bir yeri de yoktu. Büyükannesi de dahil hiç kimse onu kendinden saklayamazdı.

Alexandra'nın gidişini izleyen tek kişi Jordan değildi. Kimse görünüşteki bu pürüzsüz ayrılığın gerçeği yansıttığını düşünmüyordu.

"Hawk cezayı eve sakladı," dedi Lord Ogilvie etrafındaki kalabalığa, "Bu yaptığının cezasız kalmayacağına emin olabi-

lirsiniz. Ayrıca Kraliçe Yarışı'nda koluna kurdeleyi takacağına da şüphe yok."

"Muhakkak öyle," diye katıldı Sör Billowby.

"Şüphesiz," diye destekledi Thurston Kontu.

"Katılıyorum," dedi Lord Carleton inançla.

Leydi Carleton, merdivenlerden çıkan Hawthorne Düşesi'ne baktı ve cesurca, "Umarım hepiniz yanılırsınız. Hawthorne, İngiltere'nin dört bir yanında kalpler kırdı. Artık bir kadının da onun kalbini kırmasının zamanı geldi!"

Sör Billowby'nin utangaç genç eşi de aynı görüşü destekledi. "Umarım kurdeleyi başkasına takar."

"Saçmalama Honor," dedi kocası. "£100 bahse girerim ki kurdeleyi Hawk'a takacak."

İki leydi önce birbirlerine sonra beylere baktılar. "Lordum," dedi Leydi Honor. Sonra el çantasından £100 çıkartarak kocasına uzattı. "Bu bahse varım."

"Ben de varım!" dedi Leydi Carleton.

Alexandra faytonuna binene kadar balo salonunda Prinny'nin para sandığını yıllarca dolduracak kadar para bahse yatırılmıştı. Ve bahis oranı Jordan lehine 25'e 1'e çıkmıştı. Genç leydilerin, Alexandra'nın "karşı konulmaz" Hawthorne Dükü'ne karşı koyabilecek ilk kadın olduğuna dair bir umudu vardı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Upper Brook Sokağı boyunca dizilmiş malikaneler ay ışığıyla aydınlanmıştı. Alexandra faytondan indi ve üç numaralı evin kapısına gidip yavaşça anahtarını soktu. Kapıyı aralayarak hola baktı. Umduğu gibi Higgins ve hizmetçiler çoktan odalarına çekilmişlerdi.

Kapıyı arkasından sessizce kapatarak içeriye girdi ve ses yapmamaya çalışarak yukarı çıktı. Yatak odasının kapısında duraksadı. Sadık hizmetçisine kendini beklememesini söylemişti fakat yine de bekliyor olabileceğinden endişelenip onunla karşılaşma riskini göze alamayarak odasının kapısını açmadan, iki yanı misafir yatak odalarıyla sıralı uzun koridor boyunca yürümeye devam etti. Koridorun sonunda üst kata çıkan bir merdiven vardı. Parmak uçlarında bir üst kata çıktı ve koridorun en sonunda, sağdaki kapının önünde durdu. Sessizce kapının kolunu indirdi ve bir zamanlar mürebbiye tarafından kullanılan karanlık ve boş odaya göz gezdirdi.

Pratik zekâsı için kendini tebrik ederek içeriye girdi ve eldivenlerini, karanlıkta çekmece olduğunu varsaydığı gölgeli şeyin üzerine attı. Sözüünü tutmuştu; doğrudan eve gelmişti.

Sadece, kocasının kendisi için uygun gördüğü cezayı çekmek için onu yatak odasında beklemeyecekti o kadar.

Bunun Jordan'ı ne kadar öfkeli edeceğini düşündüğün-

de içi ürperdi ama diğer türlü maruz kalacağı dayacağı kabul etmesi de olanaksızdı.

Yarın Penrose'un dedesinin saatinden kazandığı parayı alıp Jordan evden ayrılır ayrılmaz Londra'yı terk edecekti.

Alexandra elbisesini çıkardı ve üzerinde çarşafı olmayan ince yatağın üzerine uzandı. Gözlerini kapayarak Jordan'ın bu gecdeki davranışlarını gözden geçirdi. Kafası karışmıştı, yorgunluk bedenini ele geçiriyordu. Alexandra'yı çiğ çiğ yiyebilecek kadar öfkelenmesine rağmen ne olmuştu da genç kadının topluluk içinde mahcup olmasına razı gelmemişti? Onu asla anlayamayacaktı. Tek bildiği şu anda onun evinde ondan saklanacak kadar alçaldığıydı. Bir zamanlar ortadan kaybolduğu için ölerек kavuşmak istediği adamdan öfke ve korkuyla kaçıyordu.

Lord Camden, Jordan tam balodan ayrılmak üzereyken geldi ama Melanie çoktan ayrılmıştı. Jordan, Alexandra'yı eve yolladığı için faytonsuz olduğunu söylediğinde yardımseverlikle onu evine bırakmayı önerdi. Camden'in faytonu evin önünde durdu ve Jordan arabadan indi. Akli kendini bekleyen Alexandra'da olan Jordan, evin karşısında gölgelerin arasında bekleyen şapkası yüzünü kapayan atlı adama dikkat etmedi. Ama yine de bu gizemli adamın görüntüsü Jordan'ın karışık zihninin bir köşesinde kendine yer buldu. Jordan sanki tehlikenin kokusunu almış gibi, John Camden'a veda etmek için arkaya baktığında kolunu kaldıran atlıyı gördü.

Tabanca ateş alırken Jordan yere atladı ve eğilerek çoktan dört nala kaçan atının peşinden koşmaya başladı. Brook Sokağı'ndaki ağırbaşlı faytonların arasında ustaca kıvrılarak yol aldı. Aynı kalabalık, John Camden'ın da kendi faytonuyla Jordan'ın peşinden gitmesine engel oldu.

Resmi mercilerin işlerine karışması istemeyen çok seçkin bir müşteri topluluğunun nazik meselelerini halletmekte uzman olan Edward Fawkes saatine baktı. Şu anda karşısında oturan Hawthorne Dükü, iki suikast teşebbüsünü ve bunun arkasında kim olduğunu ortaya çıkarması için kendini tutalı iki gün olmuştu. Saat gecenin biriydi.

“Karım ve ben bugün Hawthorne’a doğru yola çıkacağız,” diyordu dük. “Bir suikastçı Londra’nın ara sokaklarını izini kolaylıkla kaybettirebilir ama kırsal alanda bu oldukça zor. Tehlikede olan sadece benim hayatım olsaydı şehirde kalırdım. Ama bu işin arkasında kuzenim varsa, benim bir varis yapma riskimi göze alamayacaktır. Bu da karımı bu işin bir parçası haline getiriyor.”

Fawkes başını sallayarak onunla aynı fikirde olduğunu gösterdi. “Oradaki adamların köyde ya da Hawthorne’da gezinen yabancı birini kolaylıkla fark edebilir.”

“Asıl göreviniz karımı korumak. Hawthorne’a vardığımızda bu işin arkasındaki adamı saklandığı yerden çıkarmak için bir şeyler düşüneceğim. Bizi Hawthorne yolculuğu boyunca koruyacak dört adamını ayarla. Benimkilerle birlikte on iki kişi olacak.”

“Gece ateş eden kişinin kuzeniniz olması ihtimali nedir?” diye sordu Edward Fawkes. “Onun o gün ne Whites’ta ne de Lindworthy balosunda olduğunu söylemişsiniz.”

Jordan yorgunlukla ensesindeki gergin kasları ovuşturdu. “O değildi. Atlı adam boyu kuzenimden çok daha kısaydı. Ayrıca dediğim gibi bu işi kuzenimin yaptığından daha emin değilim.” Yaşlı Grangerfield’in öldüğünü öğrenene kadar Jordan bu işin arkasında onun olduğunu umut etmişti. Ne de olsa ilk teşebbüs Grangerfield’i yaraladıktan iki gün sonra gerçekleşmişti. Ama bugünkü vakadan sonra bu ihtimal de ortadan kalkmıştı.

“Cinayet için en yaygın iki sebep öç alma ve şahsi menfaat sağlama isteğidir,” dedi Fawkes dikkatle. “Kuzenin ölümün-

den büyük bir menfaat sağlayacak. Üstelik şimdi eskisinden de fazla.”

Jordan dedektifin ne kastettiğini sormadı. Bahsettiği kişinin Alexandra olduğunu biliyordu. Alexandra? Hayal meyal hatırladığı zayıf figürü düşününce yüzünün rengi attı. Sui-kastçı bir kadın da olabilirdi...

Jordan'ın yüzündeki ifadeyi doğru yorumlayan Fawkes, “Aklınıza bir şey mi geldi?” diye sordu.

Jordan, “Hayır,” diye kestirip attı ve birden ayağa kalkarak görüşmeyi sonlandırdı. Onu öldürmek isteyen kişinin Alexandra olabileceği fikri sağlamaydı. Absürdü. Ama sabahleyin dikkat etmediği sözler şimdi aklına takıldı. “Bu evlilikten her ne pahasına olursa olsun kurtulacağım.”

“Ekselansları, son bir şey daha,” dedi Fawkes ayağa kalkarken. “Dün size saldıran kişi geçen bahar Morsham'da öldürdüğünüz – daha doğrusu öldüğünü sanıp yol kenarında bıraktığınız – kişi olabilir mi acaba? Onu da ufak tefek diye tanımlamıştınız.”

Jordan rahatladı. “Olabilir. Dedğim gibi yüzünü göremedim.”

Fawkes gittiğinde Jordan kendi yatak odasına çıkan met-divenlere yöneldi. Yorgun, sinirli ve kim olduğunu bilmediği bir delinin hedefi olmaktan sıkılmış bir haldе odasına geldi. Uykulu hizmetçisini odasına yolladı ve yavaşça gömleğini çıkarttı. Alexandra'nın yan odada olması ve onu öperek uyardırma düşüncesi...

Ara kapıdan girdi ve Alexandra'nın giyinme odasından geçip karanlık yatak odasına geçti. Pencereden vuran ay ışığı, kırışksız saten yatak örtüsünün üzerine gümüşü bir ışık demeti olarak düşüyordu.

Alexandra eve gelmemiştir.

Jordan çabucak odasına dönerek çan ipine asıldı.

Yarım saat sonra evin tüm hizmetçi takımı uykulu gözle-riyle misafir salonunda sıralanmış, Jordan'ın sorularını ce-

vaplıyordu. Bir tek Alexandra'nın yaşlı hizmetçisi Penrose eksikti. O da gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Sıkı bir sorgulamanın ardından Jordan'ın tek öğrenebildiği arabacının Alexandra'yı evin ön basamaklarından çıktığını ve ön kapıya vardığını gördüğüydü. Alexandra bu noktada daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmış ve arabacıya eliyle işaret ederek gitmesini istemişti.

Jordan, Alexandra'nın endişeli ve sinirli gözüken yaşlı uşağı hariç geri kalan diğer otuz bir hizmetçiye, "Yataklarınıza dönebilirsiniz," dedi.

Jordan yan masaya giderek şarabın kalanını kadehine doldurdu ve lakayt bir biçimde Filbert'a bakarak ondan yeni bir şişe getirmesini istedi. Kadehi bir dikişte umursamadan bitirdikten sonra sandalyeye çöktü ve ayaklarını gerek içinde kabaran korkuyu yatıştırmaya çalıştı. Her nasılsa Alexandra'nın başına kötü bir şey geldiğine inanmıyordu ve bu geceki yokluğunu kendine yapılan suikast teşebbüsüyle bağdaştırmaya yanaşmıyordu.

Alexandra'nın doğrudan eve geleceğine söz verirkenki aydınlık gülümsemesini düşündükçe, onun arabacıyı eve girdiği numarasıyla kandırıp başka bir yere gittiği konusundaki inancı güçleniyordu. Balodan ayrılmadan önce aşıklarından bir tanesine kendini eve kadar takip etmesini ve sonra onu buradan almasını söylemiş olmalıydı. Jordan onu dövmekle tehdit ettiğine göre böyle yapmasında da anlaşılmayacak bir şey yoktu. Şarabın sınırlarını gevşettiği Jordan, Alexandra'nın düşesin evine gittiğine karar verdi.

Husumetini saklayamayan ekşi suratlı yaşlı uşağı, "Şişeyi buraya getir," diye emir verdi. Ve ardından hayatında ilk kez bir hizmetçiyle kişisel bir konuda konuşmaya başladı. "Söylesene, senin hanımın hep mi böyleydi?"

Dükün kadehine şarap doldurmakta olan yaşlı usak kızgın bir biçimde doğruldu. Filbert tam, "Bayan Alex - " diye söze başlayacaktı ki Jordan buz gibi bir sesle lafını kesti. "Karıma gerektiği gibi hitap edeceksin. O Hawthorne Düşesi!"

Uşak bunun üzerine, "Evet, bu yüzden de çok mutlu ya," dedi sert bir sesle.

Jordan basit bir uşaktan gelen bu benzeri görülmemiş ifadeye o kadar şaşırdı ki kendi statü ve mizacındaki birinden beklenen sertlikte bir cevap veremedi. "Bu da ne demek oluyor?" diyebildi yalnızca.

Elindeki şeyeyi masaya çarpan Filbert, "Ne dediysem o," diye karşılık verdi. "Hawthorne Düşesi olmak, ona üzüntüden başka bişey getirmedi! Sen de en az babası kadar kötüsün. Hayır betersin! O sadece kalbini kırdı, sen ise kalbini kırmakla kalmadın şimdi de cesaretini kırmaya çalışıyorsun!"

Filbert kapıya varmak üzereydi ki Jordan'ın, "Geri gel buraya!" diye gürleyen sesini duydu.

Filbert bu emre itaat etti ve yumruklarını sıkarak tanıştığı andan itibaren Alexandra'nın hayatını zehir eden adama kızgınlıkla baktı.

"Sen ne diyorsun yahu?"

Filbert'in çenesi öfkeden titriyordu. "Eğer size *Bayan Alex'e* karşı kullanabileceğiniz bir şeyler diyeceğimi sanıyorsanız, daha çok beklersiniz, dükkânımları!"

Jordan, bu inanılmaz derecedeki küstah adama çantalarını toplayıp evi terk etmesini söylemek için ağzını açtı ama bunun vereceği tatminden daha fazla istediği bir şey vardı, o da uşağın bu ifşaatlarının bir açıklaması. Öfkesini güçlkle bastırarak, "Eğer benim o çok sevdiğin hanımına olan tutumunu yumuşatacak bir şeyler söyleyecekse, şimdi tam zamanı." Uşak hâlâ inat ediyordu. "Şu an öyle sinirliyim ki eğer onu elime geçirirsem, beni hiç görmemiş olmayı dileyecek," dedi Jordan dürüstçe.

Rengi atan yaşlı adam yutkundtu ama sessizliğini bozmadı. Filbert'in tereddütte kaldığını ve göz dağı vermenin tek başına onu konuşturmaya yetmeyeceğini sezen Jordan tüm cemiyeti dehşete düşürecek bir şey yaptığının bilinciyle kadehe biraz şarap koydu ve Filbert'a uzattı. "Tamam, madem istemeden de olsa senin hanımının duygularını incittim, o

halde bir kadeh içip onun babasına ne konuda benzediğini anlatmaya ne dersin? Ne yapıyordu ki?”

Filbert’in kuşku dolu bakışları, Jordan’ın yüzünden ona uzattığı kadehe kaydı. Yavaşça bardağa uzandı. “Oturabilir miyim?”

“Elbette,” dedi Jordan ifadesizce.

“Babası yaşayan en aşağılık herifti,” diye anlatmaya başladı Filbert. Dükün bu hakaret karşısında kalkan kaşlarının farkında değildi. İçkisinden bir yudum aldı ve hemen ardından titreyerek elindeki kadchın içindeki şeye tiksintiyle baktı. “Tanrım, bu ne ki?”

“Porto şarabı ama sadece benim için yapılan özel bir türü.”

“Herhalde bu şarabı içen başka kimse yoktur,” dedi Filbert umursamadan, “İğrenç bir şey.”

“Çoğu insan bu fikirde. Sanırım tek seven benim. Şimdi söyle bakalım babası ne yaptı Alexandra’ya?”

“Acaba burada bira bulunur mu?”

“Ne yazık ki yok.”

“Peki ya viski?”

“O var. Şuradaki dolaptan alabilirsin.”

Aradan geçen iki saat ve altı kadeh viskinin ardından Jordan hikâyeyi gönülsüz uşağın ağzından alabildi. Filbert hiâyenin sonuna doğru, ona eşlik etmek için viski içmeye başlayan Jordan sandalyesine çökmüş, aklını herrak tutmaya çalışıyordu.

“Babası öldükten altı yedi hafta kadar sonra bir gün şık bir fayton evin önüne çekmişti. İçinde güzel bir leydi ve onun tatlı sarı saçlı kızı vardı. Bayan Alex kapıyı açtığında içerideki leydi – ki leydi falan denemez ama neyse – ona kendisinin Lawrence’ın karısı ve içeridekinin de onun kızı olduğunu söyledi.”

Jordan şaşırmıştı. “İki eşli miymiş?”

“Evet. İki Bayan Lawrence arasında kopan kavga gürültüyü görmeliydiniz. Ama Bayan Alex öfkelenmemişti. Sadece

sarı sağı kıza bakmış ve kendine has tatlı sesiyle, "Çok güzel-sin," demişti."

"Sarışın çocuk karşılık vermedi. Sadece burnunu havaya kaldırdı. Sonra Alexandra'nın boynunda takılı olan kalp şeklindeki tencke madalyona gözü takıldı. Bunu, bayan Alex'e babası doğum gününde vermişti o da sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi korurdu. Sarışın kız, Bayan Alex'e bunu babasının verip vermediği sordu ve Bayan Alex öyle olduğunu söyleyince de kız boynundan altın kolyesini çıkardı. Kolyenin ucunda kalp şeklinde altın bir madalyon vardı. Sonra kız, "Bana değerli altın olanı verdi, seninkiyse sadece tencke," dedi. O an o sarışın kıza öyle bir tokat atmak istedim ki anlatamam."

Filbert viskisinden bir yudum daha almak için duraksadı ve dudaklarını sildi. "Bayan Alex hiçbir cevap vermemişti, sadece çenesini kaldırdı – cesur davranmaya çalışıyordu – ama gözlerinde bir adamı ağlatacak kadar acı okunuyordu. Ben ağlamıştım. Odama gidip bebek gibi ağlamıştım."

Jordan boğazına oturan, alışkın olmadığı yumruyu yutmaya çalıştı. "Sonra ne oldu?"

"Ertesi gün Bayan Alex her zamanki gibi kahvaltıya geldi ve bana gülümsedi. Ama o gün, ömründe ilk defa, babasının ona verdiği madalyonu takmamıştı. Sonra da bir daha hiç takmadı."

"Ve sen benim onun babası gibi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Öyle değil misiniz?" dedi Filbert küçümsemeyle. "Her seferinde onun kalbini kırıyorsunuz, sonra bana ve Penrose'a da bu parçaları toplamak kalyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye ısrarla sordu Jordan. Kendi kadehine beceriksizce biraz daha viski koydu ve Filbert da boş kadehini ileri sürünce onu da uysallıkla doldurdu.

"Siz öldüğünüzde nasıl ağladığınızdan bahsediyorum. Büyük kır evinde, resminizin önünde durur, saatlerini size bakarak geçirirdi. O kadar zayıflamıştı ki adeta iğne ipliğe

dönmüştü. Bir seferine sizi gösterdi ve o titrek sesiyle ağlamamaya çalışarak, "Bak Filbert, ne kadar güzelmiş değil mi?" dedi."

Alexandra'nın kendi için yas tuttuğu haberiyle sakinleşen Jordan, "Devam et," dedi.

Hikâyeye devam eden Filbert'in gözleri öfkeyle kısıldı. "Önce kendinize aşık ettiniz, sonra Londra'ya geldiğinde de zaten ona hiçbir zaman karısı gibi davranmayacağınızı öğrendi. Sadece acıdığınız için evlendiğinizi, onu Devon'a yollamak istediğinizi... Tıpkı babasının annesine yaptığı gibi."

Afallayan Jorda, "Devon'u biliyor mu?" diye sordu.

"Hepsini biliyor. Londra'daki süslü arkadaşlarınızın hepsi Alexandra size aşık olduğu için onun arkasından gülüyorlardı. Sonunda Lord Anthony ona bir açıklama yapmak zorunda kaldı. Herkes onun hakkında ne düşündüğünüzü biliyordu çünkü metresiniz söylediklerinizi herkese yetiştirmişti. Bu evliliğin *talihsizlik* olduğunu söylemişsiniz. Bunları duyunca Bayan Alex çok utandı ve tekrar göz yaşlarına boğuldu. Fakat onu bir daha incitemeyeceksiniz çünkü artık sizin ne kadar aşağılık biri olduğunuzu biliyor."

Lafını bitiren Filbert ayağa kalktı, kadehini masaya koydu. "Ona söylediğim şeyi size de söyleyeyim. Karşılaştığınız gece sizi ölüme terk etmesi gerekirdi!"

Jordan yaşlı adamın arkasından bakarken bu kadar içki içmiş olmasına rağmen hiç sallanmadan yürümesini hayretle izledi.

Önündeki boş bardağa dalgınlıkla baktı. Kaçırılışından sonra Alexandra'nın içine girdiği tutum değişikliği yavaş yavaş bir anlam kazanıyordu. Genç kadını Hawthorne'da onun portresine bakıp ağlarken hayal edince yüreci burkuldu. Sonra'nın Alexandra'nın Londra'ya gelişini aklından geçirdi ve Elise'nin Jordan'ın düşüncesiz ve şakayla karışık söylediği sözü herkese yetiştirerek sebep olduğu olayları düşündü.

Jordan başını arkaya yasladı ve pişmanlıkla gözlerini kapadı. Alexandra, ona değer vermiş ve onu sevmişti. Onunla

birlikte olacağı günü beklerken zihninde canlandırdığı aşık, büyüleyici, yapmacıksız kız imajı gerçektir. Birden içi sevinçle doldu fakat onu defalarca yaralamış olduğunu düşününce ürperdi. Olup biten her şeye rağmen bu yaraların düzeltilemez olduğunu kabul etmeye niyeti yoktu. Alexandra'nın bundan sonra yapacağı herhangi bir açıklamaya inanmaması gerektiğini de çok iyi biliyordu. Ona kendini sevdirmesinin yolu sözlerden değil eylemlerden geçiyordu artık.

Stratejisini belirlerken dudaklarında dalgın bir gülümseme belirdi.

Ancak ertesi gün sabah dokuzda, uşağı Alexandra'nın büyükannesinin evinde olmadığı haberini getirdiğinde gülümseyemedi. Yarım saat sonra dul düşes gelip de Alex'in bu kaçışından sadece kendisinin sorumlu olduğunu ve bunun asıl sebebinin duyarlılıktan ve sağduyudan yoksun oluşu ve zorbalığı olduğunu üzerine Jordan'ı paylarken de pek mutlu sayılmazdı.

Önceki gecedен kalma elbisesi içinde uyanan Alexandra, parmaklarıyla karışmış saçlarını düzeltmeye çalıştı, üst koridora gizlice baktı ve sonra koridordan geçip merdivenlerden inerek kendi odasına gitti.

Jordan son iki gündür takip ettiği sabah programına göre bugün de çalışma odasında yanına gelen adamlarıyla iş konularını tartışıyor olacaktı. Alexandra, Filbert, Penrose ve kendisinin evden kimseye görünmeden nasıl çıkacaklarını hesaplarken giysi dolabına doğru ilerleyip kapısını açtı. Ama dolapta tek bir takım dışında hiçbir şey yoktu. Alexandra arkasını döndüğünde giyinme masasının üzerindeki tüm parfümlerinin de ortadan kaybolduğunu gördü. Yanlış odaya girdiği düşüncesiyle tam arkasını dönüyordu ki odanın kapısı açıldı ve içeriye giren hizmetçi zaptedemediği bir çılgılık attı.

Alexandra daha bir şey diyemeden, hizmetçi geri döndü

ve balkona çıkarak "Ekselansları, geri döndü," diye Higgins'e bağırdı.

Jordan'la karşılaşmadan ancak bu kadar kaçılabilirdi demek diye içinden geçirdi Alexandra korkuyla. Zaten o da kocasıyla karşılaşmadan evden çıkabilmeyi beklemiyordu, ama yine de böyle bir umudu vardı. Bu mutlu haberi herkese yetiştirmek üzere acele eden hizmetçiyi "Marie," diyerek durdurdu, "Dük nerede? Ona kendim haber vereceğim."

"Çalışma odasında, ekselansları."

Kitaplarla kaplı çalışma odasında volta atarak Alexandra'nın ortaya çıkmasını bekleyen Jordan, bir yandan başına fena bir şeyler geldiği düşüncesini reddediyor diğer bir yandan da gerçekten başına kötü bir şey gelmiş olabileceği korkusunu alt edemiyordu.

Hawk'ın onu görür görmez tüm öfkesini üzerine kusa-cağından korkan Alexandra çalışma odasına sessizce girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapadı. "Beni görmek istiyor-muş-sunuz."

Jordan birden arkasını döndü ve Alexandra'nın uyku görmemiş yüzüne bakakaldı. Duyguları rahat durmuyor, mutluluk, rahatlama ve öfkesi delicesine birbirine giriyordu.

Alexandra'nın üzerine doğru yürüyerek, "Hangi cehennemdeydin?" diye sordu. Şiddetli bir alayla, "Bir daha 'sözüne' güvenmemem konusunda uyar beni," diye ekledi.

Alexandra geriye çekilme dürtüsüne karşı koydu. "Sözümü tuttum, lordum. Doğrudan eve geldim ve yattım."

Jordan'ın kasılmış yüzünde bir kas attı. "Bana yalan söyleme."

"Mürebbiyenin odasında uyudum," diye açıklığa kavuşturdu Alexandra. "Ne de olsa bana illa kendi yatağında yatmamı söylememişsiniz."

Jordan'ın içinde birden hem öldürme isteği hem de onu kollarının arasına alıp bu dahiyane planına kahkahalarla gülme isteği kabardı. O aşağıda kendini içkiye vurup belirsizlik-

ler içinde dolanırken, Alexandra iki kat yukarıda huzurlu bir uykuya dalmıştı. "Söylesene, hep böyle miydin?"

Jordan'ın nasıl bir ruh halinde olduğunu anlayamayan Alexandra ihtiyatla, "Böyle derken?" dedi

"İnsanda huzur bırakmayan biri."

"Ne kastediyorsunuz?"

"Söyleyeyim," diyen Jordan ilerleyerek Alexandra'ya daha da yaklaştı. "Son on iki saattir, Whites'taki arkadaşlarımı yüzüstü bırakıp gittim, dans pistinde aleni bir münakaşaya tutuştum, bir uşak tarafından azarlandım, ki bu uşakla karşılıklı içki içtiğimizi hiç saymıyorum bile. Sonra büyükannem hayatında ilk defa bağırarak fırça attı. Biliyor musun, seninle karşılaşmadan önce oldukça düzenli bir hayatım vardı. Ama sen çıktıktan sonra nereye dönsem bir şeyler -"

Higgins'in kapıyı çalmadan koşturarak içeri girmesiyle Jordan konuşmasını yarıda kesmek zorunda kaldı. Higgins nefes nefese kalmıştı. "Ekselansları, aşağıda bir polis memuru var. Sizi görmek istiyor."

Jordan, Alexandra'yı geri gelene dek beklemesini öğütleyen bakışıyla uyararak çalışma odasından çıktı. İki dakika sonra döndü, yüzünden hem keyif hem keyifsizlik okunuyordu.

Jordan'ın bir şey söylemesini beklemeye dayanamayan Alexandra, "Bir şey mi oldu?" diye sordu

"Önemli değil, seninle birlikte olduğum zamanlar için tipik denebilecek bir olay."

Olan olaydan kendinin sorumlu tutulduğunu anlayan Alexandra, "Ne olayı?" diye ısrar etti.

"Sadık uşağın polis gözetiminde."

"Penrose mu?"

"İyi bildin."

"Ama-ama ne yaptı ki?"

"Ne mi? Bond Sokağı'nda benim saatimi satmaya çalışırken suçüstü yakalanmış." Jordan birden Alexandra'nın dedesinin saatini altın zincirinden tutarak sarkıttı.

"İki eşlilik teşebbüsü, hırsızlık ve kumar," diye özetledi Jordan alayla. "Yakın gelecek için başka planların da var mı? Haraç falan kesmek gibi?"

Alexandra özgürlüğünü kazanmasının tek yolu olan saate gözlerini dikerek, "O *senin* saatin değil," dedi. "Lütfen onu bana ver. O benim."

Şaşıran Jordan'ın kaşları havalandı ama yine de saati uzat-
tı. "Bana hediye ettiğini sanıyordum."

Alexandra sinirli bir inatçılıkla saate uzanarak, "Ama gör-
düm ki sahtekârlık yaparak elimden almışsın... Benim dedem
soylu, erdemli, yumuşak, şefkatli ve nazik bir insandı. Saati
de onun gibi birine gitmeli. Sizin gibi birine değil."

"Evet anlıyorum," dedi Jordan sessizce. Yüzünde hiçbir
ifade yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi Alexandra. Saati alarak Jordan'ı
gücendirdiğini hissetti. Kalbi olmadığına göre sanırım ego-
sunu yaradım diye düşündü. "Penrose nerde? Polise gidip
olayı açıkla kavuşturmalıyım."

"Eğer emirlerime uyduysa, şu an odasında sekizinci emir
üzerine düşünüyor olması lazım."

Oysaki Alexandra, Jordan'ın sözlerini en kötü anlamıyla
yorumlayarak acımasız, despot kocasının Penrose'u polise
teslim ettiğini düşünmüştü. "Tek yaptığınız bu mu? Onu
odasına yollamak?"

"Kayınpederim olmaya en yakın insanı zindana yollaya-
mam herhalde değil mi?"

Jordan'ın gariplikleri nedeniyle neredeyse küçük dilini
yutan Alexandra, genç adamın yüzüne dikkatlice bakarak,
"Aslında bunu yapabilirsiniz, hatta yaparsınız diye düşün-
müştüm."

"Çünkü beni gerçekten tanıımıyorsun da ondan," dedi
Jordan. Alexandra Jordan'ın bunu söylerkenki ses tonuyla,
güvenini tekrar kazanmaya çalıştığını iddia edebilirdi. "Bu-
nunla birlikte, bu sorunu halletmek için," bavulları aşağı

katlara taşıyan uşaklara bakarak devam etti, "bir saat içinde Hawthorne'a doğru yola çıkmayı planlıyorum."

Alexandra başını çevirdi, kendi bavullarını gördü ve anında Jordan'a geri dönerek şiddetli bir isyanla, "Gitmeyeceğim," dedi.

"Bence koşulları duyduğunda kabul edeceksin ama öncelikle Penrose'un neden benim... yani *dedenin* saatini satmaya çalıştığını öğrenmek istiyorum."

Alexandra tereddütlüydü, şimdilik bir şey demeden dinlemenin en iyisi olacağına karar verdi.

"En makul açıklama bu işi para kazanmak için yapmış olman," diye devam etti Jordan ciddiyetle. "Şimdi, bu paraya ne için ihtiyaç duyduğuna gelince... Akluma iki sebep geliyor. Birincisi, bu işi daha fazla bahis oynamak için yapmış olabilirsin. Ki sana yasakladım. Ve doğrusu böyle bir şey yapmak isteyeceğini de hiç sanmıyorum." Alexandra, 'sırf sen yasakladığın için senin emirlerine uyacağımı sanıyorsan yanılıyorsun' dercesine sert bir bakış atınca Jordan elini kaldırdı. "Senin bana karşı fazladan bahis yatırma ihtimalini yok saymamın benim bunu yasaklamış olmamla bir alakası yok. En basitinden bunu yapmak için yeterli zamanın olmadığını biliyorum."

Jordan'ın sırtışı o kadar beklenmedikti ki Alexandra geri gülümsememek için kendini zor tuttu.

"Dolayısıyla, bu acil para ihtiyacının nedeni, iki gün önce bana verdiğin sebebin aynısı olmalı. Yani beni terk edip kendi başına yaşamak istemen. Öyle, değil mi?"

Jordan öylesine anlayışlı konuşuyordu ki Alexandra sessiz kalma inadından vazgeçip başını onaylarcasına salladı.

"Evet düşündüğüm gibi. O halde kumar tutkunu da doyuracak bir teklifte bulunmama izin ver. İçinde bulunduğun bu zor durumdan seni kurtaracağını düşündüğüm bu planı açıklayayım mı?" diye sordu nazikçe ve bir yandan da masanın önündeki sandalyeye oturması için işaret etti.

"Peki," dedi Alexandra oturarak.

“Üç ay boyunca birlikte yaşayacağız. Eğer üç aydan sonra yine beni terk etmek istersen, sana tüm hayatımı krallar gibi sürdürmeni sağlayacak kadar para vereceğim.”

Tam olarak ne kastettiğini anlamak için Jordan’ın yanık yüzüne dikkatlice bakan Alexandra, “Tam anlayamadım,” dedi.

“Gayet basit. Üç ay boyunca, benim söz dinleyen, yumuşak başlı ve sevgi dolu karım olmayı kabul edeceksin. Ben de bu sürede nasıl desem, seni beni terk etmekten alıkoyacak kadar uysal ve nazik olacağım. İşte bu kadar.”

Alexandra kendini tutamayarak, “Hayır!” diye bağırdı. Jordan’ın kendini kasıtlı olarak baştan çıkarmaya çalışma ihtimali dayanabileceğinden daha fazlaydı. Ve onun sevecen karısı olmanın içerdiği samimiyet yüzünü kızarttı.

“Kucağıma düşeceğinden mi korkuyorsun?”

“Hiç sanmam,” diye yalan attı Alexandra ciddiyetle.

“O halde neden kabul etmiyorsun? Seni benimle kalmaya ikna edebilme ihtimalime bir servet yatıyorum. Kaybetmekten korktuğun besbelli, yoksa neden tereddüt edesin ki?”

Jordan bu düello davetini öylesine usturlupla yapmıştı ki Alexandra son ana kadar oltaya geldiğinin farkına varmadı.

Alexandra, “Ben... Başka değerlendirilmesi gereken şeyler var - ” diye sözü geveledi. Bir şey uyduramayacak kadar sarsılmıştı.

“Ha, evet. Sanırım kocalık görevimi gayretle ifa ederken sana bir çocuk verme ihtimalim bahsediyorsun?”

Aklına dahi gelmeyen bu dehşet senaryosu karşısında Alexandra’nın nutku tutuldu ve Jordan’a bakakaldı. Jordan ise masanın üzerinden bir kağıt ağırlığı alarak, “Tatlım, bu konuda elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz. Ayrıca,” ağırlığı Alexandra’nın geleceğini elinde tutuyormuşçasına dengede tutmaya çalışarak devam etti, “bahsimiz senin bana yatakta da eşlik etmene bağlı. Yani bu demek oluyor ki, eğer kaytarırsan, itiraz edersen ya da işbirliğinde bulunmayı reddedersen - kaybedersin.”

Alexandra sandalyeden fırlayarak, "Delisiniz!" diye bağırdı ama aklına bu evliliği sonlandırmak için başka bir yol da gelmiyordu.

"Evet öyle olmalıyım," dedi Jordan hiç bozuntuya vermeden. "Üç ay fazla bir süre değil. Düşündüm de belki de altı ay olmalı."

"Üç ay yeteri kadar fazla!" diye atıldı Alexandra.

"Tamam o zaman. Üç ay. Üç aylık evlilik huzuru karşılığında... yarım milyon sterlin diyelim mi?"

Alexandra titreyen ellerini sıkarak arkasına sakladı, zihni coşku ve öfkeyle çalkalanıyordu. Yarım milyon sterlin... Yarım milyon sterlin bir servet demekti.

Beyefendinin yatağında verilen hizmetler karşılığında verilecek yarım milyon sterlin.

Jordan Alexandra'ya para teklif ederek onu metreslerinden biri pozisyonuna düşürüyordu ve işi bittiği zaman parasını ödeyip hesabını kapatmayı teklif ediyordu.

Alexandra'nın yüzündeki ifade değişimlerini izleyen ve bunları doğru yorumlayan Jordan, "Bunu öyle düşünme," dedi sessizce. "Kaybedersem, parayı hayatımı kurtardığın için verdiğim gecikmiş bir ödül olarak düşün."

Gururu az da olsa okşanan Alexandra, biraz tereddüt ettikten sonra ne karar verdiğini açığa vurmadan, "Pek çok açıdan oldukça tuhaf bir teklif - "

"Her açıdan 'tuhaf' bir evliliğimiz olduğu düşünülürse o kadar da uygunsuz sayılmaz. O halde bahsimizi kağıda dökelim mi yoksa birbirimize güvenmemiz yeterli mi?"

"Güven mi?" diye tekrarladı Alexandra küçümseyerek. "Bana kimseye güvenmemem gerektiğini kendiniz söylediniz." Jordan bunu Alexandra'ya yataкта söylediğinde Alexandra ondan kendine güvenmesini istemiş, aşkın güven olmadan yaşanamayacağını söylemişti. Jordan'a baktığında onun da bu konuşmayı hatırladığını gördü.

Jordan önemli bir karar vermişçesine duraksadı. Sonra yumuşak bir ciddiyetle, "Sana güveniyorum," dedi.

Bu iki sessiz kelime öylesine anlam yüklüydü ki Alexandra Jordan'ın bunları içinden gelerek söylediğine inanmayı reddetti. Genç adamın bakışlarındaki sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştı ama onun neredeyse duyarlı denebilecek halini görünce de düşmanlığını sürdüremedi. Bilmecedan farksız kocasından soğukkanlı bir biçimde uzak durmanın en makul çözüm olduğuna karar veren Alexandra, "Teklifinizi düşüneceğim," dedi.

Uşaklar ellerinde bavullarla aşağıya inmeye devam ediyorlardı. "Tamam." Çalışma odasının dışındaki kalabalığı işaret etti. "İki dakika yeterli mi?"

"Ne?"

"Bir saat içinde Hawthorne'a doğru yola çıkıyoruz."

"Ama -"

"Alexandra," dedi Jordan sessizce. "Bir seçim şansın yok." Jordan ellerini uzatarak Alexandra'nın kollarının üzerinde gezdirdi. Onu kollarının arasına alıp zaferini kutlamak için kendini zor tutuyordu.

Alexandra kendine zorlukla gem vurdu ama Jordan'ın haklı olduğunu biliyordu. Roddy'nin rahatlatıcı sözlerini hatırladı. *Pek doğurgan bir soy sayılmayız.* Alexandra "Pekâlâ," der demez, Roddy'nin cümlesinin geri kalanını hatırladı. *Gergi bu başarısızlığın aile fertlerinin isteksizliğiyle bir alakası yok, tam tersine çok istekliler. Ama bu konuda ne kadar istekli olurlarsa olsunlar bu durum böyle.*

"Kızardın," dedi Jordan gülümseyerek.

"Her kadın kızarır. Sen böyle açık açık üç ay boyunca sürecekt..."

"Kollarımda süreceğin çıplak saltanattan mı?"

Alexandra kayayı bile tuzla buz edecek kadar sert bir bakış fırlattı.

Jordan gülerek, "Benim aldığım riski bir düşün. Varsayalım ki ben kendimi kaybettim ve güzelliğince tutuldum. Ve sen, hem parayı hem de meşru bir varis umudunu alıp gidiyorsun, düşünsene."

“Bir an için bile böyle bir şeyi yapabileceğime inanmıyorsun değil mi?”

“Hayır.”

Jordan'ın kendine duyduğu kibirli güveni ve dayanılmaz sırtışıyla çileden çıkan Alexandra arkasını döndü. Ama daha bir adım bile atmadan Jordan onu kolundan tuttu ve gerisin geriye döndürdü. Sakin ama otoriter bir sesle, “Bir anlaşmaya varana kadar gidemezsin. Bahse giriyor muyuz yoksa seni Hawthorne'a gözetim altında mı götüreyim? Hatta üç ay sonra ayrılmaya karar verdiğinde paranı alamaman da cabası.”

Bu şekilde sunulduğunda Alexandra'nın gerçekten de hiçbir seçim şansı yoktu. Başını kaldırarak Jordan'ın gözlerinin içine baktı ve açığa vurduğu bir tiksintiyle, “Bahse varım,” dedi.

“Tüm koşulları kabul ediyor musun?”

“Gönülsüzce ama evet, ekselansları,” dedi Alexandra ve kolunu sert bir hareketle Jordan'ın elinden kurtararak yürümeye başladı.

“Jordan,” dedi dükk.

Alexandra döndü. “Efendim?”

“Adım Jordan. Lütfen artık bana böyle hitap et.”

“Diğer türlüünü yeğlerim.”

Jordan elini yapmacık bir şekilde kaldırarak, “Tatlım, girdiğin bahsi beş dakika içinde kaybetmek istemiyorsan biraz dikkatli olmalısın. Benim söz dinleyen, yumuşak başlı ve sevgi dolu karım olmayı kabul ettin. Ve beni kendi adımla çağırmanı istiyorum. Lütfen söz dinle.”

Alexandra'nın gözünden çıkan oklar doğrudan Jordan'ın kılere giriyordu. Ama yine de başını tatlılıkla eğdi. “Nasıl isterseniz.”

Jordan, Alexandra'nın kendine hiçbir şey demediğini fark ettiğinde Alexandra çoktan odadan çıkmıştı. Tatlı ama gönülsüz karısıyla beraber geçireceği kır gezisini düşünürken Jordan'ın yüzünde ince bir gülümseme belirdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hawthorne Dükü'nün nişanını taşıyan sekiz üniformalı atlı uşak, hızla ilerleyen atlarının üzerinde öncü kuvvet olarak, Jordan'ın ihtişamlı faytonuyla beraber bagaj ve şahsi uşaklarını taşıyan üç faytonun önünden gidip yolu açarken, arkadan gelen sekiz silahlı atlı ise arkalarından gelerek onları kolluyordu. Köylüler, dalgalanan flamalar, şingırdayan gümüş koşum takımları, kestane ve altın rengi üniformaları içindeki uşaklar ve kapılarındaki Hawthorne dükünün altın armasını taşıyan ışıltılı siyah faytondan oluşan manzaranın tadını çıkarmak için yolların kenarına doluşuyorlardı.

Tony'nin evine giden sapağın yanından geçerken Alexandra, Tony'nin annesi ve kardeşini görmek için sabırsızlandığını hissetti. Onlar çok iyi yürekli bir aileydi ve evleri Hawthorne'un göz korkutucu ihtişamına kıyasla öylesine sıcak ve davetkârdı ki...

Hawthorne'un yakınlarındaki Winslow Köyü'ne yaklaştıkça Alexandra'nın yüzüne bir gülümseme yerleşmeye başladı. Kafile, geçtiği her köyde bir heyecan dalgası yaratıyordu ama bütün bu köyler, tüm nüfusu yolların kenarlarına dizilmiş ve şimdiden renkli eşarp ve mendillerini sallayarak düklerini karşılamaya hazırlanan Winslow'un yanında solda sıfır kalıyordu.

Bu coşkulu ve heyecanlı karşılama karşısında Alexandra, geçen sene yeni düğün olarak selamlanan Anthony'yi düşündü ve sanki bir kıyaslama yaptı.

Onu izleyen Jordan, "Bir şeye mi sevindin?" diye sordu.

Alexandra, farkında olmadan baş döndürücü gülümsemesini Jordan'a çevirdi. "Geçit törenlerine bayılıyorum," dedi. "İçimde yaşattığım çocuk yüzünden olsa gerek."

Daha birkaç dakika öncesine kadar çocuğunu bu gece onun içine yerleştirme hayalini kuran Jordan'ın içi, Alexandra'nın bu sözleriyle yanmaya başladı.

Bu sabah aralarında geçen tatsız konuşmadan sonra Jordan, Alexandra'nın tüm yolculuk boyunca yüzünü asmasını beklemişti. Ama Londra'dan ayrıldıklarından bu yana Alexandra utangaç olsa da kibar bir arkadaşlıkla yaklaşmıştı ona. Jordan, Alexandra'daki bu memnun edici ama nedeni belli olmayan tutum değişikliğinin sebebini bulmaya çalışmış ama sonra doğrudan ona sormaya karar vermişti.

Şaşırان Alexandra, dikkatini faytonun penceresinden çekti ve olağanüstü gözlerini yavaşça Jordan'ın kılınlarına çevirdi. "Konu üzerinde yeterince düşündüm de," diye açık yüreklilikle anlatmaya başladı Alexandra. "Bahsinizin oldukça adil olduğuna karar verdim. Evlenmemizde kabahat ne benim, ne de sizin. Ve benim için içinden çıkılması mümkün olmayan bu durumdan çıkmam için iyi bir teklif önerdiğiniz ki bu sizin pozisyonunuzdaki pek çok kişinin yapmayacağı bir şey. Bu yüzden de önümüzdeki üç ay boyunca size kötü davranmamın haksızlık olacağını düşündüm."

Jordan, Alexandra'nın bu bahsi gerçekten kazanabileceğine inanmasının şokundan kurtulamadan Alexandra eldivenli elini ona uzattı ve, "Arkadaş mıyız?" diye sordu.

Jordan Alexandra'nın elini tuttu ve baş parmağıyla avuç içini okşadı. "Arkadaşız," derken ne Alexandra'nın adalet duygusuna karşı, ne duyduğu hayranlığı, ne de gururunun kırıldığını belli etti.

"Eve geldik," dedi Alexandra. Üzerinde Hawthorne armasını taşıyan işlerneli siyah fayton durmuştu.

Bekçinin faytona selam verip ağır kapıları açmaya gittiğini gören Jordan da, "Evet geldik," dedi.

Atlı alayı eve doğru uzanan düzgün yolda ilerledi ve Jordan "evinin" ihtişamına göz gezdirdi; ne onun görkemli şaşaasından gurur duyuyor ne de eve dönüş yapmış olmanın sıcaklığını yaşıyordu. Hawthorne ona sadece anne babasının kasvetli evliliğini ve tatsız gençliğini hatırlatıyordu.

"Yıl boyunca onca güzel yer görmüş olmama rağmen buranın İngiltere'de gördüğüm en muhteşem ev olduğunu itiraf etmeliyim." Alexandra sevinçle iç geçirdi ve bu muazzam evin tepesinde dükün geldiğini simgelemek için dalgalanan bayrağa sevgiyle bakmaya başladı.

Çökmekte olan alacakaranlığın içinde yavaş yavaş kaybolan malikânesine bakan Jordan ilgisizce, "Bu dediğini duy-mak ataların çok hoşuna giderdi," dedi. "Hawthorne'un kralın eviyle yarışmasını istiyorlardı. İnsanları etkilemek ve ailenin gücünü göstermek amacıyla inşa edildi."

"Siz beğenmiyor musunuz yani?" diye sordu Alexandra.

"Pek sayılmaz. Bana ağır ve bunaltıcı geliyor. Buraya yeğ-leyeceğim başka birçok evim var."

Alexandra afallayarak sordu. "Onlar Hawthorne'dan daha mı güzel yani?"

"Daha sıcak ve samimi."

"Hawthorne'un insanın gözünü korkuttuğu doğru," diye katıldı Alexandra. "O kadar sessiz ki."

Hizmetçi kızlar, bekçiler, uşaklar ve bahçıvanlardan oluşan iki yüz kişilik hizmetçi takımı taraçalı merdivenlerde yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle sıraya dizilmişlerdi.

Uşaklar Alexandra'nın faytondan inmesine yardım etmek için koşuşturdular ama Jordan onu faytondan kendi indirdi ve elini belinde tutmaya devam ederek, "Eve hoş geldin," dedi. "Odalarımız hazırlandı. Mükemmel bir akşam yemeği bizi bekliyor."

Bunun üzerine Alexandra, sevişmelerini hiç olmazsa bu gecelik atlatabilmek umuduyla, "Yemek yiyemeyecek kadar yorgunum," dedi. "Banyo yapıp bir an önce yatmak istiyorum."

Alexandra'nın amacını anlayan Jordan, "O halde yemeği atlayıp direk yatağa gidelim," dedi acımasızca.

"Yolculuk sonrası hiç olmazsa bir gece dinlenmeme izin verirsiniz diye düşünmüştüm."

"Sözünden caymak yok tatlım."

"Bana böyle hitap etmeyin, lordum."

"Jordan," diye düzeltti düğ.

Gibbons, önünde duran bekçinin omzunun üzerinden bakmaya çalışarak Smarth'a döndü ve, "İşte geliyorlar. Efendimizin dönüşünden sonra Bayan Alexandra'nın yüzünü görmek istiyorum," dedi. Tüm Hawthorne çalışanları gibi o da Jordan'ın öldüğünü sandığı zamanlarda yürek burkan bir bağlılıkla onun için yas tutan Alexandra'nın halini merak ediyordu.

"Ağzı kulaklarında olmalı," diye ona katıldığını belirtti hizmetli Bayan Brimley.

"Eminim zevkten dört..." Alexandra'nın yanından sinirle geçtiğini gören Gibbons lafını yarıda kesmek zorunda kaldı. Afallamış suratıyla önce Smarth'a sonra Bayan Brimley'e baktı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Alexandra mum ışığıyla aydınlanan masada, Jordan'ın karşısında sıkıntılı bir sessizlikte yemek yiyordu. Jordan, "Şarap hoşuna gitmedi mi?" diye sordu.

Alexandra düğün tok sesini duyunca bir an irkildi, kaşığı narin Sevr kâsesinin içinde tangırdadı. "Bu şaraptan pek anlamam, ekselansları."

"Jordan," diye hatırlattı düğ.

Jordan demeyi bir türlü başaramayan Alexandra yutkun-

du. Kâsesindeki dolgun kırmızı çileklere baktı ve kaşığını masaya bıraktı. Az sonra başına gelecekleri düşündükçe midesi bulanıyordu.

"Doğru düzgün tek bir lokma yemedin," diye itiraz etti Jordan.

Kendini etkilemeye ve gardını düşürmeye çalıştığını düşündüğü Jordan'ın kasıtlı hareketlerinden bunalan Alexandra başını iki yana salladı. "Pek aç değilim."

Elindeki peçeteyi bir kenara bırakan Jordan, "O halde, yatalım canım," dedi. Ama arkada bekleyen uşak, Jordan'ın sandalyesini çekmek için adım atar atmaz Alexandra çatalını eline aldı. "Sanırım biraz daha sülün yiyebilirim," dedi aceleyle.

Jordan nezaketle peçetesini tekrar dizinin üzerine serdi.

Zaman kazanmak için yemeyi ağırdan alan Alexandra, lezzetli bir sülün dilimini itinayla lokmalık dörtgenler haline getirdi ve tüm parçalar ağzında eriyip gidene kadar yavaşça çiğnedi. Tabagındaki son geometrik şekil de ortadan kaybolduğunda çatalını masanın üzerine bıraktı; Jordan kaşlarını kaldırarak ona yemeğini bitirip bitirmediğini sordu.

Alexandra'nın panikle en yakınındaki uşağa bakıp, "Aşçı'nın lezzetli kuşkonmazından biraz daha yiyebilirim," dedikten sonra Jordan'ın yüzünde oluşan gülümsemenin gözden kaçırılması imkânsızdı. Kuşkonmazı önce krema soslu bezelyeler, sonra elmalı domuz dolması, istakoz ve en son yaban mersini takip etti.

Alexandra yaban mersini istediğinde Jordan artık bu işten aldığı hazı saklama gereği duymuyordu. Sandalyesine yaslandı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Alexandra'nın gayretle yaban mersinlerini yeme çabasını seyre koyuldu.

Alexandra, Jordan'la göz göze gelmeden yaban mersinlerini bitirmeyi başardı ama tabağın sonuna geldiğinde midesi artık isyan ediyordu.

"Biraz daha takviye yapmak ister misin tathım? Belki çikolatalı pasta, ha?"

Tatlının söz konusu edilmesi dahi Alexandra'nın içini ürpertmeye yetti. Başını iki yana salladı.

"Ya şaraplı biftek?" diye ısrar etti Jordan.

Alexandra yutkunarak fısıldadı. "Hayır, teşekkür ederim."

Jordan yüzünde hain bir gülümsemeyle, "Peki seni yukarı taşımak için bir sedyeye ne dersin?" diye sordu.

Alexandra cevap veremeden Jordan masanın diğer yanına geçerek Alexandra'nın kalkmasına yardımcı oldu. "Böyle yemeye devam edersen, bu merdivenleri çıkamayacak kadar şişmanlayacaksın. Ve ben de bir vinç getirip seni balkondan çıkarmak zorunda kalacağım."

Alexandra başka koşullar altında güleceği bu şakaya karşılık veremedi. Gecenin gerginliği yüzünden Alexandra olayların gülünç yönünü görme becerisini kaybetmiş gibiydi. Jordan onu rahatlatmaya çalışıyordu fakat kendini bu sıkıntılı duruma sokan kişi de yine oydu. Üstelik, onun yapmak üzere oldukları şey konusunda nasıl bu kadar utanmadan davranabildiğine de aklı ermiyordu. Sonra onun bir zampara olarak yaptığı üzü hatırladı ve onlarca kadınla yüzlerce defa yaptığı bir şeyin onu ne utandıracağını ne de rahatsızlığa sevk edeceğini farkına vardı.

Bir saat sonra Jordan, odalarını birbirine bağlayan ara kapıyı açtı ve Alexandra'nın odasına girdi. Ama yatağa baktığında aniden durdu. Perdeler açılmış, solgun mavi saten yatak örtüsü davetkâr bir biçimde ucundan kıvrılmış, altındaki krem rengi ipek çarşafı sergiliyordu. Ama Alexandra olması gerektiği yerde değildi.

Jordan sertçe etrafına baktı, gerekiyorsa Hawthorne'un didik didik aranmasını sağlayacaktı, sonra onu gördü. Kocaman odanın diğer ucunda, kollarını sanki üşüyormuşçasına vücuduna sarmış, pencereden gecenin karanlığına bakıyordu. Belki de korkuyordu. Ona yaklaşırken Jordan'ın öfkesi yerini rahatlamaya bıraktı. Ayak sesleri kalın Aubusson halısı tarafından boğuluyor, gözleri Alexandra'nın cazibeli vücut

hatlarında dolaşıyordu. Alexandra'nın saçları erimiş demir dalgaları gibi görünüyordu. Beyaz saten elbisesinin dışında kalan vücudu mum ışığında parılıyordu.

Alexandra, kendine yaklaşan Jordan'ın yansımasını pencerede gördüğünde arkasını döndü. Jordan elini uzatarak Alexandra'nın ısıldayan saçlarının arasından geçirdi. Alexandra'nın gözleri hiddetle parladı ama başını çekmedi. Alexandra'nın saçı Jordan'ın elinde saten hissi uyandırıyor-du. Jordan, Alexandra'nın sinirli gözlerine bakarak, "Benim küçük serçem güzel bir kuğuya dönüşmüş..." diyordu ki Alexandra sözünü kesti.

"Boş iltifatlar..."

"Dişleri de var üstelik," diye düzeltti Jordan.

Alexandra bir şey diyemeden Jordan onu kollarına aldı.

Yatağının yanından geçip giderlerken Alexandra, "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Jordan burnunu Alexandra'nın boynuna sürterek, "Yatağ-ıma," diye fısıldadı. "Daha büyük." Şömince üzerinde yanan mumlar odaya yumuşak bir ışık veriyordu. Jordan yatağının önünde durdu ve Alexandra'yı yavaşça yere indirdi. Ama başını kaldırıp da o kocaman mavi gözlere baktığında Alexandra'nın aslında sinirli olmadığını fark etti. Alexandra korkuyordu.

"Alexandra," diye seslendi usulca. Ellerini Alexandra'nın saten geceliğinin altına soktuğunda onun titrediğini hissetti. "Titriyorsun. Korktuğun için mi?"

Alexandra tek bir kelime edemeden, az sonra kendisiyle çok mahrem şeyler yapacak olan, insanın gözünü korkutan, uzun boylu, kuvvetli erkeğe baktı. Başıyla onu onayladı.

Jordan şefkatli bir gülümsemeye, Alexandra'nın yanağına düşen saçları yavaşça geriye aldı. "Bu sefer acımayacak. Söz veriyorum."

Jordan'ın elleri Alexandra'nın göğsündeki kurdeleye girdince Alexandra, "Sorun bu değil," dedi. Elleriyle Jordan'ın

parmaklarını tuttu ve gergin sesiyle bu sefer yalvarmaya başladı. "Anlamıyorsunuz! Sizi tanımıyorum bile."

"En çıplak halimi dahi tanıyorsun," diye dalga geçti Jordan.

"Ama o kadar uzun zaman oldu ki..."

Jordan başını kaldırarak Alexandra'nın gözlerine baktı. "Oldu mu sahiden?" diye sordu. İçini büyük bir rahatlık hissi kapladı. Alexandra'nın son üç ayki davranışları hakkında duyduklarından ve kendi çevresindeki evli kadınların gevşek ahlaki değerlerinden yola çıkarak onun kendisinden başka biriyle birlikte olmadığını ummuyordu. Ama Alexandra'nın gözlerindeki utangaç masumiyetin tek bir anlamı vardı: Büyüleyici karısının hâlâ ve sadece kendisinin olduğuna olan kesin inancı Jordan'ın kalbini yumuşattı.

"İkimiz için de çok uzun zaman oldu," dedi Jordan Alexandra'nın kulağını öperek.

Alexandra, "Lütfen dur!" diye bağırınca Jordan onun sesindeki sahici paniğe kulak vermek zorunda kaldı. Alexandra "Ben... Korkuyorum," diyerek pes etti. Son üç gündür kendisine kararlılıkla karşı koyan cesur kız için bunu söylemenin ne anlama geldiğini Jordan çok iyi biliyordu.

Onun korkularına gülmektense, Alexandra'yı kendi korkularına güldürmeye çalıştı. "Ben de biraz korkuyorum," dedi yumuşak bir şekilde.

"Siz de mi? Neden?"

Jordan Alexandra'nın korsesinin kurdelesini açarken sesi hafif ve güven vericiydi. "Dediğin gibi uzun zaman oldu." Saten elbisesinin altındaki göğüsleri ortaya çıktı. Gözlerini onlardan çekerek Alexandra'ya gülümsedi ve geceliğini omzundan aşağı kaydırды. "Varsayalım ki nasıl yapıldığını unuttum," dedi yapmacık bir korkuyla. "Bir kere yatağa girdikten sonra birilerine nasıl devam edeceğimizi sormak için artık çok geçtir, öyle değil mi? Yani Penrose'u çağırıp tavsiye isteyebilirim tabii ama sorunun ne olduğunu anlatmam için ba-

ğrımam gerekir. O zaman da evdeki tüm hizmetçiler kopan gürültüden ötürü odaya dalar.

Gergin olmasına rağmen Alexandra içinden gelen gülme isteğine engel olamadı. Öyle ki Jordan'ın parmaklarıyla genç kadının saten geceliğini omuzlarından düşürdüğünü fark etmedi bile. "İşte böyle," diyen Jordan Alexandra'nın ısıldayan çıplak vücudu yerine gözlerine bakmayı sürdürdü. "Biliyor musun, gülmen çok hoşuma gidiyor," diye devam ederek Alexandra'yı utangaçlığından kurtarıp rahatlatmaya çalıştı. "Gülünce gözlerin ısıldıyor." Jordan onu şefkatle ama karşı konulmaz bir biçimde yatağa yatırdı.

Jordan tek dirseğinin üzerine uzanmış, diğer elini Alexandra'nın karnından yukarıya kaydırıyor göğüslerine dokunuyor sonsuz bir öpüşle Alexandra'yı kendinden geçiriyordu. Alexandra'nın verdiği tek karşılık ise onun büyüleyici gri gözlerine dalmaktan ibaretti.

Jordan onu tekrar tekrar öptü, elleri Alexandra'nın teninde yüzüyor, dokunduğu yeri baştan çıkarıyor, arzuyla doldurup boşaltıyordu. Alexandra sonunda kendini bıraktı ve çaresizce inleyerek sene boyunca bastırduğu hasretle Jordan'ı öpmeye başladı. Açık dudakları Jordan'ın kileri ezdi, dili Jordan'ın ağzında gezindi ve Jordan'ın dudaklarını kendininkine hapsederken, parmaklarını ensesindeki sert ve kalın saçında gezdirdi. Teslimiyetiyle zaferi kazanan bu sefer Alexandra oldu. İnleyen ve öpücükte kendini kaybedense Jordan'dı.

Kollarıyla Alexandra'yı sararak, sırt üstü yattı. Elleri aceleyle Alexandra'nın teninde dolanıyor, bacakları birbirlerine karışıyor, vücudunu yavaşça ve ritmik bir şekilde Alexandra'ninkine bastırarak sessizce ne istediğini gösteriyordu.

Aklının ateşli karmaşasında bir ses Jordan'ı yavaşlaması için uyardı ama bir yıldan fazla Alexandra'nın özlemine geçen vücudu onu dinlemedi. Özellikle de Alexandra dilini onun kulağında gezdirirken... Artık bekletmeye daha fazla

dayanamadığı arzularına baş eğerek Alexandra'yı altta bırakarak döndü, ellerini uyluklarının arasındaki nemli sıcaklığa kaydırdı ve onun da hazır olduğuna emin oldu.

"Özür dilerim aşkım," dedi Jordan boğuk bir sesle ve elleriyle Alexandra'yı kalçasından kavrayıp kaldırdı. "Artık... daha fazla... dayanamayacağım." Jordan nefesini tutarak ve Alexandra'nın canını yakmamak için azami dikkati gösterek, yavaşça onun içine girmeye başladı ama Alexandra başını birden yanına çevirip kirpiklerinin kenarından iki damla gözyaşı alınca acıyla durdu.

"Alexandra?" Jordan'ın kolları ve omuzları yarı yolda durmuş olmanın verdiği kasıntıyla gerilmiş, ilerlemek isteyen vücuduna karşı koyuyordu. Dirseğinin üzerinde doğrularak Alexandra'nın çenesini baş ve işaret parmağı arasına aldı ve yüzünü kendine çevirdi. "Gözlerini aç ve bana bak," diye emretti usulca.

Alexandra'nın ıslak kirpikleri kırpışarak açıldı ve Jordan bu gözlere inanamayarak baktı.

"Canını mı acıtıyorum?"

Alexandra yutkundtu ve başını iki yana salladı. Jordan yanına uzandığı ve kendini kollarına aldığı andan itibaren istediği gibi, onun da kendini tüm kalbiyle ve vücuduyla sevmesi için ona yalvarma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Jordan'la sevişmesi ona karşı kurduğu tüm bariyerleri yıkmış, savunmasını dağmış, onu zayıf ve arzu dolu saf bir kıza dönüştürmüştü.

"Canım, sorun ne?" dedi Jordan ve eğilerek Alexandra'nın gözyaşlarını öptü. "Beni istemiyor musun?"

Alexandra'nın çözülmesine neden olan, sorudaki alçak gönüllülük, çocuksu masumiyet ve hepsinden de önemlisi Jordan'ın soruşundaki tatlılıktı. Gözlerini Jordan'ın kollarına dikti, engellemeye çalıştığı tutkuyu gördü ve "İstiyorum," dedi.

"O halde neden ağlıyorsun?"

"Çünkü," diye başladı Alexandra boğuk sesiyle, "seni istemek istemiyorum."

Jordan parmaklarını Alexandra'nın saçlarının arasından geçirdi, elleriyle yüzünü hapsetti ve aynı anda tüm gücüyle Alexandra'nın içine girdi, derinlere daldı. Alexandra'nın kalçaları kasılarak bir yay çizdi ve Jordan hakimiyetini yitirdi. "Seni istiyorum," dedi boğuk bir sesle. Geri çekiliyor, sonra tekrar tekrar, her seferinde daha derine dalıyordu. Karısının kendini kollarıyla sardığını ve kocasının fırtınalı arzularına teslim ettiğini gördükçe kalbi aşk ve zevkle doluyordu. "Seni o kadar çok istiyorum ki," diyerek nefesini tuttu. "Daha fazla dayanamayacağım artık..."

Jordan Alexandra'nın adını fısıldayarak doruğa ulaştığında, Alexandra tırnaklarını Jordan'ın sırtına geçirmiş, kalçası yerden yükselmişti.

Jordan kendi tarafına geçtiğinde kollarıyla Alexandra'yı sararak nefesinin düzelmesini bekledi. Yatağın ardında kalan karanlığa gözlerini dikerek kendine gelmeye çalışırken hayret verici iki şey fark etti. Birincisi ricada bulunan ufak bir çocuk gibi karısına kendisini isteyip istemediğini sormuş olmasıydı.

Hayatı boyunca bir kez dahi bir kadından kendisini istemesini istememişti. Hatta hiç kimseyi yatağa götürürken bu gece Alexandra'yı yatağa götürdüğü gibi acele etmemiş ve kendisini böylesine hızlı bitirmemişti. Gururu, bu geceki performansına ve kontrolsüzlüğüne isyan etmişti.

Alexandra yanında kıpırdadı ve başını kaldırdı. Jordan'ın gergin bir yüz ifadesiyle karanlığa bakarak düşüncelere daldığını görünce cesareti kırılmış bir biçimde, "Kızgın mısın?" diye sordu.

Jordan, Alexandra'nın çenesine dokunarak gülümsedi. "Sana değil kendime."

Alexandra tüm masumiyeti ve çıplaklığıyla, "Ama neden?" diye sordu.

"Çünkü ben..." Başını iki yana sallayarak ağzını tuttu. *Çünkü ben seni çok fazla arzuluyorum. Çünkü bu gece kontrolümü kaybettim. Çünkü elinin dokunuşu bile yüreğimi hoplatmaya yetti-*

yor. Çünkü beni herkesten daha fazla kızdırıp, öfkeden kudurmak üzereyken güldürebiliyorsun. Çünkü beni kınılgan birine dönüştürüyorsun. Yumuşak...

Babasının sert sesi Jordan'ın kafasında yankılandı: "Hem yumuşak, hem erkek olamazsın... Bir erkek, sert, güçlü ve dayanıklı olmalı... Bir erkek kendi dışında kimseye güvenmez... Kadınları zevk için kullanır ama ihtiyaç duymaz... Bir erkek kimseye muhtaç olmaz..."

Jordan babasının evliliğinin ne kadar feci olduğunu düşünerek kafasındaki hatıraları bir kenara bıraktı. Yine de Alexandra'yı başka bir yere götürmüş olmayı diledi, Hawthorne ve burada yaşayan hatıralar onu huzursuz ediyordu.

Alexandra'nın yumuşak ve çekingen sözleri onu düşüncelerinden kurtardı. "Artık odama gidebilir miyim? Her nedense canınızı sıktım."

Bu sözler beklenmedik bir şekilde Jordan'ın yüreğini sızlattı. "Tam tersine," dedi gülümseyerek, "Beni fazlasıyla memnun ettin."

Alexandra o kadar şüpheyle bakıyordu ki Jordan kıkırdadı. "Yatakta beni memnun ediyorsun," dedi gülerek. "Yatağın dışında beni çileden çıkarıyorsun." İçinde yükselen yeni bir arzu dalgasıyla beraber, "Sanırım tek çözüm seni hep yatakta tutmak," dedi. Alexandra'nın tatlı dudaklarına derin bir öpücükle sarılarak içindeki gerginliği bastırdı. Bu geceki aşk seansına fazla anlam yüklediğine karar verdi. Ne de olsa on dört yaşından beri ilk defa bir kadınla beraber olmadan bir aydan fazla süre geçirmişti. Aşırı istekli ve fazla duygusal olması doğaldı...

Ve bu sefer Alexandra'yla sevişirken saatlerce oyalandı, Alexandra'yı zevkten uçururken kendini tuttu ve nihayet son zirvede ona katıldı.

Jordan son kez sevişip kendini yorgunluğun kollarına bırakırken mor gökyüzü pembe çizgilerle dilimlenmeye başlamıştı.

Alexandra'nın beline sardığı kolunu yavaşça çektiğinde

Alexandra hafifçe hareket etti ve örtülerin arasından çıktı. Yatağın Jordan'dan tarafında yürürken, böylesine coşkulu aşk gecelerine alışkın olmayan bedeninin gevşek ve tatlı bir yorgunluğa teslim olduğunu hissediyordu.

Eğilip saten geceliğini yerden aldı. Kollarını geçirerek önünden bağladı. Sonra tereddütle kocasına baktı. Yastığın ışıldayan beyazlığı içinde koyu saçları daha da koyu gözüküyordu. Uyku bronz yüzünün sert hatlarını yumuşatmıştı, adeta çocuk gibiydi. Yatak örtüsü kalçalarına kadar kaymış, geniş ve kaslı göğsünü tüm ihtişamıyla ortaya çıkarmıştı. Vücudunun da bronzlaşmış olduğunu fark etti. Gece fark etmemişti ama İngiltere'ye gelirken gömleğini çıkarmış olmalıydı. Hapis kaldığı süre boyunca çok zayıflamıştı.

Alexandra ona doyasıya bakabilmenin mutluluğuyla gözlerini Jordan'ın vücudunda dolaştırmaya başladı. Göz alıcıydı, muhteşemdi, olağanüstüydü. Geçen sene onu Michelangelo'nun Davut'una benzetmenin tümüyle saflık olmadığını düşündü.

Alexandra eğilerek örtüyü Jordan'ın omuzlarına kadar çekti ama yanından ayrılmadı. Jordan'ın *Beni istemiyor musun?* deyişini kollarını ovuşturarak hatırladı ve içi sevgiyle doldu.

Jordan'ın tecrübesine rağmen, ilk sevişmelerinde nasıl olup da kendine saklayamadığı bir muhtaçlık duygusuyla yaklaştığını düşündü. O ilk sefer diğer hepsinden daha önemli ve özeldi. Çünkü Jordan da kendini kaybetmişti. Onun çaresizlikle dilediği özrü hatırladığındaysa adeta kalbi kaynadı. *"Özür dilerim aşkım, daha fazla dayanamayacağım."* Jordan'ın kendini ateş gibi yakması gibi ve kendinin de onu yakabildiğini bilmek Alexandra'yı mest etmişti.

İlk seferden sonra defalarca sevişmişlerdi ama Jordan bunlarda kendini kontrol etmiş, ona keman çalan bir virtüözün ustalığıyla dokunmuş ve öpmüştü. Jordan'ın keyif aldığını biliyordu ama ilk seferdeki tatlı kayboluşa bir daha yaklaşmamıştı.

Bu sefer tam tersine Alexandra'nın kendini kaybetmesi için elinden geleni yapmıştı. Ama Alexandra artık ne bir öpücükle, ne de ateşli sevişmelerle geçen bir gecenin ardından ebedi aşkını ilan edecek bir çocuk değildi. Saf ve romantik bir kız çocuğu olmaktan çıkarak uzun zaman olmuştu. Artık dikkatli ve deneyimliydi.

Ayrıca gizemlerle dolu kocasının bu beklenmedik kırılgan tarafından da etkilendiğini fark etti. Bakışlarını kocasından çekerek ara kapıya yöneldi. Kendi odasına döndü ve kapıyı ardından yavaşça kapattı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sabahleyin Alexandra geç kalktı ve kalkar kalkmaz daha ne giyeceğine karar vermeden saçını parlayana kadar taramakta ısrar eden Marie'nin özenli bakımına maruz kaldı.

Jordan'ın dün geceden sonra kendine nasıl davranacağını görmek için sabırsızlığını bastırmakta zorlanıyordu ama yine de merdivenlerden yavaşça ve ağırbaşlı bir biçimde inmeyi başardı. Heyecanını göstermemeye çalışarak Jordan'ın çalışma odasının önünden geçti. Açık kapıdan onun korumalarla konuştuğunu gördü. Alexandra geçerken Jordan başını kaldırdı ve gözleri buluştu; Jordan minik bir baş hareketiyle selam verdi. Ama bakışlarında bir memnuniyetsizlik vardı.

Bu beklenmedik tavır değişikliğine şaşırان Alexandra, selama kibarca karşılık vererek sabah salonuna geçti. Orada Penrose ve Filbert'in endişeli bakışları altında sessizce ve biraz da kırgın bir halde yemeğini yedi.

Kendisini oyalayacak bir şeyler bulursa üç ayın daha hızlı geçeceğine karar verdi. Bu yüzden kulübelerde yaşayanları ziyaret etmeye ve Londra'ya gitmeden önce başladığı edebiyat derslerine geri dönmeye karar verdi.

Henry'yle oynamak için ahırda durdu. Sessiz evde oturamaktansa arkadaş canlısı köpekle ahırda vakit geçirmeyi tercih ediyordu. Alexandra geri döndüğünde neredeyse akşam

olmak üzereydi. Jordan'ın geniş arazisinin sunduğu resim gibi manzaraların arasında özgürce, kendi faytonunu sürerek dolaşmış, mutluluktan yorgun düşmüştü. Evin yanından geçip doğrudan ahıra girdi.

Smarth koşarak atın dizginlerini eline aldı. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Alexandra ve kocası arasında uyum sağlamak isteyen Smarth gülümsemesini hiç kesmeden, "Ekselansları bir saattir sizi bekliyor. Sabırsızlıkla ileri geri volta atıp duruyor."

Alexandra şaşırmış ve mahcup bir mutluluğa kapılmıştı. Ahırdan kendine doğru gelen Jordan'a gülümsedi ama dükkün yüzünün bir yağmur bulutu gibi karanlık olduğunu gördüğünde gülümsemeyi kesti.

"Bir daha tam olarak nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylemeden asla evden çıkma," dedi Jordan sertçe. Ve pek de nazik olmayan bir hareketle belinden tutarak onu arabadan yere indirdi. "Ayrıca bir daha bu araziden yanına bir seyis almadan dışarı çıkmak yok. Şurada duran Olsen," dedi ahırın kapısının eşliğinden bekleyen çam yarması gibi bir adamı göstererek, "Bundan böyle senin şahsi seyisin."

Öfkesi öylesine haksız, emirleri öylesine mantıksız ve tutumu dün gecekinden öylesine farklıydı ki Alexandra şaşkınlıkla ona bakakaldı. Sonra sinirden köpürmeye başladığını hissetti.

Bir an önce yanından ayrılıp eve gitmek isteyen Alexandra, "Bitti mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jordan daha da öfkelenerek. "Bir şey daha var. Bir daha ben uyuduktan sonra gecenin bir yarısı yatağından rıhtım fahişeleri gibi kaçıp gitme."

Alexandra, "Bu ne cüret!" diye patladı. Ve zıvanadan çıkarak elini Jordan'a vurmak için kaldırdı. Jordan Alexandra'nın kolunu havada yakaladı ve buz gibi gözlerini yüzüne dikerek, Alexandra'nın ince bileğini mengene gibi sıktı... Alexandra bir an için Jordan'ın kendine gerçekten vuracağını düşündü. Ama Jordan kolunu birden bıraktı, topuğu üzerinde döndü ve eve doğru yürüdü.

Smarth, Alexandra'yı sakinleştirmeye çalıştı. "Leydim, efendimiz zor bir gün geçiriyor olmalı. Tüm ömrüm boyunca onu hiç bu kadar sınırlı görmemiştim."

Alexandra başını çevirdi ve yaşlı sırdaşına baktı. Smarth anlatmaya devam ederken, Alexandra'nın tek yapabildiği öfke ve üzüntüyle bakmak oldu. "Bugüne kadar onu hiç böyle görmemiştim. İlk midillisine ben bindirdim. Onu çocukluğundan beri tanırım, ondan daha cesur, daha nazik..."

"Lütfen!" diye adamın sözünü kesti Alexandra. Eskiden zevkle dinlediği bu raharet öykülerine daha fazla dayanamayacaktı. "Daha fazla yalan söyleme. Onun canlısı gözümün önünde durmuş, böylesine kalpsiz ve canavarca davranırken artık beni onun ne kadar harika biri olduğuna inandıramazsın."

"Hayır leydim, öyle değil. Onu çocukluğundan beri tanırım, tıpkı babasını tanıdığım gibi..."

"Eminim babasının da ondan aşağı kalır bir yanı yoktur!" dedi Alexandra. Ne dediğinin farkına varamayacak kadar öfkeli ve kırgındı. "Eminim canavarlıkta Jordan'la yarışır."

"Hayır leydim hayır. Yanılıyorsunuz. Böyle bir şey düşünerek dünyadaki en büyük hatayı yapıyorsunuz. Neden böyle bir şey söylüyorsunuz ki?"

Böylesine kuvvetli bir itirazla sersemleyen Alexandra sinirini kontrol altına aldı ve zayıf bir gülümsemeyle, "Dedem bir adamın neye benzeyeceğini bilmek istiyorsan babasına bak derdi."

"Dedeniz Efendi Jordan ve babası hakkında yanılmış," dedi Smarth hararetle bir biçimde.

Alexandra, Smarth'ı doğruları çarpıtmadan konuşturabilirse, Jordan hakkında bir dolu şey öğrenebileceğini fark etti. Gerçi kendine, geçici kocası hakkında hiçbir şey öğrenmek istemediğini telkin ediyordu ama bunu düşünürken dahi ağzından tersi yönde sözler dökülüyordu. "Artık yanımda bir bekçi olmadan bir yere gidemeyeceğime göre aşağıdaki tayı izleyebilmem için benimle birlikte çitlere kadar gelir misin?"

Smarth başıyla onayladı. Çitlere vardıklarında Smarth birden, "Eğer söylememenin bir sakıncası yoksa... Ona karşı bahis oynamamalıydınız, Leydim," dedi.

"Bahsi nereden duydun?"

"Duymayan yok ki. Bahis daha Whites'taki deftere yazıldığı gün, bizim arabacı, John Lord Hackson'un seysisinden öğrenmişti."

"Hımm..."

"Ekselanslarını umursamadığınızı ve hiçbir zaman da değer vermeyeceğinizi herkese duyurmak kötü bir hataydı. Aslında bunun üzerinde çok durmaması sizi önemsedığını gösteriyor. Efendimizin annesi bile böyle bir şeyi yapmazdı." Smarth birden sözünü yarıda kesti, kızarak ayaklarına bakmaya başladı.

"Bu bahsin duyulmasını hiçbir zaman istemedim," dedi Alexandra. Sonra sanki merak etmiyormuşçasına sordu. "Hazır kocamın annesinden laf açılmışken, o nasıl biriydi?"

Smarth bakışlarını bir ayağından diğerine kaydırды. "Çok güzeldi, elbette. Partileri severdi. Burada bir sürü parti yapardı."

"Çok neşeli ve hayat dolu birine benziyor."

Smarth birden "Size hiç mi hiç benzemezdi!" diye patladı. Alexandra Smarth'ın hararetli konuşmasını ve ağzı açık dinlemeye devam etti. "Kendi statüsünün altında kimseyle konuşmaz, kendisinden başka kimseyi düşünmezdi."

"Çok garip. Ne demek istiyorsun?"

"İşime geri dönmem gerekiyor Leydim," diye kaçamak bir cevap verdi Smarth. "Ekselansları hakkında iyi bir şeyler duymak istediğinizde yanıma uğrayabilirsiniz. Ben de anlatırım."

Smarth'ı daha fazla zorlamanın faydasız olacağını gören Alexandra onu serbest bıraktı. Ama merakı uyanmıştı bir kere. Kapı menteşesini yağlama bahanesiyle Jordan'a en az Smarth kadar bağlı olan Gibbons'u yanına çağırdı. O da Hawthorne'da geçirdiği günlerde Alexandra'ya sırdaşlık et-

mişti. Alexandra'yı gördüğüne Smarth gibi o da çok memnun oldu ve Jordan'ın çocukluğuna dair hikâyeleri zevkle anlatmaya girişti. Fakat Jordan'ın ailesi hakkında soru sormaya başladığı anda Gibbons lafı değiştirdi ve birden aşağı katlarda yapması gereken bir iş olduğunu hatırladı.

Saçları omuzlarına dökülen Alexandra, ipek elbisesini giyerek önceden kararlaştırılan yemek saatinde odasından çıktı. Ahırdaki gergin karşılaşmadan sonra Jordan'ı ilk kez görecekti. Çekingen bir halde alt kata doğru ağır ağır ilerledi.

Yemek odasına doğru dönmüştü ki Higgins misafir odasının kapısını açtı. Alexandra Higgins'in suratına şaşkın şaşkın bakınca, Higgins, "Ekselansları akşam yemeklerinden önce her zaman bir kadeh şeri içer," diye açıkladı.

Alexandra odaya girdiğinde Jordan ona doğru bakarak, yan tezgâha doğru yürüdü ve Alexandra için de bir kadeh şeri doldurdu. Alexandra Jordan'ın becerikli hareketlerini izlerken, geniş omuzlarını kapsayan şarap rengi ceket ve uzun kaslı bacaklarını belli eden gri pantolonunun içinde onun ne kadar yakışıklı gözüktüğünü görmezden gelmeye çalıştı. Bronz yüzüyle sert bir tezat oluşturan beyaz boyunbağının kıvrımları arasında tek taş yakut parıldıyordu. Konuşmadan Alexandra'ya bir kadeh şeri uzattı.

Jordan'un içinde bulunduğu ruh halini kestiremeyen Alexandra, kadehi Jordan'ın elinden aldı. Ama Jordan'ın ağzından çıkan ilk sözler o şeriye olduğu gibi kafasına fırlatmak istemesine yol açtı. "Sekiz buçukta misafir odasında şeri içerim ve ardından da dokuzda yemek yerim. Bir dahaki sefere lütfen tam sekiz buçukta bana katılmaya özen göster."

Alexandra'nın gözleri öfkeyle parladı ama sesini yükseltmemeyi başardı. "Nerede uyuyabileceğimi, nereye gidebileceğimi, kimin bana eşlik etmesi gerektiğini ve ne zaman yemek yiyeceğimi söylediniz. Oldu olacak ne zaman nefes alacağımı da söyleyin."

Jordan'ın kaşları çatıldı, sonra arkasına yaslandı ve derin bir iç çekti. Ellerini kaldırarak hüsrân ve kararsızlığını ifade eden bir hareketle ensesindeki kaslara masaj yaptı. "Alexandra," diye başladı sıkıntıdan bunalmış bir halde, "Bugün ahır-daki davranışımдан ötürü söze sana özür dileyerek başlamak istemiştım. Bir saat geç kalmıştın ve senin için endişelendim. Gecemize seni azarlayarak ya da kurallara boğarak başlamak istemezdim. Ben zalim biri de..." Elindeki tepside bir not getiren Higgins'in kapıyı çaldığını duyan Jordan sözünü yarıda kesti.

Jordan'ın özünden etkilenmemiş benzeyen Alexandra kadife sandalyeye oturdu ve devasa misafir odasına göz gezdirmeye başladı. Şarap rengi kadifelerle döşenmiş barok mobilyalarda gerçekten de bunaltıcı bir ihtişam havası vardı. *Bunaltıcı bir ihtişam* diye düşündü kendi kendine. Jordan'ın evi hakkındaki karamsar fikirleri, ona da buluşuyor olmalıydı.

Jordan tepsideki notu alarak Alexandra'nın karşısına oturdu, mührü açtı ve içinden çıkan kısa mektubu okudu. İfadesi meraktan, hayrete ve ardından öfkeye dönüştü. "Tony'den gelmiş," diye açıkladı Jordan. Bunu söylerken çenesini sık-maktaki yüzünün kemikleri çıktı. "Anlaşılan o ki sezonun ortasında Londra'dan ayrılmaya karar vermiş ve şu anda buraya beş kilometreden uzakta olmayan evindeymiş."

Arkadaşının bu kadar yakınında olması Alexandra'nın içini mutlulukla doldurdu. Neşeyle, "Yarın annesini ve kardeşini aramayı planlıyordum zaten..."

"Senin oraya gitmeni yasaklıyorum," diye onun sözünü kesti Jordan. "Tony'ye bir not yollayıp bu birkaç haftayı yalnız başımıza geçirmek istediğimizi bildireceğim." Alexandra'nın isyanla baktığını gören Jordan sesini daha da sertleştirerek, "Dediğimi anlıyorsun değil mi? Oraya gitmeni kesinlikle yasaklıyorum," dedi.

Alexandra yavaşça yerinden kalkınca Jordan da kalktı ve yanında bir kule gibi yükseldi. Alexandra, Jordan'a sanki bir

akıl hastanesi kaçkınıyla muhatap oluyormuş edasıyla baktı ve "Biliyor musunuz, bence siz delirmişsiniz," dedi.

Jordan buna ufak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Jordan genç kadına ne Tony'nin kasabaya dönmesinin Fawkes'in şüphelerini haklı çıkardığını, ne de şu anda bir sonraki Hawthorne varisini taşıyan Alexandra'nın hayatının tehlikede olduğunu anlatabilirdi. Yalnızca, "Olabilir," dedi ve kararlılıkla, "Ama yine de emirlerime uymanı bekliyorum," diye ekledi.

Alexandra tam Jordan'a onun saçma kurallarını zerre kadar umursamadığını söylemek üzere ağzını açıyordu ki Jordan gülümseyerek işaret parmağını Alexandra'nın dudaklarına bastırdı. "Bahsi unutmaya Alexandra, benim söz dinleyen karım olmaya söz verdin. Oyunu bu kadar erken kaybetmek istemezsin öyle değil mi?"

Alexandra, Jordan'ı terbiyeli bir küçümsemeyle süzdü. "Lordum, bahsi kaybeden ben olmayacağım. Çünkü siz çoktan kaybettiniz." Şöminenin yanına giderek on dördüncü yüzyıldan kalma bir vazoyu incelemiş gibi yaptı.

Peşinden gelen Jordan, "Bu da ne demek oluyor," diye sordu.

Alexandra paha biçilemez vazonun üzerinde parmaklarını gezdirerek, "Bahiste sizin payınıza beni sizi terk etmekten vazgeçirecek kadar uysal ve nazik olmak düşünüyordu."

"Ve?"

"Ve bunu başaramadınız."

Alexandra Jordan'ın bunu kibirli bir kayıtsızlıkla es geçmesini bekliyordu. Ama Jordan tam tersine ellerini Alexandra'nın omzuna koyarak onu ters çevirdi ve "O halde, daha çok çabalamalıyım, öyle değil mi?" dedi

Jordan'ın ifadesindeki beklenmeyen ciddiyet ve duyarlılık karşısında bir an için afallayan Alexandra onun öpüşüne karşı koyamadı. Jordan onu güçlü kollarının arasına alıp, Alexandra'nın dudaklarını yakalayarak, onu kendine bastırıyordu. Alexandra aklını kaybetmeme mücadelesi veriyordu.

Jordan, dudaklarına dokunduğu her anın tadını çıkararak onu uzun uzun öptü.

Aradan geçen uzun dakikalardan sonra kollarını bıraktığında Alexandra nutku tutulmuş bir halde ona bakakaldı. Jordan'ın büyüleyici gözlerine bakarken, nasıl oluyor da bir an bu kadar nazik ve yumuşak olabilirken bir sonraki an böylesine soğuk ve içine kapanık olabiliyor, diye düşündü. "Sizi anlayabilmeyi çok isterdim."

Jordan onun ne demek istediğini çok iyi bilmesine rağmen, "Anlamadığın ne ki?" diye sordu.

"Bana bugün ahırda fırça atmanızın sebebi neydi?"

Jordan'ın konuyu alaycı bir yorumla ya da omuz silkerek geçiştirmesini bekliyordu ama Jordan her ikisini de yapmayarak Alexandra'yı şaşırttı. Dürüstlikle, "Aslında sana gerçek nedeni söyledim. Sadece sona bırakmıştım."

"Neydi?"

"Beni gecenin ortasında yalnız bırakınca gururum kırıldı."

"Sizin gururunuz kırıldı," diye tekrarladı Alexandra inanamayarak, "ve bana fahişe demeyi uygun gördünüz."

Alexandra, Jordan'ın gözlerindeki neşe parıltısını kaçırdığı için Jordan'ın aslında onunla değil kendisiyle dalga geçtiğini anlaması biraz uzun sürdü. "Dedim evet," diye itiraf etti Jordan, "Herhalde kanlı savaşlar geçirmiş yetişkin bir erkeğin, bir kadının gözünün içine bakmaya korkarak ona sakın bir sesle neden geceyi birlikte geçirmediğini soracağını düşünüyorsun."

"Neden olmasın?"

"Erkek egosu," diye sırtıttı Jordan. "Korkarım ki egomuzu korumak için yapmayacağımız şey yoktur."

"Bana doğruyu söylediğiniz için teşekkür ederim," dedi Alexandra.

"Sana saldırgan davranmamın temel sebebi bu. Ama bu evin beni hep kasvetli bir ruh haline büründürdüğünü de kabul etmek lazım."

“Ama burada büyüdünüz.”

“Ve muhtemelen,” dedi Jordan Alexandra’nın kolundan tutup onu misafir odasına götürerek. “Bu yüzden sevmiyorum,”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Jordan başını salladı. “Uzun zaman önce büyükannemin bahçesinde benden düşündüğüm ve hissettiğim şeyleri söylememi istemiştin ya. İşte onu yapmaya çalışıyorum. Ama ruhumu açığa çıkarmaya pek alışkın olduğum söylenemez. Fakat yavaşça ilerleyeceğiz. Sorunu bir gün cevaplayacağım.”

Jordan, *daha uysal ve nazik bir koca* olmayı kafasına koymuş ve yemekte bunu başarmıştı.

Alexandra, ilk evlendiklerinde Jordan’ın gözüne hoş gözükmeye çalıştığını hatırlıyordu ama o çabaları bu gece yaptıklarının yanında hiç kalırdı. Yemek yedikleri iki saat boyunca Jordan müthiş cazibesini tüm gücüyle ortaya sermiş, bembeyaz gülüşüyle genç kadının aklını başından almış, Londra’daki tanıdıkları hakkında komik ve utanç verici dedikodular anlatarak onu eğlendirmişti.

Ve sonrasında onu yatağına götürmüştü. Öylesine büyük bir tutkuyla sevişmişlerdi ki ateşten ruhları ve bedenleri bir olmuştu. Sonra Jordan tüm gece boyunca Alexandra’yı kollarında tutarak uyumuştı.

Alexandra, sonraki sabah aşçıdan hazırlamasını istediği tatlı sepetini eline alarak faytona bindi. Jordan’ın emirlerine apaçık karşı gelerek Tonyler’e gitmeyi kafasına koymuştu... Kendini, Jordan’a âşık olmadığına, sadece Jordan’ın ailesini merak ettiğine ikna etmeye çalışıyor ama aslında bunun böyle olmadığını içten içe kendisi de biliyordu. Ona gönlünü vermesine ramak kalmıştı ve evli olduğu bu gizem dolu, çekici adamı anlamaktan başka çaresi yoktu. Aradığı cevapları Tony’den başkasından alamayacağını çok iyi biliyordu.

Onun için özel olarak atanan "şahsi seyisi" Olsen'a, Wilkinsonlar'a giderken ona ihtiyacı olmadığını bildirmişti. Alexandra, Wilkinsonlar'a kısa bir ziyaret gerçekleştirdikten sonra Tony'ye doğru yola çıktı. Onu arkasından dikkatle takip eden Olsen'dan bihaber, kır yolunda keyifle ilerliyordu.

"Alexandra!" diye bağırdı Tony. Gülen yüzüyle, kollarını açarak merdivenlerden indi. "Jordan'ın bu sabah yolladığı nottan, birkaç haftalığına seni kendisine saklayacağını düşünmüştüm."

Tony'yi sıcak bir şekilde kucaklayan Alexandra, "Geldiğimi bilmiyor," dedi. "Bunu gizli tutacağına yemin eder misin?"

"Elbette, söz veriyorum," dedi Tony ciddi bir gülümsemeyle. "Hadi içeri gel, annem ve Bertie'yi gör. Seni gördüklerine çok sevinecekler." Alexandra tereddüt edince Tony, "Merak etme ziyaretinden kimseye bahsetmezler," dedi.

"Onlarla konuştuktan sonra biraz dışarıda dolaşabilir miyiz? Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Elbette, elbette," diye cevapladı Tony.

Tony'nin uzattığı koluna giren Alexandra evin ön kapısından içeriye girdi. "Londra'yı hakkımızda çıkan dedikodular yüzünden terk ettin değil mi?"

"Hem o, hem de senin nasıl olduğunu görmeye can atıyordum. Bir de," diye itiraf etti garip bir sırıtmayla, "Sally Farnsworth dün beni Londra'da görmek istediğini söyleyen bir not yolladı."

Tony'nin daha önce sevdiğini söylediği kızın adını Alexandra anında hatırladı. "Peki görmeye geldi mi?"

"Evet."

"Ne konuştunuz? Ne yaptın?"

"Evlenme teklifi etti," dedi Tony yüzünü buruşturarak. Alexandra mutlulukla şaşırdı ve güldü. "Ve?"

"Değerlendirmeye aldım," diye dalga geçti Tony. "Yo, şaka, gelecek hafta ziyarete gelecek. Evimi ve ailemi görmesini istedim. Artık bir düğüm değilim biliyorsun. Ben düğün

geldiğinde beni mi düklüğü mü istediğini anlamak mümkün değildi. Ama şimdi ona sunabilecek fazla bir şeyim yokken dahi geldiğine göre beni seviyor olmalı. Anneme bahsetme. Sally'nin geleceğini alıştırma alıştırma söylemek istiyorum. Daha önce olanlardan ötürü annemin ondan çok fazla hoşlandığını söyleyemem."

Tony Alexandra'yı Leydi Townsende ve Bertie'nin oturduğu küçük ve neşeli salona götürünce Leydi Townsende, "Canım, seni görmek ne güzel!" diye hemen atıldı, o yumuşak ve güleç sesiyle. "Jordan'ın gelmesine o kadar sevindik ki, neredeyse ölümünden döndü."

Alexandra bu selama karşılık verdi ve Tony'nin ak saçlı annesinin ne kadar zayıf ve solgun görüldüğünü fark etti. Jordan'ın dönüş haberi, kadıncağızı heyecanlandırmış ve zaten kötü durumda olan sağlığını iyiden iyiye bozmuştu.

Alex'in etrafına bakınan Leydi Townsende umutla kapıya doğru baktı. Belirgin bir hayal kırıklığıyla, "Jordan gelmedi mi?" diye sordu.

"Hayır, ne yazık ki gelemedi. O..."

Total ayağı yüzünden elindeki bastona abanarak tuhaf bir şekilde ayağa kalkan Bertie, "Hiç durmadan deli gibi çalıştığına eminim," dedi. "Ve uzun süren ayrılığın ardından eski samimiyetinize kavuşmak için de seni kendine saklıyor."

Alexandra aradığı bahaneyi Bertie'nin tepside sunmasına minnettardı. "Evet çok çalışıyor," diye onayladı. Neredeyse bir doksan boyu olan Bertie, Tony'den biraz daha uzundu, saman sarısı saçlar ve ela gözleri vardı. Townsendeler'in cazibesine sahip olsa da total ayağının verdiği sıkıntı yüzüne vuruyordu. Ağzının kenarına kazanmış gergin çizgiler, yüzünde, neşeli tavırlarıyla hiç uyuşmayan daimi bir kasvet yaratıyordu.

"Aslında Alexandra'dan Jordan işlerini bitirenc kadar beklemesini istemişti," diye devam etti Tony. "O yüzden Alexandra'ya, Jordan daha sonra geldiğinde onun buraya ondan önce geldiğini söylemeyeceğimize söz verdim."

"O nasıl?" diye sordu Leydi Townsende.

Atmaya zorlandığı yalanlardan rahatsız olan Alexandra, on dakika boyunca Jordan'ın yakalanışı ve esir kalışının detaylarını memnuniyetle anlattı. Leydi Townsende'nin Jordan'ın sağlığı hakkındaki endişeli sorularını cevaplamanın sonuna geldiğinde Tony ayağa kalktı ve Alexandra'dan kırlarda bir yürüyüş için kendine eşlik etmesini rica etti.

Evin sağında kalan küçük bahçeye yürürlerken Tony lafı açtı. "O tatlı alınındaki minik çizgilerden bir şeylerin seni rahatsız ettiği anlaşılıyor. Neymiş söyle bakalım."

"Emin değilim," dedi Alexandra hüznle. "Hawthorne'a geldiğimizden beri Jordan sanki farklılaştı. Dün gece Hawthorne'da büyüdüğünü ve bu yüzden buranın onu kasvetli bir ruh haline sürüklediğini söyledi. Neden böyle olduğunu sorduğumda cevap vermedi. Smarth da Jordan'ın ailesi hakkında olmayacak şeyler anlattı..." diye devam etti. Dük döndüğünden beri ilk defa ona ismiyle hitap etmişti. Sonra birden Tony'ye dönerek, "Anne babası nasıl insanlardı? Çocukluğunu nasıl geçirmişti?" diye sordu.

Tony gülümsemesini kesmedi ama bu konudan rahatsız olduğu belliydi. "Ne fark eder ki?"

"Eğer bu soruyu sorduğum herkes bu kadar gerilmeseydi," dedi Alexandra, "hiçbir şey fark etmezdi."

"Kimlere sordun ki?"

"Gibbons ve Smarth'a"

"Aman Tanrım!" dedi Tony dehşetle gülerken. "Jordan duymasın sakın. Hizmetçilerle samimiyet kurulmasından hiç hoşlanmaz. Bu bir aile tabusu. Gerçi benim ailem böyle değil. Bizde altı hizmetçi olduğu için onları bizden birileri gibi görüyoruz."

Tony bahçeden bir gül koparmak için durakladı. "Bu soruları Jordan'a sorman gerek."

"Anlatmıyor ki. Uzun zaman önce gerçeği klişelere yeğ tuttuğumu söylemiştim. Dün gece onun neden Hawthorne'u

sevmediğini sorduğumda bana hissettiklerini ve düşündüklerini olduğu gibi söylemeyi öğrenmeye çalıştığını ama ruhunu açmaya henüz alıșmadığını söyledi. Yavaş ilerlememiz gerekiyormuş.” Alexandra, daha sonra Jordan’ın alaycı ses tonunu hatırlayarak, “Ama bir gün cevaplayacağına söz verdi,” diye ekledi.

“İlanrım,” dedi Tony şaşkınlıkla. “Tüm bunları Jordan mı söyledi? Sana bir gün ruhunu açmayı kabul mu etti? Seni tahminim de fazla önemsiyor olmalı.” Gülü Alexandra’nın kulak arkasına yerleştirdikten sonra onu çenesinin altından gıdıkladı.

Tony’nin daha fazla bir şey söylemek istemediğini gören Alexandra, “Bu konu artık çözmem gereken bir bilmece halini aldı,” diye üsteledi.

“Çünkü ona âşık oluyorsun.”

Alexandra, “Çünkü ziyadesiyle meraklandım,” diye kıvrıldı: Ama Tony suskunluğunu korumaya devam eder gözü-künce, “Pekâlâ. Bir yabancıya âşık olmak üzereyim ve o da kendini tanıtmak için hiçbir çaba göstermiyor.”

Tony önce tereddüt etti ama sonra ona acıdı. “Tamam, madem öylesine bir merak değil, sorularını cevaplamaya çalışacağım. Ne bilmek istiyorsun?”

Alexandra kulağının arkasındaki gülü alarak elinde çevirmeye başladı. “Öncelikle, Hawthorne’da büyürken başına bir şey mi geldi? Çocukluğunu nasıl geçirdi?”

Tony yavaşça, “Soylu ailelerde,” diye başladı, “*varis* genellikle daha özel bir ilgiye maruz kalır. Jordan tek çocuk olduğu için ona daha da fazla yüklendiler. Benim ağaçlara tırmanmama ve çamurda oynamama izin verilirken Jordan’a devamlı statüsü hatırlatıldı. Hep temiz, düzenli, ciddi ve ne kadar önemli biri olduğunun farkında olmak zorunda bırakıldı. Annesi ve babası tek bir konuda anlaşabiliyordu. O da statülerinin üstünlüğü. Kendi yaşlarındaki diğer çocuklarla oynamasına izin verilen diğer soyluların oğullarından farklı olarak, Jordan’ın kendi statüsü dışındaki çocuklarla oynama-

sına izin verilmezdi. Yavru dük ve kontlar bir hayli az olduğu için de neredeyse tamamen yalnız büyüdü.”

Tony biraz duraksayarak ağaçların tepelerine baktı. “Bu kadar yalnızlığa nasıl katlanabildiğine şaşardım.”

“Ama Jordan’ın ebeveynleri herhalde senin arkadaşlığını da kabul edilemez bulmamışlardır.”

“Hayır, ama annesi ve babası orada olduğu zamanlar Hawthorne’a gitmezdim. Onlar oradayken Hawthorne’un boğucu havasına dayanamazdım. Tüylerim ürperirdi. Ayrıca amcam Hawthorne’da istenmediğimi bana ve annelere yeterince açık bir şekilde ifade etmişti. Jordan’ın derslerine engel olduğumu ve onun zihnini ciddi meselelerden uzaklaştırdığımı söylediler. Nadiren bulabildiği boş zamanlarında da buraya gelirdi. Anneme bayılırdı ve bizimle birlikte olmaktan çok hoşlanırdı.” Tony tuhaf bir gülüşle konuşmasını bitirdi. “Sekiz yaşındayken bana mirasını benim ailemle değiştirmeyi teklif etmişti. Hawthorne’da yaşadığım takdirde beni marki yapacağına söz vermişti.”

Alexandra, Tony’nin sustuğunu görünce, “Hiç düşündüğüm gibi değilmiş,” dedi. “Gençliğimde zengin olmanın harika bir şey olduğunu düşünürdüm.” Alexandra arkadaşlarıyla oynadığı, dertsiz tasasız vakit geçirdiği çocukluğunu, Mary Ellen ve ailesiyle olan dostluğunu hatırladı ve Jordan’ın tüm bunları kaçırmasına inanılmaz derecede üzüldü.

“Tüm soylu çocukları böyle katı koşullara tabi değildi tabii.”

“Peki ya ebeveynleri? Onlar nasıl insanlardı?”

Alexandra, Tony’ye öyle içten bir endişeyle baktı ki Tony onu yatıştırmak amacıyla omzuna elini koydu. “Olayı kısa ve öz bir şekilde toparlamak gerekirse, Jordan’ın annesi aşk maceralarıyla ünlü, bu konuda nam salmış hafifmeşrep bir kadındı. Amcam bu konuyu hiç umursamazdı. Kadınları duygularını kontrol edemeyen zayıf ve ahlaksız varlıklar olarak görür ve bunu dile getirmekten hiç çekinmezdi. Diğer bir yandan kendisi de en az karısı kadar uçkuruna düşküncü.

Jordan konusundaysa çok katıydı. Jordan'ın bir Townsende ve müstakbel Hawthorne dükü olduğunu unutmamasına asla izin vermedi. Onu hiç serbest bırakmadı. Jordan'ın hep daha akıllı, daha cesur, daha saygın ve Townsende ismine kendinden öncekilerin olamadığı kadar layık olmasını istedi. Ve Jordan onu tatmin etmek için çalıştıkça o da daha talepkâr oldu.

Jordan bir derste başarısız olsa öğretmenini onu değnek- le cezalandırırdı, tam saat dokuzda yemekte olmazsa – bir dakika önce ya da sonra değil – ertesi geceye kadar yemek yemesine izin verilmezdi. Sekiz dokuz yaşlarına geldiğinde pek çok kişiden daha iyi at biniyordu ama av gezilerinin birinde Jordan'ın atı koşmadı. Belki Jordan onu zorlamak için çok küçüktü belki de denemekten korkmuştu, bilmiyorum. Ama o günü asla unutmayacağım. Hiçbir atlı diğer yakasında dere olan o tümseğin üzerinden atlamaya cesaret edememişti. Ama amcam öne çıktı ve tüm av partisini durdurdu. Herkesin gözü önünde Jordan'ı korkaklığından ötürü azarladı. Sonra ona tümseği atlamaya zorladı.”

“Ben de babası olan tüm çocukların benden daha şanslı olduklarını düşünürdüm,” dedi Alexandra boğuk bir sesle. “Atlayabildi mi tümsekten?”

“Üç kez,” dedi Tony umursamaz bir alaycılıkla. “Dördüncüsünde atı tökezleyip yere düşünce kolu kırıldı.”

Alexandra'nın rengi gitti ama hikâyeyi anlatmaya dalan Tony bunu fark etmedi. “Jordan ağlamadı elbette. Küçük bir çocukken dahi ağlamasına izin yoktu. Amcama göre gözyaşları bir erkeğe yakışmazdı. Bu tip şeyler hakkında çok katı görüşleri vardı.”

Alexandra yüzünü güneşe döndürerek dolu gözlerindeki yaşların akmasına engel olmaya çalıştı. “Ne tür görüşler?”

“Bir erkeğin gerçekten erkek olabilmesi için sert ve kendine yeter olması gerektiğine inanıyordu. Jordan'ı da böyle yetiştirdi. Yumuşak duygular erkekliğe sığmazdı. Duygusal- lık, duyarlılık, aşk gibi şeyler kadınsıydı. Gerçek duygularını

açığa vurmak da öyle. Bir erkeği *zayıf* gösteren hiçbir şeyc
izin yoktu. Amcam ciddiyet taşımayan her şeye karşıydı, eğ-
lence dahil. Bunun tek istisnası kadınlarla kurlaşmaydı ki bir
erkeği erkek yapan en önemli özellik ona göre buydu. Sanı-
rım amcamın güldüğüne hiç şahit olmadım. Yani neşeden
doğan gerçek ve içten bir gülüşten bahsediyorum, müstehzi
bir gülüşten değil. Zaten Jordan'ı da gülerken pek görme-
dim. Amcam için tek önemli şey çalışmak ve yaptığı işte ba-
şarılı olmaktı. Bunun bir soylu için bir hayli tuhaf bir tutum
olduğunu fark etmişimdir.

"Ben onu güldürüyorum," dedi Alexandra hüzünlü bir
gururla.

Tony sıırttı. "Senin gülüşün tüm erkeklerin gönlünü ay-
dınlatır."

"Çocukluğuyla ilgili konuşmak istememesine şaşmamak
gerek."

"Gerçi amcamın Jordan'ı zorlamasından iyi şeyler de çıktı."

"Ne gibi?" dedi Alexandra inanmayarak.

"Mesela, Jordan derslerinde çok başarılı olmaya zorlandı-
ğı için üniversiteye gittiğinde herkesten o kadar öndeydi ki
kimsenin anlamadığı konularda özel dersler aldı. Ayrıca tüm
bu öğrendikleri sayesinde çok zengin oldu. Babası öldüğünde
daha yirmi yaşındaydı ve ona unvanıyla birlikte on bir arazi
kalmıştı. Townsende hazinesi hiçbir zaman ağzına kadar dolu
değildi, bir tek Hawthorne iyi bakıldı. Üç yıl içinde Jordan'ın
tüm mal varlığı artmaya başladı ve Jordan İngiltere'nin en zen-
gin adamı olma yolunda ilerledi. Yirmi üç yaşındaki biri için az
başarı değil. Bunların dışında ekleyebileceğim bir şey yok."

Tony'ye anlattıklarından ötürü minnettar olan Alexand-
ra ona sıkıca sarıldı. Tony'nin kollarında geriye yaslanarak
gülümsedi. Gözleri sevgiyle ışıdayarak, "Teşekkür ederim,"
dedi. Daha sonra güneşe baktı ve "Daha fazla kalamam. Sa-
dece bir saatliğine gideceğimi söylemiştim ve o süreyi çoktan
aştım," dedi.

“Daha uzun süre kalırsan ne olur?” diye takıldı Tony.

“Gittiğim anlaşılır.”

“Ee?”

“O zaman Jordan’la girdiğim bahsi kaybederim.”

“Ne bahsi?”

Alexandra tam anlatmaya başlayacaktı ki birden içinde, gururlu kocasına karşı sadakat ve sevgi duyguları uyandı. Jordan’la Hawthorne’a gelmesinin tek nedeninin kendine neredeyse rüşvet vermesi olduğunu söyleyerek onu utandırmaya gönlü elvermedi. “Kendi aramızda tutuştüğümüz saçma bir bahis işte,” diye geçiştirdi.

Alexandra düşüncelere dalmıştı, evden dizginleri almak için koşturarak gelen uşağın yanından geçerek doğrudan ahıra gitti. Tony’nin Jordan’ın çocukluğu hakkında anlattıkları kafasında dönüp duruyor, kalbini sızlatıyor, içini şefkatle dolduruyordu. Şimdi Jordan’ın kendini şaşırtan, sinirlendiren ve kuran davranışlarını daha iyi anlıyordu. Hawthorne’a geldiğinden bu yana geçirdiği değişikliği de. Küçük bir kızken mutlu olmak için insanın anne babasıyla bir evde beraber yaşamasının yeterli olduğunu düşünürdüm, diye geçirdi aklından. Dedesi kimsenin gözüktüğü gibi olmadığını söylerken haklıydı.

Alexandra dışarıda olan biteni fark edemeyecek kadar kendini düşüncelerinde kaybetmişti; faytondan inmesine yardıma gelen Smarth’a hiçbir şey demedi. Onu görmemiş gibi baktı ve yana dönerek eve doğru yürümeye başladı.

Alexandra’nın bu davranışının, Jordan’ın ailesi hakkında konuşmayı reddederek Alexandra’nın güvenini kırmasından kaynaklandığını düşünen Smarth, “Leydim,” diyerek Alexandra’nın arkasından bağırdı. Alexandra’nın kendini istemediği hiçe saymasına kırılmıştı ve çok endişeli gözüküyordu.

Alexandra Smarth'a döndü ama tek gördüğü çocuk olmasına hiçbir zaman izin verilmemiş küçük bir çocuktı.

"Lütfen leydim," dedi Smarth acınası bir şekilde, "Ne olur bana bir daha beni affetmeyecekmiş gibi bakmayın." Sesini kısarak başıyla çitlerin arka tarafında oynayan tayı gösterdi. "Eğer benimle çitlerin oraya gelerseniz, size bilmek istediğiniz şeyleri anlatırım."

Alexandra gayret göstererek üzgün uşağa odaklandı ve dediğini yaparak çitlerin oraya yürüdü.

Smarth'ın bakışı atlara sabitlenmişti. Kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Gibbons'la konuştuk. Ve sizin neden efendimizin böyle olduğunu bilmeye hakkınız olduğuna karar verdik. O aslında sert biri değil leydim, ama buraya geldiğinizden beri aranızda geçenlere bakınca onun taş kalpli biri olduğunu düşündüğünüz sonucunu çıkarıyorum."

Alexandra, tam uşağa efendisine ihanet etmesine gerek olmadığını söyleyecekti ki Smarth'ın sözleri onu şaşkına çevirdi. "Söylemeye karar vermemizin bir diğer nedeni de sizin buraya temelli kalmaya değil, üç aylığına gelmiş olmanız."

"Nereden? Nasıl?"

"Fısıltı gazetesi leydim," diye geçtirdi Smarth hafif gururlanarak. "İngiltere'nin en iyi dedikodu ağı Hawthorne'dadır. Evde çalışanlar olan biteni yirmi dakika içinde öğrenir. Olayı tek bilen Bay Higgins ve Bayan Brimley olmadığı takdirde tabii. Ağzları çok sıkıdır. Kimseye bir şey söylemezler."

"Çok eziyet verici olmalı," dedi Alexandra alaycı bir tonla. Smarth kızarak, ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, ellerini ceplerine sokup çıkardı ve çaresizlikle Alexandra'nın yüzüne baktı. "Size ekselanslarının ailesi hakkında bilgi vermemi istemiştiniz, Gibbons ve ben bunu bilmeye hakkınız olduğunu düşündük." Smarth kısık ve sıkıntılı bir sesle Tony'nin anlattığı hikâyenin bir benzerini anlattı.

Smarth sözlerini, "Artık buranın yıllardır nasıl bir yer olduğunu biliyorsunuz," diye bitirdi. "Ben ve Gibbons burada kalacağınızı ve neşe getirmeye devam etmenizi umuyorduk."

"Gerçek bir gülüş," diye düzeltti Smarth. "Ağızdan çıkan türden değil, kalpten gelen türden. Efendimiz daha önce Hawthorne'da böyle bir şey duymamıştı. Eğer onu da bu kahkahalarınıza ortak edebilirsiniz çok büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

Bugün öğrendiği şeyler Alexandra'nın başının dönmesine neden oldu; her şey durmadan şekil değiştiriyor, yeni boyutlar kazanıyordu. Jordan onu çekip uykuya daldığında dahi bu hareket durmamıştı.

Gök ağarmak üzereydi ve hâlâ uyanıktı. Tavana bakıp düşünüyordu. Kendini Jordan'a bağlayabilecek bir hareket yapmaktan çekiniyordu. Bugüne dek tek amacı Hawthorne'dan ayrılmaktı; tüm duygu ve davranışlarını bu doğrultuda denetim altında tutmuştu.

Alexandra kendi tarafına döndüğünde Jordan onu yeni-kendisine çekerek göğsüne yasladı. Alexandra'nın ayaklarının arkası Jordan'ın kilelere sürtüyor, Jordan'ın başının saçlarına gömülü olduğunu hissediyordu. Jordan'ın eli göğsünü kavradığında tüm vücudu tatlı bir titremeyle sarsıldı.

Alexandra artık onu istediğini biliyordu. Hovardalığına, kalpsiz bir çapkın ve isteksiz bir koca oluşuna rağmen onu arzuluyordu. Kalbinin güvenli sessizliğinde bunu kendine sonunda itiraf edebildi. Çünkü onun artık basit ve sığ bir soyludan fazlası olduğunu öğrenmişti.

Jordan'ın sevgisine, güvenine ve çocuklarına sahip olmak istiyordu. Onun için tüm evi kahkahalarıyla şenlendirmek ve Hawthorne'u güzel bir yer haline getirmek istiyordu. Tüm dünyayı güzel bir yere dönüştürmek istiyordu.

Tony, dul düşes ve hatta Melanie, Alexandra'nın Jordan'ı kendine âşık edebileceğine inanmışlardı. Denemeden vazgeçemezdi.

Ama başarılı olamazsa bu evliliğe ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

“Lordum?”

Alexandra Jordan’ı uyandırmak için ismini fısıldadığında şafak daha yeni söküyordu.

Jordan uykulu gözlerini zorla açtı ve neşeyle yanına oturan karısına baktı. “Günaydın,” diye mırıldandı. Gözleri, karısının ipek geceliğinin açık yakasından gözüken iştah kabartıcı tenine odaklanmıştı. Boğuk bir sesle, “Saat kaç?” diye sordu. Pencereye baktığında gökyüzünün mavi değil de soluk pembe çizgilerle bölünmüş açık gri olduğunu gördü.

Gece boyunca uyumayan Alexandra, Jordan’ın tersine uyku sersemliğinden muzdarip değildi. Neşeyle, “Saat altı,” diye cevapladı.

“Dalga geçiyor olmalısın!” Alexandra onu bu kadar erken saatte uyandırdığı için bir şey olduğunu sanıp telaşa kapılan Jordan, “Biri mi hastalandı?” diye sordu.

“Hayır.”

“Biri mi öldü?”

“Yok.”

Jordan’ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Akli başında bir insanın sabahın köründe kalkmasının iki sebebi olabilir. Bunlar da ya hastalık ya da ölümdür. Hemen yatağa geri gel.”

Alexandra kocasının bu lafına güldü ve başını iki yana salladı. "Hayır, seni bu yüzden uyandırmadım."

Jordan, gözleri kapalı ve oldukça uykulu olmasına rağmen Alexandra'nın alışılmadık derecede neşeli olduğunu ve kalçasının baldırına dokunduğunu fark etti. Alexandra'nın gülüşleri genelde rahat değil sıkışkan olurdu ve sevişmeleri dışında Jordan'a dokunmaktan özenle kaçınırdı.

Alexandra'nın bu tuhaf olmasına tuhaf ama bir o kadar da keyifli halinin nedenini merak eden Jordan gözlerini açtı. Omuzlarına dökülen saçları ve parlayan cildiyle Alexandra enfes gözüküyordu. Ona sarılıp üzerine çekme arzusunu bastırarak, "E..." dedi sessizce. "Görüyorsun ki artık uyanığım."

Tereddütlerini neşeli gülüşünün ardına saklayan Alexandra, "İyi," dedi. "Çünkü bu sabah özel bir şey yapmak istiyorum."

"Bu saatte mi? Yola çıkıp gelip geçenleri soymak dışında, bu saatte ne yapılır ki? Sabahın bu saatinde sadece hizmetçiler ve hırsızlar uyanık olur."

Cesareti kırılan Alexandra, "Hemen çıkmamıza gerek yok," dedi. Kendini Jordan'dan alacağı olası bir ret cevabına hazırlamıştı. "Hatırladığımı kadarıyla artık uysal bir eş olmak istediğinizi söylemişsiniz."

Bir kadının isteyebileceği şeylerin listesini kafasından şöyle bir geçiren Jordan, "Ne yapmamı istiyorsun ki?" dedi iç geçirerek.

"Tahmin et."

"Yeni gördüğün bir boneyi almak için alışverişe çıkmak istiyorsun."

Alexandra başını iki yana salladı. Saçları göğsünün üzerine düştü.

"Güneşin doğuşunu resmetmek için at gezisi yapmak istiyorsun."

"Ben çöp adam bile çizemem," diye itiraf etti Alexandra. Sonra tüm cesaretini topladı ve nihayet ne istediğini söyledi. "Balığa gitmek istiyorum."

Jordan Alexandra'ya sanki aklını kaçırmış gibi baktı. "Balığa mı?" Daha Alexandra cevap veremeden başını yastıklara gömdü ve gözlerini sıkıca kapadı. Ama konuşurken sesinde neşe vardı. "Evde yiyecek bir lokma yemek kalmadığı ve açlıktan ölmediğimiz sürece hayatta olmaz."

Jordan'ın söyleyiş tonundan cesaret alan Alexandra devam etti. "Bana öğretmenlik yapmak zorunda bile değilsiniz. Ben zaten balık tutmayı biliyorum."

Jordan tek gözünü açarak sırtıttı. "Benim bildiğimi nereden çıkardın?"

"Eğer bilmiyorsanız, ben öğretirim."

"Sağ ol, ama kendi işimi kendim görebilirim," dedi Jordan gözlerini Alexandra'dan ayırmadan.

"İyi o halde," dedi Alexandra. Sevinçten neredeyse laflarını yutuyordu. "Ben de. Her şeyi kendim becerebiliyorum. Solucanı kancaya takmak dahil."

"Mükemmel, o zaman benim oltamı da sen hazırlarsın. Zavallı kurtçukları hem sabahın köründe uyandırıp hem de işkence etmeye gönlüm elvermez."

Alexandra ayağa kalktı ve gül rengi sabahlığının kuşağını gülerek sıktı. "Ben hazırlıklarla ilgilenirim," dedi mutluluk içinde ve odasına geçti.

Yastıkların üzerine yaslanan Jordan, odasına doğru yürüyen Alexandra'nın baştan çıkarıcı kalçalarını izledi. Genç kadını yanına çağırıp zevk dolu saatler geçirme isteğine karşı koymaya çabalıyordu. Balığa çıkmak istemiyordu. Alexandra'nın niye böyle bir şey istediğini de anlamıyordu ama bir sebebi olduğuna emindi ve bu sebebi öğrenmeyi çok istiyordu.

Aradaki tepe yüzünden evlerinden gözükmeyen güçlü çaya doğru yola koyuldular. Tepenin eteklerindeki bir ağaca atlarını bağlayarak çayın kıyısındaki çirnenlik alana yürüdüler. Kocaman bir meşe ağacının dibinde açık mavi bir örtü

seriliydi. Örtüyü ve yanındaki iki büyük sepeti gören Jordan, "Tüm bunlar da ne?" diye sordu.

"Kahvaltı," diye cevapladı Alexandra gülerek. "Ve görünüşe bakılırsa akşam yemeği de dahil. Anlaşılan aşçınız balık tutma becerinize pek güvenmiyor."

"Zaten ben de bu işe en fazla bir saat ayırabilirim."

Alexandra oltayı almak üzereyken durdu. Hayal kırıklığına uğramıştı. "Bir saatçik mi?"

"Yapmam gereken bir ton iş var," diye yanıtladı Jordan. Hizmetçilerin getirdiği oltalardan bir tanesini seçerek esnekliğini test etti. "Ben çok meşgul bir adamım Alexandra."

Alexandra kendi oltasını test ederken sanki düşünmeden söylemiş gibi bit tavır takınarak, "Aynı zamanda çok da zengin bir adamsınız," diye karşılık verdi. "Niye bu kadar çok çalışıyorsunuz ki?"

Jordan bir an düşündü ve kıkırdayarak, "Zengin kalabilmek için tabii," dedi.

"Eğer zengin olmak hayatın tadını çıkarmanıza engel oluyorsa, o zaman zengin kalmaya çalışmak oldukça pahalıya mal oluyor desenize."

Jordan kaşlarını çatarak bunu söyleyen filozofu hatırlamaya çalıştı. "Kim söylemişti bunu?"

Alexandra gülümseyerek başını çevirdi. "Ben söyledim."

Jordan Alexandra'nın kıvrak zekâsı karşısında şaşırarak başını salladı. Oltasının ucuna solucan takıp derenin kıyısına gitti. Uzun dalları suyun üzerinde sallanan devrilmiş bir ağacın üzerine oturdu ve oltasını suya attı.

Arkadan gelen Alexandra, "Orası balık avlamak için uygun bir yer değil," dedi kendinden emin bir halde. Sonra oltasını uzatarak, "Şunu tutabilir misiniz biraz?" diye ekledi.

"Her şeyi kendi başına yapabildiğini söylememiş miydin sen?" diye takıldı Jordan. Alexandra binici botlarını ve çoraplarını çıkarmıştı. Jordan ne olduğunu anlamadan Alexandra cteğini kaldırdı ve ince baldırlarını, biçimli bileklerini ve kü-

çük çıplak ayaklarını sakınmadan gözler önüne sererek yerde yatan ağacın üzerinden bir ceylan gibi sekerek geçti. "Teşekkür ederim," diyerek Jordan'dan oltasını aldı.

Jordan, onun durduğu yerde oturmasını bekleyerek oltayı uzattı ama Alexandra onu şaşırttı ve akan suyun üzerinde sallanan kalın dalın üzerinde bir cambaz gibi ilerledi. Telaşlanan Jordan, "Geri gel," diye bağırdı. "Düşeceksin."

Genç kadın omzunun üzerinden bakarak, "Balık gibi yüzerim," dedi ve dalın üzerine oturarak ayaklarını suya doğru sallandırdı. Oltasını suya atarak, "Çocukluğumdan beri balık avlıyorum," dedi.

"Penrose öğretmişti." Alexandra, hizmetçilerin hazırladığı yem sepetinden bir solucan alıp maharetle kancaya takınca Jordan Penrose'un iyi bir iş çıkardığını düşündü.

Alexandra kocasından yana bakarak, "Solucanlara karşı aşırı bir hassasiyetinizin olmamasına sevindim," dedi.

"Hassas değilim," dedi Jordan samimi bir ciddiyetle. "Sadece solucanlar kancadan geçtiği zaman çıkan sestten nefret ediyorum. Normalde bir şeyi yem olarak kullanmadan önce öldürürüz. Öylesi çok daha insancıl değil mi?"

Alexandra hemen, "Ses çıkmıyor ki!" diye karşı çıktı. Ama Jordan o kadar kendinden emin gözüküyordu ki bir an inancından şüphe etti.

"Sadece benim gibi müstesna işitme kabiliyetine sahip olanlar duyabilir, ama var," diye devam etti Jordan.

"Penrose, bana onların canının yanmadığını söylemişti," dedi Alexandra kaygıyla.

"Penrose neyi duyabiliyor ki onların çılgınlıklarını duyuyor?"

Alexandra tarifsiz bir endişeyle elindeki oltaya bakakaldı. Jordan'sa kahkahalarını saklamak için yüzünü sağa çevirmek zorunda kaldı. Öylesine şiddetli gülüyordu ki omuzlarının sarsılışından Alexandra Jordan'ın yalan söylediğini geç de olsa anladı. Alexandra, oturduğu yerden Jordan'ın üzerine birkaç yaprak attı ve, "Çok fenasınız," diye neşeyle bağırdı.

Jordan sakın bir şekilde üstündeki yeşillikleri silkerken bir yandan da arsızca sınıtarak, "Sevgili, ahmak kocacığım, eğer senin gibi, suyun üzerindeki bir dala tünemiş olsaydım, sözlerimi seçerken daha saygılı olmaya özen gösterirdim," dedi ve ne kastettiğini göstermek için Alexandra'nın oturduğu dalı hafifçe salladı.

Saygısız karısı kaşlarını kaldırdı. "Sevgili ahmak kocacığım," dedi Jordan'ı şaşırtan yumuşak bir sesle. "Eğer dengemi bozarsanız, korkunç bir hata yapmış olacak ve bu yüzden de fena halde ıslanacaksınız."

"Ben mi? Neden?"

"Çünkü," dedi Alexandra içtenlikle, "Ben yüzme bilmiyorum."

Jordan sarardı ve ayağa fırladı. "Sakın bir adım daha atma," diye bağırdı. "Su ne kadar derin bilmiyorum ama boğulabileceğin kadar derin ve seni göremeyeceğim kadar bulanık olduğuna eminim. Ben yanına gelene kadar sakın kıpırdama."

Kıvrak bir atletin çevikliğiyle dalın üzerine çıkan Jordan, Alexandra'yla arasında bir kol atımı kadar mesafe kalana dek yürüdü. "Alexandra, daha fazla yaklaşırsam bu dal kırılabilir." Birkaç santim daha yaklaşıktan sonra eğilerek elini uzattı. "Korkma, sadece uzan ve elimi tut."

Alexandra'nın bir defalığına da olsa itiraz etmediğini görüp rahatladı. Alexandra sol elini kaldırdı ve dengesini korumak için hemen başının üzerinde duran ince dala tutunarak sağ elini Jordan'a doğru uzattı. Eli Jordan'ın bileğini erişir erişmez Jordan'la birbirlerinin bileklerini sıkıca kavradılar. "Şimdi ayaklarını altına al ve bileğimi kullanarak yavaşça ayağa kalk."

Alexandra, Jordan'ın bileğini sıkarak tehditkâr bir ifadeyle, "Öyle yapmayıp yüzsem daha iyi değil mi?" diye sordu.

Bileğini kurtaramayan Jordan, "Sakın deneme," diye uyardı. Böyle iki büküm ve kolunu Alexandra'ya kapırmış bir vaziyette karısının eline düştüğünün farkındaydı.

"Merak etme, eğer yüzme bilmiyorsan seni kurtarırım," dedi.

"Alexandra, eğer bu buz gibi suya düşecek olursam, var gücünle diğer tarafa doğru yüzsen iyi edersin," dedi Jordan yumuşak bir sesle. Alexandra, "Evet, lordum," diyerek Jordan'ın kolunu itaatkâr bir şekilde bıraktı.

Jordan yavaşça doğrularak Alexandra'ya baktı. Sabrı tükenmişti ama bir o kadar da neşçliydi. "Sen hayatımda gördüğüm en rezil..." Sözüünü yarıda keserek gülümsedi.

Alexandra gülerek, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Tahmin edilebilir olmak o kadar sıkıcı ki, sizce de öyle değil mi?"

Arkasını dönüp giden Jordan, "Ben nereden bileyim?" diyerek çimenlere geçti ve oltasını tekrar eline aldı. "Seninle tanıştığımдан beri ne olacağını tahmin edebildiğim bir saatim bile geçmedi."

Sonraki üç saat su gibi akıp geçti. Bu süre sonunda Jordan, karısının sadece mükemmel bir balık avcısı olmadığını, aynı zamanda akıllı, tatlı ve ince zekâlı bir eş olduğunu da keşfetti.

Jordan'ın oltası neredeyse ikiye bükülürken Alexandra, "Bak!" diye seslendi. "Oltanda balık var."

Jordan beş dakika boyunca maharetle savaşımasına ve türlü manevralarla balığı çekmeye çalışmasına rağmen balık misinadan kurtularak kaçtı. Tüm bu mücadele boyunca tünediği daldan tavsiye ve tezahüratlarıyla bilgiçlik taslamayı ihmal etmeyen saygısız genç karısı, en sonunda hayal kırıklığıyla elini ağzına götürerek, "Kaçırdın işte balığı," dedi.

"Sen onu bahk mı sandın? Balinadan heterdi yahu!" diye cevabı yaptırdı Jordan.

"Elinizden kaçırdığınız için öyle diyorsunuz."

Karısının kahkahası da en az heyecanı kadar bulaşıcıydı. Jordan ciddi durmaya çalışmasına rağmen sınıtmasına engel olamadan, "Balinamı küçümsemeyi kesin ve şu sepetleri açın. Açlıktan ölmek üzereyim," dedi.

Jordan geri çekilerek karısının yan yatmış dalın üzerinde bir kedi gibi yürüyüşünü izledi. Ağaçtan aşağı inmek için

oltasını uzattığında Jordan onu belinden yakaladı ve aşağı indirdi ama vücutlarının temas etmesiyle Alexandra birden kasılınca Jordan onu bıraktı.

Alexandra'nın, dokunmasına gösterdiği bu tepki Jordan'ın sabahın beri süregelen neşesine gölge düşürdü. Örtünün diğer tarafına geçerek sırtını ağaca yasladı ve karısının yemek sepetini açışını sessizlik içinde izlemeye başladı. İçinden karısını bu geziyi yapmaya iten sebebi düşünüyordu. Romantik bir aşk macerası planlamadığı belliydi.

Güneşin dereden yansımalarını izleyen Alexandra, "Çok güzel bir sabah," dedi.

Jordan bir dizini göğsüne çekerek ellerini dizinin üzerine koydu. "İşimiz bittiğine göre, artık tüm bunların ne anlama geldiğini söyleyecek misin?"

Alexandra bakışını sudan çekerek Jordan'a kaydırdı. "Tam anlayamadım."

"Diyorum ki neden bu sabahı böyle geçirmek istedin?"

Alexandra kocasının merak içinde olduğunu sezinlemişti ama bunu bu kadar açık bir şekilde dile getirmesini bekle-miyordu. Halihazırda verecek bir cevabı da yoktu. "Sadece hayatımı nasıl geçirmek istediğimi göstereyim dedim," dedi sıkıntıyla.

Jordan'ın dudaklarında Alexandra'nın içini okuduğunu gösteren bir gülümseme belirdi. "Ne yani? Şimdi sen, olduğun izlenimini verdiğin kibar ve zarif kadın değilsin diye senden tiksiniyor Morsham'a geri dönmene izin vereceğimi sandın, öyle mi?"

Bu dedikleri gerçekten o kadar uzaktı ki Alexandra kendini tutamayarak güldü. "Yüz yıl düşünsem böyle bir şey aklıma gelmezdi," dedi. Her şeye rağmen bu kadar ince düşünmüş olmasına hayran kalmıştı. "Sanırım bu kadar yaratıcı değilim." Verdiği bu cevabın üzerine kocasının gri gözlerinde bir rahatlama pırıltısını gördüğüne yemin edebilirdi. Balık tutarkenki sıcakkanlı ve samimi havayı tekrar yakalamaya kararlı bir biçimde, "İnanmadınız değil mi?" diye sordu.

"Ermin değilim."

"Hiç sizi aldatmaya kalktım mı?"

"Sizin cinsin açık sözlülüğüyle ya da içtenliğiyle ün yaptığınız söylenemez."

"Öyle olsa bile suç erkeklerin," diye karşı koydu Alexandra. Sırtüstü uzanıp masmavi gökyüzünde yavaşça kayan bembeyaz şişkin bulutlara bakarak, "Açık sözlü ve içten davransak erkekler bize dayanamazdı," dedi.

Jordan, dirseğinin üzerine uzanarak, "Öyle demek?" diye karşılık verdi.

Alexandra başıyla onaylayarak Jordan'a döndü. "Elbette, eğer kadınlar laflarını esirgemeselerdi, erkekleri asla daha akıllı, daha bilgili ve daha cesur olduklarına inandıramazdık. Aslında sadece kaba kuvvet olarak üstün olmalarına ve bu arada sırada ağır bir şeyleri kaldırmak dışında hiçbir işe yaramamalarına rağmen bunu başardık."

Jordan dudaklarını onunkilere yaklaştıarak, "Alexandra," diye fısıldadı. "Bir erkeğin egosunu zedelemekten kaçınmanı tavsiye ederim. Zira bu, onu, eskiden kalma metotlarla üstünlüğünü kanıtlamaya itebilir."

Jordan'ın sesinin kısıklığı, gri gözlerindeki baştan çıkaran rehavetle birleşince Alexandra'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Kocasını geniş omuzlarından tutup üzerine çekmek isteyen Alexandra, titrek bir sesle, "Egonuzu mu zedeledim?" diye sordu

"Evet."

"Kadınlar erkeklerden daha akıllı, bilgili ve cesur dediğim için mi?"

"Hayır," dedi Jordan. Artık dudakları neredeyse Alexandra'nunkilerin üzerindcydi. "Benden daha büyük bir balık tuttuğun için."

Alexandra'nın şaşkın kıkırdaması Jordan'ın dudaklarının altında kaybolup gitti.

İyice gevşeyen Jordan, uzun ve iştahlı bir öpüşmenin ar-

dından sevişmelerini birkaç dakikalığına ertelemeye karar verdi ve karısının yanına sırt üstü uzandı.

Alexandra kocasının bu tutkulu öpücüğü yarıda kesmesine şaşırılmış ve biraz da hayal kırıklığına uğramıştı.

Jordan "Az sonra," diye söz verdi. Alexandra bunun üzerine kızardı, gülümsedi ve aceleyle bakışlarını kaçırdı. Çok geçmeden gökyüzünü seyre koyuldu.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Jordan.

"Bir ejderhaya." Jordan şaşırılmış gözüküyordu. Bunun üzerine Alexandra, parmağını kaldırdı ve gökyüzünde bir noktayı işaret etti. "İşte şu bulut. Bakınca ne görüyorsunuz?"

"Şişman bir bulut."

Alexandra imalı bir şekilde baktı. "Başka?"

Jordan bir süre sessizce gökyüzünü inceledi. Sonra "Beş tane daha şişman ve üç tane de ince bulut." Alexandra bunun üzerine kahkahayı patlattı ve Jordan'dan yana yuvarlanarak onu öptü. Tam Jordan ona sıkıca sarılıp işi ilerletmeye başlatacağı sırada kendini onun kucığından kurtardı ve gökyüzünü incelemeye devam etti.

"Hiç mi hayal gücünüz yok?" diye söylendi. "Şu bulutlara bir bakın. Bir tanesi muhakkak size bir şeyler anımsatacaktır. Saçma ya da gerçek olabilir."

Hayal gücünden yoksun olduğu imalarına dayanamayan Jordan gözlerini iyice kısarak gökyüzünü taramaya başladı ve sonunda tanımlayabildiği bir şekil gördü. Göğün bir ucunda duran bir bulut, inanılmaz derecede bir çift göğse benziyordu. Kocasının sonunda bir şey bulduğunu fark eden Alexandra heyecanla, "Evet, ne gördünüz?" diye sorunca, Jordan içinden kıs kıs güldü.

"Daha düşünüyorum," dedi aceleyle. Telaşla yeni bir şekil arayan Jordan sonunda bir tane daha buldu. "Bir kuğu," dedi büyülenmiş bir şekilde. "Bir kuğu gördüm."

Bulutları bir şeylere benzetmek, Jordan'ın tahmininden çok daha eğlenceliydi. Özellikle de elleri kenetlenmiş ve vü-

cutları birbirlerine bu kadar yakın dururken. Fakat bir müddet sonra Alexandra'nın yakınlığı, parfümünün kokusuyla birleşince Jordan içinde kabaran duygulara daha fazla set çekemedi. Dirseği üzerinde doğrulup diğer kolunu Alexandra'nın üzerinden geçirdi ve karısını öptü. Alexandra bu ilk öpücüğe öylesine sıcak ve şevkle tepki verdi ki Jordan adeta kalbi eriyormuş gibi bir hisse kapıldı. Bir an için dudaklarını geri çekerek karısının sevimli yüzüne baktı, içtenliği ve sıcaklığı karşısında kendinden geçmişti. "Hiç sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu ve cevap vermesine fırsat bırakmadan tekrar Alexandra'nın dudaklarına yapıştı.

Ahıra geri döndüklerinde ikinci vaktiydi. Sabah gezisinin sonucunu merak eden Smarth ve iki düzine seyisin kaçamak bakışlarından habersiz olan Alexandra, elini Jordan'ın omzuna koymuş, gözlerinin içi gülerek kocasının kendisini yan eyerden almasını bekliyordu.

Jordan onu yavaşça yere indirirken, "Bu güzel gün için çok teşekkür ederim," dedi.

Attan inmiş olmasına rağmen ellerini hâlâ Alexandra'nın belinden çekmeyen Jordan, "Rica ederim," dedi.

"Bir daha tekrarlamak ister misiniz?" diye sordu Alexandra balık tutmayı kastederek.

Jordan kıkır kıkır gülerek, "Bir daha," dedi. "Ve bir daha ve bir daha ve bir daha..." Belli ki sevişmelerini düşünüyordu.

Alexandra'nın yanakları pancar gibi kızardı ama cevap verirken gözleri ışıldıyordu. "Balığa bir daha gider miyiz diye sormuştum."

"Bir dahaki sefere en büyük balığı yakalamama izin verecek misin?"

"Katiyen olmaz," dedi Alexandra keyifle. "Ama eğer insanlara anlatmak isterseniz, elinizden kaçırdığınız balına hikâyesine tanıklık edebilirim."

Jordan başını arkaya atarak kahkahalarla güldü.

Jordan ve Alexandra'nın şen kahkahaları ahır boyunca yankılandı. Bir pencerenin önünde, seyislerle birlikte düğ ve genç düşesi izleyen Smarth, "Size yapabileceğini söylemiş-tim," dedi. Seyisi dürterek göz kırptı. "Size onu hiç olmadığı kadar mutlu edebileceğini söylemiştim," dedi ve neşeyle mırıldanarak önündeki kestane rengi aygırı tumar etmeye başladı.

Ahır görevlisi de, yabasını bir kenara koyarak düğ ve düşesi seyre dalmıştı, yeni bir saman destesine uzanmadan önce o da ılık çalmaya başladı.

Arabanın gümüş koşum takımlarını parlatma işini yarıda kesip genç âşıkları izlemeye dalan arabacı John da keyifli bir melodi tutturarak işine geri döndü.

Jordan tam elini Alexandra'nın koluna geçirerek ona eve doğru eşlik etmeye yeltenmişti ki gayretle çalışan hizmetçilerin ahenksiz, uyumsuz ve bir o kadar da şen melodilerini duyunca dikkatini ahıra verdi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Alexandra.

Dikkatini çeken şeyin ne olduğu tam olarak ifade edemeyen Jordan, kaşlarını çatarak; "Hayır," dedi, "Ama tüm günü tembellik ederek geçirdim. Şimdi açığı kapatmak için bugün ve yarın iki kat fazla çalışmalıyım."

Cesareti kırılan Alexandra kararlılığını koruyarak, "O halde, ertesi güne kadar eğlenceli şeylerle dikkatinizi dağıtma-yayım."

"Ne tür eğlenceli şeyler?" diye sordu Jordan sırtarak.

"Piknik gibi şeyler."

"Sanırım bir piknik için zaman yaratabilirim."

"Fawkes, sen rahatına bak. Az sonra yanına geleceğim," dedi Jordan, Londra'daki iş ortağından gelen mektuptan başını kaldırma zahmetini göstermeden.

Bu kaba davranış, Jordan'ın Hawthorne'daki koruması rolünü oynayan dedektif Fawkes'ı gücendirmemişti. Dükün camının sıkıldığının farkındaydı.

Jordan birkaç dakika sonra tüy kalemını bırakıp sandalyesine yaslandı ve Fawkes'a döndü, "Söyle bakalım, ne oldu?"

"Ekselansları," diye başladı Fawkes, "dün bana Lord Anthony'nin notunu verdiğinizde karınıza oraya gitme talimatı verdiğinizi söylemişsiniz, değil mi?"

"Söyledim."

"Eşinizin bu isteğini duyduğundan ve anladığından eminsiniz değil mi?"

"Yüzde yüz eminim."

"Açıkça belirttiniz değil mi?"

Sert bir şekilde iç çekerek öfkeli olduğunu belirten Jordan, "Evet, çok nettim," dedi sabırsızca.

Fawkes'ın yüzündeki sıkıntı ve endişe yerini asık bir surlara bırakır gibi oldu ama hemen topladı ve resmi bir ciddiyetle konuşmaya devam etti. "Dün akşam karınız ahıra gidip bir fayton istemiş. Adamım Olsen'a sadece civardaki bir eve ziyaret yapacağını ve bu yüzden ona ihtiyacı olmadığını söylemiş. Lord Anthony'nin dönüşünü öğrendikten sonra kararlaştırdığımız gibi, Olsen da, karınızı onu rahatsız etmeyeceği ama koruyabileceği bir mesafeden takip etmiş."

Fawkes sözlerine devam etmeden önce biraz durakladı. "Ancak karınız dediği eve kısa bir ziyarette bulunduktan sonra doğrudan Lord Anthony'nin evine gitmiş. Aralarında geçenlere bakıldığında bu hadiseyi rahatsız edici ve hatta şüpheli bulduğumu söylemem gerek."

Jordan'ın kaşları çatıldı. "Neden rahatsız olduğunu anlayamadım," dedi buz gibi bir sesle. "Benim emirlerime karşı gelmesi benim sorunum, senin değil. Ama bu onun bu işte..." Jordan aklından geçenleri dile getirmek istemeyerek sustu.

"Bir parmağı olduğunu göstermez mi?" diye tamamladı Fawkes sessizce. "Belki değil, en azından şimdilik. Ama Lord Anthony'nin evinin civarında şüpheli yabancıları gözetleyen

adamlarım, Lord Anthony'nin annesi ve kardeşinin evde olduklarını görmüşler. Fakat karınızın evde fazla zaman geçirmediğine ve yaklaşık on beş dakika sonra Lord Anthony ile beraber evden çıkarak bahçeye geçtiklerine şahit olmuşlar. Sonra da Olsen'in duyamadığı ama çok samimi olduğunu gözlemlediği bir sohbele girişmişler."

Dedektifin bakışı Jordan'ın ifadesiz yüzünden duvardaki belirsiz bir noktaya kaydı. "Olsen, onların bahçedeyken kucaklaşıp iki kere öpüşmelerine de şahit olmuş."

Alexandra'yı Anthony'nin kollarında, onunla öpüşürken canlandıran Jordan'ın beyni acı, kuşku ve şüpheyile kavruldu.

"Ama çok sürmemiş," diye araya girdi Fawkes gergin bir sessizlikle.

Jordan derin bir nefes alarak gözlerini kısa bir an için kapadı. Kesin bir inançla konuştu. Sesi sakın ve soğuktu. "Karım ve kuzenim hem akraba hem de arkadaşlar. Bana düzenlenen suikastler dolayısıyla kuzenimin şüpheli bir konumda olduğunu ve kendi hayatının da benzer bir tehlike altında olduğunu bilmediği için Alexandra, görüşmelerine getirdiğim bu kısıtlamanın haksız ve mantıksız olduğunu düşünmüş ve bu yüzden de önemsememiş olmalı."

"Ekselansları, karınız açıkça emirlerinizce karşı geliyor ve siz bunu şüpheli bulmuyor musunuz? Ya da en azından tuhaf?

Jordan iğneli bir alaycılıkla, "Beni çileden çıkarıyor belki ama şüphelendirmiyor," diye yanıtladı, "Ve kesinlikle tuhaf değil. Karım çocukluğundan beri canı ne isterse onu yapan biri. Kurtarmaya çalıştığım bir alışkanlık ama bu onu bir suikastçinin yordakısı yapmaz."

Daha fazla tartışmanın yararsız olduğunu gören Fawkes başıyla kibarca selam verip isteksizce ayağa kalktı. Tam ayrılmak için arkasını dönüyordu ki patronunun buzlu sesi onu daha adım atmadan durdurdu.

"Fawkes, adamlarına emir ver, gelecekte biz evden dışarı

çıktığımızda sırtları bana ve karıma dönük dursunlar. Suikastçıyı gözlüyor olmalılar, bizi değil.”

“Nasıl olur?” diye kekeleydi Fawkes.

“Bugün eve gelirken ormanlık alanda iki adamını gördüm. Ağaçların arasından bir suikastçiye değil, karıma bakıyorlardı. Onlardan kurtul.”

“Lordum, bir yanlış anlaşılma olmalı. Adamlarım son derece eğitilmiş ve profesyonel...”

“Onlardan kurtul dedim!”

“Siz nasıl emrederseniz.”

“Ayrıca, ben karımla birlikteyken adamlarına söyle uzakta dursunlar. Eğer işlerini layıkıyla yerine getirirlerse zaten tehlike korkusu olmadan dolaşabiliriz demektir. Bu iş yüzünden ne mahremiyetimizi feda etmeye ne de gece gündüz evde saklanmaya razıyım. Karımla birlikteyken onu ben korurum.”

Dükü teskin etmeye çalışan Fawkes alttan alarak, “Ekselemleriniz,” diye söze girişti. “Bu gibi durumların bilhassa sizin mevkiinizdeki insanlar için, en hafif deyişle sıkıntılı bir süreç yarattığını deneyimlerimden biliyorum. Ama Lord Townsende’in yılın bu vaktindeki beklenmedik dönüşünün, onu birinci derecede şüpheli yaptığını söylemezsem görevimi ihmal etmiş olurum. Kaldı ki adamlarım ve ben sadece karınızı korumaya çalışıyoruz...”

“Ve ben de bunun için size bir servet ödüyorum!” diye kesti Jordan. “Bu yüzden de ben ne diyorsam onu yapacaksınız.”

Soyluların, yakınındakilerden olmadık şeyler istemesine alışkın olan Fawkes boyun eğerek, “Deneyeceğiz, Lordum,” dedi.

“Ve artık karım hakkındaki asılsız suçlamalarına göz yummayacağım.”

Fawkes tekrar selam vererek ayrıldı. Ama çalışma odasının kapıları kapandığında Jordan’ın yüzündeki kararlılık ve katıksız inanç yavaşça kayboldu. Jordan ellerini ceplerine sokarak başını sandalyesinin sırtlığına yasladı ve gözlerini kapayarak Fawkes’den duyduklarını zihninden atmaya çalıştı.

Fakat tersine, sözcükler beynini iğneliyor, kafasını bulandırıyor. Lord Townsende'in beklenmedik dönüşü onu birinci dereceden şüpheli yapıyor... Lord Townsende ve karınız yürüyüşe çıkırlar ve samimi bir şekilde sohbet estiler... Birbirlerine sarıldılar ve öpüştiler... Davranışları şüpheliydi...

Jordan sessiz bir çığlıkla tüm bu düşünceleri bastırarak ayağa fırladı ve zihnini temizlemek istercesine başını iki yana salladı. Delilikti bu! Kardeşi gibi sevdiği Tony'nin kendini öldürmeye çalıştığından şüphelenmesi yetmiyormuş gibi bir de karısını bu ihanet planına dahil edemezdi. Tüm gün boyunca gülüp eğlendiği, deliler gibi seviştiği, bu içten ve büyüleyici güzel gizlice Tony'yi arzuluyor olamazdı. Düşüncesi bile delilikti. Ağza dahi alınmamalıydı!

İnanmayı reddetti. Çünkü inanmaya dayanamazdı.

Jordan, iç geçirerek gerçeğe yüzleşti. Alexandra hayatına ilk girdiği anda kalbini çalmıştı. Genç bir kızken onu büyülemiş ve eğlendirmiş, kadıncıkeyiflendirmiş, sinirlendirmiş, baştan çıkarmış ve merakını cezbetmişti. Gülüşü içini ısıtmış, dokunuşu kanını kaynatmış ve kahrkahası canına can katmıştı.

Kıskançlık ve şüpheyi kuşatıldığı şu anda dahi, bu sabah dalın üzerinde güneşin parlattığı saçlarıyla suyun üzerinde bacaklarını sallandırarak oturuşunu düşündüğünde gülümsemesine engel olamadı.

Balo elbisesi-giydiğinde bir tanrıça kadar zarif ve durgundu, yatakta en cezbedici kadından daha kıskırtıcı ve rüzgârda uçuşan saçları ve altına topladığı çıplak bacaklarıyla çimenlerin üzerinde otururkenki hali dahi bir düşesi andırıyordu.

Yalın ayak bir düşes. Kendi düşesi. Hem Tanrı'nın hem de insanın kanunuyla onun olan bir düşes.

Tüy kalemini attığı yerden alan Jordan, zihnindeki tüm düşünceleri defederek kendini işine verdi ve hayatında ilk defa işlerinin içinde kaybolup gitmedi.

Tıpkı dün Alexandra'nın nereye gittiği konusunda yalan söylemesini unutamadığı gibi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Jordan'ın bir zamanlar değnek tehdidiyle derslerini çalıştığı odanın penceresinden güneş ışığı giriyordu. Topuzunun arkasında dikilen bir tutam saç düzelden Alexandra odanın uzun duvarını boylu boyunca kaplayan raftaki kitaplara göz gezdiriyordu. Az sonra bekçinin evinde toplanacak çocuklara okuma yazma öğretmek için kullanabileceği, basit okuma kitapları arıyordu.

Jordan'a ait olduğunu düşündüğü esclere göz gezdirdikçe Alexandra'nın içi hayranlık ve saygıyla kabarıyordu. Platon, Sokrates, Plutarkhos ve daha önce adını dahi duymadığı nice filozofun deri kaplı kalın ciltleri birbiri ardına sıralanmıştı. Mimari, Avrupa tarihi, Avrupa hükümdarlarının hayatları ve başarıları hakkında ayrı ayrı bölümler vardı. Kitaplar sadece İngilizce değil, Latince, Yunanca ve Fransızca dillerinde de yazılmıştı. Matematik Jordan'ın özel ilgi alanına giriyor olmalıydı. Kitaplar o kadar çok çeşitli ve başlıkları o kadar garipti ki Alexandra neyle ilgili olduklarıyla ilgili ancak tahminde bulunabiliyordu. Coğrafya kitapları, kâşiflerin kitapları, antik uygarlıklar hakkında kitaplar... Dedesinin sözünü ettiği her şey hakkında kapsamlı bir birikim vardı.

Son kitaplığın sonuna vardığında Alexandra aradığı okuma kitaplarını buldu. Hafifçe gülümseyerek iki tanesini seçti.

Kitaplar ve yazı tahtasını kolunun altına sıkıştırarak ahşap zeminde yavaşça yürümeye başladı. Bir yıl önce bu odaya girdiğinde kendine eşlik eden nostalji ve kasvet duyguları sanki buradan hiç ayrılmamışlardı.

Jordan nasıl olmuştu da bu odada yıllarını geçirebilmişti. Alexandra, derslerine güneşli bir odada ya da dışarıda çalışmaya alıştı. Dedesi öğrenmekten keyif alırdı ve kendine de bu sevgiyi aşılamıştı.

Öğretmen masasına bakan sıralara baktı. Parmak ucunu J.A.M.T. harflerinin üzerinde sevgiyle gezdirdi.

Bu harfleri ilk gördüğü zaman Jordan'ın öldüğünü düşünüyordu. Bu zamanlarda yaşadığı yalnızlık ve mutsuzluğu hatırladı fakat artık üzülecek bir şey yoktu. Şu anda kocası alt katta çalışmakla meşguldü. Canlı, diri ve yakışıklıydı. Sulu bir mezarda yatmıyor, bronz cildini ortaya çıkaran kar beyazı bir gömlek, uzun ve kaslı bacaklarını ortaya çıkaran bej rengi bir binici pantolonu giymiş, çalışma masasında oturuyordu.

Bir zamanlar olması için dua ettiği gibi canlı, sağlıklı. Ve yanı başındaydı. Tanrı dualarını kabul etmişti. İçi derin bir minnettarlık duygusuyla doldu. Hem Jordan'ı geri yollamış, hem de âşık olduğu bu nazik, despot, şefkatli, zeki ve zaman zaman şüpheli olabilen adamı anlamasına yardımcı olmuştu.

Kendini düşüncelere kaptıran Alexandra ağır ağır kapıya doğru ilerledi. Tam kapıyı kapatırken sert bir şeyin düştüğünü ve ahşap zeminde yuvarlandığını duydu. Kapıya dayanan bir şeyi düşürdüğünü fark eden Alexandra arkasını dönerek dehşet ve nefretle yere düşen cilalı kalın değneğe baktı.

Bu şeytani şeye, gözlerinden mavi alevler saçarak bakan Alexandra'nın içinde bunu kullanan isimsiz hocaya fiziksel zarar verme isteği kabardı. Sonra arkasını dönerek odadaki bu hayali hocanın yüzüne kapıyı çarptı. Değneği, koridordan geçen hizmetçinin eline tutuşturarak, "Yak bunu," dedi.

Dük, çalışma odasının penceresinden elinde kitaplarla

ahıra doğru giden Alexandra'yı izliyordu. Onu hemen yanına çağırıp günün geri kalanını birlikte geçirmeyi teklif etmek istedi. Onu şimdiden özlemişti.

İki saat sonra dükün kâtibi Adams, Sör George Benrtley'e yollanacak mektubun geri kalanını yazmak için elinde tüy kalemi hazır bekliyordu. Her akşamüzeri olduğu gibi çalışma odasında dikte işlemi için bekleyen Adams, bugün her zamankinden farklı olarak ağzı şaşkınlıktan açık kalmış bir halde düke bakıyordu. Dük hızla mektubu yazdırdığı sırada, önce yavaşlamış sonra da duraksayarak pencereden dışarı bakakalmıştı.

Dükün tüm akşamüzeri boyunca süren konsantrasyon bozukluğu üzerine Adams, bu sessizliğin azat edildiği anlamına gelip gelmediğini anlamak için tereddütle boğazını temizledi.

Jordan, bir türlü toparlayamadığı dikkatini masmavi gökyüzündeki bulutlardan çekti ve zorlukla doğruldu. Kâtibine bakarak, "Nerede kalmıştım?" diye sordu.

"Sör George'un mektubunda," dedi Adams. "Kale'nin son yolculuğunun kârının nereye yatırılacağı konusunda talimat veriyordunuz."

"Elbette," dedi Jordan gözlerini tekrar pencereden yana dikerek. Savaş arabasına benzeyen bir bulut şekil değiştirerek devasa bir martıya dönüştü. "Ona *Martı*'yı, yani *Valkür*'ü denize açılmaya hazır hale getirmesini söyle."

"*Valkür* mü dediniz ekselansları?"

Dükün bakışları pencereden tekrar Adams'ın afallamış suratına kaydı. "Evet, öyle demedim mi?"

"Öyle dediniz, ama bir önceki paragrafta Sör George'un *Dört Rüzgâr*'ı hazırlamasını söylemişsiniz."

Adams, patronunun soylu suratına yerleşen keskin utanç ifadesini şaşkınlıkla izledi. Dük, "Bugünlük bu kadar yeter Adams. Yarın akşamüzeri kaldığımız yerden devam ederiz," diyerek konuyu geçiştirdi.

Adams patronunun son sekiz yıldır ikinci kez bir işi er-

teletmesini- ilki amcasının defni yüzündendi- gizlice ve şaşkınlık içinde izlerken Jordan, "Hayır, yarın akşamüzeri de değil," dedi.

Kapıya doğru ilerlemekte olan Adams hayreti daha da artmış bir halde arkasını dönüp sorgulayıcı bir yüz ifadesiyle patronuna bakınca düğ, "Akşamüzeri için birine söz verdim," diye açıkladı. "Pikniğe gideceğim."

Adams yüzündeki sakinliği kaybetmemek için yoğun çaba sarf ederek düğü başıyla selamladı ve odadan çıktı. Sonra arkasını döndü ve sandalyeye takılıp düştü.

Huzursuzluğunu, uzun süredir kapalı alanda kalmaya bağlayan Jordan evden çıktı ve ahıra yürümeye başladı fakat Smarth'ın hemen dışarı fırlayıp at isteyip istemediğini sorması üzerine vazgeçerek yolunu değiştirdi ve ormanın diğer ucundaki, Alexandra'nın ders verdiği eve giden patıkaya girdi.

Birkaç dakika sonra kulağına şarkı sesleri gelmeye başladı. Evin basamaklarından çıkarken şarkıların daha önce zannettiği gibi "zaman kaybı" olmadığını ve Alexandra'nın harfleri öğretmek için yarattığı neşeli bir melodi olduğunu düşündü. Ellerini ceplerine sokarak kapı eşiğinden karısının şakıyan sesini dinliyor ve şaşkınlık içinde etrafına bakınıyordu.

Çocuklar ve yetişkinler yerlere oturmuş, tüm dikkatlerini Alexandra'ya vermiş bir halde şarkı söylüyorlardı. Jordan, dikkatlice bakınca, öğrencilerden ikisinin kiracılarının karıları olduğunu ve yaşlı bir adamın da baş kâhyasının dedesi olduğunu fark etti. Geri kalanların kim olduğunu ya da çocukların kimin olduğu konusunda ise hiçbir fikri yoktu.

Fakat oturanlar onu tanımışlardı ve yaşça büyük çocukların şarkı söylemeyi kesip kardeşlerini uyarmasıyla şarkı, ahenksiz bir şekilde sessizliğe gömüldü. Birkaç adım ötesinde ayakta duran Alexandra, başını gülümseyerek yana eğdi. Şarkıyı kesmelerinin sebebini yanlış yorumlayarak, "Bugünkü bu kadar yetti mi?" diye sordu. "Öyleyse dersimizi gele-

cek cuma tekrar görüşene kadar hatırlamaya değer bir fikirle bitirelim." Öğrencilerini çıkışta uğurlamak için kapıya doğru ilerlerken, "Tüm insanlar eşittir," dedi. "Önemli olan kimin oğlu ya da kızı olduğunuz değil, erdem sahibi olup olmadığıdır." Tam arkasını dönecekken Jordan'a çarptı.

Ayağa kalkıp kendisine korkuyla karışık bir saygıyla bakan köylülere aldırmadan, "Tam söyleyecek şeyi bulmuşsun," dedi Jordan alayla. "Böyle laflar anarşiyi körükler."

Jordan kapı eşiğinden çekildi ve köylüler bu hareketin azat edildikleri anlamına geldiğini fark edip hızla dışarı çıktılar.

Alexandra, çok sevdiği, arkadaş canlısı öğrencilerinin suçlu gibi başlarını eğerek odadan çıkmaları ve evin arka tarafındaki ormanlık alana kaçışmalarını şaşkınlıkla izledi. "Sana hiçbir şey demediler."

"Çünkü ben de onlara hiçbir şey demedim."

"Neden demedin?" diye sordu Alexandra tereddütle. Jordan'ın bu beklenmedik ziyaretinden aldığı keyif tüm bunları önemsiz kılıyordu.

"Diğer toprak sahiplerinin aksine benim atalarım kiracılarla samimiyet kurmazlardı," dedi Jordan kayıtsızca.

Birden Alexandra'nın zihninde, içinde yaşadığı koca arazide kimseyle arkadaşlık kurmasına izin verilmeyen yalnız bir oğlan çocuğu görüntüsü canlandı. Kocasına dönen Alexandra'nın gözleri şefkatle doldu. Onu kalbindeki sevgiyle boğmak istedi. Kolunu onunkinden geçirerek, "Böyle bir sürpriz beklemiyordum doğrusu. Sizi hangi rüzgâr attı buraya?" diye sordu.

Seni özledim, diye içinden geçirdi Jordan. "İşim erken bitti," diye yalan söyledi. Karısının elini tutarak onunla birlikte gölün öteki yakasındaki kameriyeye yürüdü. "Hawthorne'daki en sevdiğim yer burası." Omzunu kameriyenin çatısını taşıyan beyaz sütunlardan birine yasladı. Jordan ellerini ceplerine sokarak etrafa göz gezdirdi ama Alexandra'nın ektiği çiçekleri görmedi. "Çocukluk ve gençlik çağımda burada geçirdiğim zamanları toplayam herhalde bir ömür eder."

Evli olduğu gizemli yakışıklının sonunda açılmaya başladığını gören Alexandra gülümsedi. "Buraya ilk geldiği zaman benim de Hawthorne'daki en sevdiğim yer burasıydı. Buradayken ne yapardın?" Kameriye'nin parlak renkli yastıklarının üzerine yatıp Jordan'la ilgili olmayacak umutsuz hayaller kurduğu günleri anımsadı.

"Çalışırdım," dedi Jordan donuk bir şekilde. "Ders odasını pek sevmezdim. Öğretmenimi de öyle."

Alexandra babası tarafından, istisnasız her konuda başarılı olmaya zorlanmış bir çocuğu zihninde canlandırırdı ve gülümsemesi kayboldu.

Jordan onun mavi gözlerinde ışıldayan şefkati gördü ama bunun neden kaynaklandığına dair bir fikri yoktu. "Sen ne yapardın buraya geldiğinde?"

Alexandra sıkıntıyla omuz silkti. "Hiç, hayal kurardım."

"Ne hakkında?"

"Her zamanki şeyler." Jordan'ın ormanın önündeki açıklığa doğru şaşkınlıkla bakmasıyla bunu açıklamaktan kurtulmuş oldu. Jordan doğrulup açıklığa doru ilerlerken "Onlar da ne?" diye sordu. Doğrudan mermer mezar taşının önüne gitti ve üzerinde yazanları okudu.

JORDAN MATTHEW ADDISON TOWNSENDE
12. HAWTHORNE DÜKÜ
DOĞUM 27 HAZİRAN 1786
ÖLÜM 16 NİSAN 1814

Yüzünde gülünç bir tiksinti ifadesiyle Alexandra'ya dönerek, "Demek Anthony bana burayı uygun gördü, öyle mi? Demek beni aile mezarlığına layık görmedi."

Alexandra kendi mezarını gören bir insandan duymayı beklemediği bu tuhaf yoruma güldü. "Merak etmeyiniz. Aile mezarlığında da bir anıtımız var. Ama ben – yani biz – buranın sizi hatırlamak için güzel bir yer olduğunu düşündük." Alexandra, Jordan'ın açıklığın üzerince ekilmiş çiçekler üzeri-

ne bir şeyler söylemesini bekledi. Jordan bir şey demeyince, "Dikkatinizi çeken bir farklılık var mı?" diye sordu.

Jordan karısının yarattığı güzelliğe kayıtsız kalarak, "Yo, bir şey mi değişti?" diye sordu.

Alexandra gülmeye başladı. "Koca bir bahçe dolusu çiçeği nasıl görmezden gelebilirsiniz?"

"Çiçek mi?" dedi ilgisizce. "Ha, evet gördüm," diye ekleyerek arkasını döndü.

"İnanayım mı?" diye takıldı Alexandra. "Arkanıza bakmadan çiçeklerin hangi renk olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Jordan karısına muzip bir bakış attı ve elinden tutarak eve doğru yürümeye başladı. Az sonra, "Sarı?" demeye cüret etti.

"Pembe ve beyaz."

"Yine de yaklaştım."

Geri dönerken, evin yanındaki çiçek yataklarında tüm güzellikleriyle açılmış güllerin karışık olmayıp renklerine göre ayrıldığını ve pembe olanların karısının dudaklarını anımsattığını fark etti. İçinde daha önce hiç duymadığı bir duygusallığının uyanmaya başladığını gören Jordan, kendine hayret ederek Alexandra'ya baktı. Doğum gününe beş gün kalmıştı. Alexandra'nın az önce mermer mezar taşında doğum gününe dikkat edip etmediğini merak ediyordu.

Alexandra'nın bir öpücükle doğum gününü kutladığının hayalini kurdu. Birden Alexandra'nın doğum gününü hatırlamasını ve ufak da olsa kendine önem verdiğini gösteren bir hediyeyle kutlamasını istedi. Dikkatli bir umursamazlıkla, yaşılanıyorum, diye düşündü.

Alexandra'ysa bulduğu fikrin coşkusuyla için için seviniyor, heyecanından patlamamak için kıvranıyordu.

Jordan, Alexandra'nın doğum gününü umursamadığını düşünmüş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Oysaki o, âşık bir oğlan gibi, sevgilisinin sembolik bir sevgi gösterisinde bulunmasını istiyordu.

Kabul salonuna girer girmez Jordan, karısının yanından

aynılıp kâhyasını çağırmaya yeltendi ama Alexandra'nın sesi onu durdurdu. "Lordum."

"Jordan!" diye uyardı dük sertçe.

"Jordan," dedi Alexandra gözlerinin içi gülümseyerek. Dük, onu kollarına çekmemek için kendini zor tuttu. "Yarın dere kenarında piknik yapma planımız hâlâ geçerliliğini koruyor mu?" Jordan başını evet anlamında salladığında, Alexandra anlatmaya başladı. "Sabahleyin halletmem gereken birtakım işler var. Bekçinin karısı Bayan Little bir oğlan çocuğu doğurdu. Ona bir hediye vermem gerek. Başka işlerim de var. Sizinle derede buluşsak olur mu?"

"Olur."

Devamlı karısının yanında olma isteğinin gittikçe kabarması, Jordan'ı dehşete düşürüyordu. O gece ne akşam yemeğinde karısına katıldı, ne de yatağına çağırdı. Bunların yerine geniş yatağında ellerini başının altına koyarak tavanı seyretti. Alexandra'nın yanına gitmemek için büyük bir mücadele veriyordu. Şafak söktüğünde hâlâ uyumamıştı. Kafasında Alexandra'nın yatak odasının yeni düzeni üzerindeki son rötuşları yapıyordu. Daha geniş bir banyosu olmalı diye düşündü cömertçe. Daha büyük bir giyinme odasına ihtiyacı olduğu da kesindi. Bunlar yapılırsa yatak odasında yatak koyacak bir yer kalmıyordu ama sorun değildi. Sonunda gözlerini huzurla kapadı. En kötü kendi yatağında yatmasına izin verirdi.

Modernleşme söz konusuysa bazı fedakârlıklara katlanmak gerekiyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kalbi, gün boyu hazırlıklarıyla uğraştığı planın heyecanı-
la yerinde duramayan Alexandra, derenin yanındaki çayır-
lık alanda durdu ve atından indi. Jordan, yoğun düşüncelere
dalmış gözüküyordu. Alexandra bugün Tonyler'e yaptığı kısa
ziyaret için suçluluk ya da endişe hissetmiyordu. Nasıl olsa
Jordan yarın sebebini öğrendiğinde bunu dert etmeyecekti.

Gür çimenlerin arasından Jordan'a doğru ilerledi. Bir
yandan onu gördüğü için seviniyor diğer bir yandan da dün
beraber yemek yemedikleri ve sevişmedikleri için tereddüt
ediyordu. Kameriyeden geri döndükten sonra Jordan'ın so-
ğuk davranmaya başladığını fark etmişti. O yüzden temkinli
yaklaşmaya karar vermişti fakat çok geçmeden bu kararından
vazgeçti. Onu seviyordu ve ona da sevmeyi ve gülmeyi öğ-
retmeyi kafasına koymuştu.

Kararlılıkla, parmak uçlarına basarak sessizce Jordan'a
yaklaştı ve elleriyle gözlerini kapadı. Geldiğini duymuş ol-
malıydı, zira yerinden bir gıdım bile oynamamıştı. "Gecik-
tin," dedi neşeli bir sesle.

"Karşı tepedeki çiçeklerin ne renk olduğunu söyle, he-
men."

"Sarı," dedi Jordan bekletmeden.

Alexandra, "Beyaz," diyerek iç geçirdi ve ellerini bıraktı.

Jordan, Alexandra'ya bakarak, "Eğer sarı demeye devam edersen, eninde sonunda tutturacağımı," dedi alaycı bir ses tonuyla.

Alexandra başını yapmacık bir çaresizlikle salladı ve Jordan'ın kıyırına serdiği örtünün üzerine oturdu. Sonra tekrar yanına giderek, "Gördüğüm en soğuk ve duygusuz insan-sın," dedi.

"Öyle mi?" Jordan karısını omuzlarından tutarak göğsüne doğru çekti. Nefesi Alexandra'nın alnındaki saçları dağıtıyordu. "Beni gerçekten soğuk mu buluyorsun?"

Jordan'ın güçlü vücudunun cinsel çekiciliğine kayıtsız kalamayan Alexandra yutkundu. Kollarıyla üzerine atılıp dün gece onu neden yanına çağırmadığını sormak istiyordu. "Tam olarak soğuk denemez," dedi. Sonra içinde kabaran bu ahlaksız arzuyu geçiştirmek için örtünün üzerine çömeldi ve sepetlerdeki yiyecekleri çıkarmaya girişti.

"O kadar mı acıktın?" diye takıldı Jordan.

Jordan'ın her an kendisini öpebileceğini hisseden Alexandra o öpmeden önce kendini toparlamaya çalışarak, "Açlıktan ölüyorum," diye yalan attı ve sepeti karıştırmaya devam etti. Onunla şakalaşıp samimiyet kurmak bir şey, ama Jordan'ın onu her öpmek isteyişinde onun kollarına atılmak başka bir şeydi. İlkini yapmakta ne kadar özgürse ikincisini yapmaktan o kadar imtina etmeliydi, özellikle de dün gece onu böylesine ihmal etmişken. Sanki tüm hayatı buna bağlıymışçasına, sağında duran Jordan'a hiç bakmadan, tüm dikkatini vererek tabak, çatal ve bıçakları mükemmel bir simetrik düzende dizmeye gayret ediyordu.

Kar beyazı keten peçeteleri düzeltmek için öne uzandığında Jordan elini kaldırarak yanağına düşmüş saç buklelerini geriye itti. Kadife sesiyle, "Saçların çok güzel," diye iltifat edince Alexandra'nın yüreğini hoplattı. "Saçların güneş ışığında bal gibi parlıyor, cildin şeftali tüyü gibi yumuşacık."

Alexandra işi şakaya vurdu. "Anlaşılan aç olan sadece ben değilim."

Jordan karısının bu incelikli sıyrılışını kıkırdayarak takdir etti ama yine de elini yanaklarından çıplak koluna doğru indirmeye devam etti. "Kıracılar sana içecek bir şey vermediler mi?"

"Bayan Scottsworth bir şeyler ikram etti ama Bayan Tilberry mutfak olarak kullandıkları bölümdeydi. O yüzden kabul etmedim." Gelinini hiç durmadan ezen sivri dilli Bayan Tilberry aklına gelince Alexandra memnuniyetsizlikle yüzünü kınıştırdı.

Jordan ısrarcı bir biçimde, inatla peçeteleri dizmekle uğraşan Alexandra'nın elini çekistiriyordu. Sonun Alexandra pes etti ve yüzünü Jordan'a çevirip onun ıhtırasıyla bakışıyla yüzleşti.

"Bayan Tilberry Bayan Scottsworth'un mutfağında ne arıyormuş?" diye sordu dudaklarını Alexandra'nunkilere daha da yaklaştırmak.

"Elinde değnek, kazanın başında büyü yapıyormuş," diye takıldı Alexandra titrek sesiyle.

"Büyü mü yapıyormuş?" diyen Jordan kıkırdamayı bastı. Alexandra'yı omuzlarından tutarak tek ve hızlı bir hareketle onu yere yatırıp üzerine uzandı. "Eğer buralarda bir büyücü varsa o da sensin."

Kendisine arzuyla bakan bir çift gri gözün büyüüne kapılan Alexandra, hem kendini Jordan'ın öpücüklerine bırakmak istiyor hem de onun her istediğinde kendini böyle kolayca elde edebilmesine içerliyordu. Jordan tam başını eğdiği sırada yüzünü hafifçe döndürdü. Böylece Jordan'ın dudakları ancak yanağına gelebildi. Kocasının cesareti kırılmamışa benziyordu. Dudaklarını, karısının yanağından başlayarak hassas kulak memelerine kadar çıkardı. Birden kulağının içine uzattığı dili, Alexandra'nın tüm vücudunun zevkle gerilmesine neden oldu. Ne diyeceğini bilemeyen Alexandra, "Acıktım," dedi tekrardan.

"Ben de," diye manidar bir karşılık verdi Jordan. Alexandra'nın kalbi gülm gülm atmaya başladı. Jordan başı-

nı kaldırarak karısının süzgün mavi gözlerine baktı. "Sarıl bana."

"Yemekten sonraya ne dersin? Gücüm yerine gelmiş olur," diye onu oyalamaya çalışan Alexandra'nın aldığı tek cevap karşı koyulmaz bir emir gibi karşısına dikilen bir "Şimdi," oldu.

Alexandra bitkin bir nefes alarak elleriyle Jordan'ın geniş omuzlarını sardı. Sonra kollarını daha da sıkılaştırarak onu kendine doğru çekti. Ama içinde ansızın köpüren arzudan korkarak geri çekildi.

"Şimdi," dedi Jordan tekrar fısıltıyla. Dudaklarının arasında bir şanti bile yoktu.

"Önce bir kadeh şarap almaz mıydınız?"

"Şimdi."

Alexandra, çaresizlik ve teslimiyet dolu bir inlemeyle ellerini kocasının ensesinde birleştirdi ve arzuyla dudaklarını kendininkilere yapıştırdı. Başlangıçta öpücük tatlı bir selamlaşma gibiydi. Fakat uzadıkça daha fazlasını arzulayarak birbirlerine kenetlendiler. Jordan'ın dili Alexandra'nın dudaklarını arasından içeriye girip çıkınca Alexandra'nın arzuları kabardı... Sonra açlık, tutku ve şiddetle tekrar öpüşmeye başlayınca şehvetle kendilerinden geçtiler.

Jordan karısının elbisesinin önünü açtı ve iç gömleğini aşağı çekerek göğüslerini açığa çıkardı. Elleriyle göğüslerini kavrayarak başparmaklarıyla göğüs uçlarının etrafında daireler çizerek yumuşak pembeliklerin sert tomurcuklara dönüşmesini sağladı. Hemen ardından başını eğerek az önce başparmağının dolandığı yerleri dudaklarının arasına aldı ve Alexandra zevkten inleyene kadar diliyle okşadı. Aynı ilgiyi diğer göğsünden de esirgemedi.

Jordan, en sonunda tüm giysilerini çıkarıp yanına uzandığında Alexandra zevkten kendinden geçmişti. Jordan dirseğinin üzerine uzanarak, "Sana doyamıyorum," diye fısıldadı. Alexandra'nıninkilere diktığı gözleri şehvetle kabarmış, elleri karısının bacaklarının arasındaki üçgene gitmişti. Gözlerini

ayırmadan Alexandra'nın uyluklarını araladı ve parmaklarını nemli sıcaklığa daldırdı. Alexandra zevkle debelendi ve tüm bedeni Jordan'ın eliyle şahtanan bir yay gibi gerildi fakat Jordan yine de elini çekmedi. Alexandra sarsılıyor, inlemelerinin sesi yükseliyor, elleri Jordan'ın kaslı kollarında gidip geliyordu. Jordan'ı omuzlarından tutarak üzerine doğru çekti. Maharetli elleri daha da hızlanan Jordan, Alexandra'dan bir inilti daha kopunca başını öne eğerek, "Biliyorum tatlım," dedi acıyla, "Ben de seni istiyorum."

Kendi bu zevki tatmadan önce Alexandra'yı cömertçe doruklara taşımayı ve ona bir sonraki zevk kasırgasında katılmayı planlamıştı. Fakat karısı bu fikri unutturdu. Dudaklarını Jordan'ın ateşli öpücüğünden güçlülkle koparan Alexandra, parmaklarını kocasının saçlarına geçirerek kırık bir sesle fısıldadı, "Sen içimde değilken kendimi çok yalnız hissediyordum."

Jordan paramparça bir iniltiyle ortak arzularına boyun eğdi. Kollarını Alexandra'ya dolayarak onu kendine çekti, tek ve güçlü bir hamleyle içine girdi. Alexandra kalçalarını Jordan'ın nabız gibi atan uyluklarına bastırdı. Jordan sadece zevk vermek amacıyla ağır ve ritmik hareketlerle onun bedeniyle bir olurken Alexandra da aynı sebeplerle onun hareketine uyum sağlıyordu.

Jordan bedeninin her hareketiyle *adeta, seni seviyorum*, diyordu. Atan her kalp atışı tek bir ses veriyordu, *seni seviyorum*. Alexandra'nın kasılmaları ruhunu aşka doyurdu. Alexandra'yla son kez bir vücut olurken tüm hayatını, geleceğini ve geçmişinin hüsrânını onun şefkatli benliğine bıraktı.

Her şey bittiğinde Jordan içinde taşıyabileceğinden çok daha büyük bir mutlulukla Alexandra'yı kollarında tutarak gözlerini mavi gökyüzünde süzülen pamuk bulutlara çevirdi. Artık hepsinin bir şekli ve anlamı vardı. Artık tüm hayatı bir şekil ve anlam kazanmaya başlamıştı.

Aradan geçen uzunca bir süreden sonra Alexandra tekrar bilincini kazandığında kendini Jordan'ın çıplak bedenine yapışık bir halde uzanır buldu. Jordan'ın bir eli sırtında, diğer eliyle saçlarında, genç kadının başını göğsüne dayamıştı. Alexandra başını kaldırdı, uyuşuk gözlerini açtı ve kocasına baktı. Yarı kapalı gri gözlerinde gördüğü bilgiç bakış ve dudaklarının kenarındaki tatminkâr gülüş karşısında kızardı. Gerçekinden rahat davranmış ve bunu güpegündüz yapmaktan çekinmemişti! Her türlü savunmasını aşabilen Jordan'a birden teslim olmuştu.

"Acıktım."

Jordan, genç kadının dediğini kasten tersten anlayarak, "Biraz güç toplayayım, tamam," dedi.

"Yemek istiyorum, yemek!" dedi Alexandra.

"Ha, öyle mi demek istemiştin?" dedi Jordan karısının cevabını hafife alarak. Ama yine de sırtını dönüp üstünü giyindiği sırada mahremiyetine saygı gösterdi. Kıkırdayarak, "Saçında ot kalmış," dedi ve karmakarışık olmuş buklelerinin içinden minik dal parçacıkları çıkardı.

Alexandra, Jordan'a gülümseyerek dudaklarını ısırdı ve gözlerini kaçırarak piknik yemeğini hazırlamaya başladı.

Jordan, Alexandra'nın birkaç dakikalığına yalnız kalma ihtiyacını anlayarak derenin kıyısı boyunca bir süreliğine kısa bir gezintiye çıktı. Tepenin üzerindeki çiçeklerin gerçekten de büyüleyici bir beyazlığa sahip olduklarını fark etti, koyu yeşil çimlerin üzerinde neşeli bir halı gibi serilmişlerdi.

Geri döndüğünde Alexandra elinde kristal şarap sürahisini tutuyordu. Çok rahatsız durumda hisseden insanların aşırı nezaketiyle, "Bir kadeh şarap ister misin?" diye sordu. "Tam da senin sevdiğin türden."

Jordan yere çömelerek Alexandra'nın elindeki kadchi alıp yanına koyarak Alexandra'nın gözlerinin içine baktı. "Alex," dedi usulca, "az önce aramızda olanlardan utanmanı, sıkılmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Yaptığımız yanlış, utanç verici ya da ahlaksızca değil."

Alexandra yutkundu ve gözlerini tedirginlikle etrafta gezdirdi. "Ama güpegündüz?"

"Bu akşamüzcri rahatsız edilmememiz için talimat verdim."

Alexandra'nın yanakları kızardı. "Herkes biliyor yani."

Jordan karısının yanına geçerek kolunu omzuna attı. "Elbette biliyorlar," dedi en ufak bir mahcubiyet duymadan, "Nihayetinde varis ancak böyle yapıyor."

Alexandra, Jordan'ı şaşırtarak yüzünü onun göğsüne yasladı, ince omuzları kahkahayla sarsılıyordu. Alexandra'nın yüzünü görmeye çalışarak çenesini indirdi. "Komik bir şey mi dedim?"

Alexandra'nın gülüşü Jordan'ın gömleğinde boğuldu. "Hayır. Mary Ellen'in uzun zaman önce dediği bir şey aklıma geldi de. Bebeklerin nasıl dünyaya geldiğiyle ilgili. O kadar saçmaydı ki ona inanmamıştım."

"Sana ne demişti ki?"

Alexandra yüzünü Jordan'ın yüzüne kaldırdı. "Gerçeği!"

Kahkahaları vadi boyunca yankılandı.

Yemekleri bittiğinde Alexandra, "Yeterince şarap içtin mi yoksa biraz daha koymamı ister misin?" diye sordu.

Jordan arkasını dönerek az önce yanlışlıkla devirdiği kadehini aldı. "Hayır," dedi gülümseyerek, "Ama senin böyle hizmet etmen hoşuma gidiyor."

Alexandra balıklarını ayırmadan sessizce ve utangaç bir şekilde gerçeği itiraf etti. "Benim de hoşuma gidiyor."

Faytonda eve dönerken Alexandra aklını tutkulu sevimlilerinden ve onun ardından yemek yerken aralarında oluşan sessiz duygusallıktan alamadı. "Dokun bana demişti," Jordan, "Bana dokunman hoşuma gidiyor." Jordan acaba sevimledikleri zamanlarda da mı ona dokunmasını istiyordu? Sosyete içinde bazı kadınlar kocalarıyla konuşurlarken kollarına dokunurlardı, acaba bahsettiği böyle bir şey miydi? Jordan'a içinden geldiği gibi dokunma fikri çok cazipti ama

bunun çocukça bir bağılılık olarak görülmesi ihtimali onu ürkütüyordu.

Göz ucuyla yan tarafında oturan Jordan'ı süzdü. Acaba başını yavaşça omzuna yaslasa ne yapardı? En kötü uyukluyormuş gibi yapabiliirdi. Planını uygulamaya karar verdi. Alexandra gözlerini hafifçe kapadı ve başını usulca Jordan'ın omzuna yasladı. Böylece ilk defa kendi iradesiyle sevgisini göstermiş oluyordu. Jordan'ın hemen başını çevirmesi bu hareketin onu da şaşırttığını gösteriyordu. Ama nasıl karşıladığı belli değildi.

"Uykun mu geldi?" diye sordu.

Alexandra tam evet diyerek görünüşü kurtaracaktı ki Jordan'ın kolunu kaldırıp omzuna koymasıyla, "Hayır," dedi.

Böylece Alexandra ona yakın olmak istediğini açıkça göstermiş oluyordu, bedeni hafifçe kasıldı ve çarpan kalbiyle kocasının ne yapacağını kestirmeye çalıştı.

Çok beklemesine gerek kalmadı. Jordan'ın eli omzundan yüzüne doğru ilerledi ve yanaklarını okşamaya başladı.

Alexandra uyandığında ahıra varmışlardı. Jordan etraftaki hizmetçilerin gizli ve meraklı bakışlarına aldırmazlıktan Alexandra'yı uyandırdı ve gülümsedi. "Seni yordum mu?" diye sordu ve Alexandra kızarcıncı boğuk bir sesle güldü.

Alexandra elini Jordan'ın kolundan geçirdi. Eve doğru yürürlerken arkadan bir seyis ahenksiz bir şekilde mırıldanmaya başladı, bir diğeri ısıklık çaldı ve Smarth melodisini Jordan'ın hemen tanıdığı açık saçık bir türkü tutturdurdu. Jordan durdu ve sinirle arkasına baktı. Jordan'ın bakışları mırıldanmaları amansız bir şekilde durdurdu. Smarth, Jordan'ın atını dizginlerinden tutup ahıra çekti ve seyis de yabasıyla tekrardan samanlara girdi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Alex.

"Birilerine fazla para ödüyorum galiba," dedi Jordan şaşkınlık ifadesiyle. "Çok neşeliler."

“En azından artık havada müzik olduğunu anlıyorsunuz,” dedi Alexandra saygısız bir gülümsemeye.

“Seni cadaloz,” dedi Jordan geniş bir sırtımayla. Arna yüzünü Alexandra’nın yüzünde tuttuķ  ifadesi ciddileşti ve *Seni seviyorum*, diye geçirdi içinden.

Söylenmesi gerekip de söylenmeyen bu sözler neredeyse beynini par alayacaktı. Alexandra’nın da bu sözleri duymaya ihtiya ı olduğunu görebiliyordu.

Bu gece söyleyeceğim diye düşündü. Alexandra’nın daha önce hiç duymadığı bu sözleri yataktayken söyleyecekti. Alexandra’ya karşı açtığı bahsi kapatacak ve onunla kalmasını isteyecekti. En az kendisi kadar, bu neşeli, tatlı ve büyüleyici kızın da orada kalmak istediğini biliyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu yumuşak sesiyle.

“Bu gece söylerim,” diye söz verdi Jordan. Kolunu Alexandra’nın beline sararak, onu kendine çekti ve evlerine doğru yürüdüler. Huzurlu bir hi imde dingin bir gezintiden dönen geri dönen iki aşık gibi.

Bahçelerin girişindeki, geniş g l kaplı kemere bakan Jordan hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Ömründe ilk defa kemerden sarkan g llerin kırmızı olduğunu fark etmişti. Parlak ve capcanlı bir kırmızı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Alexandra'nın yanından ayrılmak istemeyen Jordan, ona yatak odasına kadar eşlik etti. "Akşamüzeri sefası hoşuna gitti mi prensesim?"

Alexandra'nın gözleri bu tatlı sözler karşısında bir çift zümrüt gibi parıltıdı. "Hem de nasıl."

Jordan onu öptü ve biraz daha oyalanmak için bir sebep arayarak bitişikteki kapıya yöneldi. Tuvalet masasının yanından geçerken Alexandra'nın dedesinin saatini gördü ve kadife kılıfında duran bu ağır altın saati incelemek için duraksadı. Saati kayıtsız bir biçimde eline alarak, "Sen de dedenin resmi var mı?" diye sordu.

"Hayır. Ondan yadigâr sadece saati kaldı."

"Olağanüstü bir parça."

"Olağanüstü bir adamdı," dedi Alexandra. Bunu öyle kibar bir şekilde söyledi ki gözlerindeki gizli gülümsemeyi maskelemeyi başardı.

Alexandra'nın gülüşünün farkında olmayan Jordan saate bakmayı sürdürdü. Bir yıl önce bu saati sanki hakkıymışçasına önemsemeden almıştı. Şimdi tekrar sahip olmak istiyordu. Hem de her şeyden daha çok. Alexandra, ona bir zamanlar baktığı gibi hayranlık ve sevgiyle bakarak ve saate

gerçekten layık olduğunu düşündüğü için bu saati ona tekrar vermeliydi.

"Dedemin felsefe bilgisine hayranlık duyan bir İskoç konunun hediyesi idi," dedi Alexandra.

Jordan saati yerine koyarak arkasını döndü. Karısının güvenini kazanması biraz daha sürecekti ama mutlaka bir gün kendini bu saate layık bulacağını biliyordu. Diğer bir yandan, doğum günümde de verebilir, diye düşündü için için gülümseyerek. Tabii bunun için doğum gününün dört gün sonra olduğunu fark etmesi gerekiyordu. "Çok güzel bir saat," diye tekrarladı Jordan. "Zaman hakikaten çabuk akıyor. Sen fark etmeden bir yıl daha geçiveriyor. Akşam yemeğinden önce salonda görüşürüz."

Jordan aynaya doğru eğilerek tıraşının düzgün olup olmadığını kontrol etti. Az sonra Alexandra ile buluşacağı için fevkalade neşeli bir ruh hali içinde şahsi uşağına bakarak sırttı ve şakacı bir tonla ona takıldı. "Ee, Mathison, ne diyorsun? Sence bu tıraş leydimin iştahını kaçırır mı?"

Normalde suskunluğunu bozmayan efendisinin birden böyle arkadaşça seslenmesiyle afallayan Mathison cevap vermeden bir iki kere öksürerek boğazını temizlemek zorunda kaldı. Elinde Jordan'ın kusursuz siyah gece ceketini tutarak, "İnce zevklere sahip olan ekselansları, bu geceki görünüşünüzden elbette hoşnut kalacaktır," dedi.

Jordan, ince zevklere sahip karısının elinde oltayla ağacın tepesinde tünemişini aklına getirerek sırttı. Mathison'ın tuttuğu ceketi giyerken, "Söylesene Mathison, bahçedeki kemerin üzerindeki güller ne renk?" diye sordu.

Dükün tavrının şokunu atlatamayan Mathison, konunun birden değişmesi karşısında iyice sersemleyerek, "Güller mi ekselansları? Hangi güller?" dedi.

Jordan, eliyle hizmetçisinin sırtını kardeşçe sıvazlayarak,

“Senin acilen bir eşe ihtiyacın var,” dedi. “Sen benden de kötüymüşsün. Ben en azından güllerin olduğunu...” Jordan, Higgins’in, “Ekselansları, ekselansları!” diye etrafı velveleye vererek kapıyı kırarcasına vurmasıyla lafını yarıda kesti.

Mathison'u yollayan Jordan, kapıyı bir hışımla açtı ve kâhyasını öfkeyle süzdü. "Zorun ne? Ne bağıryorsun?"

“Nordstrom! Uşaklarınızdan biri, ekselansları,” dedi Higgins. O kadar kendini kaybetmişti ki Jordan’ı ceketinin kol-
larından tutup çekiştirerek koridora çıkardı ve kapıyı kapattı.
“Garip bir şey olduğunda Fawkes’a haber ver demiştiniz. Bay
Fawkes sizi acilen çalışma odanızda görmek istiyor. Hemen.
Kimseye söylemememi söyledi. Sadece ben ve mutfaktan
Jean biliyor bu fena...”

Jordan, "Sakin ol!" diye bağırdı ve aceleyle kırmızı halılı merdivene doğru yöneldi.

Masasına oturan Jordan, dedektifin de karşısına oturmasını beklerken lafa girdi. "Mesele nedir, Fawkes?"

“Anlatmaya başlamadan önce,” diye başladı Fawkes ihtiyatla, “Sormam gereken bir soru var ekselansları. Evin önünde piknik sepetlerini arabaya yüklediğiniz andan itibaren gün boyu şarap sürahiyle kim ilgilendi?”

Uşakla ilgili bir açıklama beklerken şarapla ilgili bir soruya muhatap kalan Jordan, "Şarap mı?" diye tekrarladı. "Karım. Bana bir kadeh şarap koymustu."

Dedektifin ela gözleri hüznümlü bir ifadeyle karardı, sonra bu ifadeden kurtularak sordu. "İçtiniz mi?"

"Hayır, kadeh yere dövrildi."

"Anlıyorum. Ve karınız da içmedi değil mi?"

"Hayır," dedi Jordan. "Sanırım bu şeye bir tek benim mi-
dem dayanabiliyor."

"Piknik alanına varana kadar sepeti hiç başıboş bıraktınız mı? Ahırda ya da bir evde?"

"Hayır," dedi Jordan. Uzayan soruların, Alexandra'yla buluşmasını geciktirdiği için sıkılmış ve öfkelenmeye başla-

gerçekten layık olduğunu düşündüğü için bu saati ona tekrar vermeliydi.

“Dedemin felsefe bilgisine hayranlık duyan bir İskoç kontunun hediyesiydi,” dedi Alexandra.

Jordan saati yerine koyarak arkasını döndü. Karısının güvenini kazanması biraz daha sürecekti ama mutlaka bir gün kendini bu saate layık bulacağını biliyordu. Diğer bir yandan, doğum günümde de verebilir, diye düşündü için için gülümseyerek. Tabii bunun için doğum gününün dört gün sonra olduğunu fark etmesi gerekiyordu. “Çok güzel bir saat,” diye tekrarladı Jordan. “Zaman hakikaten çabuk akıyor. Sen fark etmeden bir yıl daha geçiveriyor. Akşam yemeğinden önce salonda görüşürüz.”

Jordan aynaya doğru eğilerek tıraşının düzgün olup olmadığını kontrol etti. Az sonra Alexandra ile buluşacağı için fevkalade neşeli bir ruh hali içinde şahsi uşağına bakarak sırtı ve şakacı bir tonla ona takıldı. “Ec, Mathison, ne diyorsun? Sence bu tıraş leydimin iştahını kaçırır mı?”

Normalde suskunluğunu bozmayan efendisinin birden böyle arkadaşça seslenmesiyle afallayan Mathison cevap vermeden bir iki kere öksürerek boğazını temizlemek zorunda kaldı. Elinde Jordan’ın kusursuz siyah gece ceketini tutarak, “İnce zevklere sahip olan ekselansları, bu geceki görünüşünüzden elbette hoşnut kalacaktır,” dedi.

Jordan, ince zevklere sahip karısının elinde oltayla ağacın tepesinde tünemişliğini aklına getirerek sırtı. Mathison’ın tuttuğu ceket giyerken, “Söylesene Mathison, bahçedeki kemerin üzerindeki güller ne renk?” diye sordu.

Dükün tavrının şokunu atlatamayan Mathison, konunun birden değişmesi karşısında iyice sersemleyerek, “Güller mi ekselansları? Hangi güller?” dedi.

Jordan, eliyle hizmetçisinin sırtını kardeşçe sıvazlayarak,

"Senin acilen bir eşe ihtiyacın var," dedi. "Sen benden de kötüymüşsün. Ben en azından güllerin olduğunu..." Jordan, Higgins'in, "Ekselansları, ekselansları!" diye etrafı velveleye vererek kapıyı kırarcasına vurmasıyla lafını yarıda kesti.

Mathison'u yollayan Jordan, kapıyı bir hışımla açtı ve kâhyasını öfkeyle süzdü. "Zorun ne? Ne bağıırıyorsun?"

"Nordstrom! Uşaklarınızdan biri, ekselansları," dedi Higgins. O kadar kendini kaybetmişti ki Jordan'ı ceketinin kollarından tutup çektiştirerek koridora çıkardı ve kapıyı kapattı. "Garip bir şey olduğunda Fawkes'a haber ver demıştiniz. Bay Fawkes sizi acilen çalışma odanızda görmek istiyor. Hemen. Kimseye söylemememi söyledi. Sadece ben ve mutfaktan Jean biliyor bu fena..."

Jordan, "Sakin ol!" diye bağırdı ve aceleyle kırmızı halılı merdivene doğru yöneldi.

Masasına oturan Jordan, dedektifin de karşısına oturmasını beklerken lafa girdi. "Mesele nedir, Fawkes?"

"Anlatmaya başlamadan önce," diye başladı Fawkes ihtiyatla, "Sormam gereken bir soru var ekselansları. Evin önünde piknik sepetlerini arabaya yüklediğiniz andan itibaren gün boyu şarap sürahisiyle kim ilgilendi?"

Uşak'a ilgili bir açıklama beklerken şarapla ilgili bir soruya muhatap kalan Jordan, "Şarap mı?" diye tekrarladı. "Karım. Bana bir kadeh şarap koymuştu."

Dedektifin ela gözleri hüznü bir ifadeyle karardı, sonra bu ifadeden kurtularak sordu. "İçtiniz mi?"

"Hayır, kadeh yere devrildi."

"Anlıyorum. Ve karınız da içmedi değil mi?"

"Hayır," dedi Jordan. "Sanırım bu şeye bir tek benim mi-
dem dayanabiliyor."

"Piknik alanına varana kadar sepeti hiç başıboş bıraktınız mı? Ahırda ya da bir evde?"

"Hayır," dedi Jordan. Uzayan soruların, Alexandra'yla buluşmasını geciktirdiği için sıkılmış ve öfkelenmeye başla-

mıştı. "Tüm bunlar da ne demek oluyor? Nordstom adında bir uşak hakkında konuşmak istediğini sanıyordum."

"Nordstom öldü," dedi Fawkes birden. "Zehirlenmişti. Higgins beni çağırdığında böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim. Ve az önce doktor Danvers da teyit etti."

Evinde böylesine korkunç bir olayın gerçekleşebildiğini bir anda sindiremeyen Jordan, "Zehirlenmiş mi?" diye tekrarladı. "Böyle bir kaza nasıl olabilir?"

"Kaza eseri olan tek şey kurbanın kendisiydi. Zehrin asıl hedefi sizdiniz. Suikasti düzenleyenin sizi kendi evinizden öldürmeye çalışabileceğine inanmadığım için kendimi suçluyorum." Dedektif sert bir ses tonuyla devam etti. "Aslında uşağınızın ölümünden ben sorumluyum."

Jordan garip bir biçimde ilk olarak aklından Fawkes hakkında yanılmış olduğunu geçirdi. Fawkes'ın para kazanma güdüsüyle hareket eden biri olduğu izlenimini bir kenara bırakarak onun gerçekten de hizmet verdiği insanların canına değer veren biri olduğunu düşünmeye başladı. Sonra evinde birilerinin kendini zehirlemek istediğinin farkına vardı. Bu düşünce o kadar tiksindiriciydi ki inanmakta güçlük çekiyordu. "Daha tam olarak çözülememiş olan bir kazanın, benim hayatıma kast eden bir suikast denemesi olduğuna nasıl oluyor da bu kadar kolay kanaat getirebiliyorsun?" diye sordu öfkeyle.

"Kısa ve öz bir şekilde açıklamam gerekirse şöyle. Zehir sizin özel şarabınıza karıştırıldı. O da piknik malzemelerinizin içine yerleştirildi. Piknik sepetiniz siz döndükten sonra bulaşakçı Jean tarafından boşaltıldı. Bu esnada orada olan ve sürahinin ucunda ot parçaları gören Higgins, içine toprak girdiğini düşünerek şarabın artık içilemez olduğuna karar verdi. Öğrendiğime göre Hawthorne'da, sosyete adabı uyarınca içilmeyen şaraplar baş kâhyaya veriliyor. Ve o da ister kendi kullanıyor isterse de başkalarına veriyor, öyle mi?"

"Evet," dedi Jordan dedektifin sözlerini dikkatle takip ederek.

"Bulaşıkhanecisi, Nordstrom'ın şarap şişesini bu sabah açtığını ve bozulmadığını test ettikten sonra sürahiye doldurup sepete yerleştirdiğini söyledi. Piknik sepetini faytona yerleştiren de yine Nordstrom'muş. Higgins acele ettiğinizi ve Nordstrom'dan bir iki dakika sonra faytona bindiğinizi söyledi. Doğru mu?"

"Ben sadece atlarımı tutan seyisi gördüm."

"Şaraba zehri koyan kişinin seyis olmadığına eminim. O benim adamlarımdan biri," dedi Fawkes kendinden oldukça emin bir şekilde. Aradığımız adamın Higgins olma ihtimalini de değerlendirdim ama..."

"Higgins mi?!" Bu fikir öylesine inandırıcılıktan uzaktı ki Jordan gülmek için kendini zor tuttu.

Jordan'ın şaşırıldığını görünce bunu Higgins'den kuşku ettiği yönünde yorumlayan Fawkes, "Evet, ama o yapmadı," diyerek Jordan'ı rahatlatmak istedi. "Higgins'in böyle bir niyeti olmasını haklı çıkaracak bir sebep yok. Kaldı ki adam öldürebilecek bir yapıya da sahip değil. Nordstrom'u duyduğunda kendini kaybetti. Üzüntüden hiç durmadan ellerini sıkıp ovuşturuyordu. Bulaşıkhanecisinden bile daha kötü bir durumdaydı. Amonyak koklatmak zorunda kaldık."

Başka bir zaman olsa sert ve temkinli kâhyasının histeriye kapılmış olmasını eğlenceli bulacak olan Jordan'ın acılı gri gözlerinde eğlenceden eser yoktu. "Devam et."

"Faytonu boşaltıp piknik sepetlerini mutfağa geri getiren de Nordstrom'muş. Dolayısıyla şu halde piknik öncesi ve sonrasında sürahi ve şaraba dokunan tek kişi Nordstrom oluyor. Onun da sizi zehirleyen kişi olmadığı aşîkâr. Bulaşıkçı Jean başka kimsenin sürahiye dokunmadığına yemin etti."

Jordan, birazdan soracağı sorunun cevabının tüm dünyasını allak bullak edeceğini zerre kadar aklına getirmeden, "O halde zehir sürahiye ne zaman konmuş?" diye sordu.

"Piknikten önce ve sonra konmadığını ortaya çıkardığımızıza göre," diye devam etti Fawkes sessizce, "Piknik esnasında konulduğunu kabul etmekten başka seçeneğimiz yok."

"Saçmalık bu!" diye kükredi Jordan. "Piknikte sadece ben ve karım vardık."

Fawkes gözlerini dükten kaçırarak, "Doğru. Siz de yapmadığınıza göre... Geriye bir tek karınız kalıyor."

Jordan bir anda hiç beklenmedik derecede vahşi bir tepki verdi. Elini masaya gök gürültüsü gibi indirerek birden ayağa fırladı. Tüm vücudu öfkeyle titriyordu. "Çık dışarı!" dedi kısık ama acımasız bir sesle, "Ve seninle birlikte çalışan tüm aptalları da yanında götür. Eğer arazimden on beş dakika içinde ayrılmamış olursanız sizi bizzat ben atacacağım. Ve eğer bir daha bu asılsız iftirayı ağzına aldığını duyarsam, Tanrı şahidim olsun ki seni kendi ellerimle boğarım!"

Fawkes yavaşça ayağa kalktı ama daha diyebilecekleri vardı. Diğer bir yandan öfkeden köpüren patronuyla arasında mesafe bırakacak kadar da uyanıktı. Geriye doğru bir adım atarak, "Ne yazık ki dediklerimin asılsız iftiralar olmadığını bildirmek zorundayım," dedi.

Dere kıyısında döndüğünde Alexandra'nın sürahiyi uzatarak, "Bir kadeh şarap ister misin? Senin sevdiğin türden?" deyişini aklına getiren Jordan'ın içi tarifsiz bir dehşet duygusuyla kavruldu.

"Karınız bu sabah yine gizlice kuzeninizin yanına gitti."

Jordan, benliğinin tüm hücreleri acı, şok ve öfkeyle titrerken aklının şüphelerine boyun eğmesinin önünü kesmek için başını iki yana sallıyordu.

Jordan'ın artık söylediklerini kabullendiğini anlayan Fawkes devam etti. "Karınız ve kuzeniniz siz döndüğünüzde çoktan nişanlanmışlardı. Kuzeninizin ondan bu kadar çabuk vazgeçmesi hiç tuhafınıza gitmedi mi?"

Dük öfke ve acıyla yanan gri gözleriyle başını yavaşça Fawkes'a doğru çevirdi. Ağzını bıçak açmıyordu. Gümüş tepside brendi sürahisinin durduğu masaya doğru ilerledi, sürahinin kapağını bir kenara attı ve kadehini ağzına kadar doldurdu. İki büyük yudum aldı.

Fawkes arkasından yumuşak bir sesle sordu. "Neden böyle düşündüğümü anlatmama izin verir misiniz?"

Jordan başını hafifçe öne eğdi ama arkasını dönmedi.

"Taammüden cinayet için her zaman bir gerekçe vardır. Ve sizin durumunuzda en olası gerekçe şahsi menfaat gibi gözüküyor. Ölümünüzden en çok menfaati kuzeniniz Lord Townsende sağlayacağına göre fazladan kanıt yokluğunda dahi en muhtemel şüpheli o."

"Ne kanıtı?"

"Ona geleceğim ama önce geçen sene Morsham'da yolunuzu kesen haydutların ne paranızın peşinde olduğunu ne de sizi tesadüfen seçtiklerini söylememe izin verin. O olay hayatınıza kast eden ilk cinayet teşebbüsüydü. İkinci teşebbüs de rıhtımdan kaçırılmanız. O zamana kadar Lord Townsende'in tek bir hedefi vardı: Unvanınızı ve varlıklarınızı ele geçirmek. Ama şimdi fazladan bir nedeni daha var."

Fawkes durup bekledi ama sırtı dönük dükkân sessizliğini bozmadı. "Bu neden de hâlâ gizlice görüştüğü karınızı istiyor olması. Karınız da görüşmeye devam ettiğine göre, bu karınızın da bunu istediğini gösteriyor. Bu evlilik siz hayatıyken gerçekleşmeyeceğine göre şu anda karınızın da onun suç ortağı olduğunu varsaymamız gerek."

Fawkes derin bir nefes alarak devam etti. "Eğer hayatınızı korumaya devam edeceksem sizi ikna etmek için artık açık sözlü olmak zorundayım..."

Odanın diğer yakasındaki uzun boylu adam ses verince dedektif bunu onun gönülsüz de olsa dinlemeye razı olduğu şeklinde yorumladı. "Pekâlâ. Adamlarımın hizmetçilerinin yaptığı dedikodulardan işittiklerine göre Londra'da size yapılan saldırının olduğu gece karınız eve geri dönmemiş. Ancak ertesi sabah dönmüş. Onun o gece nerede kaldığını biliyor musunuz?"

Jordan brendisinden biraz daha içti, sırtı hâlâ dedektife dönüktü. "Hizmetçilerin katında boş bir odada uyuduğunu söylemişti."

"Ekselansları, geceleyin size ateş eden atının erkek değil de kadın olduğu düşünülemez mi?"

"Karım mükemmel bir silahşor," diye cevapladı düğ alaycılıkla. "Eğer ateş eden o olsaydı beni kesinlikle mihlardı."

Fawkes, düğ hitap etmekten çok kendi kendine mırıldanır bir biçimde, "Hava karanlıktı ve at üzerindeydi," dedi. "Belki tam ateş edecekken atı kıpırdadı. Yine de onun bu işi bizzat kendisinin yaptığından şüpheliyim. Fazla riskli... Eskiden bu işi yapmak için kiralık katiller tutuyorlardı ama şimdi işi ele almaya kararlı gözüküyorlar ki bu hem sizin için çok daha büyük bir tehlike, hem de benim işimin on kat zorlaşması demek. Bu yüzden şimdilik Nordstrom'un zehirlendiğinin farkında değilmişiz gibi davranmalıyız. Karınız ve kuzeninizin tehlikenin farkında olmadığımızı sanmalarına izin vermeliyiz. Doktor Danvers'a Nordstrom'un kalbinin kendiliğinden durduğunu söylemesi talimatını verdim, mutfak hizmetçilerini Nordstrom'un gün içinde neler yaptığı konusunda sorgularken de şarap sürahisi üzerinde çok durmadım. Dolayısıyla kimsenin ölümünün sebebinden şüphelenmesini gerektirecek bir şey yok. Eğer bu yanılsamayı sürdürür, karınız ve Lord Townsende'i sürekli gözetim altında tutarak etrafınızdaki çemberi daraltabilirsek, bir sonraki teşebbüslerinden haberdar olabilir ve onları suçüstü yakalayabiliriz. Bence, farkında olmadığımızı sandıkları için tekrar zehirleme yolunu deneyecekler. Ama denemeyebilirler de. Her halükârda artık bir daha sizden başkasının yiyebileceği bir yemeğe zehir katmayı göze alamazlar çünkü ikinci bir ölümün fazlasıyla şüphe çekeceğini tahmin edeceklerdir. Mesela şu anda içtiğiniz brendi muhtemelen güvenlidir çünkü misafirlere de ikram ediliyor. Ama karınızın siz görmeden dokunma ihtimali olan yiyecek ve içeceklerle dikkat etmelisiniz. Bunun dışında tek yapabileceğimiz izlemeye kalmak ve beklemek."

Fawkes düğün tepki göstermesini bekleyerek sustu. Ama düğ duvar gibi, kıpırdamadan duruyordu. Fawkes tereddüt

içinde arkası dönük dükün sırtına doğru selam verdi ve samimi bir mahcubiyet duygusuyla, "Gerçekten çok üzgünüm ekselansları," diyerek dışarı çıktı.

Fawkes tam odanın kapısını ardından kapatmıştı ki etrafı saran ölümcül sessizlik birden çalışma odasından gelen kuvvetli bir cam şangırtısıyla kesildi. Pencereden ateş edildiğini düşünen Fawkes hemen içeri dalmak için kapıyı açtı, ama olduğu yerde kalakaldı. Bir Fransız kralına ait altın ve kristal brendi sürahisi dükün fırlattığı duvar köşesinde, cilalı ahşap zeminin üzerinde paramparça bir halde yatıyordu. Görüşme süresince duygularını dışa vurmayan dük, geniş omuzları acıyla titreyerek ellerini açmış şömine rafından destek alarak güçlükle ayakta duruyordu.

Jordan salona girdiğinde Alexandra parlak yeşil ipek elbisesini havalandırarak arkasını döndü ve göz kamaştıran gülümsemesiyle Jordan'a baktı. Ama Jordan'ın kasılmış çenesini ve gözlerindeki soğuk parlaklığı görmesiyle gülümsemesinin donup kalması bir oldu. "Bir sorun mu var Jordan?"

Alexandra'nın yumuşacık sesiyle seslenmesiyle Jordan'ın yüzü öylesine gerildi ki yanağı seğirmeye başladı. "Sorun mu?" diye tekrarladı alayla, hakışlarını hakaret edercesine Alexandra'nın göğüsleri, beli ve kalçalarında gezdirdikten sonra tekrar yüzüne kaldırdı. Umursamaz bir alaycılıkla, "Benim görebildiğim kadarıyla yok," diye kestirip attı.

Alexandra'nın ağzı kurudu ve kalbi güm güm atmaya başladı. Sanki Jordan onu terk etmiş, onunla kurduğu tüm samimiyet ve içtenlik kaybolmuştu. Paylaştıkları kahkahalar ve yakınlık sanki hiç var olmamıştı. Panik içinde kaybettiği samimiyeti masanın üzerindeki şeri sürahisi aracılığıyla kurtarmaya çalıştı. Jordan'ın ondan bir eşe yakışır biçimde hareket etmesini istediğini biliyordu; aklına gelen tek şeyi yaptı. Ufak bir kadehe şeri doldurdu, Jordan'a uzattı ve kararsız bir gülümsemeyle, "Biraz şeri ister misin?" diye sordu.

Jordan'ın gözleri Alexandra'nın elinde tuttuğu şeri kadehine odaklanarak bir hançer gibi kısıldı. Dükün yanağında ki kas delicesine seğırtmeye başladı. Jordan yüzünü tekrar Alexandra'nın kine diktiğinde, Alexandra kocasının gözlerindeki tarifsiz şiddetin dehşetiyle bir adım geri attı. Jordan gözlerini hiç ayırmadan Alexandra'nın elindeki kadehi aldı. Daha "Teşekkür ederim," demeyi bitirmeden kadehin sapı parmaklarının arasında parçalandı.

Alexandra ufak bir çığlık attı ve arkasını dönerek şeriyi halıda leke bırakmadan silmek için bir şeyler aramaya başladı.

Jordan, Alexandra'yı kolundan yakalayıp sertçe sarsarak, "Zahmet etme," dedi. "Bir önemi yok."

"Nasıl önemi yok?" dedi Alexandra şaşkınlıkla. "Ama..."

"Yemeğimizi yiyelim mi tatlım?"

Alexandra içinde kabaran paniği yutkunup bastırarak başını salladı. Jordan *tatlım*'ı adeta bir lakap gibi kullanmıştı. "Hayır, bir saniye!" dedi Alexandra bir anda, sonra utangaçlıkla ekledi. "Size vermek istediğim bir şey var."

Zehir olsa gerek, diye içinden geçirdi Jordan alayla.

Alexandra elini uzatarak açtı. Avucunda dedesinin çok kıymetli altın saati duruyordu.

Işıldayan gözlerini kaldırarak titrek bir sesle, "Almanı istiyorum," dedi. Bir an için Jordan'ın kabul etmeyeceğini sandı. Ama Jordan bunun yerine saati kayıtsızlıkla alıp cebinin cebine attı. İlgisizce, "Sağ ol," dedi ve ekledi. "Eğer saat doğruysa, yemeğe oturmak için yarım saat geciktik."

Jordan ona tokat atmış olsaydı Alexandra belki bu kadar kırılmazdı. Bir kukla gibi elini Jordan'ın uzattığı kolundan geçirdi ve onun kendini yemek odasına götürmesine izin verdi.

Yemek boyunca Jordan'daki tutum değişikliğinin sadece kendi hayali olduğuna ikna olmaya çalıştı.

Ama Jordan onu bu gece yatağına çağırmadığında ve onunla sevişmediğinde uyanık kalarak Jordan'daki bu isteksizliğe neden olabilecek davranışının ne olabileceğini düşündü durdu.

Jordan ertesi gün onunla zorunlu haller dışında hiç konuşmadı. Alexandra buna tüm gün sessizlikle katlandıktan sonra gururunu bir kenara bırakarak nerede hata yaptığını sordu.

İşi bölünen Jordan öfkeyle başını çalışma masasından kaldırdı ve elleri arkasında kenetlenmiş vaziyette bir ricacı gibi endişeyle bekleyen Alexandra'ya "Hata mı?" diye sordu. Sesi bir yabancı gibi soğuktu. "Zamanlaman dışında bir hatan yok Alexandra. Görüyorsun ki Adams ve ben çalışıyoruz."

Alexandra etrafına bakarak girerken fark etmediği, pencerenin yanındaki ufak masada oturan Adams'ı gördü ve utancından yerin dibine geçerek, "Çok üzgünüm Lordum," dedi.

Dük başıyla kapıyı işaret etti. "O halde, eğer bir sakıncası yoksa..."

Alexandra Jordan'ın bu kaba hareketini sineye çekerek dışarı çıktı ve gece olana kadar hiçbir konuşma teşebbüsünde bulunmadı. Ama dük yatak odasına geldiğinde tüm cesaretini toplayarak ara kapıyı açtı ve içeri girdi.

Jordan aynada Alexandra'nın yansımasını gördüğünde tam gömleğini çıkarıyordu. "Ne var?" diye çıkıştı.

Alexandra, "Jordan," diye öne atıldı. Masum kızın omuzlarına dökülen saçları onun yürüyüşüyle pembe geceliğinin üzerinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Ne olur, seni kızdıracak ne yaptığımı söyle."

Jordan elleri iki yanında yumruk gibi sıkılı bir halde kendisiyle boğuşuyordu. Bir yandan onu bu ihanetinden ötürü boğazlamak istiyor, diğer bir yandan bir saatliğine dahi olsa onun eski büyüleyici, çekici, yalınayak düşesi olduğunu varsayarak onu yatağına götürme arzusuyla yanıyordu. Onu tutmak, öpmek, sarmak, yaşadığı cehennem günlerinin izini silmek istiyordu. Ama yapamadı. Çünkü Tony ve onun birbirlerine sarılarak kendinden kurtulma planları yapmasının izlerini zihninden silemiyordu. Ne bir saatliğine, ne de bir dakikalığına.

“Kızmadım,” dedi buz gibi sesiyle. “Şimdi lütfen çık. Seni görmek istediğimde haber veririm.”

“Anladım,” diyen Alexandra arkasını döndü ve gözyaşlarından kör olmuş bir halde yatağına gitti.

Otuzuncu Bölüm

Alexandra kucagındaki gergefe bakakalmıştı, parmakları artık işlemiyordu. Yürüğü salon penceresinden gözüken gökyüzü gibi karanlık ve kapalıydı. Jordan üç gündür bir yabancı gibi davranıyordu. Yüzünü çevirip bakmıyor, baktığı nadir zamanlarda da yüzünde ilgisizlik ve küçümsemeden başka bir ifade olmuyordu. Soğuk ve ürkütücüydü. Sanki vücuduna başka biri yerleşmiş gibiydi. Tanımadığı ve ona baktığında içini ürperten biri.

Monty amcasının sürpriz ziyareti ve candan tavırları dahi Hawthorne'daki kasvetli havayı dağıtmaya yetmemişti. Monty amca yatağını hazırlayan üst kat hizmetçisinin dolgun kalçalarını dikkatle inceledikten sonra Alexandra'dan yana dönmüş ve Jordan'ın Londra'da "öfke tanrısı" gibi dölaştığını duyduğunu, bu yüzden de hemen onun yardımına koştuğunu anlatmıştı.

Ama Monty amca Jordan'ı arkadaşça bir sohbele katmaya ne kadar uğraşırsa uğraşsın Jordan'ın tepkisi nezaket sınırları dahilinde verdiği kısa cevaplardan öteye gitmedi. Üstelik Alexandra'nın onun bu tavrını doğal ve olağanmış gibi karşılaması ne hizmetçileri, ne de bir başkasını Jordan'la mutlu bir çift olduklarına inandırabilirdi. Baş kâhyadan Henry'ye kadar tüm ev halkı evin gergin atmosferinin fazlasıyla farkındaydılar.

Salonun kasvetli sessizliğinde Monty amcanın yürekten sesi, bir gök gürültüsü gibi patlayarak Alexandra'nın yerinden hoplamasına sebep oldu. "Hawthorne, ne kadar güzel bir hava var, değil mi?" dedikten sonra beyaz kaşlarını kaldırarak Jordan'dan muhabbetin sürmesini sağlayacak bir cevap bekledi.

Jordan gözlerini okuduğu kitaptan kaldırarak, "Evet," dedi.

"Zerre nem yok," diye azimle devam etti Monty amca şaraptan pembeleşmiş yanaklarıyla.

"Evet, hiç nem yok," diye tekrarladı Jordan. Suratında tek bir ifade yoktu.

Cesareti kırılan ama umudunu yitirmeyen Monty amca, "Üstelik ılık. Ürünler için çok iyi."

"Öyle mi?" diyen Jordan'ın tonu konuşmanın daha fazla uzamasını istemediğini açıkça belli ediyordu.

"Öyle." Sandalyesinde daha da geri çekilen Monty amca çaresizce Alexandra'ya baktı.

Alexandra yatmaya gitmek amacıyla, "Saat kaç biliyor musunuz?" diye sordu.

Jordan Alexandra'ya bakarak acımasızca, "Hayır," dedi.

Monty amca bunun üzerine sanki çok değişik bir fikir dile getiriyormuş gibi, "İnsanın bir saati olmalı Hawthorne," diye buyurdu. "Zamana ayak uydurmamızı sağlayan şey saattir."

Alexandra, Jordan'ın dedesinin saatini ikinci kez alıp bir kenara atmasının üzüntüsünü göstermemek için yüzünü kaçırdı.

Monty amca kendi saatini çıkararak, "Saat on bir. Ben her zaman saatimi yanımda taşıyım," diye övündü. "Zamanı hiç merak etmem. Şaşılacak şeyler şu saatler," diye heyecanla konuşmaya başladı tekrar. "İnsan nasıl çalıştığına şaşırmadan edemiyor, değil mi?"

Jordan kitabını çarparak kapattı. "Hayır," dedi sertçe, "Edebiliyor."

Dükü saat yapımı üzerine keyifli bir sohbete çekmeyi

başaramayan Monty amca Alexandra'ya yalvarırcasına baktı ama tek tepki veren Sör Henry'ydi. İri İngiliz çoban köpeği insanları koruma fikrine ısınamamıştı ama onları teselli etme, sevgiye boğma ve lazım gelme ihtimaline karşı ayak altında dolaşma görevinin bilincindeydi. Sör Montague'nin yüzündeki mutsuz ifadeyi gördüğünde şömine yatağından kalkarak canı sıkkan şövalyenin yanına koşturdu ve elini yalamaya başladı. Monty amca son çeyrek asırdır gösterdiğinden daha fazla enerjiyle, "Hay aksi!" diyerek ayağa fırladı ve elini pantolonuna sildi. "Bu hayvanın ağzı paspastaan beter."

Sör Henry alınarak şikâyet eden kurbanının yüzüne mahzun mahzun bakarak tekrar gidip şöminenin yanındaki ycrini aldı.

Alexandra bu atmosfere daha fazla dayanamadı, "Müsadenizle, ben yatıyorum," diyerek salondan ayrıldı.

Alexandra sonraki akşamüzeri, sadık uşağı çağrısı üzerine yatak odasına geldiğinde, "Koruda her şey hazır mı Filbert?" diye sordu.

"Evet," dedi Filbert sinirle. "Gerçi kocanızın bir doğum günü partisi hak ettiğini düşünmüyorum. Size karşı davranışlarından sonra olsa olsa kaçına bir tekme hak ediyor!"

Alexandra isyankâr bir bukle saçı bonesinin sipcrinin altına sıkıştırdı ve bu konuyu tartışmadı. Sürpriz doğum günü partisi fikri Jordan'la birlikte kameriycye gittikleri gün aklına gelmişti. O gün, kısa süren saadet döneminin en mutlu günüydü.

Jordan'ın soğuk hali ve gözlerindeki değersizliğine katlandığı günler sonrasında Alexandra'nın yüzünün rengi atmış ve ağlamaklı bir hale bürünmüştü. Göğsü gözyaşlarını tutmaktan, kalbi tüm bunların sebebini bir türlü anlayamamaktan acıyordu. Ama sürpriz saati yaklaştıkça Jordan'ın Tony ve Melanie'nin yardımıyla hazırladığı partiyi gördüğünde, ya

dere kenarındaki haline döneceği ya da en azından canını sıkan şeyi söyleyeceği umudu gittikçe artıyordu.

"Herkes onun size olan tavrını konuşuyor," diye devam etti Filbert öfkeyle. "Neredeyse hiç konuşmuyor. Kendini çalışma odasına kapatıyor ve kocalık görevini hiç mi hiç..."

Alexandra daha fazla dayanamadı. "Filbert, ne olur günümü bunlarla mahvetme."

Filbert bir anlığına pişmanlık duysa da hanımının gözleminin altındaki mor karaltılara sebebiyet veren adama karşı öfkesi hâlâ geçmemişti. "Benim böyle bir şey yapmama gerek yok ki. O adam bunu yeterince beceriyor zaten. Koruya gelmesini söylediğinizde gelmeyi kabul etmesine bile şaşır-dım."

"Ben de," dedi Alexandra yüzünde kuşkulu bir ifadeyle. Sabahleyin Jordan'ın yanına giderken fayton gezisinde kendine eşlik etmesi için yalvarmayı dahi göze almıştı. Jordan başta reddeder gibi olmuş ama ardından yeni koruması Fawkes'a tereddütle bakmış ve birden bu teklifi kabul etmişti.

"Her şey hazır." Fawkes, yatak odasındaki Jordan'a güvence veriyordu. "Adamlarım koruya giden yolda ve korunun etrafında yerlerini aldılar. Karınız gezintiye çıkmayı teklif ettikten yirmi dakika sonra yola çıktılar ve üç saattir oradalar. Adamlarıma suikastçı yüzünü gösterene kadar ortaya çıkmamalarını söyledim. Bulundukları yerden kimseye gözükmeden çıkamayacakları için bana rapor veremiyorlar ve ben de onların ne gördüğünü bilmiyorum. Kuzeninizin bir ev ya da gizli saklı bir yer yerine neden koruyu seçtiğini Tanrı bilir."

Jordan gömleğini değiştirirken hâlâ kendine, "Nasıl olabilir?" diye soruyordu. Birden karısının kendini öldürmek için hazırladığı tuzağa giderken güzel gözükmek için yeni bir gömlek giymenin tuhaflığına takılıp duraksadı.

"Bal gibi olabilir ve oluyor," diye cevapladı Fawkes görmüş geçirmiş bir asker edasıyla. "Ve bu bir tuzak. Karınızın sesinden ve gözlerindeki bakıştan anladım. Gergindi ve yalan söylüyordu. Gözlerine baktım. Gözler yalan söylemez."

Jordan, Alexandra'nın gözlerinin bir zamanlar yanıltıcı bir masumiyetle parladığını hatırladı. "Bu sadece bir efsane," dedi küçümseyerek. "Benim de bir zamanlar inandığım bir efsane."

"Lord Townsende'in bir saat önce yolladığı not bir efsane değil ama," diye hatırlattı Fawkes. "Onların planlarından habersiz olduğumuza o kadar inanmışlar ki artık dikkatsiz davranıyorlar."

Jordan'ın yüzü Tony'nin notunun hatırlatılışıyla taştan bir maskeye dönüştü. Higgins, verilen talimat üzerine notu Alexandra'ya çıkarmadan önce Jordan'a getirmişti. Nottaki sözcükler Jordan'ın zihninde onulmaz yaralar açmıştı.

Koruda her şey hazır. Tek yapman gereken onu oraya getirmek.

Bir saat önce notu okuduğunda neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti ama şimdi hiçbir şey hissetmiyordu. Sevgili suçlularla karşılaşmaya hazırlanırken ihanet ve korku duyguları bile kendini terk etmişti. Şimdi tek istediği bu işin bitmesi ve böylece Alexandra'nın kalbinde ve zihninde bıraktığı izleri silmeye başlamaktı.

Tüm gece, içinde kabaran gidip ona sarılma, para verme ve kaçması için ikaz etme dürtüsüyle cebelleşmişti; çünkü artık Tony'yle kendini öldürmeyi başaramasalar dahi ömür boyu zindanlarda çürüyecek kadar kanıt birikmişti. Alexandra'nın pis paçavralar içinde, ömrünü, karanlık ve sıçanlarla dolu bir hücrede geçirmesi fikrine dayanamıyordu.

Onu koridorda bekleyen Alexandra, mavi muslin elbisesi ve eteği ile kollarının ucundaki geniş krem rengi kurdelelerle bir bahar günü gibi ılıtılı ve masum gözüküyordu. Jordan'ın merdivenlerden aşağı inişini parlak ve hevesli bir gülümseme

ile izliyordu. Jordan bastırmakta zorlandığı öfkesiyle karısının kendinden kurtulmak üzere olduğu için gülümsediğini içinden geçirdi.

“Hazır mısın?” diye sordu Alexandra.

Jordan bir şey söylemeden başıyla onayladı. Yolda kendilerini bekleyen faytona doğru yürüdüler.

Fayton, az sonra geniş ve yeşil alana ve meyveliklere açılacak olan ağaçlıklı yolda ağır ağır sallanarak ilerlerken Alexandra kirpiklerinin ucundan Jordan'a doğru kaçamak bir bakış daha attı. Jordan sırtını mindere yaslamış, gevşek bir şekilde eliyle atların dizginlerini tutuyordu. Ama görünüşteki bu sakin duruşuna rağmen bakışları tedirgin bir biçimde bir şeyler arıyor gibi ufuktaki ağaçların üzerinde dolanıyordu.

Alexandra tam Jordan'ın sürprizi keşfettiğini düşünmeye başlamıştı ki Jordan'ın ağzı bir karış açıldı.

Karşısına çıkan inanılmaz manzarayı anlamlandırmaya çalışarak, “Aman Tanrım!” dedi hayret içinde. Renk renk bayraklar rüzgârda dalgalanıyor, tüm kiracıları ve onların çocukları en güzel giysileri içinde alanda toplanmış, gülümüyorlardı. Sol tarafta Tony, annesi, kardeşi ve kendi büyükannesi vardı. Melanie ve John Camden, Roddy Carstairs ve Jordan'ın bazı Londralı arkadaşıyla birlikte gelmişlerdi. Jordan'ın sağında kalan alanın ileri kısmına büyük bir platform kuruluydu. Üzerinde iki tane taht benzeri sandalye ve beş altı tane normal sandalye vardı. Platformu güneşten korumak için gerilmiş tentenin direklerinden, Hawthorne'un kanatları açık bir şahini tasvir eden armasını taşıyan flamalar dalgalanıyordu.

Jordan'ın faytonu alanın merkezine doğru ilerlerken dört coşkulu borazancı yüksek sesle öttördükleri borazanlarıyla dükün gelişini müjdeliyordu. Hemen ardından kalabalığın uzun uzadıya tezahürat ve alkışları geldi.

Jordan derhal atları durdurarak, “Tüm bunlar da ne?” diye sordu.

Yüzüne bakan gözler sevgi, tereddüt ve umut doluydu. Yumuşacık bir ses, "Doğum günün kutlu olsun," dedi.

Jordan kasılmış çenesiyle bakakaldı. Bir şey diyemedi. Alexandra tereddütlü bir gülümsemeyle anlatmaya başladı. "Bu Morsham tarzı bir kutlama. Gerçi bizimkilerden daha teferruatlı ama olsun." Jordan'ın şaşkınlıkla bakmaya devam ettiğini görünce ellerini Jordan'ınkilerin üzerine koyarak devam etti. "Dükün doğum gününü kutlamak için yapılan yarışma ve kır panayırı karışımı bir eğlence. Hem böylece kiracıları da daha yakından tanımış olursun."

Jordan etrafındaki kalabalığa öfkeli bir şaşkınlıkla göz gezdirdi. Tüm bu ortam cinayet için hazırlanmış gösterişli bir dekor olabilir miydi? Kansı bir melek miydi yoksa şeytan mı? Gün bitmeden öğrenecekti. Faytondan indi. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Hmm... Bakalım," Alexandra ne kadar kırıldığını ya da bir budala gibi hissettiğini göstermemek için heyecanla konuşuyordu. "Ağıllardaki hayvanları görüyor musun?"

Jordan alana dağılmış yarım düzine ağıla baktı. "Evet."

"İşte bu hayvanlar kiracılarınıza ait ve göreviniz her ağıldan en iyi hayvanı seçerek benim kasabadan aldığım hediyeleri sahiplerine dağıtmak. Diğer tarafta iplerden kulvarlar yaptık. Burada atlı mızrak dövüşü yarışması olacak. Hedeflerin olduğu yerde ise okçuluk yarışması yapılacak ve..."

"Sanırım durumu anladım," diye kesti Jordan.

"Eğer sen de yarışabilirsen çok hoş olur," diye ekledi Alexandra tereddütle. Kocasının alt sınıflarla beraber olmak isteyip istemeyeceğinden emin değildi.

Jordan, Londra'dan gelen arkadaşlarıyla selamlaştıktan sonra, Lord Camden ve Tony'yle birlikte köylülerin içtiği biradan alarak etrafta gezinmeye başladılar. Daha sonra köy ağasının on dört yaşındaki çocuğunun hokkabazlık denemesini izlemek için durdular.

Bunu fırsat bilen Roddy, Alexandra'ya doğru eğilerek,

“Söyle bakalım tatlım, erkeğini kendine delicesine âşık ettin mi? Bahsi kazanabilecek miyiz?”

Melanie Alexandra’nın yanından müdahale etti. “Terbiye-ni takın Roddy.”

“Ben varken bir daha o lanet bahisten söz açma!” diye onu fırçaladı dul düşes.

Jordan’ı daha yakından izlemek isteyen Alexandra plat-formdan aşağı indi. Arkasından gelen Melanie’ye, “Gördüğümne sevinmiyor değilim ama Roddy neden geldi? Ve de diğerleri?”

Melanie güldü. “Roddy neden geldiyse diğerleri de ondan geldi. Hawthorne’a olan yakınlığımız yüzünden bu aralar oldukça popüleriz. Normalde köylere hayatta ayak basmayacak bir sürü insan, sırf dükle aran nasıl diye görmek için dünden geldiler. Roddy’yi bilirsin, dedikoduyu herkesten önce bilmekle övünür. Seni o kadar özledim ki...” Melanie Alexandra’ya hasretle sarıldı. Sonra başını geri çekerek sordu, “Onunla mutlu musun?”

“Ben... Evet,” diye yalan söyledi Alexandra.

“Biliyordum!” dedi Melanie Alexandra’nın elini sıkarak. Alexandra, Melanie’nin kehanetinin tutmasına bu kadar sevindiğini görünce, ruh hali hiç durmadan tahmin edilemez bir biçimde değişken biriyle evlenmenin onu yakında delirtileceğinden bahsedemedi. Sessizce Jordan’ın ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde hayvan ağıklarını dolaşmasını izledi. En dolgun tavuğu, en güzel domuzu, en iyi eğitilmiş köpeği seçip sahiplerine ödülleri verirken suratı hep asıktı.

Güneşin batmasıyla meşaleler yakılmış, kiracılar ve soylular hep beraber, neşe ve kâhkahayla bira içiyor, en ciddisinden en saçmasına türlü türlü yarışmalarda birbirleriyle yarışıyorlardı. Jordan, Lord Camden ve hatta Roddy Carstairs okçuluk yarışı, mızrak dövüşü, eskrim ve at yarışlarına katıldılar. Alexandra ise gururla tüm olan biteni bir kenardan izlemekle yetindi. Jordan’ın, bir kiracısının on üç yaşındaki oğlu kazansın diye son atışını bilerek kaçırmasını gördüğünde içi şef-

katle doldu. Jordan, "Ödül en iyi atıcının," diyerek çocuğun boynuna altın madalyonu taktı. Hemen ardından ciddiyeti bir kenara bırakıp kaplumbağa yarışı için sepetten bir kaplumbağa seçmeye gitti ve arkadaşlarına da birer kaplumbağa seçmeleri için ısrar etti. Ama tüm gün boyunca Alexandra'ya bir kez olsun bakmadı. Sanki bütün bu yarışmalara arkadaşlarının hatırı için katılıyor gibiydi. Londra'nın en gösterişli üç soylusu yanlarındaki köylü çocuklarıyla beraber başlangıç çizgisinde durmuş, seçtikleri kaplumbağalara daha hızlı hareket etmeleri için emirler yağdırıyor ve kaplumbağalar yağın talimatlara karşı koyarak kabuklarının içine çekildiklerinde yüzlerini buruşturarak lanetler yağdırıyorlardı.

Tony, "Zaten kaplumbağalar çorba olmak dışında ne işe yararlar ki?" diyerek John Camden'ı dirseğiyle dürttü. "Aa bak, sanki kıpırdanır gibi oldu. Bir sterlinine bahse girerim ki seninki kabuğundan benimkinden sonra çıkacak."

John Camden hiç tereddütsüz "Bu bahse varım!" dedi ve uyuşuk kaplumbağasına kafasını dışarı çıkarması için var gücüyle bağırmaya başladı.

Onları bir süre ifadesiz bir suratla izleyen Jordan daha sonra bira servisinin yapıldığı masaya doğru ilerledi.

"Kuzeninin bu hali de ne böyle?" diye sordu Roddy Carsairs. "Seninle eskrim yaparken sanki canına kast ediyor gibiydi. Alexandra'yla az kalsın evlenecek olmandan ötürü hâlâ kıskançlık mı duyuyor?"

Tony dikkatini kaplumbağadan özellikle ayırmadan hafifçe omuz silkti. "Hawk'ın kıskandığını da nereden çıkardın?"

"Sevgili evladım, hatırlarsan Jordan'ın Azrail gibi tepemize indiği Lindworthy balosunda ben de vardım."

"Hatırlıyorum ama ben, Alexandra'yı katılmaya zorladığın bahsi nedense daha iyi hatırlıyorum," diye cevapladı Tony ve kaplumbağasına geri döndü.

Jordan masadan bir kupa bira daha aldıktan sonra sırtını bir ağaca yaslayarak gözlerini kalabalığın içinde kendisini arayan Alexandra'ya dikti. Onun gece boyu kendini izledi-

ğini biliyordu. Tony'nin de öyle. Her ikisinin de yüzünde, Jordan'ın doğum günü kutlamasından neden yeterince keyif almadığına şaşıran, sıkıntılı bir ifade vardı.

Gözlerini tekrar Alexandra'ya çevirdi. Büyükannesinin söylediği bir şeye gülüyordu. Kahkahasının tınısını duyabiliyor, havanın kararmasına rağmen gülerken gözlerinde oluşan ışıltıyı görebiliyordu. Karısı gerçekten bir katil olabilir miydi? Bu soruyu aklından geçirirken içinden yükselen güçlü itiraz sesi aklını karıştırıyordu. Öfkeyle kendi kendine mırıldandı. "İnanmıyorum!" Tüm bu günü planlayan biri aynı zamanda cinayettini de planlamış olamazdı. Geceleyn sımsıcak sarılan, dere kenarında türlü oyunlar yapan, dedesinin kıymetli saatini mahcubiyet içinde ellerine koyan bu kız kendini öldürmeye çalışıyor olamazdı.

Jordan tam insanların bira içmekten bulanmış gözleriyle ağaca asılı hedefi vurmaya çalıştığı atıcılık yarışmalarına doğru ilerlemek üzere doğrulmuştu ki Fawkes'in sesi onu yolundan alıkoydu. "Ekselansları, bir an evvel buradan ayrılmanızda ısrar ediyorum."

Fawkes'in teorilerine daha fazla tahammülü kalmayan Jordan, "Kes şunu artık Fawkes," diye tersledi. "Kuzenimin notunun anlamı çok açık. Bu partiyi birlikte planladıkları ve bu yüzden gizlice buluştukları bal gibi ortada."

"Bunu tartışacak vakit yok," diyerek karşı koydu Fawkes öfkeyle. "Birkaç dakika içinde hava tamamıyla karacak ve adamlarım baykuş değil. Karanlıkta göremezler. Onları ev yolunuzu gözetlemeleri için yolladım."

"Evc gün ışığında dönmek için geç kaldığıma göre, biraz daha beklememin ne sakıncası var anlamış değilim."

Fawkes, "Burayı bir an önce terk etmezseniz başınıza geleceklerden ben sorumlu olmam," diyerek bir hışımla ayrıldı.

"Koskoca adamların kaplumbağalara tezahürat yaptıkları-na inanabiliyor musun?" dedi Melanie gülererek. Gözü Tony ve kocasındaydı. "Sanırım gidip mevkilerine yakışır bir şekilde davranmaları gerektiğini hatırlatmalıyım," diyerek plat-

formun merdivenlerden inmeye başladı. Gerçekte böyle bir niyeti olduğu söylenemezdi. "Aslında bitiş çizgisinden geçen kaplumbağayı görmek istiyorum, çaktırma," diyerek göz kırptı.

Alexandra dalgın bir şekilde başıyla onayladı. Bakışlarını panayır alanında eğlenen köylülerin neşeli yüzleri üzerinde gezdiriyordu ki birden gözleri rahatsız edici bir şekilde tanıdık gelen ve hiç de neşeli olmayan bir yüze takıldı. Ansızın Jordan'la tanıştığı gece aklına geldi. Jordan'ın iki eşkıya tarafından silah zoruyla tutsak alınıp suikaste uğradığı geceye.

Düşese dönerek, "Büyükanne, şu ötemizde duran kısa boylu, siyah gömlekli adamı tanıyor musun? Hani şu boyunda kırmızı fular olan?"

Düşes, Alexandra'nın baktığı yere baktı ve ardından omuz silkerek, "En ufak bir fikrim yok," dedi ciddiyetle. "Sakin şikâyet ettiğimi düşünme ama bugün otuz yılda gördüğüm-den fazla köylü gördüm sanırım. Son zamanlarda İngiltere'de işler değişiyor. Her ne kadar bize hizmet edenlerin kaprisini çekme fikri hoşuma gitmese de toprak sahibinin kiracılarıyla iyi geçinmesi akıllıca. Zira konuşulanlara bakılırsa gittikçe daha fazlasını istiyorlar ve istediklerini alamadıklarında da fena halde çirkinleşiyorlar..."

Alexandra'nın dikkati tekrar Jordan'la tanıştığı kasvetli geceye çekildi. Kaygıyla tekrar az evvel gördüğü siyah gömlekli adamı aradı ama bulamadı. Birkaç dakika sonra ne yaptığı-nın farkına varmadan sevdiklerini tek tek gözleriyle arayarak güvende olduklarını teyit etmek istedi. Önce Tony'ye baktı ama göremedi, sonra endişeyle Jordan'a baktı. Ormanlık alanın kenarında bir ağaca sırtını yaslamış, elinde birası şenliği izliyordu.

Alexandra'nın kendinden tarafa baktığını fark eden Jordan hafifçe başıyla selam verdi. Alexandra'nın belli belirsiz gülümsemesi Jordan'ın içini acıttı. Belirsizlik ve pişmanlık içini yiyordu. Kendine yönelttiği alaycı bir tavırla bardağını sessizce Alexandra'nın şerefine kaldırdı. Tam o sırada arka-

sından gelen hayal meyal tanıdık bir sesle donup kaldı. "Şu an kafana doğrulmuş bir silah var, lordum ve bir diğeri de karınıza doğrultulmuş durumda. En ufak bir ses çıkarırsanız, ortağım karınızın kafasını uçuracak. Şimdi sesimi takip ederek ormanın içine doğru gelin."

Jordan elindeki bira kupasını yavaşça indirdi. Korkmuyordu, tam tersine rahatlamıştı. Sesin geldiği yöne dönerken uzun zamandır yüzleşmeyi beklediği meçhul düşmana hazırdı. Hatta sabırsızlanıyordu. Alexandra'nın tehlikede olduğuna bir an için bile inanmamıştı, bunun sadece itaat etmesi için uydurulmuş bir taktik olduğunu biliyordu.

İki adım attığında ormanın karanlığının içinde kayboldu. Bir adım sonra tabancanın ölümcül ışıltısını gördü. Silahı tutan gölgeye, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bu patikanın sonundaki minik köye. Şimdi önüme geç ve yürümeye başla."

Jordan'ın bedeni yay gibi gerildi, elindeki ağır bira kupasını sıkıca kavrayarak bir adım daha attı. Sağ elini hafifçe kaldırıp uysal gözükmeye çalışarak, "Bunu ne yapayım?" diye sordu.

Haydudun Jordan'ın elindeki bardağa bir an için bakması Jordan'a yetti. Önce birayı adamın suratına fırlattı, ardından da bardağı tüm gücüyle adamın suratına indirdi. Haydut bir anda dizleri üzerinde çöktü. Jordan hemen yere eğilerek adamın silahını kaptı ve haydudu omuzlarından tutarak ayağa kaldırdı. "Seni orospu çocuğu, yürümeye başla bakalım. O çok istediğin gezintimize devam edelim."

Haydut sallanarak yürümeye başlayınca Jordan onu sabırsızca ittirdi ve peşi sıra yürümeye başladı. Çeketinin cebini yoklayarak İngiltere'ye geldiğinden beri taşıdığı minik tabancasını aradı. Ama bulamadı. Adamı kaldırmak için eğildiğinde düşmüş olabileceğini düşünen Jordan elindeki tabancayı sıkıca kavradı ve esir aldığı adamı takip etti.

Beş dakika sonra yaşlı oduncunun evinin karanlık silueti

yüzünü gösterdi. Karanlık evde kimse gözükmemesine rağmen, "İçeride kaç kişi var?" diye sordu Jordan.

"Kimse yok," diye mırıldandı haydut. Jordan kafasına tabancanın soğuk namlusunu dayadığında, "Bir ya da iki kişi bilmiyorum," diye düzeltti hemen.

Jordan'ın buz gibi bir sesle konuştu. "Kapıya vardığımızda, beni yakaladığını ve ışığı açmalarını söyle. Eğer başka bir şey dersen kelleni uçururum." Anladığından emin olmak için namlunun ucunu korkmuş adamın kafasına daha da sertçe bastırdı.

"Tamam!" Haydut kafasına dayanan silahtan kurtulmak için hızlanmaya kalkışınca az kalsın takılıp düşüyordu. Boğuk ve ürkek bir sesle, "Herifi yakaladım," derken bir yandan da kapıyı ayağıyla tekmeledi. Kapı gıcırtyla açıldı. "Işıkları açın. Ne bu karanlık?" diye ekledi ardından.

Kibritin çakılışının sesi duyuldu, gaz lambasına doğru bir gölge eğildi ve ışık yandı. Jordan çevik bir hareketle önündeki haydudu tabancasının kabzasıyla vurup bayıltarak yere yığıdı. Sonra silahını önünde onu şaşkınlıkla izleyen adama doğrulttu.

Jordan gaz lambasının ışığında kendine bakan yüzü gördüğünde az kalsın dizlerinin üzerine düşüyordu.

"Jordan!" diye bağırdı halası. Bakışları bir anda odanın köşesine gitti geldi. Jordan içgüdüsel bir hareketle arkasına dönerek çömeldi ve ateş etti. Diğer kiralık katil, göğsünden fişkıran kanı engellemeye çalışarak yere devrildi. Elindeki tabanca gevşek bir şekilde sallanıyordu.

Jordan öldüğünden emin olmak için adama kısa bir bakış attıktan sonra bir dakika öncesine kadar annesinden bile çok sevdiğini düşündüğü halasına baktı. Artık hiçbir şey hissetmiyordu. İçini soğuk bir hiçlik kaplamıştı. Bu duygu, herhangi bir şey hissetmesine engel oluyordu. Öfke bile hissedemiyordu. Duygusuz bir sesle basitçe sordu, "Neden?"

Jordan'ın sessiz sakinliği halasını öylesine sarstı ki kekeleydi. "Ya...yani neden mi biz seni öl...öldürecektik?"

Jordan, *biz* sözcüğünü duyduğu anda irkildi. Öldürdüğü haydudun yattığı köşeye gitti ve elindeki boş silahı atarak onun tabancasını aldı. Elindeki dolu silahı bir zamanlar tapınırcasına sevdiği halasının üzerine tutarak yan odanın kapı eşiğine gitti. Kapıyı açıp ufak yatak odasına göz attı. İçeride kimse yoktu ama halası buna rağmen onun öldürüleceğine inanıyor gibiydi, üstelik özellikle *biz* demişti.

Sonra halasının beklediği muhtemel kişilerin kim olabileceği kafasına dank etti ve içi öfkeyle kabarmaya başladı. Demek kuzeni ve karısı da bu işin içindcydiler. Ve bu sefer öldürüldüğünden kesinlikle emin olmak için bizzat gelip kontrol edeceklerdi.

Salona geri dönerek, buz gibi bir sesle, "Anlaşılan takviye kuvvetleri gelecek, oturup bekleyelim madem," dedi.

Halası kuşku ve panikle masanın yanındaki tahta sandalyeye çöktü. Jordan abartılı bir nezaketle halasının yerine oturmasını bekledi ve onun iyice yerleştiğinden emin olduktan sonra masanın üzerine hafifçe yaslandı. Yüzü kapıya dönmüktü. "Şimdi," dedi yumuşak bir sesle, "Birtakım soruları aradan çıkarsak diyorum. Morsham'da pusuya düşürülmem tesadüf değildi, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

Jordan, yüzünü önce kendini Morsham'da kısıran baygın hayduda sonra tekrar halasına çevirdi. Tek bir kelime etmeden silahını dehşet içindeki kadına doğrulttu. "Beni zorlamayın, madam."

Gözlerini tehditkâr namludan ayıramayan kadın, "Tesadüf değildi!" diye bağırdı.

Jordan silahını indirdi. "Devam edin."

"Askere alınman da tesadüf değildi. Gerçi askere değil mezara gitmen lazımdı ama. Ölmüyorsun bir türlü!" dedi acıli bir sesle. "Şeytanla birlik olmuşsun. Sen ve senin paran, unvanların, güçlü ve sağlıklı bacakların... Oysa bir de sakat Bertie'ye ve fakirlikten kırılan Tony'ye bak!"

Kadın öfkeyle sızlanırken gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Her şeye sahiptin. Şans bile senden yana. Zehir bile işlemiyor!" diye bağırđı omuzları sarsılarak. "O kadar fakiriz ki doğru dürüst bir katil bile tutmaya paramız yetmedi."

"Ne kadar da düşüncesizim," dedi Jordan acı bir alaycılıkla. "Neden benden istemediniz ki? Eğer ihtiyacınız olduğunu bilsem verirdim. Tabii, beni öldürmeniz için değıl."

"Büyükanne," diye atıldı Alexandra çaresizlikle, "Jordan'ı görebiliyor musun? Ya da o siyah gömlekli, kırmızı fularlı adamı?"

"Alexandra, Tanrı aşkına!" dedi düşes bitkinlikle, "Niye sürekli birilerine bakmamı istiyorsun? Neden rahat durmuyorsun? Emin ol Hawthorne buralarda bir yerlerdedir. Daha az önce şu ağacın yanında birasını yudumluyordu."

Alexandra özür diledi, kıpırdamadan oturup sakın kalmaya çalıştı ama içinde gitgide büyüyen paniğe engel olamadı.

Alexandra'nın ayaklanıp eteğini düzelttiğini gören düşes, "Canım, nereye?" diye sordu.

"Kocama bakmaya," diye cevapladı Alexandra dertli bir gülümsemeyle. "Geçen seneki gibi ortadan kaybolacağından korkuyorum. Biliyorum saçma ama ne yapayım."

"Onu seviyorsun değıl mi?"

Konuyu başka yerlere çekmeye çalışarak gururunu kurtarmaya çalışacak vakti yoktu. Başıyla onayladı. Önündeki kalabalıkta endişeyle Jordan'ı aradı. Eteğini kaldırarak onu son gördüğü yere doğru ilerlemeye başladı. Tony de ortalıkta yoktu ama Melanie ve John Camden kol kola onun yanına doğru geliyorlardı.

"Harika bir parti," dedi mahcup bir gülümsemeyle. "Şehirdeki en şaşalı aktivitelere bile bu kadar keyif almadım."

"Teşekkür ederim. Kocamı gördünüz mü? Ya da Tony'yi?"

"Son on beş dakikadır görmedim. Onu aramamı ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi Alexandra elini saçlarının arasından geçirerek. "Bu gece gerçekten acınacak bir haldeyim," dedi özür dilermişçesine. "Devamlı bir şeyler gördüğüm hayaline kapılıyorum. Sabah ağaçların üzerinde bir adam gördüğümü sandım. Şimdi de Jordan kayıp."

John Camden gülümseyerek, aşırı heyecanlı bir çocuğu teskin edermişçesine, "Birkaç dakika önce birlikteydik. Onları bulup sana yollarım," dedi

Alexandra teşekkür edip biraların servis edildiği masaya doğru aceleyle yürüdü. Masanın yanından geçerken bulaşıkçı kadınlara selam vererek Jordan'ın yaslandığı ağacın yanına vardı. Alandaki insanlara son bir bakış atıp ormana döndü ve dar patikadan yürümeye başladı. Kendine saçmaladığını ve aşırı vesveseli olduğunu telkin ediyordu. Birkaç adım sonra durup etrafına baktı ve dikkatle dinlemeye başladı. Panayır alanından gelen kahkaha sesleri ormanın sesleri içinde kaybolmuş, tepesindeki kalın dallar ışığı engellemişti. Alexandra kendini sadece sestten ibaret garip bir boşlukta hissetti.

"Jordan?" diye seslendi. Cevap gelmeyince dudağını ısırarak alnını endişeyle kırıstırdı. Tam geri dönmeye niyetlenerek arkasına döndüğü sırada kupayı gördü.

"Aman Tanrım!" diyerek kupayı yerden aldı. Jordan'ı görmeyi umarak çılgınca etrafına baktı, belki de Monty amcası gibi aşırı alkolden bir yerde sızıp kalmıştı ama onun yerine yerde parıldayan ufak bir tabanca gördü.

Tabancayı eline alan Alexandra arkasını dönerken birine çarpınca çığıltı bastı. "Tony, Tanrı'ya şükür sensin."

"Alexandra neler oluyor?" diyen Tony, Alexandra'yı omuzlarından sarsarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Camden Jordan'ın kaybolduğunu ve senin ağaçlarda saklanan insanlar gördüğünü söyledi."

"Jordan'ın bira kupasını ve hemen yanında bu silahı buldum," dedi Alexandra dehşet içinde titreyerek. "Ve galiba Morsham'da onu öldürmeye çalışan adamı gördüm."

"Hemen açıklığa git ve aydınlık yerlerde dur!" diye talimat veren Tony, Alexandra'nın elinden silahı kaparak patikadan aşağıya koşarak ormanın içinde kayboldu.

Alexandra güvenliğe kavuşmaktan ziyade yardım bulmak için ayağına takılan bitkilere aldırmadan açıklığa doğru koşturmaya başladı. Gözleri Roddy ya da John Camden'ı aradı ama her ikisini de göremeyince atıcılık yarışmasının molasında bira almak için kendine doru yürüyen köylüye doğru gitti. Alexandra'yı gören adam nefesi kesilerek, "Ekselansları," dedi ve şapkasını çıkararak selam vermeye girişti.

"Tabancanı ver!" dedi Alexandra nefessiz bir şekilde ve adamın vermesini beklemeden elinden silahı kapı. "Dolu mu?" diye sordu ve cevabını beklemeden patikaya doğru koşmaya başladı.

"Tabii ki."

Oduncunun evine kadar koşan Tony nefes nefese kaldı. Kulağını kapıya yaslayarak içeriyi dinlemeye başladı. Ses gelmeyince dikkatle kapının sürgüsünü açmaya çalıştı ama sıkışmıştı. Bunun üzerine iki adım geriye gidip hızla kapıya omuz attı. Beklediğinden çok daha kolay açılan kapı yüzünden Tony tökezledi, az kalsın yere düşüyordu. Gördüğü manzara karşısında ağzı açık kaldı. Önündeki sandalyede annesi oturuyordu. Hemen yanıdaysa elinde tabancasıyla masanın üzerinde oturan Jordan vardı.

Tabanca doğrudan Tony'nin kalbine doğrultulmuştu.

"Ne oluyor burada?" dedi Tony nefes nefese.

Tony'nin gelişi Jordan'ın son umut kırıntılarını da yok etti. Yumuşak ama tehdit dolu bir sesle, "Partime hoş geldin kuzen. Sanırım başka bir konumuz daha olacak bu gece. Öyle değil mi kuzen? Karım ne zaman geliyor?" Tony'ye cevap verme fırsatı vermeden devam etti. "Sabırsızlanma. Bah-

se girerim seni göremeyince öldüğümünden emin olmak için buraya gelecek. Yanılıyor muyum? Cebindeki kabartı silahın olsa gerek. Ceketini çıkar ve yere at."

"Jordan "

"Çabuk ol!" diye bağırdı Jordan ve Tony de itaat etti.

Tony ceketini yere bıraktığında Jordan silahını pencerenin yanındaki sandalyeye doğru yöneltti. Ölümcül bir sakinlikle, "Şuraya otur. Bir santim kıpırdarsan, seni öldürürüm," dedi.

"Delirmişsin sen!" diye fısıldadı Anthony. "Jordan ne oluyor söyle."

Kabinin basamaklarında ayak sesleri duyan Jordan, "Kes sesini!" diyerek Tony'yi susturdu. Öfkesi herkesten fazla, bir yıldan fazla süredir takıntılı olduğu kıza yönelmişti. Onu, kendini sevdiğine inandıran entrikacı yalancıya, kendini kollarına bırakan minik fahişeye, dere kenarının cennetin bir kıyısı olduğuna inandıran güzel yalınayak kıza... İşte şimdi pençesine düşmek üzereydi.

Kapı, yavaşça ve gıcırdayarak birkaç santim açıldı, açıklıktan bir tutam tanıdık maun rengi saç girdi, ardından mavi gözler... Jordan'ın elindeki silahı gördüğünde fal taşı gibi açılan bir çift mavi göz.

"Utanma tatlım," diyen Jordan bunu o kadar sessiz söyledi ki sesi ölümcül bir fısıltıya dönüştü. "Seni bekliyorduk. İçeri gel."

Alexandra derin bir nefes alarak kapıyı ardına kadar açtı ve yere yığılmış hayduda baktıktan sonra ayağa kalkan Jordan'a koştu. Korkudan gözlerinden yaşlar süzülerek Jordan'a sarıldı. Elindeki silahı unutmuştu. "Biliyordum. Onun olduğunu biliyordum..."

Jordan onu saçlarından tutup geriye doğru şiddetle çektiğinde çığlık attı. Yüzlerinin arasında birkaç santim vardı. "Elbette biliyordun, seni minik fahişe, aşağılık katil bozuntusu!" Jordan ardından acımasız bir şekilde Alexandra'yı saçından

çekerek yere doğru itti ve elindeki silahın üzerine düşmesine sebep oldu.

Alexandra bir an için ne olduğunu anlayamayarak korkudan açılmış gözleriyle oturduğu yerde kalakaldı.

"Korktun mu bir tanem?" dedi Jordan alayla. "Korksan iyi edersin. Çünkü gittiğinde yerde, ne pencere, ne ahım şahım elbiseler ne de bir tane erkek bulabileceksin. Elbette o leziz bedeninin sen bir deri bir kemik kalana kadar keyfini sürecek gardiyanlar hariç. Umarım onların ilgisi benimkinden fazla olur."

Alexandra'nın şaşkınlığını yanlış yorumlayan Jordan, "Ne o şaşırdın mı?" diye devam etti. "Seninle yattım çünkü sende şüphelenmeyen koca numarasını devam ettirmek istedim, seni gerçekten arzulamıyordum," diye yalan attı. Öylesine hınç doluydu ki Alexandra'yı bu ihaneti yüzünden oracıkta öldürebilirdi.

"Jordan, niye böyle yapıyorsun?" diye ağlayarak bağırdı Alexandra. Adıyla hitap ettiğinde Jordan'ın gözlerinden alcvlerin çıktığını görünce iyice büzüştü.

"Soru değil, cevap istiyorum!" Fawkes'in ortadan kaybolduğunu fark etmesinin belki bir on dakika daha alacağını hesaplayan Jordan masanın üzerinde gevşedi. Tony'ye döndü. "Hazır bekliyorken," diyerek silahını Tony'ye doğrulttu. "Şu boşlukları doldursan diyorum. Evde başka neye zehir kattınız?"

Tony bakışlarını önce silaha, ardından da Jordan'ın amansız yüzüne çevirdi. "Delirmişsin sen."

"Seni öldürmeye çekineceğimi sanıyorsan yanılıyorsun," dedi Jordan düşünceli bir biçimde ve bu dediğini yapacakmış gibi silahını kaldırdı.

"Dur!" diye bağırdı halası ve açık kapıya doğru ümitsizce baktıktan sonra lafı geveleyerek anlatmaya başladı. "Tony'ye zarar verme! O...onun hiçbir şeyden haberi yok. Zehri bilmiyor."

"O halde karım da bilmiyor değil mi?" diye araya girdi Jordan. Silahını Alexandra'ya doğrultarak, "Söyle bakalım biliyor musun?" diye sordu.

Alexandra öfke ve hayretle ayağa kalktı. Bir eliyle eteğinin kıvrımları arasındaki silahı sıkıca tutarak, "Seni zehirlemeye çalıştığımızı mı düşünüyorsun?" diye sordu. Sanki Jordan karısına bir tekme atmış gibi bakıyordu.

"Yaptığınızı biliyorum," diye cevapladı Jordan Alexandra'nun gözlerindeki acının keyfini sürerek.

"Aslına bakarsan..." diyerek araya girdi Bertie kapıdan ağır ağır gelerek, "Yanıyorsun. Kendini kaybeden annemin az sonra zaten itiraf edeceği gibi aslında tüm bu senden kurtulma planlarını - her ne kadar başarısız olsalar da - yapan benim. Tony'nin midesi cinayeti kaldırmaz. Ailemde ne yazık ki sadece bende beyin olduğu için tüm detayları bizzat ben hallettim. Ne o şaşırdın mı kuzen? Herkes gibi sen de bir sakatın kayda değer bir tehdit oluşturamayacağını düşünüyordun değil mi? Silahını yere at Jordan. Seni zaten öldüreceğim ama eğer silahını atmazsan önce güzel karını gözlerinin önünde öldürürüm haberin olsun."

Jordan yay gibi gerilerek silahını yere attı ve yavaşça ayağa kalktı. Alexandra ise sanki Jordan'ın yanı güvenli bir yermiş gibi onun yanına gitti. "Geri çekil," diye fısıldadı Jordan sertçe. Ama Alexandra kendini bilmez biçimde hareket ettiği izlenimini sürdürerek Jordan'ın elini tuttu ve elindeki tabancayı onun avucuna tutuşturdu.

"Beni de öldürmen gerekir Bertie," diye araya girdi Tony ve ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladı.

"Katlıyorum," dedi Bertie hiç tereddüt etmeden. "Zaten nihayetinde olacak olan o."

"Bertie! Hayır!" diye bağırdı annesi. "Böyle konuşmamıştık..."

Alexandra'nın bakışları yerde yatan adama kilitlenmişti. Adamın kolunu Tony'nin ceketine doğru uzattığını gördü.

Hemen arkasındaki kapıda başka bir adam silahını yavaşça kaldırarak içeri giriyordu. Tam adamlar silahlarını ateşlerken Alexandra, "Jordan!" diye bağırdı ve vakit olmadığı için kendini ona siper ederek önüne atladı.

Bertie Townsende, Fawkes'in kurşunuyla yere düşerken, yerdeki saldırgan da Jordan'ın kurşunladığı kolunu tutarak yerde kıvranmaya başladı. Bu esnada Jordan birden kollarına düşen Alexandra'nın ne kadar ağırlaştığını fark etti. Külçe gibi ağırlaşmıştı ve kollarından kayıyordu. Jordan onu sıkıca tutarak yine her şey bittiği anda bayıldığı için onunla dalga geçmeye başladı. Ama Alexandra'nın başını hafifçe kaldırdığında başından aşağı kaynar sular döküldü. Alexandra'nın başı geriye düşmüş, boynu serbestçe salınıyor, şakağındaki yaradan kanlar fışkırıyordu. Tony'ye "Doktor çağır!" diye bağırarak Alexandra'yı yere yatırdı.

Kalbi korkuyla çarparak yanına diz çöktü, gömleğini çıkartıp şeritler halinde yırttı ve başındaki çirkin yarayı sarmaya başladı. Daha bağlama işinin yarısına gelmemişti ki kan beyaz keteni doyurmuş ve etrafa taşmaya başlamıştı. Alexandra'nın yüzü kül gibiydi.

"Aman Tanrım!" diye içinden geçirdi Jordan. "Aman Tanrım!" Savaşta insanların ölmesine defalarca kez şahit olmuştu. Umut vermeyen ölümcül bir yaranın belirtilerini biliyordu. Aklı Alexandra'nın yaşamayacağını bilse de onu kollarının arasına aldı. Göğsüne bastırarak patika boyunca koştu. Kalbi, aklında delicesine bir ritimle tekrar eden nakarat gibi atıyordu: *Lütfen ölme... Lütfen ölme... Lütfen ölme...*

Göğsü güçlkle kalkıp inerek, kucağında sevdalı olduğu kadının gevşek bedenini taşıyarak açık alana vardı. Köylülerin dehşet içindeki yüzlerine aldırmadan Alexandra'yı patikanın ucundaki faytona yatırdı.

Yaşlı bir ebe, Alexandra'nın başını saran kanlı sargıya ve benzinin solgunluğuna baktı, Jordan sürücü oturağına yerleşirken çabucak Alexandra'nın nabzına baktı. Faytonu çev-

releyen köylülere geri döndüğünde başını üzüntüyle iki yana salladı.

Alexandra'nın geçen sene yardım ettiği ve arkadaşlık kurduğu kadın, Alexandra'nın faytonda yatan cansız bedenine sevgiyle baktı. Jordan faytonu sürmeye başladığında açık alan ağlama sesleriyle dolmaya başladı. Oysa daha on dakika önce Alexandra'nın onlara hediye ettiği mutlulukla çınliyordu.

Otuz Birinci Bölüm

Alexandra'nın yatak odasından koridora çıkan kapıyı kaparken, Dr. Danver'in yüzündeki mağlup ifade Jordan'ın beyninde şiddetli bir ıstırap oluşmasına sebep oldu.

"Üzgünüm," dedi koridorda beklemekte olan perişan gruba. "Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Buraya geldiğimde, umut çoktan tükenmişti."

Düşes peçetesini dudaklarına bastırdı ve ağlayarak Tony'nin kollarına döndü, Melanie kocasının kucaklarını aradı. John Camden'in onu avutmak istemesine elini Jordan'ın omzuna koydu, sonra hıçkırıklara boğulmuş karısını alt kata götürdü.

Dr. Danvers, Jordan'a dönerek devam etti, "Şimdi içeriye girebilir ve ona son bir kez hoşça kal diyebilirsiniz. Ancak o sizi duymayacak çünkü derin bir komada. Birkaç dakika, en fazla birkaç saat içinde sessizce göçüp gidecek." Dükün yüzünde gördüğü ıstırap üzerine, nazikçe ekledi, "Sana söz veriyorum Jordan hiç acı hissetmeyecek."

Jordan'ın boğazı düğümlendi ve masum doktora sessizce ve aciz bir hiddetle bakarak Alexandra'nın yatak odasına doğru hızla yürüdü.

Sayvanlı yatağının kenarında mumlar yanıyordu. O, ölüm kadar sessiz ve beyaz bir halde, saten yastıklar içinde yatarken

o kadar yavaş nefes alıyordu ki nefesinin sesi neredeyse duyulmuyordu.

Jordan yutkundu ve yatağın kenarındaki sandalyeye oturdu. Her bir hattını ezberlemek istediği sevgili yüze uzun uzun baktı. O kadar pürüzsüz bir teni vardı ki diye düşündü acı çekerek. Uzun kirpikleri, yanaklarına doğru siyah ve gür alevler gibi uzanıyorlardı... Nefes almıyordu!

"Hayır, lütfen ölme!" diyerek ağladı boğuk bir sesle ve nabzını hissetmek için çılgınca bir istekle onun gevşemiş elini tuttu. "*Lütfen ölme!*" Belli belirsiz atan, ancak hâlâ orada olan nabzı hissetti ve onunla konuşmaya devam etti. Onu sıkıca tutarak yalvardı, "Beni bırakma Alex! Tanrım, beni lütfen bırakma! Sana söylemek istediğim binlerce şey, sana göstermek istediğim binlerce yer var daha. Ama sen gidersen bunların hiçbirini yapamayacağım. Alex, sevgilim lütfen... Lütfen gitme."

Jordan ısrarla yakardı, "Dinle beni". Sanki onun için ne kadar önemli olduğunu anlatabilirse ölmeyecek olduğuna inanıyordu. "Sen hayatıma o zırhla girmeden önce hayatımın neye benzediğini bir dinle. Hayatım anlamsızdı. Renksizdi. Sonra sen geldin ve daha önce var olduklarına inanmadığım duyguları keşfettim. Bana daha önce hiç görmediğim şeyleri gösterdin. Bunlara inanmıyorsun, değil mi sevgilim? Ama doğru ve kanıtlayabilirim." Serbest bırakmadığı gözyaşları yüzünden akarken boğuklaşan sesiyle kanıtlarını saymaya başladı. "Çayırdaki çiçekler mavi, derenin yanındakiler beyaz. Ve kameriyenin oradaki kemerin üzerindikiler de kırmızı."

Alexandra'nın ellerini yanaklarına götürdü. "Tek fark ettiğim bunlar değil. Kameriyenin yanında mezar taşı mı yerleştirdiğin çiçekli alanın tıpkı düello yaptığımız alana benzediğini de fark ettim. Ah sevgilim, sana bir şey daha söylemem lazım. Seni seviyorum Alexandra."

Artık sel olan gözyaşları sesini acılı bir fısıltıya dönüştür-

dü. "Seni seviyorum ve eğer ölürsen bunu sana asla söyleyemeyeceğim."

Öfke ve çaresizlik içinde kıvranan Jordan, karısının elini daha da sıktı ve yalvarmayı bırakıp çaresizlikle onu tehdit etmeye başladı. "Alexandra, beni terk edemezsin! Eğer bunu yaparsan, Penrose'u sağır kulağından tuttuğum gibi atarım. Yemin ederim bunu yaparım. Ve referans da vermem. Tam kulağından, duyuyorsun değil mi? Sonra Filbert'ı atarım. Tekrar Elizabeth Grangerfiled'la beraber olurum. Hawthorne Düşesi olmaya can attığına eminim..."

Dakikalar saatlere dönüştü, Jordan konuşmaya devam ediyordu. Bir yalvarıyor, bir tehdit ediyor, içindeki umut söndükçe tatlı sözlerle yelteniyordu. "Benim ölümsüz ruhumu düşün bir tanem. Ne kadar karanlık biliyorsun. Sen burada olmazsan beni tekrar eski alışkanlıklarına dönmekten kim koruyacak?"

Alexandra'nın cansız elini sıkıca tutarak kendi gücünü ona aşılama çalışıyor, gözlüyor, dinliyor, bekliyordu. Sonra birden, Jordan'ı hiç durmadan konuşmaya sevk eden kararlılığı ve umudu ufalana ufalana yok oldu. Umutsuzluğa düştü, boğulur gibi oldu. Gözyaşları gözlerini acıyordu. Alexandra'nın hareketsiz ve gevşek bedenini kollarının arasına alarak yanağını onun yüzüne yasladı. Geniş omuzları hıçkırıqlarla sarsılıyordu. "Ah Alex," diye ağladı onu kollarında bir bebek gibi sallayarak, "Sensiz nasıl yaşarım? Beni de götür. Seninle birlikte olmak istiyorum..." Sonra bir şey duydu, yanağına çarpan fısıltılı bir söz.

Jordan'ın nefesi kesildi ve başını hızla geri çekerek Alexandra'nın yüzüne bakmaya başladı. Onu nazıkçe yastığına yatırdı. "Alex?" dedi acıyla. Tam göz kapaklarının kırpıştığını hayal ettiğini düşünüyordu ki Alex'in çatlamış dudakları açıldı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Söyle bir tanem," dedi çaresizlikle. "Bir şey söyle sevgilim, ne olursun."

Alexandra yutkunarak bir şeyler söyledi. Sesi öylesine zayıftı ki dediği neredeyse duyulmuyordu. Alexandra'nın ne dediğini anlayamayan Jordan, "Ne dedin tatlım?" diyerek onu konuşmaya teşvik etti.

Alexandra bir kez daha konuştu, bu sefer dediğini anlayan Jordan'ın gözleri açıldı. Önce avucunda sıkıca tuttuğu cılız ellere baktı, ardından da gülmeye başladı. Önce göğsünde minik bir gürleme olarak başlayan gülüş, sonra bir kahkaha tufanına dönüştü. Jordan öyle delicesine gülüyordu ki dul düşes, doktor ve Tony, Jordan'ın kederden aklını yitirdiğini sanarak odaya koştular.

Hâlâ Alexandra'nın elini bırakmayan Jordan, gözünü Alexandra'nın yüzünden ayırmadan, "Tony," dedi gülümseyerek. Tekrar gülmeye başlamıştı. "Alexandra diyor ki Elizabeth Grangerfield'in ayakları kocamanmış."

Odalarını bağlayan ara kapıdan Jordan'ın geldiğini duyan Alexandra başını ondan yana çevirdi. Yaralanalı beri uykuyla uyanıklık arasında geçip giden iki gün geçirmişti. Her uyanıldığında Jordan'ı yatağının kenarında bekler bulmuştu. Kendisi için duyduğu kaygı, yüz hatlarına işlemişti. Sessiz gece nöbetleri tutuyordu.

Artık bütünüyle bilincine kavuşan Alexandra'nın tek istediği, Jordan'ın son iki gündür konuştuğu sevgi dolu tonla konuşması ve kendine aşkla ışıyan gözleriyle bakmasıydı. Ama ne var ki Jordan'ın yüzü son derece sakindi. Öyle ki Alexandra Jordan'dan duyduğu tatlı ve şefkat dolu sözlerin bir rüya olmasından şüphelendi.

Yatağın yanına kadar gelen fakat oturmeyen Jordan, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu kibarca.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim," diyerek cevap verdi Alexandra Jordan'ın kibar yaklaşımını sürdürerek. "Biraz yorgunum, hepsi o."

“İki gün önce ne olduğuyla ilgili soruların olduğunu tahmin ediyorum.”

Aslında Alexandra’nın tek istediği Jordan’ın onu kollarıyla sarması ve onu sevdiğini söylemesiydi. “Elbette, evet,” diye cevapladı. Jordan’ın akıl sır erdiremediği ruh değişimlerine karşı temkinliydi.

“Kısa tutmak gerekirse, Bertie bundan bir buçuk sene kadar önce mutfak hizmetçilerinden birini cüzdanından para çalarken yakalamış. Adı Jean olan bu kadın parayı evin arkasındaki koruda bekleyen erkek kardeşlerine vereceğini itiraf etmiş. Bertie ve annesi zaten beni öldürmek için bir plan yapmış ama böyle bir işi kime yaptırabileceklerini bilmediklerinden bekliyorlarmış. Bertie bunun üzerine hizmetçiye mahkemeye vermek yerine ona hırsızlık yaptığına dair bir itirafname imzalatmış, kardeşlerince beni öldürmeleri için para vermiş ve itirafnameyi kullanarak sessiz olmalarını sağlamış.

“Tabii sen zırhınla çıkıp planlarını alt üst ettin. Ama kardeşlerden bir tanesi – benim vurduğum – ben seni hana götürürken atına binip kaçmış.

“Bertie biz evlendikten dört gün sonra beni öldürtmeyi tekrar denedi, biliyorsun. Ama bu sefer de beni öldürmek yerine, daha fazla para kazanmak için asker toplayan çetelere sattılar. Halamın da söylediği gibi, paran olmayınca iyi adam da tutamıyorsun.”

Jordan ellerini ceplerine sokarak devam etti. “Bir hafta önce ölümden dönünce, Bertie hizmetçisine elindeki itirafnameyi hatırlatarak kardeşinin beni öldürmesi için şantaj yapmış. Bunun üzerine adam da Brook Sokağı’nda bana ateş etmiş; senin mürebbiyenin odasında uyuduğun gece.”

Alexandra hayretler içindeydi. “O gece sana ateş edildiğini neden söylemedin?”

“Seni endişelendirmek istemedim,” dedi Jordan. Sonra başını iki yana sallayarak hırçın bir sesle ekledi. “Aslında hepsi bu değil. Aklımın bir köşesinde o silahı ateşleyen sen

olduğun fikri vardı. Yani ateş edenin cüssesini göz önüne aldığında sen de olabilirdin. Ve yine o gece bana evliliğimizden kurtulmak için elinden ne gelirse ardına koymayacağını söylemiştin.”

Alexandra dudaklarını ısırarak bakışlarını kaçırdı ama Jordan Alexandra'nın gözlerindeki acı dolu bakışları görmüştü. Ellerini ceplerinin derinliklerine ittirerek anlatmaya devam etti; “Üç gün önce Nordstrom isimli bir uşak piknikteki sürahiden şarap içtiği için öldü. Hani senin bana ısrarla içirmeye çalıştığın şarap.”

Alexandra yüzünü Jordan'a çevirdi ama Jordan, kendini suçlayarak anlatmaya devam etti. “Fawkes benim yardımcı kahyâm değil. O bir dedektif. Ve biz geldiğimizden beri tüm adamları Hawthorne'un dört bir yanını gözlüyordu. Şarap olayından sonra beni zehirleyebilecek tek kişinin sen olduğunda karar kıldı.”

“Ben mi?” diye sessizce bağırdı Alexandra. “Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?”

“Fawkes'in tek tanığı geçen bir buçuk yıl boyunca ihtiyacımız olduğunda ara sıra çalışan bulaşıkçı kadındı. Adı Jean. Bertie'nin talimatıyla şarabı zehirleyen oymuş,” dedi Jordan. “Ondan sonra olanları sen de biliyorsun zaten.”

Alexandra güçlkle yutkundu. “Yani böylesine uyduruk sebepler, seni, benim bir katil olduğuma ikna etmeye yetti öyle mi? Yani Brook Sokağı'nda sana ateş eden herifle aynı boyda olmam ve bulaşıkçı kadının, seni zehirlemeye çalışanın ben olduğumu söylemesi kâfiydi demek?”

Jordan, Alexandra'nın ne kadar haklı olduğunu biliyordu. “Tüm bunları, Fawkes'in adamlarının seni iki kez gizlice Tony'nin evine giderken görmesine dayandırdım. Hepsi üst üste gelince aleyhinde ciddi bir yığın oluşturdular.”

“Anladım,” dedi Alexandra soğuk bir şekilde.

Ama Jordan anlamadığını biliyordu. Ya da fazlasıyla iyi anlıyor diye düşündü. Jordan'ın ona güvenme sözünü tutmayı

başaramadığını ve defalarca kez sunduğu sevgisini reddettiğine hiç şüphe yoktu. İki kere kendi canı pahasına onun hayatını kurtarmasına rağmen bunun karşılığında ne güvenini kazanabilmiş ne de vurdumduymazlıktan başka bir davranış görebilmisti.

Jordan, Alexandra'nın solgun güzel yüzüne baktı. Onun nefretini ve hor görmesini hak ettiğini biliyordu. Alexandra, artık onun ne kadar kalpsiz ve aptal olduğunu fark ettiğine göre onu her an hayatından defetmeye hazır olmalıydı.

Alexandra beklediği tutumu takınmayınca Jordan kendini konuşmak zorunda hissetti. "Yaptıklarımın affedilmez olduğunun farkındayım," diye başladı konuşmaya. "Haliyle benimle evli kalmanı beklemiyorum. Buradan gidebilecek kadar iyileştiğinde sana yarım milyon sterlinlik bir çek yaza-cağım. Eğer fazlasına ihtiyaç duyacak olursan..."

Durdu ve tıkanmış genzini temizledi. "Eğer daha fazlasına ihtiyaç duyacak olursan, sadece söylemen yeterli. Sahip olduğum her şey senindir."

Alexandra, Jordan'ı şefkat, öfke ve şaşkınlıkla dinliyordu. Tam cevap vereceksen Jordan tekrar boğazını temizleyerek ekledi. "Sana söylemek istediğim bir şey daha var... Filbert, öldüğümü sandığında neler hissettiğini ve Londra'ya geldiğinde tüm hayallerinin nasıl yıkıldığını anlattı. Benim hakkımda duyduklarının çoğu doğru. Ama Londra'ya gittiğim gece Elise Grandeaux'la yatmadığımı bilmeni isterim."

Jordan duraksayarak Alexandra'nın yüzüne baktı. Önünde, onu bekleyen boş yıllarında onu istediği zaman hatırlayabilmek için tüm yüz hatlarını ezberlemeye çalışıyordu. Sessizlik içinde Alexandra'yı izledi. Tüm umut ve hayalleri Alexandra'da vücut bulmuştu. Alexandra iyilikti, nezaketti, güvendi. Ve aşktı. Tepe yamaçlarında açan çiçek ve salonlarda uçuşan kahkahaydı.

Alexandra hayatından çıkıp gitmeden önce kalan son sözlerini söylemek için derin bir nefes alıp titrek bir sesle, "Filbert, bana babanı ve o öldükten sonra yaşadıklarınızı da

anlattı. Onun sebep olduğu acıları silemem belki ama sana bunu vermek istiyorum..." dedi ve elini uzattı.

Avucunda, kadifeden yapılmış uzun ve yassı bir kutu vardı. Alexandra kutuyu elinden aldı ve titreyen parmaklarıyla mandalını açtı.

Beyaz satenden yapılmış kutunun içinde, ucunda bugüne kadar gördüğü en büyük yakut olan, altın bir kolye vardı. Kalp şeklindeydi. Hemen yanında yine kalp şeklinde, pırlantalarla süslenmiş bir zümrüt vardı. Zümrüdün yanıdaysa parıltılar saçan, gözyaşı şeklinde olağanüstü bir pırlanta vardı.

Alexandra çenesinin titrememesi için dudaklarını ısırarak gözlerini Jordan'a çevirdi. "Bence," dedi kısık bir sesle, "Kraliçe Yarışı'nda zümrüt olanı takayım da kurdelem koluna bağladığımda..."

Jordan inleyerek Alexandra'yı kollarını arasına aldı.

"Artık tüm söylemen gerçekleri söylediğine göre," dedi Alexandra, Jordan dudaklarını birkaç dakika sonra onunkilerden ayırabildiğinde, "Seni seviyorum demen de mümkün mü acaba? Konuşmaya başladığından beri bekliyorum ve..."

"Seni seviyorum," dedi Jordan şiddetle. "Seni seviyorum," diye fısıldadı yüzünü Alexandra'nın saçlarına gömerek. "Seni seviyorum," diyerek inledi, dudaklarını öperek. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum..."

Sonsöz

Jordan'ın gözleri, kucagında salladığı oğlunun kendine bakan minik yüzüne dikilmişti. Ne diyeceğini bilmiyordu ama bebeğini kucagında tutma zevkinden vazgeçmek istemeyerek ona birtakım nasihatler vermeye karar verdi.

"Minik oğlum, bir gün evleneceğin kadını seçeceksin. Bu tür işler önemlidir. Bu yüzden sana bir hikâye anlatacağım. Bir zamanlar kibirli mi kibirli, huysuz mu huysuz bir adam varmış. Biz ona... Hawthorne dükü diyelim."

Kapı eşiğinde duran Alexandra gülmesini bastırmaya çalışarak Jordan'ı dinliyordu. "Bu dük korkunç bir insandı. İyiliği görmeyi beceremezdi. Özellikle de kendinde. Sonra eşkıyalar tarafından tuzağa düşürüldüğü bir gece, tam hayatı anlamsız bir şekilde sona erecekken, paslı zırhı içinde atlı bir şövalye hücum ederek onu kurtardı. Ama şövalye yaralandı. Kötü kalpli dük, baygın şövalyenin yardımına koştu ama sonra hayretler içinde şövalyenin aslında bir erkek değil de bir leydi olduğunu fark etti. Küçük ve narindi, ipek gibi saçlara ve dükün o güne kadar gördüğü en uzun kirpiklere sahipti. Kız gözlerini açtığında cam göbeği rengi gözleri açığa çıktı. Kötü kalpli dük onun gözlerine baktığında gördüğü şey karşısında nefesi kesildi..."

Bebek mest olmuş bir şekilde Jordan'ı izliyordu.

"Ne görmüş?" diye sordu Alexandra fısıltıyla kapı ağzından.

Jordan başını kaldırarak Alexandra'ya döndü, kalbi aklı dolmuştu. Sevgi dolu bir ciddiyetle cevap verdi. "Harika bir şey. Ve farkında olmayan, bu harika varlığın aşkını kazanabilmek için beklemeye başladı..."